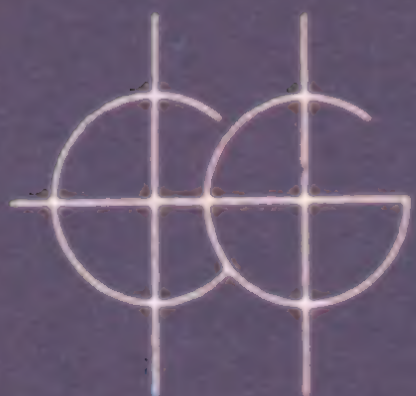
288

Colecția GLOBUS

Mazo De La Roche

CLANUL WHITEOAK

Destinele încîlcite ale ciudatei familii Whiteoak, cunoscută din romanele *Mary Wakefield* și *Jalna*, sînt reluate de astă dată și mînuite de autorul lor, scriitorul canadian Mazo De La Roche, către neașteptate și satisfăcătoare rezolvări finale.

EDITURA UNIVERS

Lei 13

5

MAZO DE LA ROCHE

Clanul Whiteoak

1977

MAZO DE LA ROCHE

Clanul WHITEOAK

Colecția GLOBUS / Editura Univers

ION STATE (22 iulie 1937 — 4 martie 1977)
era o devenire, un superb proiect spre viitor. Pedagogul care-i învăța pe studenți tainele graficii, menite să sporească modul de înțelegere a lumii și a universului cărților, se construia pe sine și pe alții cu o aleasă dăruire pentru propagarea frumosului. Grafica sa de carte indică o subtilă identificare cu mesajul unor mari scriitori.
Ultima copertă, la versiunea engleză a romanului Labirintul de Francisc Păcurariu, arată un om ce se înalță peste niște ziduri uriașe. ION STATE a rămas „sub ziduri". Catastrofa din martie 1977 a retezat, nemiloasă, acest superb proiect spre viitor.

ROMUL MUNTEANU

Coperta colecției de *Ion State*
Ilustrația copertei de *Ștefan Călțea*

VHITEOAKS
by
Mazo De La Roche
London
Macmillan Co. Ltd.
1958

GLOBUS

Mazo De La Roche

CLANUL Whiteoak

Traducere de
Liana Dobrescu

EDITURA UNIVERS
București
1977

I

FINCH

DE LA BARA TURNANTĂ unde trebuiau prezentate biletele de intrare, un culoar cu o copertină de pînză în dungi roșii și albe ducea spre sala Coliseumului. Pardoseala de ciment a acestui culoar era udă de numeroasele urme lăsate de tălpile pline de noroi și un curent de aer înghețat îl străbătea cu o iuțeală mai mare decît a cailor dinăuntru.

Doar cîteva persoane răzlețe mai intrau acum și, printre ei, tînărul în vîrstă de optsprezece ani, Finch Whiteoak. Din impermeabilul și pălăria lui moale de fetru se scurgeau șiroaie de ploaie ; pînă și pielea întinsă pe obrajii lui supți strălucea de umezeală.

Ținea în mînă, strînse cu o curea, cîteva cărți de școală și un caiet de notițe ponosit. Resimțea cu neplăcere amprenta de elev pe care i-o imprimau și tare ar fi vrut să nu le fi luat cu el. Încercă să le ascundă sub impermeabil dar îi îngroșau silueta cu o proeminență atît de dizgrațioasă ca aspect încît, stingherit, le scoase din nou la iveală și le ținu mai departe în mînă.

Ajuns în sală, se trezi într-un vălmășag de voci și zgomot de pași răsunători, și în mijlocul unei întinse expoziții de flori. Crizan-

teme enorme aruncînd văpăi stranii de pe spatele petalelor lor învolburate, trandafiri roz fără cusur ce păreau să mediteze graţios asupra propriei lor perfecţiuni, trandafiri stacojii, molatici, covîrşiţi de culoarea şi mireasma lor puternică se îngrămădeau în toate părţile.

Cu zîmbetul sfios întîrziindu-i încă pe buze, Finch trecu agale printre ele. Eleganţa, fragilitatea lor, combinată cu coloritul viu îi provoca un simţămînt de înfiorată fericire. Ar fi vrut să nu fie atît de multă lume. I-ar fi plăcut să-şi poarte paşii printre flori, singur, absorbindu-le parfumul mai degrabă decît inhalîndu-l, absorbindu-le voioşia festivă mai degrabă decît admirînd-o. O tînără femeie drăguţă, cu zece ani mai mare ca el, se aplecă deasupra unui bulgăraş de crizantemă înăuntrul căreia ardea un miez portocaliu înfocat, şi-şi apropie obrazul de floare. „Adorabil", murmură ea şi se uită zîmbind spre adolescentul stîngaci de lîngă ea. Finch îi întoarse zîmbetul dar trecu mai departe. Totuşi, după ce se asigură că fata plecase, se întoarse la floarea incandescentă şi îşi pironi privirile asupra ei de parcă ar fi vrut să descopere ceva din esenţa drăgălăşeniei feminine care o mîngîiase.

Îl trezi sunetul unei voci bărbăteşti care răsuna prin megafonul din interiorul clădirii unde se desfăşura concursul hipic. Se uită la ceasul de mînă şi constată că era ora patru fără un sfert. N-ar fi îndrăznit să se arate în preajma ringului decît după o jumătate de

oră cel puţin. Plecase de la ultima oră de şcoală ca să poată avea timp să vadă cîte ceva şi din celelalte expoziţii înaintea începerii concursului la care urma să participe Renny, fratele său. Renny se aştepta să-l vadă abia atunci şi, fără îndoială, l-ar fi dojenit cu asprime dacă ar fi descoperit că lipsise de la vreo oră. Finch nu reuşise la examenul de admitere din vară şi în prezent atitudinea lui faţă de Renny era de împăciuire smerită.

Intră în secţia de automobile. Pe cînd cerceta o maşină sport de un albastru închis strălucitor, un vînzător se apropie de el şi începu să-i prezinte pe larg calităţile automobilului. Finch se simţea stînjenit, totuşi măgulit, de a fi tratat cu deferenţă şi interpelat cu „domnule". Stătu de vorbă cu omul acela cîteva minute, încercînd să pară cît mai inteligent cu putinţă şi să-şi ascundă cărţile. Cînd în sfîrşit se îndepărtă tacticos îşi trase umerii spre spate şi-şi înăspri trăsăturile, impunîndu-le o expresie de siguranţă bărbătească.

Nu aruncă decît o privire fugară expoziţiei de mere şi acvariilor pline de caraşi aurii şi se hotărî să treacă pe la cuştile cu vulpi argintii. O scară lungă ducea spre acea secţie. Acolo sus sub acoperiş se afla o altă lume, o lume care mirosea a dezinfectante, o lume de ochi scînteietori, de boturi ascuţite şi blană aspră ca peria. Vietăţi captive, în spatele grilei solide a cuştilor lor. Încolăcite în ghemuri strînse, iţindu-se doar cu un

singur ochi atent, scurmînd în paiele curate, încercînd să găsească o cale de ieșire din această sumbră întemnițare, stînd pe labele dinapoi, cu boticuri disprețuitoare vîrîte prin ochiurile grilei de sîrmă. Finch ar fi vrut să deschidă ușile tuturor cuștilor. Și le închipui, după ce le-ar fi eliberat, fugind cît le țineau picioarele, străbătînd înnebunite cîmpurile tomnatice, scormonind cu furie vizuini ca să se ascundă în pămîntul primitor. O, dac-ar putea într-adevăr să le dea drumul să alerge, să scormone, să prășească în pămînt, după cum le era rostul !

Parcă vestea că venise cineva să le ajute se transmisese din cușcă în cușcă. Ori încotro privea, îl fixau ochi plini de speranță. Micile vulpi căscau, se întindeau, tremurau nerăbdătoare. Așteptau...

O goarnă răsună de jos. Finch reveni la realitate. Se îndepărtă pleoștit, grăbind către scară, întorcînd spatele captivelor.

În capul scărilor un om în vîrstă, adus de spate, stătea abătut în fața unei expoziții de canari. Îl acostă pe băiat, oferindu-i un bilet de loterie. Premiul avea să fie o frumoasă pasăre cu viers bogat.

— Numai douăzeci și cinci de cenți pentru bilet, spuse, și canarul merită douăzeci și cinci de dolari. O adevărată minune. Uite-l aici în colivia asta. N-am crescut nicicînd o pasăre mai superbă. Uită-te la forma și culoarea lui. Și-ar trebui să-l auzi cîntînd. Ce mai cadou, tinere, pentru mama dumitale și Crăciunul e colea, peste șase săptămîni !

Finch se gîndi că dacă mama lui ar trăi, ar fi fost un cadou extrem de drăguț pentru ea. Se văzu oferind canarul în colivia lui aurită, sclipitoare, unei imaginare tinere mame încîntătoare, în vîrstă de douăzeci și cinci de ani. Își pironi ochii luminoși, avizi, asupra canarului arătos și dolofan de pe urma hranei speciale și mormăi ceva incoerent. Expozantul scoase la iveală un bilet.

— Poftim... numărul treizeci și unu. Nu m-aș mira cîtuși de puțin să fie numărul cîștigător. Sigur nu vrei să cumperi două ? Ai putea foarte bine să cumperi două, acum că te-ai pornit.

Finch clătină din cap și scoase cei douăzeci și cinci de cenți. În timp ce cobora scările, se căină pentru slăbiciunea sa. Stătea destul de prost cu fondurile și fără să mai arunce banii. Încercă să și-l închipuie pe Renny constrîns să cumpere un bilet de loterie pentru un canar !

După această cheltuială, se abținu să cumpere un program cu probele pentru concursul hipic. Locurile mai ieftine erau atît de ticsite încît se văzu silit să se așeze în fund într-un grup de bărbați și tineri de tot soiul. Bărbatul de lîngă el era destul de cherchelit. Își ținea voluminosul program broșat pentru competițiile săptămînii la o distanță atît de mică de nas încît aproape că se atingeau.

— Afurisit program stupid, mormăi el. Fiecare pagină mai stupidă ca aia dinainte.

În mijlocul ringului se pronunțau deciziile juriului. Pe pardoseala de stejar, participanții, ținîndu-și caii înșeuați, apăreau ca niște

puncte. Trei membri ai juriului, cu carnețele în mînă, treceau de la cal la cal, consultîndu-se din cînd în cînd. Caii stăteau nemișcați, toți în afară de unul care se smucea iritat în hățurile întinse. Mirosul plăcut, înțepător, de scoarță de stejar și piele curată de cal plutea în aerul care se menținea încă răcoros în ciuda înghesuielii spectatorilor.

Omul cu megafonul anunța cîștigătorii. Li se oferiră panglici apoi dispărură pe urmele concurenților învinși, undeva în spate. Fanfara începu să cînte.

— Afurisit program ! Cu totul nefolositor, se auzi în urechea lui Finch. Nu-nțeleg nimic din el.

— Poate reușesc eu, zise băiatul, dornic să se uite la program, totuși nevrînd să fie văzut stînd de vorbă cu o astfel de persoană.

— Cumpără-ți singur unul ! i-o întoarse omul pe glas ridicat. Să nu-ți închipui c-o să-mi umfli mie programul.

Se auziră rîsete de la spectatorii din preajmă. Finch se înfundă pe locul său, roșu ca racul, umilit. Îi fu recunoscător fanfarei pentru explozia sonoră care vestea manejul pe fond muzical.

Își redobîndi buna dispoziție pe măsură ce urmărea, făpturile lucioase, călărite de soldații de la cazarmă, executînd cu pași mărunți, sfielnici și totuși falnici, evoluțiile complicate. Se lăsă purtat de armonia senzuală a sunetelor, mișcării și coloritului. Lămpile suspendate de tavanul înalt, înfășurate cu flamuri și stegulețe viu colorate, trepidau de vibrațiile metalice ale aerului.

Numărul următor programa premierea cailor călăriți de femei. Figurau cincisprezece participanți pe listă, printre care Silken Lady, călărit de cumnata lui Finch, Pheasant Whiteoak. Apăru la sfîrșitul șirului cu numărul 15 scris mare într-un pătrat alb prins pe spate. Finch simți o bruscă împunsătură de mîndrie în timp ce o urmărea pe Lady înconjurînd pardoseala de stejar, demonstrîndu-și la fiecare pas pur sîngele și mîndria rasei. Încercă de asemenea un plăcut simțămînt de proprietate față de Pheasant. Părea un băiat svelt în haina și pantalonii de călărie cafenii, cu capul gol și părul tuns scurt. Ciudat de tînără arăta, după toate prin cîte trecuse. Povestea aceea cu Eden care era gata s-o despartă de Piers ! Acum păreau mai fericiți. Piers ținea grazav ca Pheasant să facă figură bună la proba de sărituri. Un tip dur, Piers ăsta — trebuie să-i fi făcut viața amară o bună bucată de timp. Bine că Eden se afla acum departe și nu mai prezenta pericol. Pricinuise destule necazuri — fusese un frate rău pentru Piers, un soț rău pentru Alayne. Acum totul se sfîrșise ! Finch își îndreptă gîndurile spre călărețe.

Un bărbat voinic în uniformă de colonel imprimă cailor pasul, făcîndu-i să înconjoare ringul unul după altul, cînd repede, cînd încet. Chipul palid a lui Pheasant se îmbujoră. În fața ei călărea o fată mică de statură, durdulie, cu un imaculat costum de călărie englezesc, cu o pălăriuță lucioasă avînd o calotă ca un clopot și o cravată albă ca zăpada. Un

tînăr de lîngă Finch îi spuse că fata venea de la Philadelphia. Călărea un cal superb. Cei din juriu începură să-l remarce.

Finch simţi o împunsătură de gelozie văzînd cum calul american gonea ritmic pe pardoseala de stejar. Cînd călăreţele descălecară şi rămaseră vlăguite în diverse atitudini lîngă caii lor, ochii lui Finch se aţintiră asupra lui Pheasant şi a fetei din Philadelphia.

Se întîmplă aşa cum se temuse. Panglica albastră fu prinsă de frîul calului călărit de fata cea durdulie. Silken Lady nu obţinu nici măcar a doua sau a treia panglică. Acestea fură acordate unor cai din alte oraşe ale regiunii. Pheasant, cu fetişoara imobilă, ieşi călare împreună cu grupul înfrînţilor.

Veni rîndul probei de sărituri femei.

Senzaţia de agreabilă aşteptare era sporită de bubuitul voios al tobelor subliniind aria marţială executată de gornişti. Prima călăreaţă îşi făcu apariţia, calul ei, cu gît arcuit şi copite lustruite, lovind pardoseala de stejar. Cu un aer vesel, sigur pe sine, grăbi în trap uşor spre poarta de un metru treizeci. Apoi, pe cînd călăreaţa îşi înclina capul pentru săritură, calul se abătu în lături şi galopă degajat pe pistă. Tensiunea se înecă în haz. Rîsetele se propagară în unde peste loji şi izbucniră puternic în locurile din spate. Călăreaţa roti scurt calul şi-l mînă din nou spre poartă. Calul sări cu uşurinţă. Fără incidente sări peste zid, apoi peste dublul X, dar cînd trecu peste bare, lovi cu copita bîrna de sus

care căzu zdrăngănind. Încă o încercare ! Din nou împotrivirea în faţa obstacolului, din nou săritura, dar de data aceasta dărîmă două bare. O goarnă răsună. Călăreaţa şi calul dispărură, fata demoralizată, calul candid încîntat de sine.

Alte două participante veniră şi plecară fără să provoace vreo senzaţie. Următoarea călăreaţă era fata din Philadelphia. Splendidul cal părea prea înalt pentru silueta scundă, durdulie, în impecabilul costum de călărie. Dar calul îşi cunoştea meseria. Porni să sară cu toată convingerea. Un singur incident în cele două ture — o lovitură de copită în spate. Se retraseră în mijlocul unui ropot puternic de aplauze.

Urmă Pheasant pe Soldier, frate vitreg cu Silken Lady. Inima lui Finch porni să bată puternic cînd intrară la trap în arenă. Nu era glumă să-l stăpîneşti pe Soldier. Nu era cîtuşi de puţin un cal potrivit să-l încalece o fată subţirică de nouăsprezece ani. Soldier se apropie de obstacol dintr-o parte, arătîndu-şi dinţii într-un rînjet dezagreabil. Pheasant îl mînă în trap înapoi la punctul de plecare şi apoi îl îndreptă din nou spre poartă, încurajîndu-l blînd.

— Dă-i să guste biciul ! o sfătui omul de lîngă Finch.

Soldier se împotrivi iarăşi la săritură. Din nou Pheasant îl întoarse roată şi porni iarăşi, dar de data aceasta un atac direct spre obstacol îl făcu să treacă pe deasupra în zbor ca o rîndunică. Apoi zbură peste fiecare din obstacolele înalte, „jambierele“ albe ale pi-

cioarelor din spate scînteind, coada roșcată fluturînd.

Finch zîmbea fericit. Bună fată, micuța Pheasant. Bun băiat Soldier. Adăugă aplauzele sale puternice, furtunii care le sublinie performanța. Totuși ochii îi exprimau îngrijorare, în timp ce aștepta manșa a doua. De data aceasta n-a mai existat nici o împotrivire, doar un zbor rapid, triumfător peste poartă, gard viu, dublu X. Dar nu se putea ști niciodată ce e în stare să facă Soldier. La ultima poartă se abătu într-o parte, trecu pe lîngă ea și dispăru printre aplauze și rîsete.

Fata din Philadelphia, Pheasant și alte trei au fost rechemate pentru o săritură de departajare. Toate cinci se achitară bine, dar calul american se comportă cel mai bine. Finch recunoscu, trist, că juriul avea dreptate să-i acorde panglica albastră, iar lui Soldier pe cea roșie. Dar, oricum, fata nu știa să călărească la fel de bine ca micuța Pheasant, gîndi el.

Acum urma *Clasa corintiană*, cai cenușii și roibi, murgi și negri, revărsîndu-se pe pistă în șir strîns. A, uite-l pe Renny! Silueta aceea subțire, vînjoasă care părea să facă corp comun cu iapa murgă cu picioarele lungi. Un fior de emoție străbătu mulțimea ca o adiere de vînt unduind un lan de grîu. Cînd sunetul orchestrei se stinse, ropotul copitelor preluă rolul muzicii, cu mult mai melodios. Finch nu rezistă să rămînă așezat. Se strecură pe lîngă genunchii celor care-l despărțeau de pasaj și coborî treptele. Se alătură

celor care se rezemau de balustrada din jurul pistei.

Aici pardoseala de stejar arăta ca o catifea cafenie. Aici se auzea cum pîrîie pielea harnașamentelor întinse, cum pufăie și sforăie animalele lucioase angajate în întrecere, cum fornăie anevoie cînd aterizează la pămînt după săritura peste gardul viu. Finch stătea cu ochii ațintiți la culoarea verde a obstacolului. Urmărea cu privirea fiecare cal în timp ce sălta, cu călărețul aplecat asupra lui, cele două trupuri mușchiuloase contopite într-o efigie de centaur.

Nici o femeie în această întrecere. Doar bărbați. Bărbați și cai. O, ce spectacol palpitant! Calul trecu în zbor peste barieră, gard viu, pluti prin aer, căzu din nou pe copite cu o bufnitură surdă și se repezi ca fulgerul pe pardoseala de stejar cu nările dilatate, botul căscat, răsuflarea șuierînd din trupul mare cît un butoi. Calul lui Renny semăna cu întruchiparea unei sălbatice forțe preistorice. Renny, cu nasul său cioplit, ochii căprui arzînd pe chipul îngust, vulpin, cu zîmbetul lui care avea întotdeauna ceva vindicativ, părea și el stăpînit de această forță sălbatecă.

Nici o femeie în competiție? Dar iapa ce era? Diavolița aceea murgă, numai piele și os care-l purta pe Renny, zvîcnea la cea mai mică smucitură a frîului, galopa ca vîntul de răsărit țîșnind peste valuri o dată cu el! O, avea destulă feminitate!! Vibra din toate fibrele. Nu scîncise din boxa ei strigîndu-l provocător pe armăsarul negru catifelat? Nu stătuse ea în paie și dăduse naștere din tru-

pul ei numai piele și os unui mînz ciolănos care nu fusese încă îmblînzit? Nu alăptase ea acest mînz, frecîndu-l duios cu botul, adulmecîndu-i mireasma. „Are destulă feminitate, pe legea mea“ gîndi Finch.

Imaginația băiatului, descătușată de tumultul cailor în salt, a căror răsuflare îi atingea în trecere fața în calde rafale, se așternu ca un ecran ireal între el și scena reală dinaintea lui. Vedea iapa lui Renny galopînd spre el, năpustindu-se spre el, în loc să urmeze pista. O vedea galopînd peste el, călcîndu-l în picioare, strivindu-l sub copite, nimicindu-l... Apoi asistă la eliberarea propriului său suflet din trupul zdrobit. Își văzu sufletul opac, irizat, cu o formă ciudată, urcînd dintr-un salt pe spinarea iepei, în spatele lui Renny, înlănțuindu-i mijlocul cu brațe de umbră, totuși cumplit de puternice, și avîntîndu-se cu el deasupra călăreților din cerc, deasupra spectatorilor care băteau din palme, sus, printre luminile care țîșneau în năvalnice talazuri de culoare, spre un cer brăzdat de fulgere. Tobele bat acompaniate de muzica avîntată a gorniștilor... Finch sta rezemat de balustradă, un băiat deșirat, cu obrajii supți, ochii lacomi, un omoplat osos ieșind colțuros la vedere prin haină.

Expresia lui era atît de ridiculă încît Renny, ocolind pista în trap domol cu panglica albastră fluturînd la gîtul murgului, își spuse, dînd cu ochii de el: „Sfinte Dumnezeule, puștiul ăsta are o mutră de idiot!“

Cînd băiatul îl căută printre grupurile de bărbați și cai în îngrăditura din spatele arenei, salutul pe care Renny i-l adresă se rezumă la o înclinare a capului. Își continuă conversația cu un ofițer cu înfățișare rigidă în uniformă de locotenent american. Finch îl văzuse participînd la mai multe probe de sărituri. Se clasase imediat după Renny, obținînd panglica roșie.

Finch rămase alături, umil, ascultîndu-i vorbind despre cai și vînătoare. Ochii lor radiau de admirație reciprocă. În cele din urmă, Renny se uită la ceas și spuse:

— Ei bine, trebuie s-o iau din loc. Apropo, el e fratele meu mai mic. Finch, domnul Rogers.

Americanul dădu amabil mîna cu băiatul, dar îl cercetă fără entuziasm.

— A crescut brusc, presupun, observă el, adresîndu-i-se fratelui mai vîrstnic, pe cînd se îndepărtau împreună.

— O, da, replică Renny. Nu e cine știe ce de capul lui, și adăugă pe un ton de scuză: are talent muzical.

— Studiază muzica?

— A studiat-o, dar i-am interzis vara trecută după ce a căzut la admitere. Sînt tot timpul la cuțite cu el din cauza asta. Acum că i-am interzis muzica, s-a apucat de actorie. S-ar zice că preferă să facă orice decît să învețe. Dar sper c-o să iasă ceva de capul lui pînă la urmă. Uneori mînzul care promite cel mai puțin, știți...

Traversau acum un spațiu deschis, pavat, neluminat decît de mănunchiul de raze es-

tompate de la farurile unui automobil care se deplasa prudent printre caii duşi la grajd sau la gară de către gălăgioşii lor însoţitori. Totuşi, lumina obscură de zi dădea încă posibilitatea de a distinge un chip de altul.

Un grăjdar, străbătînd curtea în fugă, alunecă pe stratul subţire de noroi care acoperea caldarîmul şi plonjă înainte ; capul său ca un proiectil veni în contact cu stomacul unui tip voinic care trăgea un cal acoperit cu o pătură.

Tipul urlă :

— Ce ţi-ai înfipt capul ăla tîmpit în burta mea, mă ? Ce-i fi crezînd că-i aici, un meci de fotbal ?

Grăjdarul îi răspunse cu o grindină de insulte care se pierdu în nechezatul calului, contrariat că incidentul îi va întîrzia cina. În interiorul clădirii se putea auzi fanfara intonînd imnul englez.

Umbrele care se mişcau prin curte deveniră acum nedesluşite pe măsură ce întunericul se lăsă peste tot ca o învelitoare palpabilă. Ploaia, care căzuse cu intermitenţă, bătea acum puternic dinspre est şi totodată mugetul lacului spori în intensitate ca şi cînd elementele naturii, sătule de îndeletnicirile oamenilor şi cailor, se uniseră pentru a le şterge orice urmă.

Renny Whiteoak şi americanul se despărţiră şi Finch, care îi urmase umblînd ghebosat, veni alături de fratele său.

— Doamne, ce frig e ! mormăi băiatul.

— Frig, exclamă fratele mai mare, cu uimire. Mie mi-e foarte cald. Necazul cu tine

e că nu faci destulă mişcare. Dacă ai face mai mult sport, ţi-ai pune sîngele în circulaţie. Nici unui mînz abia născut nu i-ar fi frig în seara asta.

Se auzi o voce din maşina de care tocmai se apropiau :

— Tu eşti, Renny ? Am crezut că nu mai vii. Mi-e îngrozitor de frig !

Era Pheasant.

Renny se urcă în maşină şi aprinse farurile. Finch se căţără înăuntru lîngă fată.

— Ce pereche ! făcu Renny debreind. O să trebuiască să vă ţin într-un cuib de vată.

— Oricum, insistă ea, ar fi foarte rău pentru copilaş dacă aş răci, şi sînt plecată de prea mult timp de lîngă el. Nu poţi porni o dată maşina ?

— S-a întîmplat ceva la rabla asta blestemată, bombăni el, apoi adăugă optimist : Poate că motorul e doar un pic prea rece.

Smuci în diverse chipuri mecanismul învechit dînd totodată frîu liber, cu glas scăzut dar apăsat, unei antipatii vechi de şapte ani. Iubea şi înţelegea caii, dar ciudăţeniile unui motor îl derutau. Pheasant îl întrerupse :

— Cum am fost ?

Un timp nu se auzi nici un răspuns, apoi mormăi :

— Nu chiar aşa rău. Dar n-ar fi trebuit să-l atingi pe Soldier cu cravaşa. Mergea mai bine dacă nu-l atingeai.

— Ei, am ieşit a doua, oricum.

— Ai fi putut ieși prima dacă nu-l atingeai. Doamne, de-am ajunge odată acasă cu rabla asta blestemată !

Vocea lui Pheasant era indignată :

— Ai văzut calul americancei ? O adevărată minune !

— Și Solider e la fel, bombăni cumnatul ei cu încăpățînare.

Finch, deprimat, se rezemă într-un colț al mașinii. Bezna umedă, învăluitoare, a nopții timpurii, gîndul la orele de studiu care îl așteptau în dormitorul rece, păreau ca niște mîini întinse spre el din pămîntul îmbibat de apă pentru a-l trage în jos. Se simțea lihnit de foame. Avea o bucată de ciocolată în buzunar și chibzui cum să scoată ciocolata și să-i asigure trecerea spre gură fără ca Pheasant să observe ceva. Pipăi în căutarea ei, o găsi, o extrase cu grijă din învelișul de staniol mototolit, la adăpostul unei cumplite izbucniri a lui Renny care-i distrase atenția fetei. Și-o îndesă în gură, afundîndu-se mai adînc în colțul lui și închise ochii.

Începuse să simtă o oarecare consolare, cînd Pheasant îi șuieră în ureche :

— Porcule ! Porc dezgustător ce ești !

Finch uitase ce simț ascuțit al mirosului avea Pheasant. Fata nu vroia să-i rămînă datoare. Se scotoci în buzunar, scoase o tabacheră și în clipa următoare flacăra vie a unui chibrit îi lumină fețișoara palidă și dezvălui, țuguiate sarcastic, buzele sorbind din țigară cu lăcomie. Fumul cu miros aromat plutea greu deasupra aerului umed. Finch își fumase ultima țigară la prînz. Ar fi putut, desigur, să-i ceară lui Renny una, dar nu prea era indicat să i se adreseze cînd îl necăjea mașina.

Chiar atunci, cel mai mare dintre frații Whiteoak se lăsă, cu un gest de disperare, pe spătarul scaunului.

— Din partea mașinii putem să ne ducem acasă pe jos, observă el laconic. Își aprinse și el o țigară.

Fumul și o tăcere posomorîtă puseră stăpînire pe mașină. Ploaia îi biciuia părțile laterale și, la fiecare fluturare a perdelelor prost ajustate, un curent rece pătrundea în interior. Lumini de faruri estompate de ploaie alunecau pe lîngă ei.

— Dar tu ai fost grozav, Renny, spuse Pheasant, ca să mai însenineze atmosfera. Și-ai cîștigat și panglica albastră ! Am venit și eu în sală și-am văzut tot.

— Nu puteam să nu cîștig cu asemenea cal. Doamne, ce iapă ! Apoi, după o clipă, adăugă cu intenție vădită : Deși, dac-aș fi fost destul de prost s-o ating cu cravașa, aș fi ieșit probabil al doilea.

— O, ce frig mi-e ! exclamă fata, ignorînd înțepătura. Și mă gîndesc tot timpul la bietul meu copilaș.

Finch se simți cuprins dintr-o dată de o puternică mînie față de cei doi, așa cum stăteau acolo fumînd. Ce aveau de făcut cînd vor ajunge acasă decît să tîndălească prin grajd sau să alăpteze un bebeluș ? În timp ce el va fi obligat să-și biciuiască bieții creieri studiind trigonometria. Înghiți ultima rămășiță de ciocolată și spuse cu voce răgușită :

— Păreai destul de intim cu caraghiosul ăla de locotenent american. Cine e ?

Chiar în timp ce le rostea, îl izbiră și pe el cuvintele pline de o nestăpînită obrăznicie. Nu s-ar fi mirat dacă Renny s-ar fi întors spre el și l-ar fi pocnit. Simți cu precizie cum pe Pheasant, în colțul ei, o trec fiori de spaimă.

Dar Renny răspunse destul de calm.

— L-am cunoscut în Franța. Un tip grozav și foarte bogat. Apoi adăugă cu invidie :

— Are unul din cele mai grozave grajduri din America.

Pheasant se jeli : — O, bietul meu Mooey, micuțul de el ! Am să mai ajung vreodată la el ?

Tonul cumnatului ei deveni țîfnos :

— Ascultă, fata mea, trebuie să renunți sau la concursuri hipice sau la copii. Nu se poate și una și alta.

— Dar abia anul trecut m-am apucat de amîndouă, pledă ea, și sînt la fel de captivante, și lui Piers îi place să le fac pe amîndouă.

Finch mormăi :

— Mai citează și pe altcineva în afară de Piers, așa, pentru variație.

— Dar cum să fac așa ceva ? E singurul soț pe care-l am.

— Dar nu e singurul frate pe care-l am și m-am plictisit să-i tot aud cuvintele ridicate în slăvi, de parc-ar fi Atotputernicul.

Pheasant se aplecă spre Finch, chipul ei, o pată albă estompată în întuneric.

— Orice om atît de egoist ca tine, sigur că nu vrea să audă nimic despre altcineva. Oricine, în stare să înfulece o bucată de ciocolată lîngă o tînără mamă moartă de foame. Oricine...

— Mai spune o dată „oricine“, răcni Finch, și sar jos din mașină. O smucitură puternică puse capăt discuției. Renny scoase un mîrîit satisfăcut.

Se ghemui în fața volanului, scrutînd noaptea de noiembrie. Drumurile erau aproape pustii cînd depășiră cartierele mărginașe. Chiar și ulițele satelor pe care le străbătură în viteză erau aproape pustii. În stînga, imensa întindere a lacului și a cerului contopite formau un abis de întuneric străpuns doar de raza luminoasă a unui far și de două puncte roșu închis, ce denotau prezența unei goelete luptînd din greu împotriva unui vînt din față.

Gîndul îi zbură spre grajdurile de la Jalna. Mike, un splendid armăsar castrat, avea o tăietură adîncă la picior de la lovitura pe care i-o dăduse în dimineața aceea un cal nou, nărăvaș. Era foarte îngrijorat de soarta lui. Veterinarul spusese că ar putea fi ceva serios. Era nerăbdător să ajungă acasă și să afle cum își trecuse ziua. Se gîndi la calul cel nou care pricinuise răul. Una din achizițiile lui Piers. Lui personal nu-i plăcuse privirea din ochii animalului, dar lui Piers nu-i păsa cîtuși de puțin de firea unui cal dacă îi convenea fizicul lui. Piers trecea cu vederea firea unui cal cînd era vorba să-și facă

un chef. Asta părea să fie punctul lui de vedere. Așa, atunci ar face bine să țină seama de firea acestei noi gloabe și încă urgent... Se încruntă într-un mod care întotdeauna o făcea pe bunica lui să exclame în extaz :

— Ehei, ce exemplar desăvîrșit al familiei Court e flăcăul ăsta ! Știe să arunce o privire cruntă cînd vrea !

Se gîndi la un mînz pe care-l văzuse în dimineața aceea lîngă una din iepele de povară, un animal greoi, urît, cu un cap de oaie și picioare mari, late, dar care zăcînd acolo, în boxa din grajd, cu mînzul ei alături, îi păruse transformată. Avea ceva nobil biata creatură, ca o femeie urîtă, suptă, care, aplecată deasupra pruncului ei nou născut, poate crea o impresie de noblețe. Extraordinari sînt caii —natura în general e extraordinară. Deosebirile dintre o iapă sau alta — între un cal de povară și unul de vînătoare. Ciudatele, inexplicabilele deosebiri dintre membrii aceleiași familii. Frații lui vitregi și el însuși. Băieții erau cu mult mai greu de crescut decît caii. N-ar trebui să fie atît de deosebiți, căci erau din același trup și sînge, proveniți din același genitor... Totuși, cum puteau fi doi băieți mai deosebiți decît micul Wakefield, așa de sensibil, afectuos și isteț și tînărul Finch pe care nu izbuteai să-l sperii ca să studieze, nici să-l determini, măcar de rușine, să manifeste vreun interes pentru sport, care se deplasa tot timpul ca un somnambul, cu aerul lui nătîng. În ultima vreme, părea mai maturizat, mai posac ca oricînd... Și apoi Piers, Piers era și el altfel. Puternicul Piers îndrăgostit de cai, iubind pămîntul. Aveau multe afinități el și Piers, prin dragostea lor pentru cai, prin dragostea lor pentru Jalna... și Eden. Gîndindu-se la Eden, emise un sunet între mîrîit și oftat. Nici un rînd de la el de cînd dispăruse după povestea cu Pheasant, în urmă cu aproape un an și jumătate. Asta demonstra ce efect puteau să provoace versurile asupra unui om — să-l facă să uite buna cuviință, să-i strice viața unei fete ca Alayne. De atunci Piers devenise mai taciturn, mai capricios, deși apariția copilului contribuise mult la îndreptarea situației. Bietul bebeluș, probabil că acum urlă de foame.

Acceleră viteza, neținînd seama de drumul alunecos și strigă peste umăr :

— În zece minute sîntem acasă, așa că înveselește-te Pheasant ! Are vreunul din voi o țigară ? Eu am fumat-o pe ultima.

— Și eu la fel, Renny. O, sînt atît de bucuroasă că sîntem aproape acasă. Ai realizat un timp minunat pe noaptea asta.

— Tu ai vreo țigară, Finch ?

— Eu ! exclamă băiatul, frecîndu-și unul din genunchii osoși care îi amorțise de atîta ședere în aceeași poziție. N-am niciodată ! Nu-mi pot permite. Pot să-ți spun că-mi cheltuiesc toți banii de buzunar pe biletele de tren, masa de prînz și tot felul de taxe. Nu-mi rămîne nimic pentru țigări.

— Cu atît mai bine pentru tine, la vîrsta ta, i-o tăie Renny.

— Ciocolata e mult mai bună pentru tine, susură Pheasant la ureche.

Renny își miji ochii prin geam.

— Uite gara, anunță el. Bănuiesc că ți-ai lăsat bicicleta acolo. Vrei s-o iei ? Sau preferi să rămîi cu noi în mașină ?

— E o noapte înfiorătoare. Cred c-am să merg cu voi. Nu... am să... da... o, Doamne, nu știu ce să fac !

Se uită pierdut în noaptea de afară.

Renny opri mașina cu o hurducătură. Întrebă peste umăr : — Ce naiba e cu tine ? Ești tot timpul în toane proaste. Acum hotărăște-te, dacă se poate. Eu personal cred c-ar fi mai bine să lași bicicleta unde e și să vii mîine dimineață la gară pe jos.

— O să fie groaznic să merg pe jos pe o vreme ca asta, mormăi Finch, masîndu-și piciorul cu mîinile ca să-l dezmorțească. O să mi se umple cărțile de noroi.

— Păi, ia pe unul din oameni să te aducă cu mașina pîn-aici.

— Piers o să aibă nevoie de mașină devreme. L-am auzit vorbind despre asta.

Renny își întinse un braț în spate și deschise portiera din dreptul băiatului.

— Acum, spuse calm, dar cu o vibrație amenințătoare pornită din piept, dă-te jos. M-am săturat de atîtea fasoane.

Finch se tîrî afară din mașină, țopăind ridicol cînd atinse pămîntul cu piciorul amorțit. Rămase pe loc, cu gura căscată, în timp ce portiera se trînti și mașina se îndepărtă

hurducînd, împroșcîndu-i pantalonii cu apă noroioasă.

Se îndreptă spre gară, mișcîndu-se anevoie, apăsat de greutatea autocompătimirii. În încăperea din spatele biroului șefului de gară își găsi bicicleta rezemată de cîntar. N-ar fi o idee rea să se cîntărească, gîndi. În ultima vreme băuse zilnic cîte un pahar de lapte în speranța de a mai pune puțină carne pe el. Se urcă pe cîntar și începu, nesigur, să mute greutățile. Din camera alăturată răzbătea sunet de voci bărbătești, voci ridicate, certărețe. Cîntarul se echilibră. Finch cercetă curios cifrele, apoi fața i se lumină — un cîștig neîndoios de un kilogram și jumătate. Un zîmbet copilăresc îi însenină trăsăturile. Laptele îi făcea bine, fără îndoială. Se îngrășase. Nu era prea rău, un kilogram și jumătate în două săptămîni. O să bea mai mult lapte. Se dădu jos de pe cîntar și era gata să-și ia bicicleta cînd descoperi că o pedală apăsa pe platforma cîntarului. Bănuiala îi umbri fruntea. Nu cumva apăsarea pedalei avea vreo legătură cu sporul lui în greutate ? Mută bicicleta mai încolo și se urcă din nou pe cîntar. Nerăbdător, urmări acul tremurător. Greutatea sări în sus ! Finch deplasă cursorul de alamă. Două kilograme mai puțin. Nu se îngrășase. Slăbise. Slăbise. Cîntarea cu două kilograme mai puțin decît în urmă cu două săptămîni !

Sumbru, își luă bicicleta și-o împinse pînă ieși din gară. Îl auzi pe unul din oameni întrebînd :

— Ce e zgomotul ăsta de-afară ?
Şi răspunsul şefului de gară :
— Cred că e tînărul Whiteoak care se duce la şcoala din oraş. Îşi lasă bicicleta aici. Vocile coborîră şi Finch îşi închipui ce comentarii dispreţuitoare debitau oamenii pe socoteala lui.

Se aruncă în şa şi pedală îndîrjit pe poteca de lîngă şine. S-o ia naiba de ploaie ! Şi mai ales naiba să-l ia de lapte ! Îl slăbea în loc să-l fortifice. N-o să mai bea un strop.

Aleea care ducea spre casă era ca un tunel întunecat. Tufele de cucută şi brazii canadieni o bolteau cu crengile lor răşinoase, impenetrabile. Mireasma lor puternică, mireasma pîlcurilor de ciuperci de dedesubt, era sporită în mare măsură de continua umezeală din ultimele două săptămîni încît părea o substanţă palpabilă picurînd din draperiile dense ale crengilor, mustind din pămîntul jilav de sub ele. Era ca o cale ce-ar fi putut duce spre un palat adormit sau spre refugiul unui grup de adoratori ai unor zei de mult uitaţi. Străbătînd întunericul apăsător, îmbălsămat, băiatul simţea că pluteşte ca într-un vis, că ar putea aluneca aşa, pentru totdeauna, fără nici un pic de lumină, nici un pic de căldură care să-l întîmpine la capăt.

Acolo, pe drum, se făcu pace în el. Îşi dori să poată continua să meargă pe bicicletă printre copacii aceştia seculari pînă cînd ar absorbi ceva din demnitatea lor impasibilă. Se închipui intrînd în camera unde era strînsă familia, purtînd înfăşurată ca o mantie în jurul lui demnitatea unuia din aceşti copaci. Îşi închipui cum intrarea lui ar răspîndi o răceală asupra bunei dispoziţii grosolane a acelor fiinţe mai puţin austere.

Cînd ieşi din alee în luminişul cu pietriş din jurul casei, ploaia îl lovi cu violenţă sporită iar vîntul de răsărit făcea ca obloanele să zdrăngăne şi tulpinele desfrunzite ale bătrînei viţe sălbatice să hîrşîie de zid. Lumini calde străluceau la ferestrele sufrageriei.

Lăsă deoparte închipuirile şi ţîşni spre intrarea din spate.

Îşi împinse bicicleta într-un coridor întunecos de la subsol şi intră într-un mic spălător, ca să se spele pe mîini. În timp ce-şi ştergea mîinile îşi privi imaginea în oglinda pătată de deasupra chiuvetei — un cîrlionţ subţire, blond, atîrnîndu-i pe frunte, nasul lung, cu obrajii slabi îmbujoraţi de ploaie şi vînt. La urma urmei nu arăta chiar aşa de rău, îşi spuse. Se simţi îmbărbătat.

Trecînd prin dreptul bucătăriei, auzi vocea nazală a lui Rags, feciorul casei Whiteoak, cîntînd :

Într-o zi inima ţi se va frînge ca a mea
Aşa că de ce-aş plînge din cauza ta ?

Zări în treacăt pardoseala de cărămidă roşie, tavanul scund, înnegrit de nenumăraţi ani de fum şi pe soţia rumenă a lui Rags aplecată deasupra plitei încinse. Buna dispoziţie îi spori. Urcă în goană scările, îşi atîrnă impermeabilul ud în hol şi intră în sufragerie.

II

FAMILIA

ÎN SEARA ACEEA aveau un fel special de mîncare la cină. Finch își dădu seama de acest lucru, chiar înainte de a-i simți mirosul, după atmosfera destinsă, sărbătorească, care ilumina fețele celor din jurul mesei. Fără îndoială, mătușa Augusta comandase anume acest fel pentru că știa că Renny va fi înfometat după acea lungă zi și în urma efortului extenuant din timpul concursului hipic. Se presupunea că Finch poate lua o masă caldă la școală dar el prefera să-și drămuiască alocația cumpărîndu-și ceva ușor pentru prînz, rămînîndu-i astfel o sumă destul de importantă pentru țigări, ciocolată și alte gusturi costisitoare. Ca urmare, pînă seara i se făcea o poftă de mîncare enormă, mai ales că nu reușea să ajungă acasă nici la ora ceaiului. Cantitățile de mîncare care dispăreau în trupul lui osos fără a-i adăuga nici un pic de carne erau o sursă de uimire și chiar de îngrijorare pentru mătușa lui.

Felul de mîncare special era un sufleu cu brînză. Doamna Wragge era deosebit de pricepută la sufleuri cu brînză. Finch rămăsese cu ochii ațintiți la el din clipa cînd se strecurase la locul său între fratele lui, Piers și micul Wakefield. Nu mai rămăsese cine știe ce din sufleu și fusese scos din cuptor de prea mult timp pentru ca să mai fie la fel de pufos ca la început, calitate extrem de sa-

vuroasă pentru cerul gurii, dar dorea nespus să i se îngăduie să răzuie crusta de brînză prinsă de fundul castronului de argint.

Renny îl servi cu o felie groasă de carne rece, de vacă, și, fixîndu-l cu privirea lui pătrunzătoare, îl întrebă arătînd cu capul spre sufleu :

— Vrei să răzui castronul ?

Finch, înroșindu-se, mormăi o încuviințare.

Totuși, Renny se uită la Lady Buckley, de cealaltă parte a mesei :

— Încă puțin sufleu, mătușă Augusta ?

— Nu, mulțumesc, dragul meu, nici n-ar fi trebuit să mănînc atîta cît am mîncat. Brînza, seara, e cam indigestă, deși pregătită în felul acesta nu e chiar așa de dăunătoare și m-am gîndit că pentru tine, după ce ai...

Stăpînul Jalnei ascultă respectuos, cu ochii la mătușa lui, apoi se întoarse spre unchiul său Nicholas.

— Încă o porție, unchiule Nick ?

Nicholas își șterse mustața sură, pleoștită, cu un șervet imens și mormăi :

— Nici o îmbucătură în plus din absolut nimic. Dar aș mai vrea o ceașcă de ceai, Augusta, dacă mai e.

— Unchiule Ernest, încă un pic din combinația asta cu brînză ?

Ernest înlătură propunerea cu o mînă albă, delicată.

— Nu, băiete dragă ! N-ar fi trebuit să mă ating de loc de sufleu. Aș dori să nu mîncăm feluri din astea calde la cină. Mă tentează, și după aceea sufăr.

— Piers ?
Piers luase două porţii, dar cu o privire răutăcioasă din colţul ochilor, la faţa lungă a lui Finch, spuse :
— N-aş refuza încă o lingură.
— Nici eu ! exclamă Wakefield. Şi eu aş mai vrea un pic.
— Îţi interzic, spuse Augusta turnîndu-şi a treia ceaşcă de ceai. Eşti prea mic ca să mănînci sufleu cu brînză seara.
— Şi tu, se amestecă fratele ei Nicholas, eşti o femeie prea în vîrstă ca să dai duşcă un ceainic de ceai la ora asta.
Aerul de demnitate ofensată, arborat în permanenţă de Lady Buckley, se accentuă şi vocea îi deveni mai guturală.
— Tare aş vrea, Nicholas, să încerci să nu mai fii grosolan. Ştiu că e greu, dar ar trebui să te gîndeşti ce exemplu rău le dai băieţilor.
Fratele ei Ernest, doritor să preîntîmpine o ceartă, remarcă :
— Augusta, tu ai nervi atît de tari, încît sînt sigur că poţi bea ceai fără limită. Aş fi nespus de mulţumit ca digestia mea... nervii mei...
Augusta îl întrerupse furioasă.
— Cine a mai auzit că ceaiul poate face rău cuiva ? Cafeaua e cea care face rău. Familia Whiteoak ca şi familia Court au fost cu toţii neobosiţi băutori de ceai.
— Şi de rom, adăugă Nicholas. Ce părere ai, Renny, dacă am bea o sticlă de ceva într-adevăr bun ca să sărbătorim măiestria căluţilor noştri ?

— Straşnică idee ! consimţi Renny, întinzînd un strat de muştar pe bucata lui de carne de vacă.
Între timp, Piers mai luase din sufleu şi apoi împinsese castronul spre Finch care, înhăţîndu-l cu o mînă osoasă, începu să-l rîcîie sălbatic cu o lingură grea de argint.
Wakefield urmărea această activitate cu uimirea superior ocrotitoare a unuia ce se înfruptase din castron în faza iniţială cînd sufleul fusese pufos şi fierbinte.
— Uite o bucăţică lipită acolo, chiar lîngă toartă, spuse, indicînd-o plin de solicitudine.
Finch se întrerupse din răzuirea castronului atît cît îi trebui să-i atingă cu lingura o lovitură usturătoare peste articulaţiile degetelor.
Wake scoase un puternic „Au !“ şi Lady Buckley îi ordonă să părăsească masa.
Renny aruncă, iritat, o privire fulgerătoare spre capătul mesei.
— Mătuşă Augusta, te rog nu-l alunga pe băiat de la masă. Nu putea să nu ţipe cînd a fost lovit. Dacă are să fie cineva trimis de la masă, acela va fi Finch.
— Wake n-a păţit nimic, răspunse Augusta cu demnitate. Ţipă şi dacă Finch se uită în direcţia lui.
— Atunci Finch să facă bine să se uite în altă direcţie. Şi Renny reveni la bucata lui de carne cu aerul că vrea să recupereze timpul pierdut şi să pună capăt discuţiei.
Nicholas se apleacă spre el.
— Ei, ce zici, Renny, de o sticlă ? murmură el.

Ernest îl opri, bătîndu-l pe braț cu o mînă albă nervoasă.

— Nu uita, Nick, că mîine Renny concurează la sărituri. E necesar să aibă capul limpede.

Renny începu să rîdă zgomotos.

— Asta-i bună, pe legea mea! Mătușă Augusta, ai auzit? Unchiul Ernie se teme că un pahar de alcool o să-mi înfierbînte capul, dar al meu e roșu de felul lui! Se ridică energic de la masă.

— Nu poate Rags s-o aducă? întrebă Nicholas.

— Bineînțeles. Și să șterpelească o sticlă și pentru el... Cheia de la pivnița de vinuri, te rog, mătușă. Se duse, înconjurînd masa, la Augusta, și, stînd în picioare, privirea îi alunecă pe bretonul ei gen regina Alexandra și pe nasul lung, plin de pete. Lady Buckley luă un mănunchi de chei de pe un inel pe care-l purta în talie.

Wakefield țopăi pe scaun.

— Dă-mi voie să vin și eu cu tine, Renny, te rog! Ador pivnița și intru așa de rar acolo. Pot să merg cu tine în pivniță, așa, ca un hatîr pe ziua de azi?

Renny, cu cheia în mînă, se întoarse spre Nicholas.

— Ce propui, unchiule Nick?

Nicholas mormăi:

— Vreo doi litri de Chianti.

— Ei, lasă gluma, eu vorbesc serios.

— Ce ai în pivniță?

— În afară de butoiașul de bere și vinul autohton, nu mai sînt decît cîteva sticle de

rom Jamaica Burke și niște gin de porumb... și scotch, bineînțeles.

Nicholas zîmbi sarcastic.

— Și asta numești tu, pivniță de vinuri!

— Păi, replică nepotul, înțepat, întotdeauna i s-a spus pivnița de vinuri. Nu putem să-i spunem altfel, chiar dacă nu mai e mare lucru în ea. Dumneata, mătușă?

— Eu propun, spuse Ernest, să bem o jumătate de sticlă de vermut franțuzesc.

— Asta e sus, în camera mea, i-o reteză Nicholas. Mie mi-ar place un pic de rom cu apă și un strop de suc de lămîie, Renny.

— Mătușă Augusta?

— Un pahar de Porto autohton, dragă. Și cred într-adevăr că Finch ar trebui să bea și el unul, după ce învață atîta.

Bietul Finch n-a așteptat rîsetele care au urmat acestui apel în favoarea lui ca să se cufunde mai adînc în scaun și să se înroșească la față ca purpura, cuprins de complexul lui de inferioritate. Totuși, chiar în această stare, simți un impuls cald de dragoste pentru Augusta. Oricum, măcar ea nu era împotriva lui.

Renny se îndreptă spre hol și în trecere pe lîngă scaunul lui Wakefield, îl apucă de braț pe băiatul care atîta aștepta, și îl trase după el de parcă ar fi fost un pachet.

Coborîră scările la subsol unde miresmele misterioase pe care Wake le adora le asaltară nările. Aici se afla bucătăria imensă cu aromele ei de tot felul, pivnița de cărbuni, pivnița de fructe, pivnița de vinuri, magazia și

cele trei minuscule dormitoare pentru slujitori din care numai unul era ocupat acum. Aici își duceau soții Wragge ciudata lor viață subterană de ciorovăieli, suspiciune reciprocă, de drăgosteală uneori, ca atunci cînd îi surprinsese o dată Wake.

De îndată ce Rags le auzi pașii, apăru în pragul ușii de la bucătărie, un chiștoc de țigară luminîndu-i fața mică, palidă.

— Da, dom' Whiteoak ? întrebă el. Aveți nevoie de mine, dom'le ?

— Adu-mi o lumînare, Rags. Am venit să iau o sticlă.

O expresie de simpatie încunună chipul lui de londonez de la periferie.

— S-a făcut, dom'le, zise și, aruncînd chiștocul pe pardoseala de cărămidă, se întoarse în bucătărie, pentru a reapărea peste o clipă cu o lumînare într-un sfeșnic de alamă turtit. O întrezăriră pe doamna Wragge ridicîndu-se de la masa la care mînca și luînd o atitudine de deferență ; fața ei semăna cu soarele cînd răsare, în aceeași măsură în care cea a soțului ei aducea cu luna cînd apune.

Cu Rags deschizător de drum, cei trei trecură în șir indian în lungul unui coridor îngust care se oprea la o ușă grea, încuiată cu lacăt. Aici Renny vîrî cheia și ușa, după ce se împotrivi cu încăpățînare, fu în sfîrșit dată de perete.

Frigul pătrunzător se asocia cu mirosurile de bere și alcooluri. Sfeșnicul dezvălui ceea ce aparent arăta a pivniță bine aprovizionată deși neorînduită, dar de fapt sticlele

și recipientele erau în bună parte goale, nereturnate datorită delăsării caracteristice familiei.

Ochii căprui-roșietici ai lui Renny rătăciră meditativi peste rafturi. Măturase cu capul o pînză de păianjen spînzurată de o grindă și acum îi atîrna drapată peste o ureche. Fluiera printre dinți cu domoala concentrare a unui grăjdar țesălînd un cal.

Între timp, Wakefield zărise un vechi coș de pescuit, din nuiele, vîrît sub ultimul raft dintr-un șir de rafturi suprapuse. Îl trase afară și, la lumina lumînării, văzu trei sticle negre burduhănoase, cotropite de pînze de păianjen, rezemate una de alta ca într-o conspirație de spiriduși. O dată clătinate, se auzi din interior un sunet gîlgîit de lichid și cînd scoase cu grijă una la vedere, o pîlpîire arămie sclipi jucăușă sub suprafața prăfuită.

— O, uite, Renny, exclamă el, pe tonuri de uimire și înfiorare, am găsit aici ceva întăritor !

Renny alesese ce vroia dar acum puse sticlele pe un raft și, înhățîndu-i lui Wakefield comoara, o repuse la loc printre suratele ei și împinse iute coșul de la vedere.

— Dac-ai fi scăpat-o din mînă, măi plod împielițat, declară el, ți-aș fi venit de hac pe loc. Și adăugă, rînjind spre slujitorul lui de încredere : Orice om are un secret în viața lui, nu-i așa, Rags ?

Un secret în viața lui ? Băiețașul se simți cuprins de exaltare la gîndul acesta. Oare ce poțiune magică o fi ascuns fratele lui minunat în locul acesta subteran ? Ce vizite

tainice făcea el poate aici, ce farmece, ce vrăjitorii ? O, de-ar vrea Renny să-l facă părtașul activităților sale secrete !

I se spuse să țină lumînarea în timp ce Rags încuia ușa. Văzu ochii lui Renny fixînd cu șiretenie mîinile cenușii-albicioase ale slujitorului. Văzu ochii îngustîndu-se, apoi Renny luă sub braț una din sticlele pe care le ținea și, cu mîna astfel eliberată, trase de lacăt cu o smucitură puternică. Îi alunecă în palmă.

— Mai încearcă o dată, Rags, zise, și chipul lui cioplit, cu nasul lung al familiei Court, aducea în mod ciudat cu al bunicii.

Reușind să încuie bine ușa de data aceasta, Rags, declară :

— N-am știut nici o dată cum să umblu cu lacătele astea afurisite, dom'le.

Nu părea cîtuși de puțin stînjenit.

— Nu atunci cînd sînt eu de față, Rags. Așa, ia lumînarea din mîna băiatului. O ține prea aplecată.

— Da, dom'le. Dar mai înainte, dați-mi voie să vă iau pînza asta de păianjen de pe ureche, dom'le.

Renny aplecă capul și Rags, lingușitor, desprinse pînza de păianjen.

Alcătuiau o ciudată procesiune, avînd ceva din ceremonialul unui ritual religios. Rags în frunte, ar fi putut fi un acolit din altă lume, toată lumina de la lumînare scoțîndu-i puternic în evidență conturul osos al feței, nasul scurt, bărbia ieșită în afară, linia obraznică a maxilarului ; Wakefield, absorbit și fascinat — un tînăr slujitor de altar ; Renny, ducînd cîte o sticlă în fiecare mînă — preotul oficiant. Frigul din îngustul coridor de cărămidă pe care îl străbăteau putea fi cu ușurință asociat cu cel din cripta vreunei catedrale în ruină iar din bucătărie, unde doamna Wragge ardea ca de obicei ceva pe plită, răzbătea un văl subțire, de fum albăstrui, ca de tămîie.

La baza scării Rags se dădu de-o parte, ținînd lumînarea ridicată în sus ca să le lumineze calea celorlalți în timp ce urcau.

— O seară plăcută vă urez, dom'le, spuse, și mult noroc cailor de la Jalna. O să închinăm și noi, în sănătatea dumneavoastră, aci jos — un ceai, dom'le.

— Fă-l slab, Rags. E mai bine pentru nervii voștri, îl îndemnă stăpînul lui cu asprime, trîntind ușa din capul scărilor cu cizma lui grea.

În sufragerie, Nicholas ședea în așteptare, netezindu-și mustața căzută, cu mîna lui mare, frumoasă, împodobită cu un enorm inel-sigiliu, și avînd o expresie de satisfacție amuzată în ochi. Expresia lui Ernest oglindea de pe acum regretul, pentru că știa că o să bea și știa tot atît de bine că digestia lui va avea de suferit din cauza asta. Totuși, un fel de voioșie tonică plutea în aer. Nu se putea abține să nu zîmbească oarecum poznaș la vederea chipurilor din jurul lui și la gîndul greșelii ce avea să com'tă !

Augusta ședea minunat de dreaptă, broșa ei de camee și lanțul lung de aur ridicîndu-se și coborînd pe bustul ei, care nu era nici mare nici mic, ci încorsetat în perfect acord cu

idealul feminin din tinerețea ei. Își dădu capul pe spate și, așteptînd, urmări gesturile nepotului ei. Renny șterse de praf sticla de Porto și-o așeză în fața ei.

— Poftim, mătușă, Tirbușonul, Wake... Unchiule Nick, rom Jamaica Burke's... Pungașul ăla de Rags a încercat să lase ușa de la pivniță neîncuiată ca să se poată furișa înăuntru și să șterpelească ceva pentru el. Dar l-am prins, slavă Domnului.

— E un pungaș incorijibil, decretă Nicholas.

— Merită să fie ars de viu, să învoi Ernest, în glumă.

— Și eu aș fi făcut la fel, rîse Piers.

Pheasant coborîse și-și trăsese un scaun lîngă el. Mînca dintr-un castron, lapte cu pîine înmuiată și priveliștea capului ei cu părul castaniu tuns scurt și a cefei copilărești aplecată deasupra farfuriei aduse un zîmbet amuzat, totuși tandru, pe buzele lui Piers. Îi mîngîie gîtul cu mîna lui puternică, arsă de soare și-i spuse :

— Cum poate să-ți placă terciul ăsta, nu înțeleg.

— Așa am fost învățată. În plus, e nemaipomenit de bun pentru Mooey.

— Pune un pic de rom în el, o sfătui Nicholas. Ai nevoie de ceva care să te încălzească după drumul lung și rece cu mașina. Pe deasupra, i-ar prinde bine și tînărului Maurice. Ar contribui să facă un Whiteoak și un gentleman din el.

— E de pe acum și una și alta, replică Pheasant cu fermitate, și n-am să-i ațîț odraslei mele gustul pentru băuturi spirtoase nici măcar prin intermediar.

Augusta, contemplînd roșeața vinului din paharul ei, povesti :

— Bătrîna noastră doică avea obiceiul să ne pună un pic de vin în pantofi cînd ieșeam pe-afară în umezeală ca să nu răcim. N-am știut ce înseamnă să porți galoși și n-am fost niciodată răciți.

— Ai uitat, Augusta, interveni fratele ei Ernest. Eu răceam adesea zdravăn.

Nicholas remarcă :

— Asta se întîmpla din cauză că tu erai ținut în casă cînd era umed afară.

— Țin minte, continuă Ernest, cînd eram răcit, cum mă uitam pe fereastra camerei noastre, a copiilor, și vă urmăream pe voi doi — și pe Philip desigur — hîrjonindu-vă pe pajiște cu mielușelul nostru preferat. Apoi venea și papa. Îl ridica pe micul Phil și-l purta pe umeri. Parcă-l văd. Arăta superb, tata. Ții minte cum porumbeii sălbatici începeau să țipe atunci... Eu îl strigam și-i trimeteam bezele de la fereastră.

Băuse doar un pahar de rom cu apă, dar ajungea și atîta, ca să-i scalde sufletul gingaș, în melancolie sentimentală.

— Da, îmi amintesc, spuse fratele său. Biet prăpădit mic ce erai, purtai un bandaj de flanelă roșie în jurul gîtului și, aproape sigur, aveai urechile înfundate cu vată mirosind a camfor.

— Doamne ! exclamă Renny. Dac-ar fi și-acum la fel de mulți porumbei sălbatici ca

atunci ! Ce vînătoare ! Hei, Floss ? Hei, Merlin ?

Tonul lui, cuvîntul „vînătoare“ pe care îl înţelegeau perfect, îi trezi pe cei doi prepelicari adormiţi de o parte şi de alta a scaunului său. Săriră în sus cu lătrături voioase.

Vocea lui Finch se ridică deasupra lătrăturilor :

— Cred c-aş putea bea şi eu ceva. O persoană care împlineşte curînd nouăsprezece ani poate ţine la un pahar sau două, presupun eu.

Renny lovi cîinii uşor cu palma.

— Jos, Merlin. Jos, Floss, scumpo. Ce spuneai, Finch ?

Era linişte acum şi vocea lui Finch bubui puternic dar cu o izbucnire ameninţătoare în ton.

— Spun că am optsprezece ani şi nu văd de ce n-aş putea bea şi eu un pahar.

Piers zise :

— Dă-i o sorbitură din vinul dumitale, repede, mătuşă Augusta — e gata să plîngă.

Finch se stăpîni cu greutate, cu privirile aţintite în jos la restul de plăcintă cu mere care-i fusese păstrată de la prînz.

— Daţi-i băiatului un pahar de rom, spuse Nicholas. O să-i facă bine.

Renny întinse braţul său lung şi împinse peste masă spre Finch, carafa pe care o umpluse cu Porto.

— Serveşte-te, Finch, i se adresă cu un aer dintr-o dată protector.

Finch luă un pahar şi apucă carafa. Îi era teamă să nu-i tremure mîna. Îşi încleştă

dinţii. N-o s-o lase să-i tremure... cu ochii întregii familii aţintiţi asupra lui sperînd că va face un gest stupid, necontrolat. Dinţii albi ai lui Piers se întrezăreau între buzele gata pregătite pentru un rîs batjocoritor... N-o s-o lase să-i tremure. O, Doamne, îşi spunea sieşi, fă să nu-mi tremure mîna ! Ştia că nu mai crede în Dumnezeu, dar cu cît credea şi se temea mai puţin, cu atît mai des înălţa aceste tăcute rugi invocînd sprijinul său.

Mîna îi rămase destul de fermă pînă ce umplu aproape paharul, atunci însă începu să-i tremure. Abia izbuti să nu verse vinul pe masă. Pînă reuşi să aşeze carafa jos, tremura din cap pînă în picioare. Îşi trase repede manşeta peste încheietura subţire a mîinii şi aruncă o privire furişă spre feţele din jurul lui.

Toţi cei de la masă începură să vorbească deodată. Nu zgomotos sau confuz, ci într-o armonie plăcută. Zîmbete le fluturau pe chipuri ca nişte semne vizibile ale bunăvoinţei lor lăuntrice. Mătuşa Augusta începu să povestească despre zilele de demult la Jalna, cînd papa şi mama dădeau petreceri grandioase ; avuseseră ca oaspeţi chiar şi pe un guvernator-general cu soţia. Apoi, bineînţeles, alunecă spre viaţa mondenă din Anglia în deceniul al optulea şi al nouălea cînd, aşa cum îi plăcea să-şi închipuie acum, deţinuse o importantă poziţie socială. Şi Nicholas povesti despre Londra, dar despre o altă Londră, unde el şi soţia lui, Millicent, se distraseră în societatea amatorilor de curse pînă

cînd fondurile lui bănești s-au irosit și ea l-a părăsit, iar el a fost nevoit să caute adăpost înapoi, la Jalna.

După două pahare, mintea lui Ernest se fixase asupra unui singur punct — ce să îmbrace a doua zi la concursul de călărie. Avea un pardesiu de toamnă nou, din stofă englezească scumpă, făcut la cel mai bun croitor din oraș, o extravaganță cum nu-și mai permisese de ani de zile. Și-l făcuse, în bună parte, cu gîndul la concursul hipic, totuși vremea era atît de rece și umedă încît Ernest, cu teama pentru pieptul său delicat, era în dilemă. Croitorul îi spusese că nu mai văzuse un bărbat de vîrsta lui cu o siluetă atît de zveltă și dreaptă. Nu ca bietul Nick, gîndi Ernest, care devenise atît de greoi și de cele mai multe ori era nevoit să se sprijine într-un baston din cauza gutei la genunchi... Dar ce să se facă cu pieptul său delicat? O răceală gravă în anotimpul acesta ar putea duce la cine știe ce.

— Ascultă, Renny, spuse el, cum e atmosfera la Coliseu? Era frig acolo astăzi?

— Frig! se miră Renny, întrerupt din preamărirea însușirilor unui cal pe care avea să-l călărească a doua zi la proba de sărituri în înălțime. O nu, nu era frig de loc! Era ca într-o seră. O fetișcană s-ar fi putut duce acolo în cămașă de noapte și n-ar fi avut nimic de pătimit.

Îl cuprinse pe Wake cu brațul și-l strînse lîngă el dîndu-i să soarbă din paharul lui.

Băiețelul, dornic să fie în miezul petrecerii, întrebase:

— Renny, pot să stau pe genunchii tăi?

Iar fratele său mai vîrstnic replicase:

— Cîți ani ai?

— Unsprezece, Renny. Nu-s chiar așa de mare.

— Prea mare ca să fii alintat. Nu vreau să te răsfăț. Dar poți să stai pe brațul scaunului meu.

Piers exclamă, în timp ce Renny îmbrățișa copilul.

— Ei bravo, da'asta ce-o fi dacă nu răsfăț?

— E cu totul altceva, i-o întoarse Renny. Asta-i dezmierdare. E o deosebire ca de la cer la pămînt, nu-i așa, Wake? Întreabă pe orice fată.

Piers nu mai ședea jos. Stătea în picioare alături de masă, zîmbindu-le tuturor. Arăta deosebit de bine așa, în picioare, cu silueta lui robustă și cu ochii albaștri strălucind molcom. Vorbea despre pămînt și recolte, despre o juncă de Jersey pe care avea de gînd s-o schimbe pe un vițel splendid.

Pheasant zîmbea „Ce minunat arată stînd așa! Ochii îi strălucesc la fel ca ai lui Mooey. Doamne, sticla aia uriașă aproape goală! Curios cum, de la un tată căruia îi e mult prea drag paharul, am ajuns la un soț care are și el înclinație în direcția asta, cînd eu sînt o abstinentă din fire! N-am să-l încurajez niciodată pe micuțul meu să bea alcool cînd o fi mare!".

Mătușa Augusta îi șopti lui Finch:

— Trebuie să te duci să-nveți, dragul meu. Ai să studiezi cu spor astă seară, după cele două pahare de vin bun.

— Hîm, hîm, mormăi Finch, ridicîndu-se supus de la masă. Își luă cărțile de pe o măsuță de lîngă perete unde le lăsase, oftînd la gîndul de a părăsi această atmosferă jovială, relaxată, pentru corvoada matematicii. Pe cînd se îndepărta, îi căzu pe jos, dintre paginile lui Euclid, biletul de loterie. Wakefield sări de pe brațul scaunului lui Renny și-l ridică. Finch se și afla în hol.

— I-a căzut ceva, și băiatul se zgîi la bilet, plin de curiozitate. E un bilet — uite, numărul treizeci și unu! Hei, Finch, ai pierdut ceva, măi băiete!

Finch se întoarse furios. Bestia mică cu aere de superioritate și cu „măi băiete!“ al lui, plin de obrăznicie.

— Ia să vedem, zise Piers, luînd biletul de la Wakefield și examinîndu-l.

— Păi, să mă trăsnească ăl de sus dacă nu-i un bilet de loterie! Ce urmărești, tinere Finch? Ești un tip ascuns. Te-ai pornit să faci avere, da, fără știrea familiei? Ești încă elev, știi, — această zeflemea era pe seama eșecului său la admitere în facultate — și nu ți se admite să joci jocuri de noroc.

— Ce-i asta? se interesă Renny bănuitor. Adu-l încoa.

Piers înapoie biletul posesorului său.

— Du-l fratelui tău cel mare, îl sfătui el, și-apoi dă fuga sus după cureaua de ascuțit briciul.

Cu priviri furibunde, Finch vîrî biletul în buzunar și se năpusti spre hol.

— Vino înapoi aici! porunci Renny. Acum, continuă el cînd băiatul își făcu din nou apariția, ia spune ce e cu biletul ăsta de loterie.

— Sfinte Dumnezeule! zbieră întărîtat Finch. Nu pot să cumpăr un bilet de loterie dacă vreau? S-ar crede că-s un sugaci!

— Poți să-ți cumperi o duzină dacă poftești, dar nu-mi place cum te comporți în legătură cu ăsta. Pentru ce e?

— Pentru un canar, pentru asta e! Vocea îi suna răgușită de furie. Dacă nu pot cumpăra un bilet de loterie pentru un prăpădit de canar, atunci stăm bine!

Hohotul de rîs care izbucni din piepturile fraților și unchilor lui nu l-ar fi putut egala decît foarte puține familii. După ce hohotele se potoliră, Renny scoase unul din strigătele lui metalice.

— Un canar! repetă el. După asta o să vrea un peștișor auriu și un arbust decorativ! Dar, deși rîdea, în sufletul lui era profund rușinat pentru Finch. Îi era drag băiatul. Era umilitor că e așa un papă-lapte — să dorească să aibă un canar, mai presus de orice.

Din dormitorul de cealaltă parte a holului răzbătu o bufnitură viguroasă.

— Așa, poftim, strigă Ernest, cu trăsăturile umbrite de o îngrijorare iritată, ce v-am spus! Ați trezit-o. Am știut eu c-o s-o treziți. E foarte rău pentru ea să fie tulburată, la vîrsta ei.

Augusta spuse calm :

— Wakefield, du-te în camera mamei mele. Deschide uşa încet şi spune : „Nu s-a întîmplat nimic, bunico. Te rog linişteşte-te".

Imaginea astfel invocată a scenei dintre fratele lui cel mic şi bătrîna lui bunică îl făcu pe Piers să izbucnească în rîs. Mătuşa şi unchiul lui, Ernest, se uitară la el cu dezaprobare.

Ernest remarcă :

— E foarte indicat, Piers, să-l învăţăm pe băiat să fie politicos.

Wakefield traversă holul, solemn sub greutatea importanţei lui. Deschise uşa de la camera bunicii şi, strecurîndu-se înăuntru, privi aproape cu teamă prin încăperea aceea obscură pe care, o lampă de noapte aşezată pe măsuţa joasă de la capul patului mai mult o dezvăluia decît o lumina. Înainte de a vorbi, închise uşa în urma lui pentru a nu lăsa să pătrundă zvonul puternic de voci care răzbătea din cealaltă parte a holului. Vroia să se sperie un pic — doar un pic — cu senzaţia ciudată de a fi singur cu bunica, în această lumină spectrală, cu ploaia picurînd din streaşina de deasupra ferestrelor ei şi cu un singur ochi roşu scînteind în cămin, de parcă l-ar fi urmărit cu privirea un spirit rău, ghemuit acolo. Rămase absolut nemişcat, trăgînd cu urechea la respiraţia ei uşor şuierătoare, reuşind să distingă doar pata întunecată a capului ei pe perne şi o mînă agitîndu-se neîncetat pe plapoma purpurie. Florile şi fructele pictate pe vechea tăblie din piele

a patului pe care-l adusese cu ea din India luceau estompat, mai puţin viu decît penajul papagalului cocoţat deasupra. Armătura patului vibră cu un suspin ce fremătă în aerul închis, ca parfumul răspîndit de un amestec uitat de petale de mult adunate. Suspinul trezi amintiri trecute ale patului. În el, Augusta, Nicholas, Ernest, Philip, cel ce murise, tatăl tuturor acelor impetuoşi tineri Whiteoak, fuseseră zămisliţi, în el fuseseră aduşi pe lume toţi patru. În el, Philip, tatăl lor, îşi dăduse sufletul. Cîţi fiori, cîte dureri, cîte extazuri, cîte îmbrăţişări şi vise nu cunoscuse patul ! Acolo îşi petrecea acum bunica cea mai mare parte din timp.

Mîna ei se ridică, rămase atîrnată deasupra plăpumii. O minusculă rază roşie lucea din inelul cu rubin pe care îl purta întotdeauna. Pipăia în căutarea bastonului. Înainte să ajungă să-l apuce şi să ciocănească din nou, Wakefield se apropie cu paşi mărunţi de marginea patului. Rosti ca un papagal :

— Nu s-a întîmplat nimic, bunico. Te rog linişteşte-te !

Savura demnitatea cuvintelor pe care mătuşa Augusta i le pusese în gură. I-ar fi plăcut să le spună fără încetare. Într-adevăr chiar repetă :

— Te rog linişteşte-te.

Bunica se chiorî la el pe sub sprîncenele ei roşii zburlite. Boneta de noapte îi alunecase într-o parte şi-i ascundea în întregime

un ochi dar celălalt îl fixa pe copil cu deosebită intensitate.

— Hei ? făcu ea. Ce-i asta ?

— Linişteşte-te, repetă Wakefield cu toată convingerea, şi netezi plapuma.

— Las' că liniştesc eu familia asta, se repezi ea pornită, îi liniştesc cu bastonul meu ! Unde mi-e bastonul ?

Wakefield i-l puse în mînă, apoi se trase puţin înapoi.

Bunica rămase pe gînduri, încercînd să-şi aducă aminte ce vroise, apoi un hohot de rîs, pe jumătate înăbuşit, venind dinspre sufragerie, îi reaminti.

— Ce înseamnă gălăgia asta ? De ce răcnesc în halul ăsta ?

— Pentru un canar, bunico. Finch a luat un bilet de loterie pentru un canar. Se apropie de ea acum, scrutîndu-i curios faţa ca să desluşească efectul cuvintelor lui.

Efectul se dovedi complet. Furia îi contorsionă trăsăturile. Îl fulgeră cu privirea, amuţită pe moment, apoi articulă răguşit :

— Un canar... o pasăre... încă o pasăre în casă ! Nu permit aşa ceva ! O să-l înfurie pe Boney. N-o s-o suporte... o s-o sfîşie în bucăţi!

Boney, stîrnit la auzul numelui său, îşi scoase capul de sub aripă şi-l repezi înainte, zgîindu-se la stăpîna lui de sus de unde stătea cocoţat pe tăblia pictată a patului.

„Haramzada !“ înjură el fioros în hindusă. *„Haramzada ! Iplatoon ! Paji ! Paji !“* Se înălţă în vîrful picioarelor şi-şi fîlfîi aripile, provocînd o uşoară adiere de aer cald care trecu peste faţa lui Wakefield.

Bătrîna doamnă Whiteoak se săltă în sus în pat. Îşi scosese de sub plapomă tălpile mari în şosete de noapte purpurii urmate apoi de picioare lungi, gălbui.

— Capotul meu, gîfîi ea. Pe scaunul de colo. Dă-mi-l ! Am să le arăt eu lor, să afle că nu admit un canar de nimic, un palavragiu, în casa asta.

Wakefield ştia c-ar fi trebuit să dea fuga în sufragerie să cheme pe unul din cei mari. Era o întîmplare fără precedent ceea ce făcea bunica, să se dea jos din pat fără ajutorul mătuşii Augusta sau al unuia dintre unchi. Dar dorinţa lui de noutate, de ceva palpitant se dovedi mai puternică decît prudenţa. Îi aduse capotul gros, purpuriu şi o ajută să-l îmbrace. Îi puse bastonul în mîna ei bătrînă, frumos modelată, întinsă cu nerăbdare.

Dar ca s-o ridice în picioare ! Asta era cu totul altceva. Oricît o trăgea de braţ, nu reuşea s-o urnească.

— Ha ! mormăia ea la fiecare opinteală eroică, faţa ei căpătînd tot mai mult culoarea capotului.

În cele din urmă, lăsă bastonul din mînă.

— Nu merge, murmură bătrîna. Nu merge... Uite, ia-mă de amîndouă mîinile şi trage-mă în sus. Îşi întinse mîinile spre el cu o privire nerăbdătoare, plină de speranţă, în ochiul pe care nu-l ascundea boneta de noapte. Era limpede că ţinea mult ca băieţelul să poată duce la îndeplinire sarcina. Dar, cînd îi apucă mîinile şi se opinti cu toată puterea lui, singurul rezultat a fost că i-au alunecat picioarele pe covor şi trupuşorul lui s-a pră-

bușit în brațele ei. Bunica izbucni brusc în rîs și-l lipi de ea, iar el, pe jumătate rîzînd de situație, pe jumătate plîngînd de necaz pentru neputința lui, începu să se joace cu panglicele bonetei ei de noapte.

„Paji ! Paji ! Kuza Pusth !“ țipă Boney, bătînd aerul cu aripile lui viu colorate.

Doamna Whiteoak îl îndepărtă pe Wakefield de ea.

— Ce făceam noi ? întrebă ea, absentă.

— Încercam să te ridic, bunico.

— De ce ? Ochiul ei strălucea bănuitor.

— Păi, canarul, bunico. Canarul lui Finch nu-ți amintești ?

Pe dată, fața ei bătrînă se aprinse de mînie.

— Să-mi amintesc ? Sigur că-mi amintesc. Un canar în casă ! N-admit așa ceva ! Am să răstorn casa. Am să fac tărăboi. Trebuie să ajung neapărat în sufragerie.

— Să-l aduc pe Renny ?

— Nu. Nu. Nu, nu, nu. O să mă bage înapoi în pat. Să mă pună la loc sigur, pungașul. Îl știu eu. Trebuie s-ajung în sufragerie, să le trag o spaimă la toți. Și trebuie s-o fac repede că altfel curînd ne trezim cu unul din ei aici. Ernest o să vină scîncind, sau Nick bodogănind, sau Augusta cu nasul pe sus Nu, nu.

— Ce-ai zice să te tîrăști, bunico ?

Bunica îi aruncă o privire furibundă.

— Să mă tîrăsc, ai ? Careva din familia mea să se tîrască ? Un Court să se tîrască ! Un Court, dă-mi voie să-ți spun, nu se tîrăște nici nu cade în genunchi, nici măcar în fața Atotfăcătorului ! Un Court umblă drept,

chiar dacă trebuie să se sprijine de altcineva. Să se tîrască lașii... să se tîrască melcii... să se tîrască șerpii... Privi în jurul ei oarecum pierdută : Ce ziceam ?

— Vorbeai despre tot ce are dreptul să se tîrască, bunico. Tocmai ajunseseși la șerpi.

— Dar pentru ce aveam de gînd să fac tărăboi ?

— Pentru un canar, bunico.

— A, da. Trebuie să ne ocupăm de asta. Încearcă să mă împingi din spate, Wakefield. Cațără-te în pat.

Bucuros să-și încerce forța din alt unghi, băiețelul se cățără pe pat și, îngenuncheat în spatele ei, o împinse de umeri din răsputeri.

Cu mormăieli, cu opinteli, cu ochiul holbat din cauza efortului, bunica se puse pe picioare. De fapt, se puse pe picioare atît de perfect încît era gata-gata să cadă în față. Dar își recîștigă echilibrul. Întocmai ca o navă incapabilă să înfrunte marea bîntuită de furtună, dar care reușește încă, la nevoie, să treacă peste valuri cu o ținută fermă.

Rezemîndu-se cu toată greutatea pe umărul lui Wakefield, își făcu apariția în pragul ușii de la sufragerie și aruncă o privire autoritară asupra descendenților ei adunați acolo. Șocul și îngrijorarea luară locul ilarității pe chipurile lor cu trăsături puternic marcate. Piers, care se afla cel mai aproape, sări în picioare și se grăbi către ea. Ernest îi aduse un scaun și amîndoi o ajutară să se așeze.

— Mamă, mamă, o mustră Ernest, îndreptîndu-i boneta așa încît apăru la vedere și celălalt ochi strălucitor, asta îți face foarte rău.

Augusta declară cu severitate :

— Wakefield, ești un băiat tare neascultător. Meriți o bătaie.

— Lasă copilul în pace, țipă mama ei. El își vede de treaba lui și face ce i se spune, adică mai mult decît faci tu.

Lady Buckley duse mîna la broșa ei cu camee și, ofensată, își coborî privirea de-a lungul nasului.

Redobîndindu-și calmul, constatînd că nu i se întîmplase nimic rău, Nicholas o privea radios, peste masă, pe antica lui mamă. Firea ei dîrză, toanele ei, îl încîntau.

— Bătrîna fată veselă, murmură el pentru sine. E nemaipomenită, ce mai !

— Ți-e foame, bunico ? întrebă Renny. Foamea te-a adus aici ?

— Nu, nu, nu, se repezi Ernest. Nu i-e foame ! A mîncat un castron mare de fulgi de ovăz și budincă de orez, înainte de culcare.

Mama lui își întoarse spre el fața ca de șoim.

— Fulgi de ovăz, mormăi ea. Fulgi de ovăz, frunze tîmpite... budincă de orez... semințe tîmpite... frunze și semințe — hrană bună pentru un canar tîmpit. Bărbia îi căzu pe piept, rumegînd cuvîntul în minte. Canar ! Creierul ei bîjbîia după el ca o bătrînă tigroaică oarbă, încercînd să descopere de ce

natură e o îmbucătură necunoscută. Canar ! Ce-i amintea oare ? Ochii ei negri intenși rătăciră peste toate fețele clanului pînă cînd căzură asupra tînărului Finch stînd în ușă. O privea prostit, fascinat. În clipa cînd îl văzu, își reaminti de ce se ridicase atît de hotărîtă din pat. Un canar ! Canarul lui Finch în această casă ! O pasăre cîrîitoare, pițigăiată, țopăitoare la Jalna ! N-o să admit așa ceva !

Chipul i se înnegri de furie. Nici nu mai putu să vorbească.

Renny spuse :

— Dați-i ceva de mîncare ! Altfel o apucă o furie strașnică.

Wakefield îi întinse o farfurie cu biscuiți și brînză. Aruncînd o privire sălbatică o împinse de o parte cu bastonul.

— Finch, articulă ea. Îl vreau pe Finch !

Băiatul șovăi.

— Apropie-te, să nu fie nevoită să țipe la tine, interveni Nicholas.

Finch păși fără elan spre interiorul încăperii, rînjind în silă.

— Ia spune, făcu ea, scrutîndu-l pe sub sprîncenele arămii, zbîrlite, cu subită și lucidă fermitate, ce-i povestea asta cu canarul ?

Finch, privind țintă în ochii ei, parcă vrăjit, nu putu decît să îngăime :

— Păi, să vezi, bunico... să vezi... nu există nici un canar, blestemat fie el...

— Ba există un canar, tună ea, bătînd cu bastonul în podea. Un canar grețos, palavra-

giu, pe care l-ai băgat pe furiş în casă. Adu-l aici să-i sucesc gîtul.

— Nu, zău, bunico, e doar un bilet de loterie. N-am nici o şansă la o sută să cîştig. Şi, oricum, nici nu-l vreau.

— Ha! ripostă ea furioasă. Eşti gata să minţi, nu-i aşa? Vino aici!

Finch se apropie cu sfială dar bunica se dovedi mai iute decît o credea el. Cu gestul amplu al omului care practică un sport, îi dădu o lovitură peste articulaţiile degetelor, atît de puternică, încît îi jupui pielea de pe trei dintre ele şi-l făcu pe Finch să se frîngă în două de durere.

— Ce ieşire condamnabilă! exclamă fiica ei.

— Calmează-te, mamă, mormăi Nicholas.

Ernest se ridică de pe scaun, tremurînd.

— Mamă, asta îţi face foarte rău. Poţi să-ţi provoci un atac.

— Atac, hai? răcni ea. L-am atacat eu pe puştiul ăsta obraznic... un atac de să mă ţină minte. L-am atins să-i dea sîngele, aşa! Întinde mîna, băiete, s-o văd. Bunica era vînătă de furie.

Renny aşeză pe masă paharul de rom cu apă. Se apropie şi se aplecă deasupra ei.

— Nu vrei să te sărut, bunico? o întrebă pe un ton ademenitor.

Bunica îşi înălţă ochii şi, de sub marginea bonetei, îi scrută chipul. Apropiat astfel dintr-o dată de ea, faţa lui uscăţivă, roşcovană, îi bloca vederea spre ceilalţi; nasul lui puternic dăltuit, asemănător cu al ei, buzele, dezvelind dinţii puternici într-un zîmbet încordat, totuşi oarecum îngăduitor şi tandru, îi captară atenţia, o cufundară într-o vrajă căreia nu-i putu rezista. Renny, os din osul ei, un Court autentic, unul din vechea stirpe — fără urmă de fandoseală.

— Sărută-mă, izbucni ea. Sărută-mă repede!

Mascat de îmbrăţişarea lor, Finch ieşi pe furiş din cameră. Urcînd scările acoperite cu covoare groase, auzi schimbul zgomotos de sărutări.

După ce Renny îi dădu drumul din îmbrăţişare, bătrîna doamnă, gîfîind din greu, îşi plimbă triumfătoare privirea prin încăpere — părea să fi dobîndit forţă din vitalitatea lui stimulatoare — îşi trase zdravăn boneta izbutind să-şi acopere iar unul din ochi şi porunci:

— Dantura mea! Vreau dantura! Mi-e foame. Să-mi aducă cineva dantura.

— Vrea unul din voi să-i aducă dinţii, vă rog? mormăi Augusta învinsă.

Wakefield se duse ţopăind vesel în dormitorul ei şi peste o clipă reapăru cu cele două rînduri de dinţi într-un pahar mare de apă. Văzîndu-l că se apropie, doamna Whiteoak se aplecă spre el şi întinse mîinile. Nu mai avea răbdare! Băieţelul clătină paharul în faţa ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, copile, fii atent, exclamă Augusta.

— N-ar fi trebuit lăsat să aducă el dantura, remarcă Ernest şi, dispreţuindu-se pen-

tru ceea ce face, își mai turnă puțin rom în pahar.

Fusese o seară reușită, gîndi Renny. Strașnică cină luase bătrîna doamnă ! Și cît de mult savuraseră bătrînii băieți stropul lor de rom ! Niciodată unchiul Nicholas nu fusese mai amuzant ca atunci cînd, după plecarea doamnelor, cei patru bărbați rămăseseră singuri, cu paharele din nou pline și draperiile stacojii bine trase. O zi bună. Caii lui fuseseră la înălțime. El însuși fusese la înălțime. Era conștient de o durere plăcută provocată de oboseala onorabilă a brațelor și picioarelor. Poate nu chiar o durere ci mai degrabă o senzație reconfortantă de a-și simți fiecare mușchi. Cît de tare se străduise iapa lui, cît se luptase !

Cel mai vîrstnic dintre tinerii Whiteoak, cu trupul lui suplu, curbat în fotoliu, și chipul osos, bătut de vînturi, aplecat deasupra mesei din lemn de culoare închisă care reflecta luminile candelabrului cu cristale prismatice, ar fi constituit un model satisfăcător pentru un artist care ar fi vrut să picteze un tablou intitulat : „Vînătorul, seara“. Ar fi găsit, în poziția membrelor lui, în trăsăturile feței, o ilustrare perfectă a relaxării omului a cărui satisfacție se datorează activităților bărbătești primare.

Rags strîngea masa. Cînd ridică sticla de băutură în care mai rămăsese ceva, stăpînul Jalnei, arătînd din cap, comunică scurt :

— Pentru tine, Rags.

III

CASA ÎN TIMPUL NOPȚII

CÎND PACEA și liniștea nopții se pogorîră asupra tumultului de la Jalna, bătrîna casă păru că se cuibărește tihnit sub acoperișul ei, ca un bătrîn sub scufia lui de noapte. Părea că se ghemuiește ca să se apere de întuneric, că se retrage în sine. Făcea impresia că-și leagă panglicile bonetei pe sub veranda proiectată în afară — ca o bărbie — și mormăie : „Acum e vremea visurilor“. Se înfășura în bezna de afară ca în așternuturi și se lipea cu întreaga-i masă de pămînt. Și, pe măsură ce un nou vis sporea tezaurul ei important, gîndurile și mișcările celor din lăuntrul zidurilor treceau în zbor de umbre din cameră în cameră.

Camera lui Finch se afla sub acoperișul înclinat al podului. Singura ei fereastră era închisă din cauza ploii ce se prelingea din frunzele plantei agățătoare care se cățăra pe partea aceea a casei. Aici sus se simțea întotdeauna un ușor miros de tencuială umedă, și vaga rîncezeală a cărților vechi. Acoperișul avea nevoie de recondiționare iar cărțile vechi — majoritatea catastife uitate ale fermei, manuale cu colțurile îndoite, despre creșterea și prezentarea cailor la concursuri, sau cataloage groase ale unor competiții hipice — ar fi trebuit de mult aruncate, dar la Jalna nu era cunoscută graba și nici promptitudinea în a stăvili procesul de degradare naturală. Cînd prin acoperiș se va fi scurs

atîta apă încît să formeze o băltoacă pe podea, cînd în dulapuri nu vor mai încăpea alte şi alte fleacuri, atunci şi numai atunci va începe reparatul şi curăţatul.

Aşezat sub o lampă cu petrol umbrită de un abajur din hîrtie verde pe care erau desenate chipurile a două nemţoaice tinere cu zîmbete nătînge, Finch scria în jurnalul său intim. Notă :

„Gata, gata să pierd trenul, zi groaznică la şcoală. *Trebuie* să tocesc pentru examenul de matematică. Discuţie interesantă cu Leigh în ora liberă. Concurs hipic. Renny nemaipomenit. Cel mai bun din concurs. Pheasant n-a fost rău pe Soldier. Panglică roşie. Întors acasă cu maşina. Scandal cu biletul de loterie pentru canar. Bunica absolut înfiorătoare. Băut două pahare de Porto ! Am văzut-o pe Joan".

Îşi muşcă juliturile de la încheieturile degetelor şi trecu cu ochii peste însemnările din zilele precedente. Era mai multă sau mai puţină varietate în ele. Şcoala era mai mult sau mai puţin îngrozitoare. Notase de cîteva ori timpul plăcut petrecut cu Leigh şi o dată „seara infernală" petrecută cu George şi Tom. Toate însemnările aveau un punct comun. Toate se terminau cu numele „Joan". Fie „Am văzut-o pe Joan", fie „N-am văzut-o pe Joan".

Uitîndu-se prin însemnările lui, Finch nu găsi nimic patetic sau ridicul în ele. Cu toate acestea avu grijă să ascundă jurnalul pe raft, în spatele unor manuale şcolare, înainte de a se apuca de învăţătură. N-avea chef ca jurnalul să-i fie descoperit de ochii iscoditori ai lui Pheasant sau ai lui Wake.

Îşi scoase manualul de geometrie euclidiană şi-l aşeză pe masă în faţa lui. Colţul din dreapta sus trebuia potrivit pe o veche pată de cerneală din lemnul mesei. Cartea avea obiceiul să se deschidă de la sine la pagina 107. Spera că n-o să se întîmple la fel şi în seara asta, pentru că simţea că dacă se va întîmpla aşa, ar fi incapabil să studieze. Maxilarul îi căzu şi mîna îi tremură cînd deschise coperta — 107 îl privea ţintă... Creionul pe care-l ţinea între degete căzu jos cu un uşor zdrăngănit. Se temu că nu va fi în stare să-l ridice. Se uita pierdut la numărul din colţul paginii — 107. De ce-i era teamă de el ? 1 — era la fel cu I [1]... I, Finch Whiteoak. O — era nimic... el adică, Finch, era un nimic ! Aha, începea să se lămurească ! De aceea îl înfricoşa numărul, şi nu era de mirare ! Apoi, 7 — acesta, desigur era o cifră magică. Magicul 7. Eu, Finch, sînt un *zero*. Închise manualul brusc şi-l deschise în alt loc. Pagina 70 de data asta. Din nou magicul 7, şi după el zero. Magie urmată de nimicnicie, vid... Asta era viaţa, magie, cu un zero în coadă ! Mai încercă o dată. Pagina 123. Iarăşi I — Eu. Apoi doi... eu şi încă cineva. Deci două persoane... Apoi trei. Eu şi cealaltă persoană am făcut o a treia. Deci trei persoane... Se văzu pe sine, el şi Joan împreună într-un dormitor. Se aplecau deasupra unui

[1] I — în limba engleză înseamnă „eu".

pătuț în care se afla numărul trei pe care-l făcuseră ei, așa cum îi văzuse pe Piers și Pheasant aplecîndu-se deasupra pătuțului lui Mooey. Joan, cu care nu schimbase nici o dată un cuvînt ! Era o fată pe care i-o prezentase prietenul lui, Arthur Leigh, la un meci de fotbal. Finch doar se înclinase, iar ea spusese : „Bună ziua“ cu o voce limpede, cîntată, și-și cuibărise bărbia rotundă, albă, în gulerul de blană al paltonului, ridicînd un colț al gurii care făcu să apară în obraz o gropiță timidă dar persistentă.

Gîndul la ea îl tulburase profund în decursul lunii care se scursese de atunci, dar nu făcuse nici o încercare de a o cunoaște mai bine și nu-i mai pomenise vreodată lui Leigh despre ea, deși ar fi vrut să-i afle numele de familie pe care nu-l reținuse în momentul prezentărilor.

Învăța la o școală de fete situată nu departe de școala lui și puține erau zilele cînd nu se întîlneau pe stradă. O aruncătură de ochi fugară era tot ce-i adresa în timp ce-și scotea șapca dar simplul fapt de a o întîlni sau nu, prilejuia întotdeauna cuvintele de încheiere ale însemnărilor zilei în jurnalul său. Întotdeauna nota fie : „Am văzut-o pe Joan“, fie „N-am văzut-o pe Joan“.

În serile cînd era nevoit să întrebuințeze forma negativă se simțea fără excepție deprimat și apăsat, consacrîndu-se cu îndîrjire studiului. Dar cînd o vedea, ca azi, se simțea și mai tulburat, absolut incapabil să se apuce de învățătură.

Fără îndoială, reflectă el, aceste toane nefericite nu erau o noutate. Întotdeauna avusese gînduri ciudate. Presupunea că dacă n-ar fi întîlnit-o nici o dată pe Joan, ar fi găsit alt instrument de autotortură. Măcar dacă și-ar fi luat examenele, și, ca urmare, Renny nu l-ar fi oprit de la lecțiile de pian ! Simțea că în seara aceasta, dacă i s-ar fi îngăduit să-și petreacă o oră la pian s-ar fi liniștit, s-ar fi înălțat în sfera fericirii, s-ar fi eliberat de simțămîntul de dor, de teamă. Nu punea la îndoială justețea hotărîrii lui Renny de a-l opri să mai cînte la pian. Știa că petrecuse o mulțime de timp — îl irosise, recunoștea plin de umilință — stînd aplecat deasupra claviaturii, cînd nu exersa ci încerca înfierbîntat să compună. Da. Ce fericit fusese în momentele acelea ! Nu putea să creadă, în fundul sufletului său, că-i dăunase în vreun fel — nici măcar la învățătură.

Deschise cu hotărîre manualul euclidian la problemele și deducțiile pe care trebuia să le studieze pentru a doua zi. Așeză colțul cărții exact deasupra petei de pe masă. Apoi scăpă iar creionul din mînă. Un început prost, să-ți cadă creionul... Se uită jos unde căzuse creionul pe o foaie de hîrtie aruncată, pe care era scris un exercițiu la franceză. Se întrebă pe ce cuvînt căzuse oare vîrful creionului. Dar n-o să fie atît de prost să se uite. O să ridice creionul și-o să se apuce de treabă... Totuși, ar fi interesant să afle cuvîntul... poate că, într-adevăr, ar trebui să știe cuvîntul... poate că există vreun sens în asta... ceva care să-l ajute.

Se lăsă în genunchi și se aplecă asupra creionului, mijindu-și ochii ca să descifreze literele neclare. Vîrful de grafit căzuse pe cuvîntul *âne*[1]. Simți un șoc. „Măgar“. Asta era el, un măgar prost! Slavă Domnului, nu-l vedea nimeni! Dar stai — confundase cuvîntul. Nu era *âne*, ci *âme* — „suflet“! Ei, asta era altceva, sufletul lui — care bîjbîia în întuneric. Ciudat, să stea îngenuncheat acolo, cu vîrful creionului indicînd cuvîntul „suflet“. Îl făcea să-și amintească de vremea cînd stătuse în genunchi lîngă același scaun, înfricoșat de Dumnezeu, rugîndu-se. Simți dintr-o dată dorința să se închine acum, dar cuvintele nu-i veneau. Își aminti de o noapte, cu mai bine de doi ani în urmă, cînd Piers îl silise să se dea jos din pat să-și spună rugăciunea, numai ca să-l necăjească și el nu-și putuse aduce aminte decît două cuvinte: „O, Doamne! O, Doamne!“ Ce cuvinte nețărmurite, teribile! Cuvinte ce-ți descătușau sufletul, îl învolburau spre înalturi, îl destrămau.

Dacă ar ceda și-ar începe să se roage, să lase cuvintele rugăciunii să-i elibereze sufletul, n-ar mai fi capabil de învățătură în seara asta.

O să ridice creionul și-o să înceapă să lucreze...

Dar descoperi că nu poate să-l ridice. De trei ori degetele lui se întinseră șovăitoare spre creion, dar nu se hotărîră să-l apuce. Finch gemu, urîndu-se și temîndu-se de sine

[1] Măgar (fr.).

însuși... Începu să numere medalioanele estompate ale covorului. Constată că stă îngenuncheat pe medalionul al șaselea numărînd dinspre capătul de nord al camerei și pe al cincilea dinspre vest. Șase plus cinci face unsprezece — astăzi e unsprezece noiembrie. Șase ori cinci — treizeci. Treizeci era numărul dulăpiorului său de la școală. Treizeci era totalul notelor pe care le luase la examenul de matematică atunci cînd căzuse... Cristos avea treizeci de ani cînd fusese răstignit...

Își spuse că dacă ar avea o țigară poate ar fi în stare să ia creionul în mînă și să se apuce de treabă. Se ridică în picioare și coborî tiptil și grijuliu scările de la pod. Ușa dormitorului ocupat de Piers și Pheasant stătea întredeschisă. O lampă cu fitilul micșorat arunca o lumină pașnică peste patul alb și leagănul lui Mooey de alături. Acesta era același leagăn solid cu perdeluțe, care legănase toate odraslele Whiteoak. Amîndoi unchii plînseseră și dormiseră liniștiți sau gunguriseră în el. Meg și Renny, Eden, Piers (cel mai frumos bebeluș dintre toți), el însuși (și-l putea ușor închipui pe sărmanul prăpădit plîngăcios ce fusese), micul Wake, pe care-l ținea minte ițindu-se cu ochii lui mari negri după perdeluțele leagănului. Vreo doi sau trei prunci muriseră acolo. Finch se miră cum de poate Mooey dormi atît de liniștit în el.

Finch deschise sertarul de sus al scrinului în care știa că Piers păstrează uneori cîte un pachet, două, de țigări rezervă. A, iată-le —

Piers știa să-și poarte de grijă! O cutie de Players, mare, din tablă, mai mult de jumătate plină. Un pachet care conținea cel puțin o duzină de țigări turcești. Finch se servi, dar cu prudență, apoi închise sertarul.

Întorcîndu-se pentru a ieși din cameră, se aplecă deasupra leagănului și se uită plin de curiozitate la micul Maurice. Se ghemuise dulce și cald, cufundat în somn de prunc. Un pumnișor rotund, strîns lîngă guriță, apăsa într-o parte buzele umede ca niște petale de floare. Pe pernă era o pată umedă acolo unde salivase un pic. Finch, privindu-l, se înmuie dintr-o dată de tandrețe. Își vîrî capul sub perdelușele leagănului și-l adulmecă, așa cum un cîine ar adulmeca un cățeluș adormit. Îl sărută pe obraz și-și simți sîngele preschimbîndu-se într-un fel de dulce nectar iar oasele-i topindu-se într-o tandră dorință de iubire.

Luă pruncul în brațe și se aplecă asupra lui, cu șuvița subțire de păr blond căzută peste căpșorul lui Mooey. Îi sărută capul, obrajii, gura cu nesaț. Nu se putea sătura. Își revărsă sufletul în iubire. Ochii i se umplură de lacrimi care se prelinseră pe mînuțele pruncului. Doamne, oare Piers simțea la fel?

Se auziră voci în holul de dedesubt. Pheasant și mătușa Augusta urcau scările. Așeză repede copilul înapoi în leagăn și trase cuverturile peste el. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să fie prins mîngîindu-și nepoțelul

Sus, la el, constată că nu mai e pradă nervilor. Ridică creionul de pe jos, luă manualul de geometrie, aprinse una din țigările lui Piers și se apucă de treabă.

Lady Buckley își pusese brățările, broșa și lanțul de aur de o parte. Își scosese rochia neagră de satin, juponul lung din mătase neagră și acum, în camizol și cămășuță scurtă, albă, își peria părul încă abundent. Chiar și într-o vestimentație atît de sumară, înfățișarea ei își păstra toată demnitatea caracteristică. Își contemplă imaginea reflectată în oglindă cu obișnuita ei mină ofensată combinată cu un aer de mulțumire de sine. Nu avusese nici o dată un ten frumos — acum era pătat și hepatic; ochii aveau o ciudată fixitate sticloasă spre deosebire de ai mamei ei care mai păstrau o strălucire vie. Dar trăsăturile erau desăvîrșite. Nasul ei — nasul familiei Court, deși oarecum diferit. Diferit de forma aceea aprigă, tăioasă pe care mama ei și Renny o implîntau în lume. O formă îmbunătățită, gîndi ea. Mult mai potrivită pentru o doamnă, văduva unui baronet englez. Începu să se gîndească la soțul ei...

Cît de insignifiant l-au considerat părinții și frații ei, cu favoriții lui spălăciți, cu ochii lui blajini și picioarele delicate! Vorbea și un pic sîsîit. Aproape că-l auzea și acum, strigînd-o: „Augusssta". Dar ce om de caracter! Nu-și pierdea nici o dată stăpînirea de sine indiferent ce se întîmpla. Nu-l descumpănea niciodată nimic. Chiar și atunci

cînd sosise din Anglia vestea că două decese subite îi aduceau titlul de baronet împreună cu o casă veche și un venit respectabil nu vădise nici o surprindere. Își ridicase pur și simplu privirea de la cablograma pe care o ținea în mînă și remarcase :

— Ar fi bine să începi să împachetezi imediat, Lady Buckley. Plecăm acasă. Dumnezeule, ce șoc fusese pentru ea ! Să i se spună: „Lady Buckley“ pe tonul acela calm, așa, fără un cuvințel de pregătire. Nu știuse dacă să rîdă sau să plîngă. Nu încetase de atunci să se simtă reconfortată la gîndul că nu făcuse nici una nici alta, ci replicase și ea cu netulburată demnitate.

— Vei avea nevoie de flanele noi de corp pentru călătoria pe mare, Sir Edwin... Lady Buckley ! Cît de mult o deranjase acest titlu pe mama ei ! Cît de nesuferit din partea mamei ei să pretindă mereu că nu-și poate aminti titlul ei de lady. Să le vorbească prietenilor de ea ca despre „fiica mea, Lady Bunkley sau poate Bilgeley“. Dacă mama ei nu s-ar fi tras din familia Court, ar fi considerat faptul drept proastă creștere. Dar, firește, așa erau cei din familia Court. Nicholas se comporta și el foarte asemănător. Atît de arogant. Întotdeauna părea să considere că el și îngrozitoarea lui soție Millicent, avuseseră o poziție mai importantă în Anglia decît ea și Edwin. Nu încăpea nici o îndoială în această privință din cauza tonului glumeț pe care îl folosea cînd se referea la micul cerc în care se învîrtiseră soții Buckley. Ei bine, în orice caz fusese un cerc mult mai

distins decît cel al pasionaților de curse în care el și Millicent se complăcuseră și pierduseră totul !

Se gîndi la Anglia. Cît de mult dorea să se întoarcă acolo ! Se gîndi la straturile de mușcate și la șirul de arbuști din jurul casei (spera din tot sufletul că locatarii temporari păstrau totul în bună ordine) la cîntecul cîneparilor, prietenii ei, în aerul umed, înmiresmat. De un an era departe de toate acestea, dar i se păreau a fi mai mulți. Era de datoria ei să rămînă în Canada pînă la moartea mamei lor. Sigur că mama..., doar are o sută unu ani. Augusta aproape se înspăimîntă... dar dacă mama ar trăi veșnic ! Ei, asta-i bună, nimeni nu trăiește veșnic !

Își puse cămașa de noapte din finet închisă cu nasturi pînă sub bărbie și cu broderie de mătase la manșete. Buclișoare de păr înfășurate pe bigudiuri de sîrmă îi stăteau țepene pe cap. Alătură bine perdelele peste cele două ferestre. Cum mai bătea ploaia ! De jos, din sufragerie, se auzeau voci. Glasul lui Renny, exclamînd : „Niciodată ! Niciodată !“ Ce ciudat, să rostească „niciodată“ ! așa, ca un răspuns, parcă, la gîndurile ei... Stînd astfel pe fondul perdelei lungi, întunecate, își întrezări imaginea reflectată în oglinda mare din perete. Își dădu capul pe spate și se contemplă.

Oferea, fără îndoială, privirii, o siluetă majestuoasă. O făptură cu ținută dreaptă, cu înfățișare nobilă, trebuia să recunoască acest lucru. Ridică o mînă și o duse streașină la ochi, cu atitudinea cuiva care scrutează

orizontul în căutarea unei corăbii, sau a cuiva stînd pe marginea unei faleze, bătută de vînt, cu marea furtunoasă la picioare.

Rămase un timp pozînd aşa ca o statuie, apoi stinse lumina şi-şi căută patul.

Ernest se simţise cam ciudat cînd urcase scările, aproape ameţit, dar cînd ajunse în camera lui era din nou el însuşi, afară doar că avea o senzaţie de plăcută bună dispoziţie. Îi plăcea deosebit de mult abajurul trandafiriu al lămpii pe care Alayne i-l trimisese din New York de ziua lui de naştere. Făcea încăperea să pară plăcută şi veselă, chiar într-o noapte ca asta. Într-adevăr, de cînd se instaurase vremea asta umedă şi posomorîtă, abia aştepta să aprindă lampa. Chiar şi în timpul zilei făcea o pată încîntătoare de culoare în cameră. Alayne fusese întotdeauna atît de drăguţă cu el. Plecarea ei lăsase un adevărat gol în viaţa lui. Simţea mult şi lipsa lui Eden. Era mare păcat că mariajul lor ieşise aşa cum ieşise. Alcătuiau o tînără pereche atît de fermecătoare, de intelectuali, plăcuţi la vedere.

Rămase pe gînduri, savurînd dulcea lucire trandafirie care se împrăştia în odaie. Împrumuta o gracilă însufleţire figurinelor din porţelan de Dresda de pe policioara căminului, o vibraţie, ca la răsăritul soarelui, acuarelelor de pe pereţii cenuşii. Era norocos să aibă o astfel de cameră. Ei, nu era doar noroc, căci propriul lui bun gust făcuse camera să arate aşa deşi, desigur, vederea spre pajişte şi spre pîrîul şerpuitor era de preferat faţă de priveliştea spre care dădea camera lui Nick, blocată de un cedru uriaş, dincolo de care se întrezărea doar viroaga.

Micul ceas de porţelan încadrat de un ciobănaş şi o ciobăniţă sună ora douăsprezece. Ce oră de culcare pentru el! Dar ce seară veselă! Speră şi se rugă în gînd ca romul cu apă să nu-i pricinuiască nici o neplăcere. Da, şi băuse şi vreo două pahare de vin înaintea romului... Speră şi se rugă ca mama să se simtă bine după cea de a doua cină. Ce năzdrăvană se dovedise! Zîmbi gîndindu-se la ea. Zău, nu-ţi venea să crezi că el are şaptezeci şi doi de ani cu o mamă atît de plină de energie... Speră şi se rugă să fie şi el aşa la vîrsta de o sută unu ani. Dacă o să ajungă să trăiască atît de mult. Nu exista nici un motiv să nu trăiască şi el pînă la o vîrstă foarte înaintată. Avea atîta grijă de sine însuşi, deşi, sigur, nu stătea prea bine cu pieptul — un handicap, fără discuţie.

Îşi aduse aminte de noul său pardesiu. N-ar fi o idee rea să-l încerce acum cînd arăta în cea mai bună formă, puţin îmbujorat, cu ochii strălucitori. Îl luă de pe umăraşul din şifonierul înalt şi, întorcîndu-l pe toate feţele, îl cercetă foarte critic, cu buzele strînse şi ochi de cunoscător.

— O haină a naibii de frumoasă! Rosti cuvintele cu glas tare pe tonul folosit la aprecieri asemănătoare despre o iapă sau o femeie. Doamne, e o haină superbă!

Cînd o îmbrăcă, haina se mulă, învăluindu-l într-o îmbrăţişare fermă dar mătăsoasă. Nu era de mirare că şi croitorul îi făcuse

complimente pentru silueta lui! Zvelt, drept, (cînd își impunea puțină voință) cu un aer de eleganță cu totul neobișnuit prin colonii.

Dintr-o dată resimți extraordinara nostalgie a colonialului pentru Anglia. Își aduse aminte de un joben pe care-l cumpărase o dată în Bond Street. Își aduse aminte cu precizie cum arăta negustorul și comportarea lui agreabil deferentă. Își aducea aminte cum cumpărase în aceeași dimineață o floare pentru butonieră de la o florăreasă cu un chip tare drăgălaș. Își reamintea plăcuta bună dispoziție pe care o simțise mergînd cu pas ușor pe stradă. Niciodată nu-i trebuise prea mult ca să se simtă bine dispus. Avea o fire mai fericită decît sora sau fratele lui. În privința asta Eden îi semăna. Amîndoi aveau un fel de a vedea frumusețea vieții — temperament poetic, deși, bine înțeles, așa ceva nu s-ar putea afirma în fața familiei. Categoric, îi lipseau micile vizite ale lui Eden la el în cameră — fără a mai vorbi de Alayne. Ce păcat de căsătoria lor... Cumpărase pălăria aceea acum douăzeci de ani în Anglia și de atunci nu se mai întorsese acolo! Poate cînd va muri mama, și Augusta se va întoarce la ea acasă, se va duce și el cu ea în vizită, în Anglia.

Cînd mama va muri! Gîndul la moartea ei era întotdeauna însoțit de un fior de aprehensiune. În primul rînd era groaza de a o pierde și, adăugîndu-se acesteia, incertitudinea prelungită cu privire la cel ce-i va moșteni averea. Nici un indiciu nu-i scăpase

de pe buze. Considerase că le este de ajuns să știe că întreaga avere era sortită în totalitate unui singur membru al familiei. Astfel puterea ei asupra lor rămăsese neștirbită de-a lungul anilor. Și așteptarea lor încordată. Trebuie să aibă o avere valorînd între nouăzeci și o sută de mii, totul în obligații și acțiuni solide. O, dacă i-ar lăsa lui averea, ar dobîndi independență, putere în familie! Ar face atîtea lucruri folositoare pentru băieți! Dragii de băieți, ar fi cel mai bine pentru ei dacă banii i-ar fi lăsați lui...

Cu ochii țintă în oglindă, cu obrajii îmbujorați și trupul drept, era convins că nu arată mai mult de cincizeci sau cincizeci și cinci, cel mult. Pardesiul era atît de călduros și totodată așa de arătos, o să-l pună mîine — ce mai încolo-încoace.

Înainte de a se băga în pat se apropie de coșul unde pisica lui, Sasha, zăcea adormită cu pisoiul ei alături. Se uită la ei cu un zîmbet strîmb. Sasha, la vîrsta ei — avea doisprezece ani — să dea naștere unei corcituri de pisoi! Și nu se mulțumise doar să-l procreeze, dar pe deasupra nu manifesta nici un fel de rușine! Crezuse că a depășit vîrsta cînd mai putea avea pisoi — mai ales corcituri — și apoi, într-o dimineață, i-a dat naștere ăstuia pe patul lui. A scos un singur geamăt, pe la șase dimineața, și l-a născut. Sunase mai mult a țipăt de triumf decît a urlet de durere. Ce șoc fusese pentru el, la ora aceea! Nu putuse mînca aproape nimic la micul dejun. Nu era doar neașteptatul act al naș-

terii pe plapuma lui, ci gîndul că Sasha... doar nu mai era o tînără femelă proastă să se lase sedusă de o pereche de mustăţi chipeşe !

Ernest murmură : „Pis, pis“ şi-o atinse cu degetele. Parcă i-ar fi atins un nerv vital care-i controla întregul organism. Îşi întinse tot trupul, desfăcîndu-se ca un evantai şi ridică pămătuful mare auriu al cozii. Deschise ochii, apoi rînji spre el cu obrăznicie — un rînjet larg în trei colţuri, care-i dezvălui cerul gurii şi limba ondulată.

— Neruşinato, neruşinato, făcu el, gîdilînd-o.

Pisoiul îşi înfundă în blana ei căpşorul ca un glonte. Ar fi trebuit înecat, dar dragostea lui faţă de Sasha îl făcea să nu poată duce la capăt o asemenea hotărîre. Nu vădea nici o urmă din rasa persană pură a mamei lui, dar te fermeca cu burta lui albă ca zăpada, năsucul roz şi urechile cenuşii ascuţite. Avea şi lăbuţe albe care păreau enorme pentru el — labe de pebleu, exemplar reuşit, dar din popor.

Chiar şi după ce se băgă în pat, Ernest întinse mîna şi pipăi perechea din coş. Era amuzant să stai întins în pat cu o mînă lipită de trupurile acelea calde, acoperite de blăniţă. Pentru el era o alinare.

Piers o găsi pe Pheasant în pat, capul ei cu păr castaniu tuns scurt culcat dincolo de pernă pe marginea saltelei, ochii strălucitori privind ţintă la leagăn.

— Piers, ştii, Mooey e pur şi simplu extraordinar ! Ce crezi c-a făcut ? S-a strecurat între cele două rînduri de cuverturi ! Nu înţeleg cum a reuşit. Doamne, da' mult ai mai stat !

— Ne-am pus pe vorbă. Se apropie de leagăn şi se uită la pruncul de cinci luni. Arată zdravăn, nu-i aşa ?

— Aa, odorul ! Dă-mi-l încoa. Îl vreau lîngă mine pînă te pregăteşti de culcare.

— Nu fi prostuţă. Mie nu-mi trebuie nici cinci minute. N-ai să faci altceva decît să-i tulburi somnul.

— Vreau să-i văd degeţelele de la picioare, tu nu ?

— Pheasant, nu eşti nici tu decît un beteluş... Ia te uită, mi-a umblat cineva prin sertar !

— Nu eu ! Nici Mooey ! O, Piers, dacă l-ai fi văzut ce mutriţă a făcut, cu guriţa lui exact ca un bumb roz şi sprîncenele ridicate. Avea un aer pur şi simplu dispreţuitor.

— Dac-aş şti că tînărul Finch mi-a umblat la ţigări..., mormăi Piers pe cînd se dezbrăca.

— Păi, astă seară n-avea nici o ţigară. Ştiu bine. Ei, ce-ai face ?

— I-aş arăta eu... Doamne, aş vrea să-l fi auzit şi tu pe unchiul Ernest vorbind la nesfîrşit despre pardesiul lui nou, după ce-ai plecat ! Fac pariu cu tine pe un combinezon nou de mătase contra o pereche de şosete că pînă la urmă o să-şi pună tot paltonul de iarnă.

— Dacă ai pune rămășag te-ai duce și i-ai spune ceva ca să-l descurajezi. Ar fi de ajuns cîteva cuvinte din partea ta, ca : „Vai, ce vreme urîtă e azi, unchiule Ernest", sau pur și simplu să intri în casă tremurînd.

— Ei bine, și tu ești liberă să-i spui cît de dulce e vremea și cît de perfect arată umerii lui în pardesiul cel nou.

— Nu. N-am de gînd să pun rămășag. E împotriva principiilor mele. De-acum înainte trebuie să dau un bun exemplu micuțului.

Piers pufni în rîs. Era în pijama acum.

— Să sting lumina ?

— Piers, vino încoa ; vreau să vorbesc în șoaptă.

Veni și se aplecă deasupra ei. Întinsă în pat complet relaxată, cu părul ciufulit, cu un umăr alb scos la vedere de cămașa căzută, îi apăru deodată lui Piers foarte gingașă și tulburătoare. Părea tot atît de minunată și plină de o vigoare grațioasă ca unul din tinerii mesteceni din viroagă.

Inima începu să-i bată mai repede...

— Da ?

Oare ce vroia ? Ochii lui căutară, scînteind duios, într-ai ei.

Pheasant își încolăci un braț în jurul gîtului lui.

— Mi-e foame, Piers. Ai vrea tu să fii un băiat scump?

Piers era sincer intrigat.

— Foame ! Cum e posibil, abia ai mîncat !

— Ba nu. E o veșnicie de-atunci. Uiți cît ai stat jos de vorbă. În plus, l-am alăptat pe Mooey. I-am dat practic toată cina mea. Oricum... vrei, Piers ?

Reflectă, pe cînd cobora scările la subsol : „O răsfăț. Înainte de a se naște puștiul nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să mă trimită jos să-i aduc de mîncare la ora asta. S-ar fi dus foarte frumos să-și ia singură. O s-ajungă treptat întocmai ca nevestele alea americane de prin reviste."

Cu toate acestea își dădu toată osteneala să găsească în cămară ceva pentru a-i astîmpăra foamea. Auzea, din camera de dincolo de bucătărie, sforăitul clocotitor al doamnei Wragge. Auzea vechiul ceas din bucătărie ticăind scurgerea nopții la fel de vioi de parcă ar fi efectuat de curînd această treabă și nu de șaptezeci de ani în șir. Ridică un capac enorm de pe un castron. Sub el, trei cîrnați. Ridică apoi o farfurie pusă peste o alta. Somon rece. Deschise o ușă. Resturi de friptură, cartofi fierți reci, sfeclă în suc propriu, carcasa unei păsări — părea îmbietor. Nu, erau alterate ! Pfui ! Închise ușa. Ce cantități de pîine și de chifle toate grămadă în cutia de pîine ! Alese o chiflă, o tăie în două și-o unse cu unt. Asta era. Cu oarecare șovăială adăugă și un cîrnat. Budincă rece de orez umplută cu stafide. Exact ce trebuia ! O farfurioară de budincă și puțină frișcă... Hîm ! Asta ce mai era ? Plăcintă cu prune. Tăie o felie și o devoră ca un școlar. Indigestă, chestia asta pentru o mamă care alăptează...

Pheasant, cu ochii rotunzi, şedea în pat în capul oaselor.

— O, straşnic !

Îl strînse în braţe şi-l sărută înainte de a începe să mănînce.

Lumina stinsă, Pheasant cuibărită lîngă el, Mooey scoţînd în somn mici sunete tihnite ca un căţeluş. Ploaia bătînd în geamuri, accentuînd intimitatea şi căldura dinăuntru, pacea. Pacea. De ce oare în momente ca acestea chipul lui Eden îi apărea din beznă ca să-l tulbure ? Întîi ca o palidă dar învolburată şi tulburătoare reflectare a lunii pe întinsul calm al mării lui de mulţumire. Apoi, clar şi strălucitor, afişînd ciudatul lui zîmbet ironic, privirea lui goală de parcă niciodată nu ştia prea limpede de ce face ceea ce face. Piers închise ochii mai strîns. Îşi încleştă dinţii şi-şi apăsă fruntea de umărul soţiei, încercînd să nu se gîndească, încercînd să nu vadă faţa lui Eden cu zîmbetul lui batjocoritor.

Încercă să găsească mîngîiere în apropierea lui Pheasant, în căldura ei. Era a lui ! Noaptea aceea îngrozitoare cînd Finch îi descoperise pe cei doi împreună în pădure era un vis, un coşmar. Nu vroia să-i dea liberă intrare în mintea lui acestui gînd cumplit. Dar gîndul venea furişîndu-se ca o jivină şi gura lui Piers se strîmbă dintr-o dată într-o grimasă de durere. Pheasant îi simţi, fără îndoială, neliniştea, fiindcă se întoarse spre el şi, trecîndu-şi braţul în jurul capului, îl trase la pieptul ei.

Nicholas nu putea dormi.

— Prea al naibii de mult rom, îşi spuse el. Aşa se întîmplă dacă bei doar arareori licori mai tari decît ceaiul. Sistemul nervos ajunge într-o asemenea stare încît un pic de alcool adevărat îţi face somnul praf.

Totuşi, nu-l deranja foarte mult faptul că stătea treaz. Îşi simţea corpul destins, încălzit, şi prin faţa ochilor i se perindau imagini plăcute din trecut. Farmecul femeilor pe care le iubise de mult de tot plutea parcă tangibil prin încăpere. Le uitase numele (sau ar fi trebuit să facă un efort ca să şi le reamintească) chipurile lor erau nişte pete estompate, dar *froufrou*-ul fustelor lor — cuvîntul acesta adorabil „*froufrou*“ care acum nu mai avea nici un înţeles — foşnea în jurul lui, mai plin de sens, mai plin de vrajă decît nume eufonice sau feţe drăgălaşe. Şi mînuţele lor (pe vremea cînd mîinile femeilor erau într-adevăr mici şi orbitor de albe ; „orbitor“ nu era un cuvînt prea exagerat pentru albeaţa lor) întinse spre el ca să-i dăruiască florile cochetăriei... Gîndurile lui deveneau poetice, aveau un fel de ritm. Dîndu-şi seama de aceasta, se întrebă dacă nu cumva Eden moştenise de la el talentul poetic. Ar fi o glumă grozavă, reflectă el. Ce-ar fi dacă s-ar apuca să scrie şi el versuri ! Era încredinţat că în clipa asta ar fi putut dac-ar fi încercat.

Nip, foxterierul de Yorkshire, care stătea lipit de spatele său, se descolăci brusc şi începu să zgîrîie plapuma cu toată violenţa. „Păianjenu', mormăi Nicholas, prinde păian-

jenu' Nip !" Slobozind un şir de lătrături scurte, căţeluşul trase de plapumă, se cuibări în ea şi în cele din urmă se făcu din nou colac la spatele stăpînului său.

Lui Nicholas îi plăcea să simtă ghemul acela compact lipit de el. Stătea întins satisfăcut, rîzînd pe înfundate în plapuma pe care şi-o trăsese mult peste cap. Începu să moţăie... La ce se gîndise oare ? A, da, la vremuri trecute. Legături amoroase. Cînd îl apucase pe Nip pofta să zgîrie tocmai îşi reamintea de o mică combinaţie cu o tînără irlandeză, la Cowes — trebuie să se fi întîmplat acum vreo treizeci şi cinci de ani, dar amintirile erau la fel de proaspete ca şi pielea ei atunci ! Ha ! Acum ştia ! Adelina, aşa o chema — la fel ca pe mama lui. Mama ! Cum se atîrnase de Renny şi cum îl îmbrăţişase ! Şi cum se priviseră de lung în ochi ! Un gînd meschin îl fulgeră, făcîndu-l să tresară. Nu cumva Renny încearcă s-o îmbrobodească — să-i intre pe sub piele urmărind moştenirea... Nu se ştie niciodată... Capul acela roşu al lui ! Ar putea fi la fel de viclean ca diavolul, cine ştie ! Nicholas îşi aminti dintr-o dată cum, copil fiind, Renny putea obţine orice vroia de la bunica lui... Dar dacă toate mîngîierile lui sînt calculate ?

Nicholas simţi că-l apucă fierbinţelile, că în creierul lui se aprinde bănuiala. Azvîrli cuverturile de pe umeri şi-şi scoase braţele de sub plapumă. Nip începu să-şi lingă buzele de parcă ar fi savurat păianjenul imaginar pe care-l prinsese. Ploaia şiroia neîntrerupt. Nicholas zăcea cu ochii larg deschişi în întuneric, recapitulînd în minte scena dintre cei doi — lucruri mărunte, neînsemnate prin ele însele, dar care păreau să indice că influenţa lui Renny asupra bătrînei doamne era nejustificat de puternică. Dumnezeule, dacă Renny îşi croia drum spre această ţintă, oribil din partea lui ! Nu i-ar ierta-o niciodată !

Auzi paşi în hol, paşii lui Renny. Simţi că trebuie să-i vorbească, să-i vadă faţa, să descopere poate urma vreunei expresii hrăpăreţe în ochii lui care să-l dea de gol. Strigă :

— Tu eşti, Renny ?

Renny deschise uşa.

— Da, unchiule Nick. Doreşti ceva ?

— Vrei să-mi aprinzi lampa ? Nu pot dormi.

— Hm. Ce se-ntîmplă cu familia asta ? Aprinse un chibrit şi se îndreptă spre lampă. Wake a avut o criză de inimă.

Nicholas mormăi compătimitor.

— Îmi pare rău. Tare rău. Bietul de el. Se simte mai bine acum ? Pot să fiu de vreun folos ?

— Nu, altfel nu l-aş fi lăsat singur. Cred că s-a obosit ajutînd-o pe bunica să se scoale din pat. Şi, în plus, agitaţia îl aţîţă... E destul de mare lumina aşa ? Flacăra vie a lămpii ilumina trăsăturile puternic marcate care păreau anume modelate pentru a înfrunta vînturi aprige, şi adîncea mai mult linia de îngrijorare dintre sprîncene, scotea în relief urechile ascuţite, lipite de cap. „Nici urmă de viclenie sau de cupiditate pe chipul acesta, gîndi Nicholas, dar nu trebuie

s-o las pe bătrîna doamnă să se topească prea mult de dragul lui. E genul de bărbat pe care femeile..."

— Ceea ce mă ține treaz, rosti el, scrutînd cu șiretenie chipul luminat de flacăra lămpii, sînt gînduri în legătură cu mama. Vitalitatea ei, nu e uimitoare ?

— Fantastică.

— Pare imposibil să te gîndești că într-o zi... Renny, ți-a spus vreodată cui are de gînd să lase averea ?

— Nici un cuvînt. Întotdeauna am fost ferm convins că dumneata o vei moșteni. Ești fiul cel mai mare și preferatul ei — un Court și așa mai departe — dumneata ar trebui să o moștenești.

Vocea lui Nicholas deveni suavă datorită asigurărilor lui Renny.

— Da, presupun că așa ar fi normal. Pune lampa aici pe masă, te rog, unde pot s-ajung la ea. Mulțumesc Renny. Noapte bună și spune-i lui Wake să adoarmă fără întîrziere și să viseze o călătorie minunată în Anglia unde o să-l ducă unchiul Nick.

— S-a făcut. Noapte bună.

Renny își luă de pe policioara căminului pipa sa specială, instrumentul care-i oferea plăcerea fumatului înaintea culcării. Își întinse picioarele cu jambiere de piele și, în timp ce îndesa cu degetul mic tutunul în pipă, se uită dus pe gînduri la Wake adormit în pat. Bietul băiat ! Prin ce emoții trecuse din cauza lui ! O criză a naibii de rea

și asta după săptămîni și săptămîni în timpul cărora păruse atît de sănătos. Renny bănuia că frigul umed din ultima vreme îl doborîse. Asta și efortul de a o urni pe bunică. Wake era un băietan atît de curajos, gata să facă orice serviciu.

Părul lui Wake, cam lung pentru un băiat de unsprezece ani, îi încadra fața ca un nimb întunecat. Cu sprîncenele lui frumos arcuite, pleoapele albe tivite de gene lungi și respirația neregulată care-i scăpa printre buzele întredeschise, avea o asemenea înfățișare încît lui Renny îi făcea rău să-l privească. La naiba... o să reușească el vreodată să-l facă om pe puștiul ăsta ? Ei, slavă Domnului, că uneori era ca un drăcușor împielițat ! Se aplecă spre el și-i apucă ușurel încheietura delicată a mîinii, luîndu-i pulsul. Era mai potolit, mai regulat. Wake își ridică pleoapele.

— O, salut, Renny !

— Salut. De ce ești treaz ?

— Nu știu. Cred că mă simt mai bine. Auzi, Renny, pot să merg mîine la concursul de călărie ?

— Cu voia mea, nu. O s-aștepți să te duci cu ceilalți copii, sîmbătă.

— Cîți bani poți să-mi dai de cheltuială ?

— De cheltuială ? Pentru ce ?

— Păi, știi tu. Acolo se vinde înghețată și ciocolată și limonadă.

— Douăzeci și cinci de cenți.

— Hîm. Dar anul trecut era un chioșc unde ți se ghicea viitorul, chiar în fața restaurantului. Aș vrea să-mi aflu soarta.

— Mai bine nu. Ai putea auzi ceva rău.

— Ce vrei să zici ? Ca de exemplu, să mor ?

Renny protestă.

— Dumnezeule, nu ! Ca de exemplu, c-o să încasezi o chelfăneală zdravănă.

— Hîm... eu mă gîndeam c-aş putea auzi de vreo avere ce mi s-ar lăsa.

Vocea lui Renny se înăspri :

— Ce tot vorbeşti tu acolo, Wake ? Ce avere ? Oare ce naiba îi umblă copilului ăstuia prin minte ?

— Habar n-am... Auzi, Renny, îmi place să mă uit la faţa ta. Cum ţi se mişcă nările. Sînt nostime. Şi cum îţi încrunţi sprîncenele. Îmi place să mă uit la tine, mai ales cînd tu nu ştii.

Cît de bine se pricepea să schimbe subiectul, pungaşul ăsta mic ! Renny rîse.

— Bun, în cazul ăsta cred că tu eşti singurul care se uită.

Wakefield îi aruncă pe furiş o privire şireată.

— O, nu. Mai era cineva. Alayne. Ei îi plăcea să se uite la faţa ta. Am surprins-o de multe ori.

Fratele mai vîrstnic expiră un nor de fum.

— Ceea ce mă uimeşte este numărul mare de lucruri pe care le ştii fără să ai nici un drept să le ştii iar, pe de altă parte, cît de greu eşti de cap cînd e vorba de cunoştinţe folositoare.

Wakefield închise ochii. „Acum se forţează să plîngă", gîndi Renny. Îl întrebă :

— Cum îţi sînt picioarele ? Calde şi plăcute ? S-a dus senzaţia aia nesuferită, da ? Îşi băgă mîna sub aşternuturi şi începu să-i frece domol picioarele.

Alayne ! Ce făcea oare în seara aceasta ? Era fericită ? Începuse să-l uite ? O, nu, ea nu era genul de om care să uite — de data aceasta nici el nu putea să uite ! Tare ar mai fi vrut să poată uita ! Îi fusese întotdeauna aşa de uşor să uite. Era ceva firesc. Şi acum, după mai bine de un an, numele ei pomenit pe neaşteptate îi comunica acelaşi neschimbat fior ce-i străbătea toată fiinţa... îl scutura brusc de parcă i s-ar fi poticnit calul... Masă ritmic picioruşele lui Wake care adormi. Camera era înceţoşată de un văl de fum albastru-cenuşiu... Îl auzi pe Finch umblînd prin camera de deasupra şi-şi aminti că taxele şcolare ale băiatului trebuiau de mult plătite. Descuie un sertar şi scoase un sul subţire de bancnote. Desprinse trei hîrtii de zece şi una de cinci, le puse într-un plic, scrise adresa şi-l lipi.

La mansardă, singurul semn de viaţă era fîşia de lumină de sub uşa lui Finch. Renny era pe punctul de a apăsa pe clanţă cînd se auzi zgomotul de închidere al zăvorului şi respiraţia precipitată a băiatului.

— Hei, se răsti Renny, ce-nseamnă asta ?

— O, la naiba, Renny. Nu ştiam că eşti tu ! Trase zăvorul şi apăru în uşe fîstîcit şi roşu la faţă.

— Credeai că a venit tipul cu loteria de canari să-ţi ia biletul înapoi ?

Îl privi pe Finch cu un rînjet sarcastic.
Finch mormăi :
— Am crezut că-i Piers.
— De ce ? Ai șterpelit ceva de la el ?
Lovitura aruncată într-o doară merse drept la țintă. Băiatul se înroși și mai tare, bîlbîi o dezmințire slabă, iar rînjetul lui Renny se transformă în rîs.
— E clar că o să ajungi rău ! Ce-ai luat de data asta... cravate ? Țigări ?
— Țigări.
— Mda. Ei uite banii pentru taxa trimestrului. Ar fi trebuit s-o trimit prin cec, dar... adevărul e, contul meu nu prea are acoperire. Așa că, dă-i plicul casierului — și vezi nu face investiții nebunești pe drum ! Renny puse un dolar pe plic. — Cumpără-ți niște țigări și las-o baltă cu șterpeleala. Și vezi să nu depășești limitele alocației tale.
Mîna lui Finch tremura cînd apucă banii. Luă lampa ca să-i lumineze fratelui său mai mare scările.
— Wake se simte rău astă seară ? rosti el rar.
— Da.
— Vai, îmi pare tare rău.
Urmări silueta zveltă coborînd și observă cum lumina lămpii aducea la iveală ruginiul cald al jambierelor de piele ca și al capului tuns scurt. Tare ar fi vrut să fie și el roșcovan ca Renny !
Forța pe care i-o dădea muzica — de asta avea nevoie. Se gîndi la întinderea de fildeș a claviaturii și simți o durere în suflet, un tremur în brațe.

Cu mare grijă puse banii într-o carte cu pielea coperților jerpelită, apoi luă din pupitru o armonică de gură. Intră în dulapul de haine și închise ușa. Acolo, vîrîndu-și capul în pulpana unui palton gros ca să înăbușe zgomotul, își lipi buzele de instrument și începu să cînte cu alean.

IV

FINCH — ACTORUL

ÎNTR-O DUPĂ AMIAZĂ, cu o lună mai tîrziu, Finch se afla în mijlocul unui grup de actori amatori, în coridorul strîmt dintre scenă și șirul de cabine al Teatrului Mic. Tocmai se împrăștiau cu toții după o repetiție a piesei John Ferguson de St. John Ervine, cînd domnul Bratt, regizorul englez, își făcu apariția. Cu mîinile în buzunar, se îndreptă agale spre Finch și cu zîmbetul lui înflăcărat care-i lumina chipul de actor inteligent și plin de umor, constată :
— Whiteoak, vreau să-ți spun cît de teribil de încîntat sînt de interpretarea dumitale de astăzi. Dacă continui așa, pe linia pe care mergi acum, ai să creezi un Cloutie John într-adevăr splendid.
— Mulțumesc... domnule Bratt, se bîlbîi Finch. Mă încîntă părerea dumneavoastră că sînt bine în rol.
Stînjeneala dar și o profundă bucurie îi îmbujora fața. Cuvinte de laudă... cuvinte calde de laudă, în fața tuturor !

Arthur Leigh se amestecă în vorbă:
— Da, tocmai asta-i spuneam și eu lui Finch, domnule Bratt. E pur și simplu splendid. Sînt convins că și eu îmi interpretez rolul mai bine de cînd joacă el în Cloutie John. Izbutește să facă personajul atît de veridic!
Finch privea drept înainte, fixitatea expresiei părînd o mască arzătoare a stării lui confuze de exaltare.
— Da, sînt foarte, foarte încîntat, repetă domnul Bratt, îndepărtîndu-se spre ușă — abia aștepta să-și soarbă ceaiul. Atunci pe mîine, la aceeași oră și, vă rog, toată lumea punctuală.
Ușa din capătul coridorului se deschise și vîntul înghețat de decembrie năvăli înăuntru. Actorii se adunară într-un mic grup pe scările de piatră. Zidurile universității se înălțau în jurul lor și ici colo cîte o fereastră era luminată. Cupola de la Memorial Tower scînteia într-o armură de gheață. Cînd ajunseră la ultima treaptă, Leigh se întoarse spre Finch.
— Ce bine ar fi dac-ai locui în oraș, Finch, zise el. Mi-ar plăcea să putem sta mai mult împreună. Dar mereu trebuie să prinzi trenul acela blestemat.
— Mi-e teamă că în seara asta l-am scăpat. Va trebui să-l prind pe cel de mai tîrziu. La zece treizeci.
Leigh se arătă mai degrabă încîntat.
— Asta-i o veste bună. O să vii la mine la masă și putem sta de vorbă. În plus, aș

vrea să te cunoască mama și sora mea. Le-am tot vorbit despre tine. Își întoarse, plin de înflăcărare, privirea limpede, puțin cam feminină, asupra lui Finch.
— Îmi pare rău... îmi pare rău dar... mormăi băiatul.
— Termină cu prostiile astea! Sigur că poți veni. De ce nu? insistă Leigh strecurîndu-și brațul sub al lui Finch.
— O, nu știu ce să zic... vezi, hainele mele nu sînt potrivite. Și în plus... știi că nu prea sînt în largul meu în prezența femeilor... a doamnelor. Mama și sora ta or să mă socotească un neisprăvit. N-am nici un subiect de conversație și... și... arăt ca... Cloutie John.
Leigh izbucni într-un rîs încîntător.
— O, dac-ai putea! Dac-ai putea s-arăți și să te comporți ca el! Ți s-ar arunca de gît și te-ar îmbrățișa. Haide, vino, nu fii prost!
Îl trase pe Finch prin perdeaua delicată a fulgilor de zăpadă, mînați de aerul înghețat, care îi izbeau în față într-un fel totuși mîngîietor, prin prospețimea lor tăioasă. Alte siluete tinere se deplasau cu iuțeală prin parc, conturate pe albul fundalului.
Finch îl prețuise și îl admirase pe Arthur Leigh, din prima clipă, se simțise măgulit de atracția pe care, atît de vizibil, o avea acesta față de el, dar acum îl cuprinse un brusc elan de afecțiune care-l umplu de uimire. Simți că-l iubește pe Leigh, că vrea să-i fie cel mai bun, cel mai apropiat prieten. Apropierea de silueta zveltă, delicată, a lui Leigh îl făcea să se simtă mai puternic decît se simțise vreodată.

— Foarte bine, consimți Finch, vin cu tine.

Se urcară într-un tramvai și rămaseră alături, balansîndu-se, atîrnați de curelele de piele, privindu-se cu zîmbete în ochi, nepăsători față de ceilalți pasageri. Își reaminteau incidente amuzante din timpul repetiției, mormăiau crîmpeie din rolurile lor, se înecau aproape de rîs. Erau așa de fericiți că nu mai știau ce să facă.

Dar în timp ce Leigh vîra cheia în broasca ușii, iar Finch stătea în spatele lui cu fața spre intrarea impunătoare a casei, tînărul Whiteoak se simți din nou cuprins de o copleșitoare timiditate.

— Ascultă, începu el, ascultă, eu... eu...

Dar ușa se deschisese și se pomeni înăuntrul holului, unde flăcările strălucitoare ale focului dansau pe suprafețele lucioase de lemn și alamă, și unde domnea atîta curățenie și ordine cum Finch nu mai văzuse în viața lui. Din salon, răzbătea zvon de glasuri și rîsete de fete. Cei doi tineri se năpustiră pe scări în sus.

— Prietenele Adei, explică Leigh, conducîndu-l în camera lui. Dacă ne-ar prinde, n-ar mai pleca acasă. Mamei nu-i place ca să se întîrzie la cină și, în plus, trebuie să ne rămînă timp suficient să putem sta de vorbă înaintea plecării tale. Refuz să te dau pe mîna unei bande de fete.

Își azvîrliră de pe ei paltoanele și șepcile. Finch se străduia să-și ascundă aerul de stupefacție provocat de vederea unui lux atît de mare într-o cameră de băiat. Desigur, Leigh nu mai era un băiat — avea douăzeci

de ani — dar nu vorbise nici o dată despre casa lui, nu păruse niciodată c-ar fi deosebit de bogat, deși avea bani de buzunar din belșug. Finch n-avea nici o idee despre profesia pe care o exercita sau de afacerile de care se ocupa tatăl lui Leigh.

Gazda lui deschise larg o ușă și dădu la iveală o cameră de baie in albastru și alb imaculat. Pe o măsuță de lîngă cada smălțuită se afla un vas cu narcise albe care tocmai izbucneau în floare.

— Îmi place să mă uit la narcise cînd sînt în cadă, îi explică Leigh. Îmi scald sufletul în ele în timp ce-mi scald trupul în clăbuc.

Finch se uită lung întîi la narcise apoi la prietenul lui.

— Tu însuți ești cam ca individul ăla, murmură el.

— Care individ ?

— Narcis. Vreau să spun — ești așa de... știi, nu e deloc greu să mi te închipui contemplîndu-ți propria imagine într-un eleșteu... arătînd foarte pitoresc și așa mai departe.

Leigh se arătă încîntat. — Ce mult mi-ar fi plăcut să fiu Narcis ! Rolul mi s-ar fi potrivit de minune... să privesc și iar să privesc cu adorație — la mine însumi ! Ar fi mai bine să ne grăbim cu spălatul, măi băiete. Fetele au plecat și aud primul gong pentru masă. Îi aruncă lui Finch un prosop brodat, alb ca zăpada și se întoarse în dormitor, fluierînd. Știa că tînărul Whiteoak este stînjenit, sfios, și vroia să-l facă să se simtă în largul lui.

Dorea foarte mult să cîștige încrederea, chiar afecțiunea lui Finch. Simțea o extra-

ordinară afecţiune faţă de acest băiat pe care-l considera mult mai tînăr decît el, cu toate că diferenţa era de numai doi ani. Totuşi, Finch mergea încă la şcoală, pe cînd el era în al doilea an de universitate. Faţa suptă a lui Finch şi ochii lui trişti aveau ceva care-l făceau pe Leigh să-şi amintească mereu de el, singura explicaţie fiind atracţia pe care o exercita Finch asupra lui. Din cuvinte sau aluzii întîmplătoare scăpate de Finch, simţea că acesta e neînţeles acasă, că nu exista nimeni acolo care să aprecieze profunzimile firii lui sensibile, nimeni care să-l iubească cu înţelegere şi simpatie. El personal fusese întotdeauna înconjurat de atîta dragoste şi înţelegere! Trebuie să-l întrebe pe Finch despre familia lui, să încerce să afle în seara asta cîte ceva despre cadrul vieţii lui. Nu reuşea să-l descifreze prea bine. Ştia că bunicul lui fusese ofiţer în India, că familia lui avea o bucată de pămînt, dar Finch era uneori atît de necioplit, aproape prost crescut... Îşi perie părul ondulat în faţa oglinzii, pînă cînd căpătă luciu.

Finch nu fusese în stare să ia hotărîrea de a folosi prosopul brodat. Îl atîrnase cu grijă printre altele de acelaşi fel pe suportul de sticlă şi-şi ştersese faţa şi mîinile pe colţul unui prosop de baie. Apăru acum în pragul uşii, foarte lucitor, cu un cîrlionţ umed pe frunte şi încheieturile roşii ale mîinilor lui lungi ieşind patetic la iveală din mînecile hainei din serj albastru.

În salon găsiră pe mama şi pe sora lui Leigh. Două surori, gîndi Finch la început, atît de tînără arăta mama.

— Prietenul meu Finch Whiteoak, îl prezentă Leigh, ţinîndu-i protector o mînă pe braţ. Finch, iat-o pe mama, iar tînăra persoană urîţică e sora mea Ada.

Pe rînd, mîinile lor moi poposiră în palma lui osoasă. Pe rînd, Finch zări ovalul palid, fin al fiecărei feţe, cîrlionţii arămii, ochii cenuşii cu pleoape grele. Dar părul mamei avea o nuanţă aurie, ochii un ton albăstrui, iar gura o expresie amuzată şi îngăduitoare care îl făcură pe Finch să se teamă de ea.

— Fraţii obişnuiesc să spună lucruri atît de crude despre surorile lor, declară ea, cu un zîmbet de adoraţie spre fiul ei. Bănuiesc că şi dumneata faci la fel uneori.

Finch, respirînd anevoie, bolborosi:

— Mda... cred că da... cel puţin, zău că nu ştiu.

— Acum, sincer vorbind, spuse Leigh, nu găseşti că Ada e un monument al lipsei de farmec?

Ada le susţinu privirile cu seninătate şi Finch bolborosi din nou:

— O, ascultă, Leigh...

Doamna Leigh remarcă:

— Arthur ne-a vorbit o mulţime despre dumneata. E de părere că jocul dumitale în rolul băiatului idiot e absolut minunat.

— O, mă prinde rolul acesta de idiot, rîse Finch amar.

— Mamă, interveni Leigh, cum poţi spune aşa ceva ? Cloutie John nu e idiot. E nebun. Complet nebun, splendid în nebunia lui.

Ada Leigh vorbi, cu o voce joasă, profundă, privindu-l pe Finch drept în ochi într-un fel care-i izola complet de ceilalţi :

— Şi asta îţi vine uşor ? Vreau să spun, nebunia.

Fratele ei răspunse în locul lui Finch, temîndu-se că acesta ar putea da din nou un răspuns bîlbîit, chinuit.

— Cel mai uşor lucru din lume, copila mea. Tot ce are de făcut e să fie el însuşi. Şi el personal e complet nebun, splendid în nebunia lui. Aşteaptă numai să vezi piesa. Cînd Cloutie John o să apară pe scenă, nebunia, asemenea unui curent electric, o să înfioare sufletele naive ale spectatorilor. Noi sîntem cu toţii impresionaţi de el la repetiţii.

Ada continua să se uite adînc în ochii lui Finch ca şi cînd Leigh n-ar fi vorbit.

— Bănuiesc că sînt un pic nebun, îi răspunse Finch, simţindu-se acum nu intimidat, ci curios de tulburat.

— Aş dori să mă-nveţi cum să fiu nebună. Sînt mult prea sănătoasă la minte ca să fiu fericită.

— N-aş fi în stare să-nvăţ pe nimeni nimic, decît poate doar atît : să facă pe nebunul.

Mama şi fiul porniră primii spre sufragerie. Finch observă că masa, discret strălucitoare, era pusă pentru patru persoane. Doamna Leigh era evident văduvă, deşi nu întruchipa deloc ideea lui Finch despre o

văduvă. Părea că soţul ei era doar plecat din oraş.

Nici un subiect nu reuşea să-l atragă pe Finch în conversaţie. Cu faţa rigidă, parcurse, încet şi solemn, unul după altul, felurile complicate ale cinei. Leigh, deprimat de simţămîntul că prietenul său nu poate face decît o impresie stupidă mamei şi surorii lui, vorbea şi el puţin. Ada părea să nu facă nici un efort de a fi pe placul cuiva decît al ei însăşi, ori plăcerea ei s-ar fi zis că stătea în încercarea de a-l face pe Finch să simtă privirea insistentă a ochilor ei cu gene lungi, grele. Doar doamna Leigh depunea eforturi pentru a salva conversaţia de la moarte prin tăcere. Vocea ei, mai caldă şi mai gingaşe decît a fiicei sale, curgea vioaie, fără încetare, deşi Finch avea senzaţia că gîndurile îi rătăceau foarte departe. O umbră îi păli deodată vioiciunea ei cînd se referi la „pe vremea cînd a murit soţul meu, acum cinci ani".

După ce masa luă sfîrşit, îi părăsi, revenind în salon doar pentru o clipă, înveşmîntată într-o mantie de seară din hermină, ca să-şi ia rămas bun înainte de a fi luată valvîrtej de o limuzină cenuşiu-albastră. O conduseră cu toţii pînă la treptele de la intrare. Leigh o ajutase să urce în maşină şi-i sărutase amîndouă mîinile.

— E cea mai adorabilă mamă pe care o poate avea cineva, nu crezi ? întrebă Leigh cînd îşi reluară locurile în jurul căminului.

— Într-adevăr, încuviinţă Finch cu ochii aţintiţi asupra Adei. Se instalase printre pernele unei canapele joase. Umerii ei, înguşti,

coborîţi, şi braţele zvelte de pe care cădeau, desfăcîndu-se, mîneci de dantelă diafană, păreau aproape transparente în albeaţa lor. Între buzele uşor palide ţinea un ţigaret chinezesc roşu.

Leigh îşi regăsi brusc graiul. Îi vorbi cu înflăcărare lui Finch despre piesă, critică concepţia regizorală a domnului Bratt, repetă un pasaj mai semnificativ din propriul său rol, cerîndu-i lui Finch să-şi exprime părerea critică.

— Haide, Finch, spuse Leigh în cele din urmă hotărît să-l prezinte în cea mai bună lumină pe prietenul său în faţa sorii lui, hai să interpretăm scena noastră, cînd tu vii acasă seara, după ce eu l-am omorît pe Witherow... Ai fluierul la tine ?

— O, nu. N-aş fi în stare. M-aş simţi îngrozitor de ridicol.

— Dacă e din cauza Adei, am s-o expediez de-aici.

— Aş vrea să repetaţi scena pentru plăcerea mea, spuse Ada. Aş vrea enorm de mult s-o văd.

— E în stare s-o apuce furiile dacă nu obţine ceea ce vrea. Nu-i aşa, Ada ? o întrebă fratele ei.

— Nu mă poţi face să cred aşa ceva, spuse Finch.

— Ba chiar aşa, Ada e o tînără persoană foarte hotărîtă, aşa că ar fi mai bine să cedezi. Stai, ştiu ce ne trebuie ca să ne simţim în largul nostru. Un whisky cu sifon. Vinul pe care l-am băut la masă e de prin partea locului şi n-are alt efect decît că produce

aciditate. Vino cu mine în sufragerie. Tu vrei ceva, Ada ?

— Nu, mulţumesc. Am să v-aştept aici.

În sufragerie Leigh declară :

— Nu cred c-avem nevoie de whisky, Finch, e o băutură prea obişnuită. Mai curînd un strop din delicioasa *Crème de menthe* sau o Benedictină, ce zici ? Am spus whisky în faţa Adei doar ca să-i facă silă mirosul ; nu-i place. În schimb lichiorurile îi plac foarte mult şi nu cred că sînt recomandabile pentru o fată tînără, nu ? Ştii, trebuie să am grijă de Ada, tata fiind mort. Ce vrei să bei ?

— O, mi-e tot una.

Finch se uită lung la şirul de pahare scînteietoare din vitrina pe care o deschise Leigh.

— Atunci, Benedictină. O să bem amîndoi benedictină. N-are o culoare superbă ? Finch, vreau să vii să stai la mine în săptămîna cînd se va juca piesa. N-ai să poţi să te duci acasă aşa de tîrziu după spectacol.

În clipa aceea, Leigh se hotărî definitiv să-l introducă pe tînărul Whiteoak în cercul său intim, să şi-l facă cel mai apropiat prieten. Îşi dădea seama şi de interesul marcat al surorii lui pentru Finch. Şi ea era sensibilă la lucrurile mai cu miez ale vieţii. Recunoştea în Finch ceva aparte, deosebit, frumos.

— Mi-e teamă că n-am să pot accepta.

Leigh rămase uimit. Se aşteptase ca Finch să nu scape prilejul de a accepta cu recunoştinţă orice propunere de prietenie din partea lui.

— Dar de ce ?
— O, nu ştiu. Dar cred c-ar fi mai bine să nu primesc... Totuşi, îţi mulţumesc.
Leigh fusese obişnuit toată viaţa să facă exact ceea ce vroia, să aibă orice-şi dorea. Faţa lui exprima strălucirea calmă a tînărului a cărui voinţă nu fusese niciodată înfrîntă.
— Fleacuri ! Bineînţeles c-ai să primeşti. Eşti doar timid. Putem să ne vedem foarte puţin cu mama şi cu Ada dacă asta te deranjează.
— Nu. Adevărul e, izbucni Finch, că n-ar fi trebuit să mă bag în chestia asta, de la bun început.
Leigh nu articulă nici un cuvînt, îl privi doar cu ochi strălucitori, întrebători.
— Cred c-am să mai beau încă un pahar din asta... hm... Benedictină.
— Eu în locul tău n-aş mai bea. E destul de tare... Spuneai că...
Finch aşeză cu grijă paharul gol, fragil ca un balon.
— Ştii că am căzut la admitere, Leigh.
— Sigur. Deci nu va trebui să toceşti deloc anul acesta. Ia-o domol.
— Dar familia mea...
— Povesteşte-mi despre familia ta, Finch. Nu mi-ai vorbit niciodată de părinţii tăi.
— Au murit. Fratele meu cel mare se ocupă de toate treburile.
— Tutorele tău, hm ? Ce fel de tip e ? Dificil să te împaci cu el ?
— O, n-aş zice asta. E iute la mînie dacă nu te supui disciplinei. Dar e teribil de drăguţ uneori.

— Ce te face să crezi că nu va fi drăguţ de data aceasta ?
— N-are nici o consideraţie pentru teatru de amatori şi chestii de genul ăsta. Pe el îl pasionează caii.
— A, îmi amintesc. L-am văzut călărind superb la concursul hipic. Aş vrea să-l cunosc. Poate c-aş reuşi să-l conving că actoria e un lucru ce ţi se potriveşte.
— Aici te-nşeli total, Leigh. Mi-a interzis lecţiile de pian din cauza poveştii cu admiterea.
— Dumnezeule ! Leigh se abţinu să adauge: „Ce bestie !“ În schimb întrebă : Şi te pasiona mult muzica ?
— Imens.
— Mai mult decît actoria ?
— Mult mai mult.
— Şi mie nu mi-ai pomenit niciodată de asta ! Tonul lui suna a reproş.
— Vorbeam mereu doar despre sport sau despre teatru.
Cu un gest vecin cu iritarea, Leigh se întoarse spre bufet. Îşi umplu din nou paharul şi pe al lui Finch deopotrivă.
— Eşti groaznic de reticent, rosti cu răceală. Am crezut că sîntem prieteni.
Finch îşi sorbea băutura. Nu căuta să afle de ce îi fusese oferită atît de neaşteptat, după ce mai înainte îi fusese refuzată. Îl vedea pe Leigh într-o aureolă scînteietoare, o fiinţă frumoasă şi plină de har care va trece prin viaţă alegîndu-şi căile, prieteniile, cu regească dezinvoltură. Se grăbi să exclame :

— Dar sîntem ! Sîntem ! Cel puțin, eu sînt prietenul tău... vreau să zic, tu ești prietenul meu... Dar, nu poți să-nțelegi. Nu mi-am închipuit că te-ar putea interesa cîtuși de puțin familia mea sau ce mă pasionează pe mine. Adică muzica, știi... Aș fi nespus de bucuros să stau la tine toată săptămîna aceea, Leigh, dacă vrei tu. Am să mă descurc eu într-un fel.

Chipul lui prelung, cu obrajii supți, de adolescent, era îmbujorat de emoție, ochii îi străluceau de lacrimi izvorîte pe neașteptate.

Cu un gest plin de elan, Leigh își puse brațul în jurul umerilor lui Finch.

— Atunci sîntem prieteni... pentru totdeauna. Nu pot să-ți spun ce-nsemni tu pentru mine, Finch. M-am simțit atras de tine chiar din prima clipă cînd te-am cunoscut. Ești cu totul altfel decît toți ceilalți. Sînt absolut sigur că ai geniu, fie pentru arta dramatică, fie muzical. Vom vedea. Oricum, povestește-mi totul.

— Nu sînt prea multe de povestit... Leigh.

— Spune-mi Arthur.

Ochii lui Finch se aprinseră.

— O, îmi dai voie ? Mulțumesc mult de tot. Îmi va face mare plăcere... Nu e nimic prea grozav de povestit, Arthur. Nu știu să cînt încă așa cum trebuie la pian, dar îmi place mai mult decît orice altceva. Asta, în primul rînd, din cauză că uit de mine însumi atunci cînd mă așez la pian. Uit că sînt Finch Whiteoak. Rămase un timp tăcut, cu privirile pironite în parchet, apoi își ridică ochii spre fața prietenului său și întrebă cu ingenuitate :

Nu-i minunat cînd reușești să uiți complet de tine ?

— Probabil că da... Dar eu n-aș putea, Finch. Sînt prea al naibii de conștient de propria mea persoană. Tot timpul pozez. Nu vreau să uit de mine însumi. Marea mea bucurie în viață este să-mi urmăresc propriile-mi isprăvi. Dar, adăugă el cu seriozitate. sentimentul meu pentru tine nu e alterat de acest egocentrism. E un sentiment real. La fel de real cum ești tu de real, iar tu ești tot așa de real ca și unul din caii aceia iuți pe care roșcovanul tău frate îi călărește atît de bine.

Finch izbucni într-unul din hohotele lui homerice.

— Sînt destul de real, dar nu sînt iute nici cît o... nici cît un... ha, ha, cred că pe Renny l-ar lovi damblaua dacă ar auzi pe careva zicînd că-s iute.

— Eh, probabil c-ar fi trebuit să spun sensibil, plin de nerv... Și acest... Renny... ți-a interzis lecțiile de pian, zău ? Pentru că ai căzut la admitere. Îți luase un profesor bun ?

— Minunat. Cînd Renny face ceva, o face perfect... chiar și cînd înjură. N-am mai auzit pe nimeni care să știe să înjure ca Renny.

— Pare o bestie patentată, dar mi-e simpatic fără să vreau. E însurat ?

— Nu-l interesează femeile ! Se prăpădesc ele după el.

— Vreunul din frații tăi e însurat ?

— Da, Eden. Adică... hm, e despărțit de soția lui. Ea stă la New York. O cheamă

Alayne. Și Piers e însurat. Locuiește cu soția lui la Jalna.

— Jalna ?

— Da, așa se numește proprietatea noastră. E numele unei garnizoane militare din India. Acolo a fost numit cîndva bunicul meu.

Leigh exclamă :

— Ascultă Finch, trebuie să mă inviți la tine acasă. Mă roade curiozitatea de a-ți cunoaște familia asta a ta. Ești ca un tablou fără ramă. Vreau să te pot vedea înrămat. Oferă-mi prilejul să-mi exercit farmecele asupra lui Renny al tău și va dispărea orice urmă de inconvenient în legătură cu rămînerea ta în oraș o săptămînă. O să-l convingem să vadă chiar și spectacolul.

Vocea Adei se făcu auzită din salon.

— Dacă n-aveți de gînd să vă mai întoarceți, mai bine spuneți-mi. Mi-aș căuta o carte de citit sau m-aș duce la culcare

— Ce rușine s-o părăsim așa ! exclamă Leigh.

Se întoarse, cu mișcările lui iuți, grațioase, spre canapeaua pe care stătea întinsă Ada și se aplecă spre ea.

— Scuză-mă, fetițo. Finch mi-a povestit despre familia lui. M-a invitat să-i fac o vizită acasă și să-i cunosc. Nu ești geloasă ?

— Înfiorător !

— Acum o să repetăm scena pentru tine... Vino, Cloutie John, ciufulește-ți buclele și arată-i surioarei mele cît ești de nebun...

Dar repetiția se dovedi un eșec. Lui Finch îi era imposibil să se lase în voia rolului în acea încăpere, cu ochii critici ai Adei Leigh

fixați asupra lui. După cîtva timp, Leigh înțelese că tentativa este inutilă și abandonă.

Îl rugă pe Finch să cînte la pian. Ochii lui Finch fuseseră în nenumărate rînduri atrași de fildeșul lucitor al claviaturii pe care se revărsa lumina adumbrită de abajurul roz. Tînjea să simtă atingerea clapelor sub degetele sale. Tînjea să încerce acea senzație de putere, de eliberare care se producea înlăuntrul lui întotdeauna odată cu acel contact. Iar pianul acesta cu coadă era într-adevăr superb. În viața lui nu cîntase pe un astfel de pian... Stîngăcia îl părăsi în timp ce se strecură pe scăunelul lustruit și-și apropie mîinile de clape. Atunci observă Leigh ce mîini frumoase are Finch cu toate că erau osoase. Îi observă și forma capului. Cîndva Finch avea să devină un bărbat distins. El, Leigh, o să-l ajute să atingă o deplină dezvoltare spirituală, o să stimuleze, cu ajutorul prieteniei, geniul pe care îl simțea existînd neîndoios în Finch.

— Cîntă, îl îndemnă el zîmbitor și se rezemă de pian cu fața spre Finch.

Pianul era ca un pur sînge. Mîinile lui Finch îl țineau în frîu. Încă o clipă și o să sară în șa și-o să fie purtat peste sălbaticele cîmpuri ale melodiei pe sub văzduhuri înstelate. Armăsarul îl cunoștea ; fremăta sub atingerea lui. Cu piciorul, căută pedala... Oare ce să cînte ?

Își ridică privirile spre fața lui Leigh, toată numai zîmbete de încurajare. Văzu și ochii Adei ațintiți asupra lui, misterioși în spatele unui văl ușor de fum. Ar fi preferat

ca Ada să nu fie de față. Prezența ei întuneca strălucirea contactului său cu clapele, așa cum fumul întuneca strălucirea ochilor ei. Se simțea tulburat. Nu părea în stare să-și reamintească nici o bucată ca lumea.

— Ce să cînt ? făcu el apel la Leigh.

— Băiete dragă, de unde să știu eu ce bucăți ai învățat ? Știi să cînți Chopin ? Faci impresia că te-ai pricepe.

— Da. O să-ncerc unul din valsurile lui. Dar, deși degetele lui ardeau să dea viață notelor, mintea lui refuza să le comande.

— Uf, la naiba, i se adresă, printre dinți, lui Leigh. Iar m-a apucat una din crizele mele de tîmpenie.

Tîrziu în seara aceea notă în jurnalul său la sfîrșitul consemnării celor petrecute în cursul zilei, nu punctul obișnuit privind-o pe Joan, ci înscrise cu litere negre, cu aspect tragic, cuvintele : „Cunoscut Ada".

V

INFLUENȚA LUI LEIGH

ÎN ZILELE care au urmat, prietenia dintre Finch și Arthur Leigh s-a statornicit devenind una dintre acele subite și înflăcărate prietenii de tinerețe. Doreau să fie împreună mereu dar, întrucît Finch mergea încă la școală, iar Leigh era student în anul doi la universitate, acest lucru nu era posibil. Totuși, Leigh, avînd mașină proprie, își făcuse obiceiul să treacă pe la școală în fiecare zi

la prînz și să-l ia pe Finch cu el la masă în oraș. După repetiții, devenise un obicei ca Finch să-l însoțească pe Leigh acasă să ia cina acolo și să se întoarcă cu ultimul tren la Jalna. Finch îi motiva lui Renny întîrzierile explicîndu-i că se împrietenise cu un băiat deștept de la universitate care era dispus să-l ajute la matematică, punctul lui slab. Ceea ce era în parte adevărat, fiindcă, uneori, Leigh lucra cu el cîte o oră. La sfîrșitul acestor ore de meditație, deși Leigh avea înclinații pentru matematică, se simțea epuizat. Era o imposibilitate să-l facă pe Finch să înțeleagă cu adevărat chiar și problemele simple. Tot ce putea să facă Leigh era să-l învețe unele șiretlicuri și să-l sfătuiască cum să se folosească de memoria sa excelentă.

Finch nu uita niciodată un cuvînt din rolul său. Regizorul Teatrului mic îi spuse că dacă situația generală în teatru n-ar fi atît de proastă, l-ar sfătui să-și facă din actorie o profesie. Finch nu se putea bucura din plin de laudele domnului Bratt deoarece în acele clipe era extrem de preocupat de ideea că trebuie să rămînă în oraș în ultimele două săptămîni dinaintea premierei. Erau necesare tot mai multe și mai multe repetiții. În cele din urmă se învoi ca prietenul lui să-l însoțească la Jalna ca să vadă în ce măsură influența lui poate înmuia inima celui mai mare dintre frații Whiteoak în legătură cu problema aceea spinoasă a teatrului de amatori. Amînase de cîteva ori vizita de cînd

Leigh îi sugerase ideea, dar pînă la urmă, în disperare, își puse speranțele în protecția și talentele prietenului său.

Era într-o după-amiază de sîmbătă a noului an. Dezghețul din ianuarie venise și trecuse. Vremea se răcise din nou, dar nu căzuse nici un fel de zăpadă. Era o zi plumburie. Un cer plumburiu, pămîntul plumburiu și un vînt a cărui răceală metalică putea cu ușurință să taie respirația chiar și unui om voinic. Arthur Leigh nu era voinic și, pe cînd se îndreptau spre nord pe drumul către Jalna, avu nevoie de tot curajul ca să poată ține pasul fără să se plîngă. Aruncă spre Finch o privire piezișe. Îi văzu silueta înaltă aplecată împotriva vîntului, cu vîrful nasului său lung bătînd în roșu și un strop de umezeală ca o lacrimă picurîndu-i din ochi. Avea o privire încăpățînată de parcă ar fi înfruntat de nenumărate ori asemenea vînt pe acest drum.

Cu respirația tăiată, cuvintele șuierîndu-i printre buze, Leigh întrebă :

— Ascultă Finch, tu faci drumul ăsta în fiecare zi... pe orice vreme ? Pe nămeți... lapoviță... și așa mai departe ?

— Sigur că da. Ți-e frig, Arthur ?

— Mi-a fost și mai cald în viață. Nu-ți trimit nici o dată mașina să te ia ?

— Vai de mine, nu. Uneori mă ia cîte cineva întîmplător. O să ajungem în curînd la Jalna.

Își continuară drumul.

Ceva mai tîrziu, Leigh exclamă înciudat :

— N-am fost făcut pentru o astfel de climă. Cum termin facultatea, am să termin și cu iernile astea.

— Atlantic City, hai ?

— O nu, dragul meu. Sudul Franței, Lido. Și tu, Finch, ai să vii împreună cu mine.

Finch îi zîmbi afectuos. Nu vedea cum o să aibă vreodată banii necesari călătoriei, dar gîndul de a fi în Europa cu Leigh era minunat. Ori de cîte ori Leigh îi spunea „dragul meu" sau „scumpe Finch", inima lui bătea un pic mai repede, ca un ecou al bucuriei resimțite. Nu fusese niciodată în stare să i se adreseze prietenului său cu vreun cuvînt afectuos, deși în secret le folosise nu o dată. Adesea ultimele cuvinte care-i veneau în cap înainte să adoarmă erau „iubite Arthur" sau „scumpul meu Arthur". O dată, într-o doară, se jucase împerechind cuvintele „iubită Ada" dar nu sunau deloc bine. Îl făceau să se rușineze. Ada nu era iubita lui și nici nu putea fi vreodată. Era doar o fată ciudată cu reacții imprevizibile care avea darul de a-i bîntui visele. Dar Finch putea să rostească „iubite Arthur" în gînd, cu o inflexiune dezmierdătoare, întocmai cum spunea Arthur cu glas tare : „iubite Finch" fără vreo umbră de reținere.

Leigh părea atît de înghețat încît Finch se bucură cînd, în sfîrșit, îl călăuzi pe aleea spre casă, la adăpostul molifților și a tufelor de cucută.

— Iată-ne ajunși ! anunță el, cu o veselie forțată, pentru că se simțea nervos la gîndul

de a-l prezenta familiei pe prietenul său. Era prima dată că aducea acasă un prieten din oraş.

Leigh se opri ca să privească bătrîna casă. Se ridica solidă în faţa lui, cu faţada brăzdată în zig-zag de lujerele desfrunzite ale viţei sălbatice de un roşu închis ca un chip de bătrîn roşcovan înăsprit de vînturi, încreţit de zbîrcituri, exprimînd totuşi multă forţă şi tărie. Ferestrele de sus erau ascunse de o pojghiţă de chiciură, dar prin cele de jos puteai întrezări dansul strălucitor al focului. Vîntul urla în jurul lui Leigh. Fiecare oblon al casei părea că zdrăngăne. Reflectă : Aşadar aici a crescut Finch.

În hol, o sobă mare, rotundă, împrăştia o căldură dogorîtoare. Îşi atîrnară paltoanele şi şepcile în cuierul demodat, ornamentat în vîrf cu un cap de vulpe din lemn sculptat. Un cîine ciobănesc bătrîn cu coada smotocită stătea tolănit lîngă sobă. Nu se ridică atunci cînd Finch se aplecă să-l mîngîie dar se rostogoli pe spate şi-şi agită labele blănite în semn de împotrivire.

— E bătrîn ? întrebă Leigh.

— Doar cu patru ani mai mic ca mine.

— Îi place căldura, nu ? Leigh îşi întinse mîinile înţepenite de frig, spre sobă.

Dinspre salon se auzea trosnetul focului şi sunetul unei voci bătrîneşti, puternice, vorbind fără încetare.

— Acum te-am prins. Ziceai că m-ai încolţit, hai ? Ha, nu, nici vorbă ! De mine nu scapi... Bang, s-a zis cu pionul tău ! Şah mat !

O voce limpede, ascuţită, răspunse cu o notă de nerăbdare :

— Dar nu jucăm şah, bunico ; astea sînt table.

— Sigur că sînt table.

— Atunci de ce foloseşti termenii de la şah, bunico ?

Tăcere pentru o clipă, apoi vocea bătrînă rosti cu un uşor chicotit :

— Pentru că îmi place să-mi zăpăcesc adversarul.

— Nu m-ai zăpăcit deloc.

— Ba da. Nu mă contrazice. Nu-ţi permit.

— Oricum, ţi-am luat un pion. Bang !

— Şi eu ţi-am luat unul dintre ai tăi. Bang ! Bang !

— Păi, bunico, dar nu ai mutat unde trebuie!

— Foarte bine. Am cîştigat levata, recunoşti ?

— Acum vorbeşti parc-ar fi un joc de cărţi.

— Acum te-am zăpăcit de tot !

— Dar, zău, nu uiţi cînd foloseşti termenii ăştia pe dos ?

— Bineînţeles că nu uit... Tu joci, acum.

— Dar, stărui vocea piţigăiată, atunci cînd ai mutat pe alb ai uitat.

— Fleacuri ! I-am făcut eu, cu mult înainte şi pe alţii să creadă că negru e alb.

Biruit de curiozitate, Leigh se apropie de uşă şi se uită în cameră. Văzu un salon spaţios, cu tavan înalt şi pereţi acoperiţi de un tapet auriu bogat ornamentat, pe care atîrnau picturi în ulei. Draperii roşii închis

apărau încăperea de lumina zilei de ianuarie. Un foc proaspăt din bușteni de mesteacăn îi asigura lumina și căldura dinăuntru. Leigh se întrebă dacă mobila care se îngrămădea în cameră poate fi Chippendale autentic. Dacă așa era, nu se îndoia că valora o avere. Cu și mai multă intensitate se întrebă dacă silueta din fața focului poate fi reală, acea femeie foarte, foarte bătrînă, cu rochia de după amiază din catifea purpurie, cu boneta mare de dantelă avînd fundulițe vesele în formă de rozetă, cu o față dăltuită, sardonică. Băiețelul așezat în fața ei crea un efect de vioaie fragilitate. Și totuși, vădea o ciudată asemănare cu ea, întocmai cum un pîrîiaș zglobiu ar putea prelua imaginea reflectată a unui arbore străvechi.

Leigh, uimit și încîntat, își întoarse privirile spre Finch. Finch îi adresă un zîmbet critic.

— Bunica mea și fratele meu mai mic, șopti el și-și scoase o batistă mare în care-și suflă nasul pentru a ascunde parcă, în spatele ei, expresia stînjenită a feței.

Trîmbițase pe nas atît de zgomotos încît fețele jucătorilor se întoarseră spre ușă nu atît din curiozitate cît din nemulțumirea de a fi deranjați.

— Ha, Finch, făcu bunica. Îl bat pe Wakefield. L-am zăpăcit de tot.

— Așa e, bunico.

— Vino și sărută-mă. Cine e băiatul ăsta chipeș ?

Finch o sărută pe obraz.

— Prietenul meu, Arthur Leigh. Arthur, bunica mea.

Bătrîna doamnă Whiteoak întinse mîna, o mînă frumoasă, deși degetele aveau acum o arcuire de gheară. Leigh rămase uluit de numărul mare de inele pe care le purta, de scînteierea rubinelor și diamantelor ei, uluit totodată de strînsoarea degetelor ei, căci acum își dădu seama că era într-adevăr foarte bătrînă.

— Cît de bătrînă crezi că sînt ? întrebă, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

— Destul de bătrînă pentru a arăta deosebit de minunată și înțeleaptă, răspunse Leigh.

Doamna Whiteoak își arătă toți dinții într-un zîmbet de încîntare.

— Frumos răspuns. Foarte frumos. Nu există astăzi mulți tineri așa de iscusiți la vorbă... Ei, am trecut de o sută. O sută și unu. Și sînt în stare să-l bat pe tînărul ăsta la table. Și pot să umblu pînă la poarta de afară cu ajutorul celor doi fii ai mei. Nu-i rău, hai ? Dar nu mă aventurez afară pe vremea asta. O, nu, nu. Rămîn cuminte lîngă foc. Următoarea mea plimbare va fi în aprilie... peste trei luni. Trebuie să vii să mă vezi atunci.

Papagalul, care stătuse cocoțat pe inelul său de lemn la o mică distanță în spatele scaunului ei, își scoase acum capul de sub aripă și, după ce clipi un timp parcă orbit de lumina focului, zbură greoi pe umărul ei și-și lipi capul de obrazul bătrînei doamne. Acum cele două piscuri bătrîne erau îndreptate cu

rizibilă solemnitate spre Leigh. Acesta se simţea ca într-un vis straniu.

— Papagalul meu, îl prezentă ea. Boney. L-am adus din India acum mai bine de şaptezeci de ani. A avut, în timpul ăsta, alte două sau trei corpuri diferite, dar sufletul e acelaşi. Se mută dintr-un corp într-altul. Transmigraţia sufletelor. Ai auzit vreodată de aşa ceva ? Noi am învăţat despre toate astea în trecut... Ştie şi hindusă, nu-i aşa, Boney ?

Papagalul ţipă pe o voce nazală :

„Dilkhoosa ! Dilkhoosa !"

— Îmi face curte ! Ah, Boney, pungaş bătrîn ! Încă o dată, încă o dată... spune încă o dată „Dilkhoosa", Încîntarea inimii !

„Dilkhoosa ! ţipă papagalul, ciugulindu-i perii din bărbie. Nur Mahal !"

— Auziţi-l ! Lumina palatului, aşa-mi spune ! Nur Mahal ! Repetă, Boney !

„Nur Mahal ! răpăi papagalul. Mera lal !"

Foarte satisfăcut de vizibila încîntare a lui Leigh în faţa acestei scene, Finch remarcă :

— Nu l-am văzut niciodată într-o dispoziţie atît de bună. De obicei înjură, sau stă îmbufnat sau ţipă după mîncare.

— Viaţa e un joc, declară doamna Whiteoak, sentenţios.

Îşi ridică privirea spre faţa lui Leigh, cercetîndu-l cu ochi strălucind de maliţie, batjocoritori. Mîna ei şovăi deasupra tablelor de parcă ar fi vrut să facă o nouă mutare şi o rază roşie neclintită scăpără pe unul din rubinele ei. Wakefield o urmărea atent. Boney scotea mici zgomote guturale şi-şi înfoi pieptul verde.

Dar piesa nu a mai fost mutată. Bărbia bătrînei doamne se înclină încet, boneta de dantelă se apleca spre tabla de joc şi o respiraţie şuierătoare îi scăpă printre buze.

— A adormit, constată Finch.

— Ei, drăcie, exclamă băieţelul, tocmai acum cînd eram gata gata s-o bat.

Finch se uită la ceas.

— Patru fără un sfert. Dacă vrem să-l prindem pe Renny înainte de ceai, făcu el neconvins, am face mai bine să-l căutăm. O fi la grajduri, Wake ?

— Da. Pot să vin şi eu ?

— E prea frig pentru tine, şi-o ştii bine. Nu te purta ca un ţinc de şase ani.

Wakefield îşi înălţă ochii mari negri spre faţa lui Leigh.

— E trist, nu, să trebuiască mereu să te păzeşti ? Mereu mi se spune să stau cuminte lîngă foc şi că sînt stupid dacă doresc să fac ceea ce fac alţi băieţi de vîrsta mea.

— Nimic nu-ţi place mai mult decît să-ţi porţi de grijă, îl întrerupse Finch ţîfnos.

Auzi, la etaj, zgomotul vocilor unchilor săi. Peste o clipă vor coborî. Din sufragerie răzbătea vocea nazală a lui Rags care se scuza pentru o greşeală comisă, într-un limbaj de loc academic pentru urechea refractară a Lady-ei Buckley. Undeva departe, Mooey începu să plîngă cu furie. În hol, bătrînul cîine ciobănesc se ridică, se scutură şi lătră răguşit. Toată casa se trezea la viaţă acum cînd se apropia ora ceaiului. Bunica îşi frecă nasul lung şi-şi adînci privirea înceţoşată în lumea ei iluminată de focul căminului.

— Viața e ca un joc, enunță ea, de parcă ar fi divulgat o fărîmă de rară înțelepciune.

— Hai să ieșim de aici, spuse Finch.

Înhăță șepcile din cuier și i-o întinse lui Leigh pe a sa.

— Dar paltoanele ? gîfîi Leigh, cînd odată cu deschiderea ușii laterale, se treziră față în față cu rafalele de vînt.

— O să tragem o fugă pînă la grajduri. Acolo, înăuntru, e destul de cald.

Alergînd împreună, trecură pe lîngă un tînăr cu jambiere și obrajii frumos colorați. Acesta ridică de jos o pară de iarnă înghețată și-o aruncă în picioarele lui Finch.

— Asta-i fratele meu, Piers, explică Finch în timp ce intrau în grajd.

Îl găsiră pe Renny într-o boxă deschisă aranjînd cu mare precizie coama unei iepe ce părea sfielnică. Finch făcu prezentările fără entuziasm. Nu-și punea mari speranțe în această întrevedere.

— Bună ziua, spuse cel mai vîrstnic frate Whiteoak, privindu-l pătrunzător pe vizitator.

„E într-adevăr formidabil", gîndi tînărul Leigh. Nu-l putea acuza pe Finch că se temea de el. Chipul său, sub șapca ascuțită din tweed, arăta ca și cum vîntul și vremea, pasiuni puternice și o fire nestăpînită îl modelaseră pînă la această imobilitate cumplită... „Doamne, gîndi Leigh, o să arate ca bătrîna doamnă, cînd o ajunge la anii ei, dacă nu-și frînge gîtul mai devreme, călărind !"

Tinerii discutară între ei despre iapă, în timp ce stăpînul ei — cam ostentativ, i se

păru lui Leigh — stînd cu spatele întors la ei, continua să-i aranjeze, afectuos, coama și smocul de pe frunte. Prin nici un comentariu sau întrebare grijuliu formulată pentru a-i stîrni interesul, Leigh nu reuși să-i smulgă mai mult de cît monosilabe. Totuși persistă. Nu era cu putință să-și petreacă toată după amiaza numai cu toaleta iepei.

Iată că nu, acum părea satisfăcut. O examină cu atenție, apoi, luîndu-i repede capul între mîini, depuse o sărutare pe botul ei.

— Frumoasa mea, îl auzi Leigh exclamînd.

Ochii iepei erau ca două globuri radioase de mulțumire, fruntea ei — însuși sanctuarul dragostei. Iapa scoase un suspin adînc.

Renny ieși din boxă.

— Cum o cheamă ? se interesă Leigh.

— Cora.

Un grăjdar căra găleți de apă de-a lungul pasajului spre numeroasele despărțituri. Așeză una în fața calului care ocupa boxa de lîngă cea a iepei și un cap lung cenușiu se întinse înainte, buze însetate se cufundară în băutura rece. Renny își făcu loc pe lîngă băieți și trecu alături în boxă.

— Cum e piciorul, Wright ?

— Minune, dom'le. Nici că se putea vindeca mai bine.

Amîndoi se aplecară să se uite la unul din picioarele de la spate care era bandajat.

— A fost minunat, dom'le, că l-ați cumpărat. O să dovedească el ce-i în stare, sînt sigur d-asta. Și, în ce mă privește, eu nu cred că n-o să mai fie bun la curse, spună ei ce-or vrea !

Renny și grăjdarul se uitau cu mare atenție la bandaj. Apa din găleată scăzu pînă aproape de fund. Scîncete ușoare, cerșind atenție, zăngănitul domol al găleților, bătaia nerăbdătoare a vreunei copite, erau singurele zgomote.

— Cum s-a accidentat? întrebă Leigh, în încercarea de a se apropia mai mult de stăpînul Jalnei prin intermediul cailor care, în mod vădit, îi captau tot interesul.

— S-a lovit singur cu copita. Renny apăsa cu degetul mare, experimentat, de-a lungul flancului cenușiu, cu pete, al calului.

— Extraordinar! Cum s-a putut întîmpla una ca asta?

— S-a speriat. Renny se îndreptă din șale și se întoarse spre Wright. Cum îi merge lui Darkie cu indigestia?

— Mai bine, dom'le, dar o să aibă mereu crize d'astea, atîta timp cît își înfulecă ovăzul cum o face. Parc-ai zice că-i mai degrabă un lup năpustit asupra prăzii decît un cal la nutreț.

O umbră trecu pe fața lui Renny.

— Și-a căpătat porția de ovăz?

— Da, dom'le. I-am împărțit-o în două, cum mi-ați spus. După ce i-am dat prima jumate, l-am lăsat s-aștepte vreo zece minute. Chiar adineauri i-am dat a doua jumate.

Renny se îndreptă cu pași iuți și nervoși spre o boxă ceva mai în fundul pasajului unde un cal înalt negru se hrănea cu o poftă nestăpînită. Pentru o clipă, încetă să-și rumege lacom ovăzul ca să-și miște capul după

stăpînul lui care intrase în boxă, apoi, cu botul plin, ovăzul scurgîndu-i-se de pe buze, își afundă din nou capul în jgheab.

Renny îi prinse capul și-l înălță cu o smucitură.

— Termină cu îndopatul ăsta! porunci el Vrei să plesnești?

Calul se smuci încercînd să scape din strînsoare, opintindu-se cu disperare să ajungă iar la ovăz, ochii lui mari rotindu-se mînioși din cauza întreruperii. După cîteva minute, i se îngădui să-și umple iarăși botul și apoi din nou fu reținut. Hrănirea lui Darkie a fost în continuare o adevărată luptă. Calul dădu să-l muște pe Renny. Renny îl lovi cu palma. Calul fornăi de lăcomie stăvilită. Pe Renny îl cuprinse dintr-o dată veselia și izbucni într-un hohot de rîs.

— Aș zice că digestia animalului poate suferi mai mult dacă e iritat în felul acesta decît dacă înfulecă, remarcă Leigh.

— Ce spui, rînji Finch, extrem de încîntat de fratele său.

Calul își arăta acum dinții mari parcă simțea și el un motiv de amuzament crunt.

Finch îi șopti lui Leigh:

— Acum ar fi un moment prielnic să-i vorbești despre piesă. Cel puțin, adăugă el, destul de pesimist, la fel de prielnic ca oricare altul.

Leigh se uită spre roșcovanul Renny cu oarecare aprehensiune.

— Presupun că da, spuse. Apoi îi veni o idee — fulgerătoare, năstrușnică, dar o idee

capabilă să spargă gheața între el și fratele lui Finch.

Începu :

— Domnule Whiteoak, ați putea să-mi dați un sfat, oare unde aș putea găsi să cumpăr un cal de călărie bun. De cîtva timp îmi doresc unul — de fapt îi era frică de cai — dar n-am găsit... n-am prea reușit să... Fraza lui se frînse anemic.

N-a fost deloc necesar s-o termine. Chipul arogant din fața lui se îmblînzi într-o expresie de aproape tandră solicitudine. Renny spuse :

— Bine-a făcut Finch că te-a adus aici. E o chestiune serioasă, cumpărarea unui cal, dacă n-ai experiență. Mai ales un cal de călărie. Chiar zilele trecute am stat de vorbă cu un tînăr care a plătit un preț pipărat pentru un cal care s-a dovedit nu numai nărăvaș dar și suferind de aerofagie. Un animal frumos dealtfel. Dar băiatul a fost rău tras pe sfoară. Eu am... Ezită, examinîndu-și falanga sîngerîndă a unui deget pe care Darkie i-l strivise de jgheabul lui.

— Da, da, îl imboldi Arthur, deși simțea un oarecare resentiment față de ușurința cu care fusese înlăturată bariera dintre ei cînd apăruse posibilitatea unei tranzacții cabaline.

Renny își luă degetul de la buze.

— Am aici un cal strașnic, de trei ani. Din Sirocco cu Twilight Star — imaginea fidelă a tatălui său. L-ai văzut pe Sirocco, desigur ?

Arthur clătină din cap.

Renny îl contemplă cu milă.

— Nu l-ai văzut ? Ei, am să te duc eu să-l vezi. Află că fiecare armăsar — adică fiecare armăsar într-adevăr grozav — se reproduce satisfăcător numai o singură dată. Și Sirocco a făcut asta doar o dată... Dar poate..., Renny era pe punctul să-i arate drumul spre boxă, însă se răsuci parcă oprit locului de un gînd subit,... poate că nu te interesează prea mult pedigriul și vrei pur și simplu un...

— Nici vorbă, îl întrerupse Arthur. Trebuie să fie o adevărată perfecțiune, cum spuneți dumneavoastră...

— Un astfel de cal nu poate fi cumpărat ieftin, știi.

— O, asta nu contează. Apoi se înroși puțin, socotind că ar putea trece drept snob sau prea înstărit și adăugă : Adevărul este că strîng de mult timp bani pentru un cal de călărie.

Cel mai vîrstnic frate Whiteoak auzise, fără a manifesta vreun interes pe moment, că Leigh moștenise o avere mare și că în scurt timp va deveni major. Cu voioșie, conchise :

— Ei bine, în cazul acesta..., și o luă înainte spre boxa armăsarului.

Finch îi urmă, întrebîndu-se la ce vor duce toate acestea, făcîndu-și griji la gîndul că Arthur se afla în gheara lui Renny de dragul lui.

De la boxa armăsarului trecură mai departe la despărțitura în care stătea calul de trei ani și, într-o jumătate de oră, Leigh află despre caii de călărie mai mult decît în toată viața lui de pînă atunci. Mulțumi cerului că vremea era neprielnică căci altminteri

știa că ar fi fost silit să facă un tur de probă călare pe animalul acela dispreţuitor, care arunca priviri bănuitoare de-a lungul botului.

Un zvon de piciorușe ce alergau ajunse pînă la ei și Wakefield se năpusti în pasajul din grajd, cu un palton aruncat peste cap sub care îi apărea faţa cu ochi strălucitori și obraji îmbujoraţi.

— Pur și simplu am zburat pînă aici, gîfîi el, să vă spun să veniţi la ceai. E ora cinci și-am avut o prăjitură absolut enormă și n-a mai rămas aproape nimic din ea și un ceainic cu ceai proaspăt e pregătit pentru tine, Renny, și pentru domnul Leigh, bineînţeles.

Zăpada începuse în sfîrșit să cadă. Wake era fulguit în întregime.

— N-ar fi trebuit să ieși pe vijelia asta. Nu se putea să trimită pe altcineva ?

— Eu am vrut să viu ! Care căluţ e ăsta ? E bun la sărituri ? Trebuie să dau o fugă pînă la poneiul meu. N-aţi vrea să-mi vedeţi poneiul pe care l-am primit de ziua mea, domnule Leigh ?

Renny îl prinse de braţ.

— Nu. Nu te duce acolo. Wallflower e în boxa alăturată și e foarte nervoasă astăzi. Du-te în casă, Finch, și spune-i mătușii că domnul Leigh te va urma într-o clipă. Spune-i să păstreze ceaiul cald pentru el. Trimite-l pe Rags încoace cu un ceainic pentru mine și niște pîine cu unt. O să-mi iau ceaiul aici. Îl ridică pe Wakefield de parcă ar fi fost un pachet și-l puse în cîrca lui Finch.

— Du-l călare pe băietanul ăsta. N-are decît papucii în picioare. Meriţi o urecheală

zdravănă, Wake. Și vezi, ţine-ţi bine haina aia pe cap. Apoi ridică vocea și strigă : Wright, deschide ușa să iasă pursîngele ăsta!

Wakefield își încolăci braţele în jurul gîtului lui Finch, încîntat de această neașteptată întoarcere la vremea purtatului în cîrcă. Finch, însă, arăta mai degrabă sumbru cînd grăjdarul rîse în timp ce trecea pe lîngă ei. Lui Finch i se păru că detectează în rîsul lui o notă batjocoritoare. Wake era mult mai greu decît și-ar fi închipuit. Dar cînd ușa se trînti în urma lor și vîntul îi împinse din spate, Finch simţi că vor fi mînaţi înainte fără nici un efort din partea lui.

Ninsoarea venea cu fulgi deși dinspre rîpă. Fulgii albi goneau fără răgaz unii după alţii. Pămîntul era gata albit. Luminile casei păreau să vină de departe.

Finch se clătină, se aplecă în faţă parcă gata să aterizeze în nas dintr-o clipă într-alta.

— Oare, îl aţîţă Wakefield, n-ai putea să salţi un pic ?

— Ce naiba... urlă Finch. Să salt ! ! Ce crezi că sînt eu... cal de povară ? Să salt ! Să salt... !

Dar Wake îi stîrnise pofta de joacă. Începu într-adevăr să salte ţopăind, rotindu-se anevoie în vijelie, simţindu-se deodată nespus de fericit. Wake nu i se mai părea o povară. Erau ca o singură făptură — un centaur păros, zburdalnic, zbenguindu-se în amurgul de ianuarie, îmboldit de fulgii de zăpadă la voioșie animalică.

Se clătinau și se legănau încolo și încoace. În depărtare se auzeau talazurile spărgîndu-se pe plajă.

— Centaur, șuieră Finch cu respirația tăiată. Centaur în salt.

Wakefield, crezînd că Finch rostește un strigăt specific al centaurilor, scoase un nechezat ascuțit, în falset, care vibră și se stinse apoi printre fulgii de nea. Și el se simțea fericit. Haina îi alunecase de pe capul pe care îl ținea ridicat, închipuindu-și-l împodobit cu o barbă mare zburlită și o coamă stufoasă de păr pe creștet. Necheză iarăși și iarăși și ca răspuns la nechezatul lui se auzi mugetul valurilor.

Așa, zgomotoși, dezlănțuiți, ninși, se opriră, clătinîndu-se, în pragul intrării laterale. După ce-l dădu jos din cîrcă, Finch se rezemă de zid, ținîndu-se cu mîna de coaste.

— Ți-a ieșit sufletul ? întrebă Wakefield, căutînd spre el cu simpatie.

— Mai întrebi ?

— Știi, eu cred că un amestec de carne de vită, fier și vin ți-ar prinde bine. Ai crescut prea repede și n-ai rezistență. Uite, acum arăți de parcă ai fi gata să cazi grămadă.

Forța într-adevăr îl părăsise pe Finch ca și frenezia, veselia, dar n-avea chef să asculte sfaturi medicale de la acest țînc cu aere de superioritate. Se îndepărtă mormăind și o porni, cocîrjat, spre sufragerie.

În grajd, Renny, cu o umbră pe față, remarcase :

— Un băiat plăpînd, Wake al nostru.

— Da, așa am înțeles, replică Leigh. Poate că o să se îndrepte, cu vîrsta. Așa se întîmplă adesea cu copiii, nu ? Nici eu n-am fost un copil prea robust.

Renny îl învălui într-o privire cercetătoare.

— Hmm, făcu el, fără nici o notă de încurajare ; apoi adăugă mai voios : Aș vrea să mergem la mine în birou să-ți arăt pedigriul calului. Îl conduse pe Leigh spre o mică încăpere separată prin doi pereți într-un colț al grajdului. Aprinse un bec electric care atîrna la capătul unui fir și, după ce trase un scaun de bucătărie pentru Leigh, se așeză în fața unui birou gălbui de stejar și începu să parcurgă un teanc de hîrtii.

În timp ce stătea așa, absorbit, sub lumina albă, crudă, Leigh îl studie cu interes sporit. Încercă să se pună în locul lui Finch, să-și închipuie cum s-ar simți dacă ar fi obligat să-i ceară permisiunea de a face una sau alta acestui ins cu înfățișare aspră, sau să dea ochii cu el după un examen ratat. El care era atît de sensibil și fusese înconjurat de atîta înțelegere și afecțiune nu-și putea închipui ceva asemănător... Tare mult ar fi dorit să nu cumpere calul acela. Va fi nevoit să-l dea cuiva în grijă, va fi obligat să-l călărească și nu-i plăcea călăria. Evoluția lui Renny Whiteoak la concursul hipic nu-l impresionase cîtuși de puțin. Îl impresiona mult mai mult înfățișarea lui așa cum stătea acum pe scaun sub becul electric, căutînd foarte atent prin documentele lui... Fusese determinat să propună cumpărarea calului pentru

a găsi o cale de comunicare între el și fratele lui Finch, și pentru a putea sta de vorbă despre Finch.

Dar cum să înceapă ?

Gîndurile lui fură întrerupte de un țipăt pătrunzător venit de undeva de-afară, urmat de o cascadă de sunete ascuțite ce-ți înghețau sîngele în vine. Leigh întoarse capul, alb ca varul de spaimă. Renny Whiteoak explică laconic :

— Un porc. Îl taie.

Leigh se simți ușurat, dar totuși șocat.

— O, făcu el. Și, privind spre întunericul de afară, adaugă : — Pare o oră cam ciudată pentru tăierea unui porc.

— Da, nu-i așa ? Renny își ridică ochii de pe hîrtiile lui și, văzînd fața lui Leigh, adăugă : Se termină într-o clipă.

Într-adevăr se și termină. Se așternu tăcerea. Leigh tremura, deoarece încăperea i se părea foarte friguroasă cu umezeala ei rece care, bănuia el, pătrundea din grajd.

— Ah, uite că am găsit ! Acum, trage-ți un pic scaunul mai aproape de birou.

Leigh se execută supus și amîndoi se aplecară asupra pedigriurilor. Urmări fără convingere complicatele legături de sînge, surprins de cîte cunoștințe despre calitățile diferitelor familii cavaline putea poseda un singur om.

Erau încă absorbiți cînd se auzi un ciocănit ușor în ușă și Wraggle intră cu ceaiul. Leigh începu să simtă un fel de disperare. Șansele de a pleda cauza lui Finch în fața căpeteniei clanului păreau să scadă. Cu o

bruscă, grăbită hotărîre încheie tîrgul. Aranjară condițiile de plată.

În timp ce-și spăla mîinile într-un lighean pus pe un mic suport aflat într-un colț, Renny remarcă :

— Îmi pare rău că te-am reținut atîta timp de la ceai. Mai bine-i spuneam lui Rags s-aducă mai mult, pentru amîndoi. Ar putea să facă asta și acum. Dar, e preferabil să te conducă în casă. Se-ntunecă.

Leigh se cutremură. Era nervos, îi era frig și gîndul de a mînca într-un grajd îl umplea de dezgust.

— Mulțumesc, spuse. Nu are nici o importanță. Se cutremură din nou, văzînd cum Renny își freacă mîinile cu săpun galben, fără să-i pese de falanga zdrelită pînă în carne.

Rags așeză tava și aranjă lucrurile pe birou cu aerul unui majordom în livrea care face ultimele retușuri pe o masă așternută pentru un banchet. Ridică apoi capacul unui castron de argint și dădu la iveală trei felii groase de pîine prăjită unsă cu unt.

— Îs un pic jongler, dom'le, constată el, s-aduc io tava pîn viscolu' ăsta și să nu vărs nici un stropșor.

— Bravo ție, îl felicită stăpînul său, luînd loc în fața tăvii și turnîndu-și o ceașcă de ceai... — Ăsta-i viscol la tine ? Nu-i mai mult decît un vînt puternic. Dar, bravo ție. Mușcă cu poftă o bucată mare de pîine prăjită.

„Acum, gîndi Leigh, e momentul să-l atac.“ Spuse :

— Aș vrea să vă vorbesc despre ceva, domnule Whiteoak... așa între noi. Pot să nimeresc drumul pînă în casă fără nici o greutate, zău. Eu... vreau doar să vă rog ceva... să vă explic ceva... adică... Se simțea ca un școlar bîlbîit.

Renny păru mirat, dar spuse :

— Da ? Dacă există ceva ce pot face... E-n regulă, Rags, nu e nevoie să-l aștepți pe domnul Leigh.

— E vorba de Finch, începu Leigh domol, pipăindu-și drumul ca un om în bezna unei păduri necunoscute. Țin foarte mult la el.

— Da, replică Renny, interesul alert din ochii lui devenind atenție politicoasă, Finch ne-a vorbit de multe ori despre dumneata.

Expresia lui Renny se schimbă din nou, de data aceasta fixîndu-l pe mărunțul personaj de periferie londoneză care, plin de curiozitate îi întoarse privirea pentru o clipă, chiorîș, apoi se strecură din încăpere cu un fel de servilitate impertinentă.

Cînd ușa se închise în urma lui Rags, Leigh își găsi cuvintele cu mai multă ușurință.

— Eu cred, domnule, că Finch, — avu bunul simț să-și temporizeze afirmația — este într-adevăr un băiat foarte inteligent. Cred că o să vă facă multă cinste, dumneavoastră... Jalnei. Mintea subtilă a lui Leigh intuise că, mai mult chiar decît caii, cel mai vîrstnic frate Whiteoak iubea Jalna. I-o dezvăluise brusca destindere a trăsăturilor lui Renny pe care se așternuse tandrețea și

plăcerea cînd Leigh își exprimase admirația față de încăperile grandioase, față de vechea lor mobilă englezească. Leigh continuă : Sînt sigur că, dacă i se dă puțină libertate, o mică șansă, știți, își va găsi propria lui cale de afirmare. Sînt unii oameni care nu pot suporta corvoada învățăturii decît dacă-și găsesc un fel de supapă...

— O, ți-a vorbit despre lecțiile de pian ? Ei bine, am considerat potrivit să le întrerup pentru un timp. Zdrăngănea mereu și a căzut...

— Nu e obligatoriu ca pianul să fie cauza nereușitei lui la examen. Un mare număr de candidați cad prima dată, chiar și dintre cei care nu știu să deosebească o notă muzicală de alta. Dac-ar fi avut parte de mai multă muzică în viața lui, poate că n-ar fi căzut. E foarte posibil.

Renny, turnîndu-și din nou ceai, izbucni în rîs. Leigh se grăbi să continue :

— Dar acum nu e vorba de muzică. E vorba de actorie.

— Actorie !

— Da. Finch are mult talent pentru teatru. Nu sînt sigur dacă acest talent nu e mai mare chiar decît cel muzical.

Renny se lăsă să cadă pe spătarul scaunului. „Dumnezeule mare, nu există oare limite la extraordinarele talente ale acestui tontălău ?"

— Unde a jucat ? De ce nu mi s-a spus nimic despre asta ?

— Mă tem că eu sînt vinovat. Am simțit că exteriorizarea prin... prin artă îi este atît

de necesară lui Finch încît l-am convins... l-am făcut să-mi promită că nu va lăsa pe nimeni să-i pună stavilă.

Ochii castanii scăpărători se ațînteau asupra lui.

— Așadar, promisiunile pe care mi le-a făcut mie nu fac două parale !

— Ba da ! Vă dau cuvîntul meu că nu și-a neglijat învățătura. N-o să aibă nici o dificultate să-și ia examenul data viitoare. Știți, n-a făcut o figură proastă nici anul trecut. Cred că a căzut mai mult din cauza emoției decît din alte motive.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră, spuse Renny, și Wright intră.

— A venit veterinarul, dom'le, anunță el.

— Bine, făcu Renny, ridicîndu-se. Cu o mișcare de iritare reținută se întoarse spre Leigh :

— Și ce dorești dumneata de la mine ?

Era ușor bănuitor față de Leigh. Simțea că Leigh îl încolțise. Bănuia că Finch îl pusese pe Leigh să acționeze în favoarea lui. Avea darul să-și atragă simpatia oamenilor hipersensibili — intelectualilor. Așa făcuse și Alayne. Cum mai pledase, de dragul lui Finch, pentru lecțiile de pian ! Gîndul la ea îl îmbună. Adăugă :

— Nu pretind ca Finch să muncească tot timpul și să nu se distreze deloc. Nu sînt împotrivă la nimic atîta timp cît nu se ține de ceva care să-l sustragă de la învățătură.

Un prepelicar care intrase o dată cu Wright se apropiase de birou și, ridicat pe labele

dinainte, lingea firimiturile de pîine prăjită cu unt de pe farfurie.

O senzație de slăbiciune îl cuprinse pe Leigh. Eforturile lui i se părură deodată vane. Viața din casa aceasta era prea intensă pentru el, personalitățile clanului Whiteoak prea viguroase. Nu va reuși niciodată să pătrundă prin zidul solid pe care îl contrapuneau lumii. Pînă și cuvintele lui Renny abia dacă îl încurajară.

Urmări un timp prepelicarul lingînd farfuria într-o tăcere ca de transă, apoi rosti anevoie :

— De-ați vrea măcar să-l faceți pe Finch să-și dea seama de asta. Dac-ar putea ști că nu-l disprețuiți pentru că simte nevoie de altceva... de o altă formă de exteriorizare decît rutina programului școlar... a sporturilor școlărești...

Ochii albaștri rotunzi ai lui Wright erau pironiți asupra lui. Ochii tuturor cailor din gravurile și litografiile lucioase care acopereau pereții erau pironiți asupra lui, cu nările dilatate a dispreț.

Renny apucă prepelicarul de zgardă și-l așeză binișor pe podea. Din grajd se înălță o voce bărbătească puternică, dînd porunci. Se auzi tropăit de copite.

Leigh vorbi. Spuse precipitat :

— Domnule Whiteoak, vreți să-mi promiteți ceva ? Lăsați-l pe Finch să stea la mine în următoarele două săptămîni. Am să-l ajut cît pot la învățătură și cred sincer că pot să-i fiu de mare ajutor. Apoi doresc să veniți, dacă vreți, la noi acasă la masă

într-o seară înainte de spectacol și să vă dați singur seama cît de splendid e Finch în rol. Mama și sora mea ar dori să vă cunoască. Știți că sînteți un erou pentru Finch și, prin urmare, și pentru noi. Ne-a povestit cum v-ați comportat în război — știți D.S.O.-ul.

Renny se arătă stînjenit dar și impacientat.

— Foarte bine, spuse scurt. Să continue cu teatrul. Dar nici o delăsare la învățătură, să fim bine înțeleși.

— Și-o să veniți într-o seară ?

— Da.

— Mulțumesc foarte mult. Vă sînt teribil de recunoscător. Dar, în realitate, simțea doar ușurare și o istovitoare grabă de a se vedea plecat.

— Cu plăcere. Și sper c-o să îndrăgești calul.

— De asta sînt sigur.

Își strînseră mîinile și se despărțiră.

Afară, printre fulgii deși și vîntul ce-l zorea impetuos spre ferestrele strălucitoare ale casei, Leigh îl simți pe Finch mai îndepărtat de el decît fusese vreodată de cînd începuse prietenia lor. Îl văzu acum ca parte integrantă din tiparul Jalnei. Nu-l mai putea separa, oricît de apropiat și drag îi era, de textura aspră, strîns țesută a familiei lui. Ar fi preferat să nu-l fi văzut niciodată în mijlocul vajnicelor sale rubedenii. Și totuși, dacă n-ar fi venit, nu l-ar fi înțeles pe deplin, n-ar fi știut niciodată de unde a țîșnit scînteia ce purta numele Finch. Și totodată, în ciuda senzației de frig, de oboseală, de energie subminată de aceste locuri, resimți o ciudată stare de bună dispoziție în timp ce urcă în fugă scările spre casă, apucă în mînă măciulia mare, înghețată a ușii,o deschise,o închise la loc punînd stavilă vîntului și ninsorii și se văzu asaltat dintr-o dată de căldură, culori vii, voci zgomotoase. Unchii erau prezenți acum, ca și mătușa Augusta, Piers și Pheasant. Meg și Maurice veniseră la ceai de la ei, din Vaughlands, Meg ținînd în brațe o fetiță dolofană, de șase luni. Lui Leigh i se aduse ceai proaspăt, pîine prăjită, gem de prune și prăjituri. Toți se holbau la el, dar vorbeau unul cu altul, ignorîndu-l. Niciodată, niciodată, gîndi el, cineva din afară n-ar putea deveni unul de-al lor.

VI

CLOUTIE JOHN

ÎN SEARA premierei, Finch se simțea într-o asemenea stare de surexcitare încît se întreba dacă își va mai reveni vreodată la normal. Pentru o clipă nu-și dorea altceva decît să se deschidă pămîntul și să-l înghită, să-l facă să dispară fulgerător înainte de a sosi momentul cînd trebuia să pună piciorul pe scenă. Pentru ca în clipa următoare să plutească în nori, întrezărind perspective îmbucurătoare, semețindu-se cu ochii strălucitori și șuvița lungă de păr bălai care-i cădea în ochi. Buzele îi tremurau de parcă

era gata să plîngă sau să rîdă, iar conversația lui se rezuma la monosilabe.

Și Leigh era nervos. El interpreta rolul eroului principal, amestec de curaj și lașitate dar sufletul lui se frămînta și din pricina lui Finch care nu numai că-și făcea debutul la Teatrul Mic dar pe deasupra în prezența lui Renny. Leigh socotise că ar fi preferat ca fratele mai mare al lui Finch să asiste la o reprezentație spre sfîrșitul săptămînii, dar doamna Leigh, fără să se sfătuiască cu el, îi trimisese o invitație la masă pentru ziua de luni. Nu mai era altceva de făcut decît să-și dea silința ca lucrurile să meargă cît mai bine cu putință, să-l transpună pe dificilul musafir într-o dispoziție binevoitoare cu ajutorul unui vin bun și a unei companii feminine încîntătoare. Pentru cea de a doua condiție Leigh își punea toată nădejdea în mama și sora lui. În graba și agitația sa, găsi timp să facă supoziții : oare care dintre ele îl va interesa pe Renny mai mult, asupra căreia va stărui privirea lui pătrunzătoare ? În ceea ce-l privea, amîndouă îi ocupau într-atîta existența, sentimentele, încît se întreba dacă o să poată îndrăgi vreodată altă femeie. Spera că nu. Mama lui, sora lui și Finch — aceștia trei îi ajungeau.

Într-adevăr, în salon, unde se simțea acum cu totul în largul lui, Finch o găsi pe Ada Leigh. Ea îi spuse, adresîndu-i din spatele candelabrului aprins privirea aceea piezișă caracteristică :

— Presupun că ești îngrozitor de emoționat.

Finch trăia una din clipele lui de exaltare.

— O, nu cred. Cred că sînt mai puțin nervos decît Arthur.

— Ba eu cred că ești. Tremuri.

— Asta nu înseamnă nimic. Orice fleac mă face să tremur. Știi, nu sînt în stare să țin o ceașcă de ceai în mînă fără să vărs ceva din conținut.

— A, dar asta e altceva. Acum ți-e frică. Zîmbea provocător.

Finch simți că Ada dorea ca lui să-i fie teamă. Se apropie de ea și desluși în ochii ei reflexul unei scînteieri tăioase.

— Nu mi-e frică, insistă el. Sînt fericit.

— Ba da, ți-e frică. Vocea ei era ușor gîfîită.

— Frică de ce, atunci ?

— Frică de mine.

— Frică de tine ? Încercă să pară surprins, dar se simți într-adevăr cuprins de frică și totuși ciudat de îndrăzneț.

— Da... și mie mi-e frică de tine.

Acum Finch rîse și încetă să mai tremure. Pulsul accelerat începu să-i zvîcnească în tot corpul. Îi luă mîna și începu să-i mîngîie degetele. Îi cercetă unghiile roz parc-ar fi fost minuscule scoici descoperite pe cine știe ce țărm necunoscut. Și, în clipa următoare, Ada era în brațele lui. El care nu sărutase niciodată o fată ! Simțea că nu poate respira... I se părea că visează că o sărută. Ea se cuibărea la pieptul lui... Peste capul ei, Finch privi afară, în bezna de dincolo de fereastră și văzu oglindindu-se acolo mănunchiul de flăcări ale luminărilor ca un buchet de flori

strălucitoare. Văzu imaginea reflectată a capului său, verdele palid al rochiei ei, ca un eleşteu scînteind în întuneric, peste care se înclina capul lui. Cît de ireal părea totul ! O îmbrăţişă stîrnit de frumoasa imagine din geam, de un simţămînt viu de putere, de îndrăzneală dublat însă de senzaţia că de fapt interpretează un rol. Se sărutară ca într-un vis palpitant.

Doamna Leigh şi Arthur coborau scările împreună. Cei doi din salon avură timp să se îndepărteze unul de altul, el să ia o carte în mînă şi ea să aranjeze din nou nişte flori dintr-o glastră neagră. Întunericul de dincolo de fereastră nu mai reflecta siluetele înlănţuite ale pătimaşilor căutători de experienţă de viaţă.

Arthur se îndreptă spre Finch şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— Iubite Finch, rosti el cu vocea lui joasă, muzicală. Sînt încîntat că nu mai eşti nervos. Văd în ochii tăi o rază de încredere deplină. În schimb acum sînt eu nervos.

Cît de mult îl îmbărbăta braţul afectuos al lui Arthur ! Îl bucura jugul prieteniei aşezat astfel pe umerii lui. Remarcă ochii Adei aţintiţi asupra lor, întunecaţi de gelozie.

„Fără perspectiva prezenţei lui Renny la masă m-aş simţi fericit", gîndi Finch. Nu şi-l putea închipui pe Renny integrîndu-se în relaţiile atît de armonios reglate ale acestui grup. Cînd Renny îşi făcu apariţia, părîndu-i lui Finch distant şi elegant în smochingul său, se integră totuşi minunat de bine. Ba chiar şi mai ciudat, Renny nu se lăsă antrenat de curentul facil care domina de obicei conversaţia în timpul mesei, doamna Leigh fiind întotdeauna cea care-i diriguia cursul, ci aduse cu el ceva din atmosfera mai viguroasă, mai aspră a Jalnei. Capul său roşu, umerii uşor căzuţi de atîta stat călare, rîsul lui spontan, puternic, dominau încăperea.

Finch n-o mai văzuse pe doamna Leigh aşa de veselă, aşa de asemănătoare unei fetişcane. Părea chiar mai tînără decît Ada, care mai mult tăcea şi-l studia pe noul venit cu priviri discrete, printre gene. Dar, cînd ochii ei se întîlneau cu ai lui Finch, schimbau o scurtă privire complice. Finch se simţea atît de înviorat de recenta sa experienţă amoroasă, atît de mîndru de Renny încît faţa îi radia. Avea o înfăţişare fermecătoare. Un observator ar fi considerat interesant să-l compare pe Finch cel de acum cu tînărul cocîrjat, cîrtitor, adesea ursuz, care apărea acasă.

Renny mînca şi vorbea cu însufleţire. Arthur, încîntat de succesul planurilor pe care le pusese la cale, constată că antipatia lui faţă de fratele mai mare al lui Finch se preface în apreciere pentru temperamentul generos şi pătimaş al acestuia. Simţi că devine mai bărbat în confruntarea cu fibra viguroasă a lui Renny. Simţi că ar putea fi influenţat în bine dacă un bărbat de această calitate i-ar vizita mai des la ei acasă, că i-ar prinde bine şi Adei care începea să dorească să fie admirată de toţi bărbaţii.

Arthur şi Finch trebuiau să plece la teatru înaintea celorlalţi. Doamna Leigh şi Ada

erau sus, pregătindu-se să-şi pună mantilele de seară. În timp ce Arthur comanda un taxi, cei doi fraţi rămaseră o clipă singuri în salon.

„De ce oare, gîndi Finch, sînt blestemat să resimt această senzaţie de irealitate a lucrurilor ? Iată-l pe Renny, aşezat în salonul familiei Leigh, fumînd. Iată-mă şi pe mine, şi totuşi nu pot să cred că sîntem aici, că sîntem reali. Să fie oare din cauză că nimic nu pare real dincolo de Jalna ? Oare sîntem toţi aşa, sau numai eu ? De ce mă năpădesc aceste senzaţii şi-mi strică plăcerea ?" Îşi duse degetul mare la buze şi-şi muşcă nervos unghia.

Renny întoarse capul spre el.

— Nu-ţi muşca unghiile. E un obicei înfiorător.

Ruşinat, Finch îşi vîrî mîna în buzunar.

— Renny, întrebă el după o clipă, pe un ton aproape plîngăreţ, ţie camera asta ţi se pare reală ?

Privirea castanie a lui Renny se plimbă peste cremul, rozul şi argintiul încăperii.

— Nu, zise, cred că nu mi se pare reală.

Slavă domnului, o, slavă domnului ! Lucrurile i se păreau ireale şi lui Renny !

— Spune-mi, continuă el nerăbdător, o vezi şi tu ca într-un fel de ceaţă, stranie ca în vis, neclintită, totuşi în mişcare, ca o reflecţie într-un balon de săpun ?

Renny făcu ochi mari.

— Cam aşa ceva.

— Dar eu ? Eu îţi par ireal ?

— Categoric.

Acasă nu şi-ar fi permis niciodată aşa ceva cu Renny. Dar era într-adevăr minunat.

— Şi îţi pari ireal ţie însuţi, Renny ? Te întrebi de ce faci anumite lucruri ? Te întrebi dacă nu eşti cumva altceva decît un vis ?

— Cred că da. Mi se pare că eşti tulburat în seara asta. Ai face mai bine să-ţi aduni minţile, altfel ai să-ţi uiţi rolul.

— Crezi c-o să am trac ?

— Cred că-l ai de mult.

— Ce vrei să spui, că-l am de mult ?

— Ţi-e teamă de viaţă, şi asta e cam acelaşi lucru.

Într-o izbucnire de tensiune nervoasă, Finch şopti răguşit :

— Ce părere ai ? Adineauri am sărutat-o pe Ada Leigh chiar în camera asta !

— Ei drăcie ! Nu-i de mirare că te simţi ireal. I-a plăcut ?

— Cred că da. Am văzut în geam imaginea noastră oglindită în modul cel mai ciudat. Noi înşine, dar mai frumoşi.

— Hîm. Renny îl privea cu bunăvoinţă, amuzat. Eşti sigur că nu ea a provocat totul ?

— Sigur că sînt.

Se înroşi dar continuă să stea aplecat peste scaunul lui Renny într-o atitudine de intimitate.

— Ei bine, e o experienţă pentru tine. Ada e o fată drăguţă. Finch respira zgomotos. Nu te vîrî aşa în mine, pufăindu-mi în obraz. Eşti răcit ?

— O, nu. Finch își îndreptă spatele rușinat.

Vocea lui Leigh se auzi strigîndu-l de afară.

— Vin acum, Arthur !

Finch ieși grăbit îndreptîndu-se spre prietenul său.

Renny ședea trăgînd din țigară, licărirea de amuzament continuînd să-i lumineze ochii. Tînărul Finch îndrăgostindu-se ! Și parcă mai ieri îl pusese pe genunchi cu fața în jos și-i înroșise fundul. Și acum e pe cale să devină bărbat, bietul prăpădit !

Privi în jurul său. O cameră ireală ! Cu totul deosebită de salonul de la Jalna. N-avea nimic intim în ea, cu toate aceste mici tablouri care-i împestrițau pereții, cu toate mobilele acestea delicate și cu ornamentele fragile. Dar se potrivea cu cele două femei drăguțe. Femei ciudate, misterioase, atrăgătoare, dar care te făceau totuși să te simți stînjenit.

Se ridică în picioare cînd Ada Leigh, cu fața ca o floare deasupra capei de blană albă, intră în cameră.

— Mama va coborî într-o clipă, spuse, mîngîind blana gulerului pufos.

Renny îi urmări mîna :

— Da ? Nu vrei să iei loc pe scaunul ăsta ?

— Nu, mulțumesc, nu merită să mă mai așez. Trebuie să plecăm curînd. Își culcă obrazul pe blană cu o mișcare felină, de alintare și inspiră profund, fremătînd.

Renny stătea lîngă ea, nemișcat, atent. Gîndi : „Ce naiba-i cu fata asta ?“

Ada își înălță ochii cu pleoape grele spre ai lui și zise :

— Aș prefera să nu ies în seara asta.

— Îmi pare rău. Poți să-mi spui de ce ?

— Nu e timp să stăm de vorbă... Dar sînt foarte nefericită.

Renny îi zîmbi încurcat. N-avea nici un pic de încredere în nefericirea ei. Era bănuitor în ceea ce o privea.

— O să mă socotiți foarte proastă, că vă vorbesc astfel, dumneavoastră... un străin. Dar sînteți fratele lui Finch. Și vedeți... o, nu pot să explic ! Ochii ei erau ridicați spre el, stăruitori. Sînt atît de lipsită de experiență.... și.... și.... am crezut că am simțit ceva ce, de fapt, n-am simțit. Am crezut..., fața ei expresivă palpita,.... o, nu pot continua !

Renny vorbi cu ton grav :

— Nu mi-aș face griji să fiu în locul dumitale. Tuturor ni se întîmplă așa ceva. Ne închipuim că simțim anumite lucruri și atunci ne ambalăm... Dar o să-ți treacă curînd starea asta.

— O, ce mult aș vrea, exclamă ea, să am pe cineva ca dumneavoastră care să mă ajute... în legătură cu viața. Nu știu nimic.... și Arthur, deși mi-e atît de drag, e un nepriceput. Nu știe de fapt mai mult decît mine.

Renny reflectă : „Nenorocirea cu voi doi este că amîndoi știți mult prea multe.“ Spuse cu glas tare :

— Mă tem că ai venit pentru sfaturi la omul nepotrivit. Eu nu înțeleg femeile. Mi-e imposibil să le înțeleg.

Ada vorbi rar :

— Nu mă refer la sfaturi.

— Atunci la ce, exact ?

Ada își lăsă pe spate blana albă dezvelindu-și gîtul.

— Ceva mai subtil, cred. Prietenia dumneavoastră... dacă nu v-ar plictisi prea tare.

Renny își spuse : „Ada, fetițo, va să zică ești una din alea complicate ! Dar zise :

— Bine. Atunci vom fi prieteni.

La teatru, plasat între mamă și fiică încercă un simțămînt de exasperare, o senzație de claustrare. Cele două femei drăguțe păreau niște temniceri și locul unde se afla, o închisoare. Îi displăcea atmosfera „fals artistică“, pereții reci, sobri, cortina. Lipsa unei orchestre îl deprima. După gustul lui, un teatru trebuia să scînteieze în poleială și purpură, cortina să înfățișeze un peisaj italienesc înflorit, iar spiritul lui să fie purtat de tumultul muzicii ca de un element al naturii. Îi displăcea profund sporovăiala vocilor feminine înainte de ridicarea cortinei. În toiul acestui zumzăit, adresîndu-se celor două care se aflau de o parte și de alta a lui, uită care e mama și care fiica. Începu să se simtă nejustificat de nervos din pricina lui Finch. Nu dorise să-l știe pasionîndu-se de nimic de genul acesta, dar acum că faptul era împlinit... I se puse un nod în gît. Anevoie, izbuti să respire odată, adînc.

Piesa începu. Proasta dispoziție îi spori. Misticismul exagerat al bătrînului, citatele lui din sfintele scripturi trezeau în Renny dorința să urle. Și cînd în sfîrșit apăru Finch cu părul vîlvoi, fața murdară, în zdrențe și cu picioarele desculțe ! Ceva lăuntric, profund conservator, îl făcea pe Renny să simtă repulsie la vederea picioarelor goale pe scenă. Picioarele unei balerine de revistă, asta era cu totul altceva, dar tălpile goale ale unui bărbat... ale fratelui său, asta era ceva vădit respingător. Și felul în care Finch sufla în fluierul lui, felul smucit în care dănțuia și se rotea și se așeza pe podea și sărea din nou în picioare și cerșea resturi de mîncare și dormea după vatră și apărea mereu pe neașteptate și iar dispărea ! Și accentul lui irlandez !

Aplauzele răsunară asurzitor, Finch era steaua strălucitoare a serii.

Avea fața albă și descompusă de emoție în timp ce era aplaudat iarăși și iarăși. Doamna Leigh și Ada băteau din palme cu discret entuziasm. Renny ședea între ele arborînd un rînjet nemulțumit, foarte asemănător cu al bunicii lui cînd mîndria îi era jignită.

După piesă avu loc o mică sindrofie în cabina regizorului. Prietenii se îngrămădeau în jurul actorilor. Cu fardul șters doar în parte, Finch își înfățișa obrajii mînjiți. Tremura tot cînd veni să vorbească cu doamna Leigh și Renny.

— O, dragul meu, exclamă doamna Leigh, strîngîndu-i braţul cu mîna, nu puteai fi mai bine ! Sîntem cu toţii electrizaţi de tine !

Renny nu scoase o vorbă, privindu-l cu acelaşi rînjet dezaprobator care lui Finch părea să-i spună : „Aşteaptă pînă te prind singur, tinere !“ Simţămîntul de triumf îl părăsi. Avu senzaţia că făcuse pe măscăriciul pentru a distra publicul. În tot cursul săptămînii nu-şi mai recăpătă niciodată elanul şi totala dăruire în interpretarea rolului său.

A doua zi în tren pe cînd se întorcea acasă, Renny se gîndi la Finch şi nu numai la Finch ci la toţi acei membri mai tineri ai familiei care erau fraţii lui vitregi. Ce nu era în regulă cu ei ? Fără discuţie exista o slăbiciune cuibărită în măduva oaselor, care-i făcea deosebiţi de ceilalţi membri ai familiei Whiteoak. Chipul mamei lor îi fulgeră prin minte. Fusese guvernanta lui şi a lui Meg înainte ca tatăl lor să se însoare cu ea. Îi făcuseră destule zile fripte şi ca guvernantă şi ca mamă vitregă. El, Renny, fusese ghimpele din ochiul ei în timpul cît le fusese guvernantă. Meg, cînd le devenise mamă vitregă. Chipul ei îi apăru fulgerător înainte, interpunîndu-se între el şi cîmpurile troienite de afară. Pentru prima dată realiză că fusese o femeie frumoasă. Un chip tandru, ochii albaştri calzi pe care emoţia îi închidea la culoare, bărbia şi gîtul modelate cu fineţe. Îşi aminti că o văzuse ieşindu-şi din fire cînd Meggie stătea, rotofeie şi apatică, refuzînd cu străşnicie să manifeste vreun interes pentru lecţia de pian. Şi-o amintea plîngînd cu suspine, exasperată de purtarea lui urîtă. Dar după ce devenise mama lor vitregă se ţinuse oarecum la distanţă de ei, înconjurată de dragostea soţului, absorbită de prea frecventa ei maternitate.

Renny îşi aducea acum limpede aminte că de cîte ori dăduse din întîmplare peste ea o găsise întotdeauna citind. Şi pe deasupra poezii. Ce mai mamă pentru nişte bărbaţi ! O dată o surprinsese citindu-i versuri tatălui lor în timp ce acesta asculta, absorbit, îmbrăţişînd-o cu privirea. Îl iubise şi nu-i supravieţuise mult. Bietul Wake fusese un copil postum.

Aveau poezia în ei... muzica în ei.. ăsta era necazul. Eden era plin de poezie şi moştenise totodată frumuseţea mamei... Unde era acum oare ? Nu aflaseră nimic despre el de un an şi jumătate, de cînd plecase. Înfiorător era gîndul că Alayne era încă legată de el.... Gîndindu-se la ea, o durere îl străpunse în piept, o durere pricinuită de dorul după ceva ce nu putea avea. Sufletul îi bîjbîi, căutînd o cale de a îndepărta acest dor. Se minună de el însuşi. El căruia îi fusese întotdeauna atît de uşor să uite...

Asemenea unui animal pe care suferinţa îl nedumereşte şi-l face să nu aibă astîmpăr, Renny se răsuci pe locul lui, aplecîndu-şi faţa uscăţivă, roşcovană, ca să privească afară pe fereastră, spre capătul vagonului. În direcţia aceea văzu un pîrîu îngheţat şi forma neagră, rotunjită, a unui pîlc de chiparoşi.

La ce se gîndise oare ? A, da, la băieţi ! Eden. Un zănatec, afurisitul ăla de Eden. Dar Piers nu e zănatec. E un băiat cu scaun la cap. Un Whiteoak din cap pînă-n picioare. Apoi Finch, puşlamaua asta care-l amăgise. Fandosindu-se, jucînd teatru în faţa unei adunături de snobi intelectuali. Şi în acelaşi timp, nebun după muzică. Ei bine, acum trebuia să muncească pe brînci dacă vroia să ajungă la un rezultat... Şi Wake, ştrengar mic, plin de fantezie. Nu puteai şti ce surprize îţi va rezerva peste cîţiva ani.

Ca un vultur ai cărui puişori s-ar fi prefăcut în ciocîrlii, Renny îşi analiza fraţii mai tineri, iubirea şi mîndria lui pentru ei, umbrite de îndoială.

La gară, îl aştepta Wright cu un cal cenuşiu cu pete albe înhămat la o sanie roşie. Troienele erau prea mari pentru a circula cu maşina. Wright îi adusese şi haina mare din blană de raton în care se înfăşură încă din gară.

În timp ce zburau pe drumul sclipitor, pe lîngă nămeţii din care zăpada fină se pulveriza ca o boare argintie, Renny simţi că nu se mai satură sorbind prospeţimea acelei zile. Inspira cu lăcomie aerul, lăsînd vîntul să-i şuiere printre dinţi. Copitele ascuţite ale calului zvîrleau bucăţele întărite de zăpadă curată pe învelitoarea de blană ce-i acoperea genunchii.

Cînd ajunseră la grajduri, Piers se afla acolo. Îl întrebă pe Renny în timp ce cobora din sanie :

— Ei, cum s-a descurcat idolul spectacolului ?

— A interpretat rolul unui idiot. Prea al naibii de bine.

— I se potriveşte, declară Piers.

VII

ORCHESTRA

ÎN AFARĂ de Arthur Leigh, Finch mai avea un prieten : George Fennel, cel de-al doilea fiu al pastorului. Dar prietenia lui cu George era lipsită de izul de senzaţional, de însufleţirea din relaţiile lui de prietenie cu Arthur. Arthur şi cu el se aleseseră unul pe altul. Trecuseră peste unele bariere ca să-şi strîngă mîinile. Pe cînd George şi cu el se treziseră laolaltă încă din fragedă copilărie. Fiecare credea că ştie tot ce era de ştiut despre celălalt. Fiecare ţinea la celălalt dar în acelaşi timp îl şi dispreţuia puţin. Ceea ce-i lega era antipatia faţă de matematică şi dragostea lor pentru muzică. Dar în timp ce Finch trudea şi năduşea cu matematica lui şi suferea de dorul muzicii, George nu făcea nici un efort de a învăţa ceea ce-i venea greu, concentrîndu-se cu stăruinţă numai asupra materiilor care-i plăceau, convins de pe acum că, aşa cap pătrat cum era, nu se va potrivi în nici o gaură rotundă. Cînta, fără preferinţă, la orice instrument muzical ce-i cădea în mînă.

Îi plăcea armonica de gură tot atît de mult ca și pianul, banjoul ca și mandolina. Le făcea pe toate să cînte despre bucuria vieții, pentru plăcerea lui.

Era un tînăr scund, îndesat, totuși cu oarecare grație. Avea întotdeauna haine șleampăte și părul ciufulit. Arthur Leigh îl considera grosolan, insipid, un țărănoi prost. Făcea tot ce putea ca să-l îndepărteze pe Finch de el și niciodată nu se văzuse Finch cu George mai rar decît în timpul acelei ierni, în perioada de pregătire a piesei. Dar după premieră, îl apucase dorul de George. Dintr-un motiv sau altul, pe care nu și-l putea explica, nu se mai simțea chiar așa de fericit în casa familiei Leigh. Nu că incidentul cu Ada ar fi marcat o schimbare concretă. Nu prelungi avansurile făcute Adei prin nici un pas în plus sau vreo altă insistență. Ada părea să fi uitat întîmplarea. Doamna Leigh era chiar mai amabilă decît înainte. Îi punea multe întrebări despre familia de la Jalna și, cînd află că unul dintre unchi studiază opera lui Shakespeare și că unul dintre tineri este poet, se porni să discute cu multă seriozitate cu Finch despre literatură. Rămase decepționată că Renny n-a putut — după părerea lui Arthur, n-a vrut — să accepte ulterior alte două invitații la masă.

Fie din cauză că stîrnise acest nou interes, această subtilă cercetare a relațiilor, temperamentelor și gusturilor familiei lui, fie datorită unei schimbări în atitudinea lui Arthur față de el, Finch se simțea mai puțin fericit în casa familiei Leigh, nu-și putea da seama

de ce, totuși resimțea schimbarea, care nu era într-atît o schimbare ci mai curînd o evoluție, o nouă fațetă a afecțiunii pe care i-o purta Arthur. Acesta devenise extrem de susceptibil, tiranic și critic față de el. Acum Finch constata adesea că, datorită vreunei observații țîfnoase, alteori neatente, îl rănea pe Arthur; că datorită vreunei grosolănii sau prostii, îl jignea; că atunci cînd își expunea zgomotos părerile, Arthur se crispa. Totuși petreceau ore atît de plăcute împreună, încît Finch se întorcea acasă, prin zăpadă, plin de voioșie în toată ființa lui. Greșala era, hotărî Finch, că Arthur ținea la el într-atît încît dorea să fie perfect, precum era el însuși, neînțelegînd că pentru el e o imposibilitate.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu George! George nu aștepta nimic de la el și nu se simțea dezamăgit. Erau în stare să petreacă o seară împreună în dormitorul său minuscul din casa parohială, studiind la un nivel de inteligență lipsit de elan, flecărind, povestindu-și glume idioate, presărînd parchetul cu coji de nucă, coborînd în cele din urmă în salon pentru o oră de muzică, înainte ca Finch să trebuiască s-o pornească grăbit spre casă. Finch la pian, George la banjo, fratele lui mai mare, Tom, la mandolină, în timp ce pastorul ședea fumîndu-și pipa lungă, cuibărită în barbă, citind „The Churchman" cu un calm desăvîrșit. Tom era un tip leneș care făcea totul prost (în afară de grădinărit, pentru care avea geniu), dar în ce-l privea pe George, Finch

nu se plictisea niciodată să-l asculte cîntînd la banjo, sau să-l privească șezînd pe scaun, țeapăn, cu mîinile lui groase ciupind strunele cu multă îndemînare și elan, cu ochii radiind blînd de sub părul răvășit.

George, ca și Finch, stătea întotdeauna prost cu banii. Uneori nu aveau amîndoi la un loc nici măcar un sfanț. Cînd Finch era cu Arthur accepta necontenit favoruri, necontenit i se ofereau lucruri plăcute pe care nu le putea răsplăti decît prin recunoștință. Adesea simțea că izvorul recunoștinței sale va seca din cauza debitului continuu.

— Dar nu trebuie să-mi mulțumești, exclama Leigh. Știi bine că-mi face plăcere să-ți ofer diverse lucruri.

Dar, la următoarea ocazie cînd Finch, deși mulțumit, se abținea să recunoască, Leigh îl întreba, cu o ușoară încruntare brăzdîndu-i fruntea netedă :

— Ești mulțumit, Finch, băiatule ? Îți place ideea ?

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu George ! Nu exista nimic pentru care să-i fie recunoscător lui George. Amîndoi erau aproape la fel de lipsiți de bunuri pămîntești pe cît cu putință. Fiecare poseda cîteva haine ponosite, cărțile de școală, un ceas, și unul sau două obiecte îndrăgite : George banjoul, iar Finch o tabacheră veche din argint pe care i-o dăruise Lady Buckley. Cînd se ducea în vizită la casa parohială, Finch venea cu buzunarele pline cu mere ; domnul Fennel le aducea băieților o farfurie cu uscățele ;

amîndoi dădeau iama prin cămara doamnei Fennel. Era un schimb în natură plăcut și necostisitor.

Dar acum că George avea șaptesprezece ani iar Finch optsprezece, tînjeau cumplit după ceva mai mulți bani de cheltuială. Finch încercase în felurite chipuri să facă rost de bani. Îl întrebase umil pe Piers dacă nu poate să lucreze ceva pentru el sîmbăta și Piers îl pusese să sorteze mere în bezna înghețată din magazie. Așezat pe pardoseala de ciment, mînuind fructele reci ca gheața în curentul pricinuit de ușa deschisă, contractase o bronșită care-l țintuise două săptămîni la pat. Piers venise la căpătîiul lui.

— Cît timp ai lucrat ? îl întrebase.

— Aproape toată ziua, croncăni Finch.

— Cîte ore exact ?

— De la nouă la patru cred, și bineînțeles, am întrerupt pentru masă.

— O zi de muncă e de la șapte la cinci. Uite, poftim doi dolari. Și mai bine cumpără-ți o sticlă de sirop de tuse, dar data viitoare cînd o să vrei să cîștigi ceva bani, găsește-ți de lucru într-o seră. Aruncase pe plapomă o bancnotă nouă. Mai tîrziu Finch cheltuise banii pe trandafiri pentru Ada Leigh.

A fi bolnav de bronșită era rău, dar a lipsi săptămîni de zile de la școală era și mai rău. Zăcuse, cu febră și pieptul sfîșiat de tuse, singur în mansarda lui, trăgînd cu urechea la sunetele care răzbăteau de jos și care reprezentau singura lui societate,

incapabil să mănînce mesele prea substanțiale pe care i le aducea Rags, făcîndu-și tot timpul griji că va cădea din nou la examene.

Dar cînd s-a mai însănătoșit, simți din nou dorința de a cîștiga ceva bani. De data aceasta îi ceru lui Renny de lucru și Renny îi dădu un cal ce trebuia obișnuit cu șaua. În familia Whiteoak toți știau să călărească, dar caii păreau să-și dea seama că Finch nu știe să-i stăpînească și, cînd îi călărea, încercau toate tertipurile lor preferate.

Iapa, abia restabilită după un accident, socotită blîndă ca un mielușel, se pornise pe giumbușlucuri și, ferindu-se de poartă, îl răsturnase pe Finch în mijlocul drumului. Toată lumea, de la bunica pînă la Wakefield, rîseseră de accidentul lui, și cum iapa, fericită de a fi scăpat de călărețul din spinare, o pornise în galop spre pădure, unde reușiră s-o prindă abia după o oră, cu flancul jupuit de o creangă ruptă, Renny îl plătise pe Finch nu cu bani ci cu o înjurătură. Suporta în tăcere durerea la glezna scrîntită dar o încruntătură furioasă îi umbrea fruntea în timp ce șchiopăta de la și spre gară. Să fie ținta batjocurii, asta era suprema lui umilire.

Într-o seară, George îi spuse :

— Cunosc un tip care ne-ar monta un aparat de radio pe mai nimic.

— Hîm, mormăi Finch, mușcînd dintr-un măr roșiatic. Dacă am avea măcar acel mai nimic.

— Radioul îți oferă o grămadă de distracții, oftă George. Poți să prinzi concerte minunate de la New York, Chicago,... de pretutindeni, de fapt.

— Muzică bună, hei ? Concerte de pian ?

— Păi, da. Ai ascultat radioul lui Sinclair, nu ?

— Da, dar el îl potrivește întotdeauna numai la muzica de jazz.

— De ce nu încerci să trezești interesul familiei tale ? Un radio ar fi o distracție grozavă pentru bunica, mătușa și unchii tăi.

— Atunci nu m-aș mai putea apropia eu de el. În afară de asta nu s-ar lăsa convinși să dea bani pe un radio. Toți bătrînii noștri sînt atît de zgîrciți că nu le poți smulge un ban nici cu cleștele.

— Dar Renny sau Piers ce-ar zice ?

— Nici unul, nici altul nu pot să sufere radioul. În plus, stăm foarte prost cu banii în iarna asta. La naiba, știi bine că nu capăt un ban decît pentru taxe și biletele de tren. Ce tot vorbești ?

George se aplecă înainte, chipul lui colțuros scăpărînd poznaș.

— Finch, știu cum putem cîștiga ceva bani.

Finch zvîrli cotorul mărului în coșul de hîrtii.

— Cum, ia zi ? Tonul lui suna sceptic.

— Înjghebînd o orchestră.

— O orchestră ? Te-ai țicnit, sau ce-i cu tine ?

— Da' de unde. Ascultă aici. Deunăzi tata a fost chemat la Stead la căpătîiul unui bol-

nav şi eu l-am condus. Familia aia are o seră şi, în timp ce aşteptam afară, m-am plimbat pe-acolo privind prin geamuri la plante. Din seră, a ieşit un tip şi-am intrat în vorbă cu el. Era un nepot care tocmai venise de la oraş la bunicul său bolnav. Curînd am aflat că ştie să cînte la mandolină. Are un prieten care cîntă şi el la mandolină şi un altul care cîntă la flaut. De cîtva timp se tot gîndesc că le-ar plăcea să-njghebeze o orchestră dacă ar mai găsi pe unii care să cînte la banjo şi la pian. A fost teribil de încîntat cînd i-am spus că s-ar putea să ne băgăm noi.

Finch era descumpănit.

— Dar tatăl tău... ce-o să zică ?

— N-o să afle. Ştii, nu i-am spus tipului că sînt băiatul lui tata. Crede că sînt în serviciul lui. M-am gîndit că-i mai bine aşa, pentru că părinţii sînt atît de stupizi cînd e vorba să te împrieteneşti cu necunoscuţi. Bineînţeles, ceilalţi tipi sînt băieţi de treabă, dar ştii cît de absurzi pot fi cei din familie. Şi George adăugă pe un ton mai scăzut : Unul dintre băieţi e ajutor de croitor — flautistul — iar celălalt lucrează la abator.

— Aoleu ! exclamă Finch. Vrei să zici că omoară animale ?

— Nu l-am întrebat, replică George ţîfnos. Principalul e că ştie să cînte la mandolină.

— Aşadar ai făcut cunoştinţă cu ei.

— Da. În pauza de prînz. Sînt nişte băieţi tare la locul lor şi sînt mult mai mari ca noi. Cel pe care l-am întîlnit primul are douăzeci şi trei de ani şi celălalt arată de vreo douăzeci

şi şase. Sînt foarte nerăbdători să te cunoască.

Finch începu să tremure de emoţie. Scoase o cutie în care erau două ţigări şi i-o întinse lui George.

— Vrei o ţigară ?

Le aprinseră.

Finch era prea surexcitat ca să-l privească pe George în ochi. Fixa gaura burlanului de sobă din podea prin care se presupunea că pătrunde destulă căldură de jos pentru a încălzi camera lui George. Începu să se întrebe dacă vocile lor nu puteau fi auzite din bucătăria de dedesubt.

— Nu s-aude prin burlan ? Servitoarea e acolo jos ?

— Nu poate să ne audă. Şi-n afară de asta, e iubitu' la ea.

— Cine e ?

— Jack Sims. De la familia Vaughan.

De jos se auzea murmur de voci. Băieţii se apropiară încetişor de burlan şi se uitară. În lumina unui bec slab văzură două braţe întinse pe bufetul de bucătărie. Mîinile se înlănţuiau. Una din mîini apărînd dintr-o mînecă de bumbac albastru era durdulie, de un roz sîngeriu de pe urma atîtor rufe spălate, cealaltă, a cărei încheietură păroasă ieşea la iveală de sub stofa groasă, era mîna noduroasă a unui muncitor agricol de vîrstă mijlocie. Vocile încetaseră şi unicul sunet era ticăitul ceasului de bucătărie.

Cele două mîini împletite îl fascinau pe Finch. Deveniră pentru el simbolice pentru misterul, căutarea şi aflarea sprijinului în

viață ; Simți tandrețea, focul pe care fiecare mînă o afla în cealaltă și le aduna ca pe niște ierburi de leac pentru singurătatea inimii...

George șopti :

— Nu merg niciodată mai departe de atît, zău. Fapt verificat.

— Vrei să zici *mai aproape*, nu ?

— Vreau să spun nici un pas înainte.

Izbucniră în chicoteli înăbușite. Se aruncară pe divanul plin de arcuri rupte, scoțînd explozii de țipete. Dar, deși Finch chicotea isteric, cu ochiul minții continua să privească pe burlan, sufletul arzîndu-i de dorința să știe ce gîndeau cei doi de jos.

— De ce nu mi-ai spus de ei pînă acum ? Ne-am fi putut chiorî la ei mai des.

— Nu era nimic care să merite. Fața lui George se posomorî. Ascultă aici, Finch, ce te interesează mai mult, orchestra sau ăia doi caraghioși care se giugiulesc în bucătărie ?

Finch replică, rîzînd încă :

— N-are nici un rost să-mi vorbești mie despre o orchestră. Nu m-ar lăsa să mă duc la oraș pentru repetiții sau ca să cînt prin diverse locuri, pentru nimic în lume. Ar ieși un scandal monstru numai dac-aș propune așa ceva.

— Nu-i nevoie să le spui nici o vorbă. Am aranjat eu totul. N-ai nimic împotrivă să cîștigi cîte cinci dolari din cînd în cînd, nu ?

Finch se ridică în capul oaselor și-l privi cu ochi mari.

— Am să cîștig chiar atît de mult ?

— Categoric. Lilly, așa-l cheamă pe șeful orchestrei, zice că putem scoate ușor douăzeci și cinci de dolari pe noapte cîntînd muzică de dans în restaurante. Asta înseamnă cinci de căciulă. Nu-i prea rău, hei, ca să zdrăngănim cîteva ore ? Acum nu mă întrerupe. O să fie cel mai simplu lucru din lume să punem treaba la cale. Dacă luăm în goană o îmbucătură la prînz, ne rămîne o oră de repetiție la amiază. Uneori putem să repetăm după ora cinci și să rămînem în oraș pînă la trenul de șapte treizeci. Asta-i ușor. Acum în privința serilor de dans. Ți-amintești că mătușa mea, doamna St. John, a rămas nu de mult văduvă.

Finch încuviință din cap.

— Se bucură de considerație în familia ta, nu ?

Din nou Finch încuviință ceremonios.

— În regulă. Chiar ieri mătușa îmi spunea c-ar vrea să dorm la ea măcar o noapte pe săptămînă ca să-i țin de urît. Ea ar fi încîntată dacă te-aș aduce și pe tine și, ținînd seama că e în grațiile teribilei tale familii, nu cred c-ar avea ceva împotrivă să dormi în casa ei, avînd în vedere că a rămas văduvă și așa mai departe, și bănuiesc că Renny te crede mai dispus să înveți cînd ești cu mine decît cu insul ăla, Leigh. În felul lui molcom, George îl antipatiza profund pe Leigh.

— Dar mătușa ta n-o să intre la bănuieli ?

George zîmbi plin de bunăvoință :

— Totul se potrivește de minune. Mătușica se duce la culcare la ora opt în fiecare seară după cum i-a prescris medicul. O să ne vadă scoțîndu-ne cărțile — biblioteca e la parter —

și apoi o s-o ia din loc spre dormitorul ei și o să facă nani. Dansul începe la ora nouă. Și ține seama c-o s-avem ce vedea în restaurantele alea. Și, pe-deasupra, cinci bătrîne de căciulă.

Tot șoptind, făcură planuri împreună pînă veni vremea ca Finch să plece acasă. Acolo, învelit într-o plapumă, se puse pe învățat, încercînd să recupereze timpul pierdut. Dar între el și pagină se așternea mereu imaginea celor două mîini înlănțuite, întinse pe bufetul de bucătărie, apoi fața Adei cu gura înfiorată de un zîmbet, palpitînd de sărutările pe care i le dăduse. Cu un efort, alungă aceste închipuiri și-și tîrî mintea înapoi la datorie.

Deși păruse dificil și improbabil, orchestra se înfiripă totuși. Înflori. Mesele de prînz erau luate în goană și pauza de amiază o petreceau repetînd în salonașul de deasupra croitoriei unde pătrundea mirosul înțepător de fier încins netezind stofă umezită. Ajutorul de croitor era vărul croitorului și locuia și el împreună cu tînăra lui soție și pruncul lor plăpînd deasupra prăvăliei. Era cel mai în vîrstă dintre membrii orchestrei, avînd douăzeci și șase de ani. Îl chema Meech. Curînd, Finch făcu cunoștință cu întreaga familie și, întrucît se purtau prietenos cu el și-l admirau cum cîntă la pian, le dărui afecțiunea lui. Adesea, după ce terminau repetiția, mai zăboveau un timp riscînd să întîrzie la școală, ca să cînte Chopin sau Schubert în fața cercului de prieteni. Atunci tînăra soție slăbuță a lui Meech se ghemuia lîngă pian urmărindu-i mîinile în timp ce cînta. Stătea atît de aproape

încît îl încurca, dar Finch nu vroia s-o roage să se dea mai la o parte. Așezată așa, cu ochii la el, în timp ce muzica izvora de sub mîinile lui, îl făcea să se simtă sigur și puternic, liber ca vîntul.

— Haide, vino, îl zorea George, cu banjoul sub braț, o să întîrziem.

— Nu mă aștepta, răspundea Finch peste umăr și era mai fericit cînd banjoul, prima și a doua mandolină plecau și rămînea singur cu flautul și familia lui.

Acum Finch cunoștea un nou fel de viață, viața fetelor de prăvălie și a curtezanilor lor în căutare de distracții nocturne în restaurantele ieftine.

În diminețile cînd orchestra avea un angajament pentru seară, se trezea dintr-un salt, plin de emoție. De fiecare dată își netezea calea în familie cu o seară înainte. Biata doamnă St. John dorea ca George să doarmă la ea peste noapte și i-ar fi făcut plăcere să vină și Finch. Niciodată nu s-a ivit vreo opreliște. Finch descoperi că era cel mai ușor lucru de pe lume să ducă o viață dublă. Mătușa Augusta îi trimetea doamnei St. John cîte o cutie cu fursecuri sau un borcan cu marmeladă de portocale. Mătușa lui, deși îl privea cu răceală, ținîndu-și capul dat pe spate cu aerul ei ofensat, avea, în inima ei, o slăbiciune pentru Finch. Spre surprinderea lui, cîștigase canarul la loterie și dusese pe furiș în camera ei colivia învelită în hîrtie, drept cadou pentru cea de-a șaptezeci și șasea aniversare a zilei ei de naștere. Îi venise inspirația constatînd că ziua cînd luase canarul

coincidea cu aniversarea ei. Mătuşa Augusta îi spusese că norocul lui la loterie era un semn de bun augur pentru viitor. Cei doi se apropiară sufleteşte. O vizita adesea în camera ei ca să vadă canarul şi împreună îl priveau cu desfătare. Curînd, mătuşa ajunse să adore canarul. Acum trebuia să ţină mereu uşa de la camera ei bine închisă de teamă ca bătrîna doamnă Whiteoak să nu-l audă cîntînd. Bunica n-ar fi tolerat nici în ruptul capului altă pasăre în casă pe lîngă Boney. Apoi mai era şi teama de Sasha, pisica persană galbenă a lui Ernest, care se deprinsese să-şi facă toaleta pe preşul din faţa camerei Augustei. Şi Ernest începu să îndrăgească canarul. Venea şi el în camera sorii lui ca să-l audă cîntînd şi se uitau împreună extaziaţi, cu feţe lungi, la trupuşorul tremurător în timp ce-şi legăna căpşorul galben dintr-o parte într-alta, îndreptînd triluri cînd spre un ascultător, cînd spre altul.

În zilele acelea Finch trăi ca într-un fel de ceaţă. Simţea viaţa luînd altă înfăţişare în jurul lui. Forţe noi îl trăgeau ba într-o direcţie ba într-alta. Cînd şi cînd simţea în piept un dor, aproape un chin, tînjind după ceva ce-i era necunoscut. Nu era vorba de credinţă. Nici de dragoste — nu mai repetase încercarea de a o săruta pe Ada — ci de ceva din care dragostea era doar o parte. Avea ochii tulburi, slăbise. Totuşi îi era mereu foame. În zilele cînd nu repetau cu orchestra, se ducea, după masa de prînz luată la şcoală, la un mare magazin foarte frecventat de băieţi cînd erau în fonduri. Acolo se plimba prin

faţa vitrinelor scînteietoare ce etalau bucate tentante : platouri cu şuncă şi limbă, homari roşii ca focul şi mici crevete trandafirii ; rămînea pe loc, fascinat de vitrina cu brînzeturi. Brînza moale, brînza elveţiană, Camembert, Roquefort, Oka, micile rotocoale drăgălaşe făcute de călugării trapişti din Quebec. Se gîndea că i-ar fi plăcut să fie călugăr şi să lucreze în încăperile răcoroase ale mănăstirii şi se hotărî să cumpere acest soi de brînză, deşi nu-i plăcea, numai datorită gîndului pe care i-l sugera. În cealaltă parte a magazinului se afla George care-şi dădea banii pe prăjituri şi ciocolată şi pe fructe conservate din California.

Se retrăgeau cu comoara lor şi, împreună cu prietenii, o devorau grăbiţi în timpul pauzei sau aranjau un ospăţ după ore cînd se puteau înfrupta în linişte. Izbutiră, cu toate acestea, să pună deoparte o sumă respectabilă pentru radio şi în vederea unei excursii, cu cortul, în vacanţa de vară. Lui Finch i-ar fi plăcut să cumpere cadouri pentru ai lui din bănetul care-i umplea cu atîta repeziciune buzunarele, dar ce-ar fi gîndit ei în legătură cu provenienţa banilor ? Nu putu însă rezista tentaţiei unei cravate pentru Renny, de ziua lui, în martie. Petrecu vreme îndelungată în magazinul de galanterie ca s-o aleagă : două nuanţe de albastru, dispuse în dungi splendide. Cînd i-o oferi, sprîncenele lui Renny se înălţară pe frunte, de uimire. Era vădit mişcat. Dar cînd o arboră la ceaiul de duminică, albastrul viu, ţipător, în contrast cu tenul intens colorat al feţii şi cu părul roşu, stîrni o

furtună de proteste din partea familiei. Frumuseţea lui Renny care, ziceau ei, cerea culori închise pentru a fi pusă în valoare, era dezavantajată de această cravată. I-ar fi venit bine lui Piers, cu ochii lui albaştri şi tenul bălai şi data următoare cînd Finch văzu cravata, Piers era cel care o purta.

Avu mai mult noroc cu acuarelele pe care i le cumpărase lui Wakefield. Ca să evite orice bănuială, fiindcă era o cutie de acuarele de foarte bună calitate, spuse că e un cadou de la Leigh. Wake, care trebuia să stea în pat în săptămîna aceea, se arătă încîntat. Picta cît e ziua de lungă. Văzînd patul încărcat cu mormane de acuarele, Renny îşi spuse, pentru o clipă împovărat: „Sfinte Dumnezeule, băieţaşul ăsta o s-ajungă şi el, bietu', *un geniu*" !

Angajamentele pentru orchestră se ţineau lanţ. Tinerii muzicanţi cîntau cu atîta antren neobosit, erau atît de îndatoritori ! Finch se spetea învăţînd conştiincios şi, ba cu repetiţiile, ba cu învăţătura şi lipsa de somn, slăbi aşa de tare că pînă şi Piers se arătă îngrijorat.

— Încearcă să mănînci mai mult, îl sfătui el. Creşti şi ai nevoie de mîncare multă şi bună.

— Să mănînc ! se oţări Finch, cu nervii pe muche de cuţit. Mănînc tot timpul. Dacă sînt slab, e treaba mea. Te rog lasă-mă în pace.

— Păi, insistă Piers, pipăind braţul lui Finch, slăbeşti tot mai mult. Te-ai înmuiat de tot. Uite, pipăie puţin muşchii mei.

— Nu vreau să-ţi pipăi muşchii. Dacă ţi-ai folosi mai puţin muşchii pe mine, n-ar mai fi aşa de tari şi eu n-aş mai fi aşa de slab.

Într-o zi, în martie, George aduse vestea unui angajament la un restaurant unde mai cîntaseră de cîteva ori. Membrii unui club sportiv organizau un bal. Cei doi băieţi petrecuseră două weekenduri la rînd în casa doamnei St. John iar orchestra muncise din greu pentru a învăţa nişte bucăţi de dans noi. Cîntaseră patru seri, aşa că Finch putea adăuga douăzeci de dolari la comoara ascunsă pe raftul de sus al dulapului său într-un vechi coş de pescuit. Cînd stătea acasă, învăţa pînă tîrziu noaptea, de teamă să nu cadă din nou la examene.

În seara cînd urmau să cînte la petrecerea clubului sportiv se simţea foarte obosit. Întîmpinase greutăţi pentru a obţine învoirea de a petrece noaptea în oraş şi reuşise numai după ce apelase disperat la mătuşa Augusta, care intervenise pentru el. Şi pastorul începuse să fie de părere că sora lui ar trebui să se descurce fără George şi chiar doamna St. John devenise ea însăşi mai puţin dornică de prezenţa celor doi tineri musafiri. Finch simţea că nu mai poate face faţă tensiunii, că pentru un timp orchestra ar trebui să renunţe la noi angajamente sau să găsească pe altcineva la pian. Totuşi îl pasiona. Era o viaţă — să facă muzică, să privească dansatorii, să-i vadă drăgostindu-se, să se afle pe străzi noaptea tîrziu, să simtă în buzunar banii proaspăt cîştigaţi.

În seara aceea, doamna St. John se hotărîse cu greu să plece la culcare. O ducea mai bine cu sănătatea și nu mai era nevoie să se retragă devreme. Îi făcea plăcere să stea în bibliotecă și să-i privească, adînciți în studiu, pe cei doi tineri imberbi, cu părul lor des pe care cădea lumina lămpii : al lui George castaniu și ciufulit, al lui Finch, blond, suplu, cu cîrlionțul de pe frunte care-i făcea doamnei St. John o impresie deosebită. Îi plăcea să se uite la mîinile lor — ale lui George mici, albe, puternice și precise în mișcări ; ale lui Finch, lungi, osoase, totuși frumos modelate, nervoase, nesigure.

Pînă cînd plecă, băieții simulară o cufundare în studiu, ca în transă, și cînd în fine plecă și încordarea luă sfîrșit, îi apucă un acces de rîs pe înfundate care, la Finch, risca să devină isteric.

— Încetează, îi porunci George, revenindu-și în fire, poate te aude și ne pomenim iarăși cu ea.

Finch își îngropă fața în îndoitura brațului și scoase niște chițăieli ciudate. George îl fulgeră cu privirea.

— N-am mai văzut un individ ca tine. Nu știi niciodată cînd trebuie să pui capăt la ceva. Se uită la ceas. Cerule, nu putem risca să luăm tramvaiul. Va trebui să telefonez după un taxi. Deschise ușa bibliotecii și trase cu urechea. O aud sus, spălîndu-se. Cred că nu mai prezintă nici un pericol acum.

Luă receptorul din furcă și ceru un număr. Se uită fix peste masă la Finch care-i întoarse privirea cu ochi umezi și buzele țuguiate într-un rînjet crispat. Avea o înfățișare atît de stupidă încît George pufni în telefon. Comandă taxiul bolborosind prostește. Finch chițăia din nou.

— Cred și eu, răbufni George, trîntind receptorul, dacă nu ești în stare să te controlezi... Își dădea toată osteneala să se comporte la fel ca tatăl lui.

George ieși în hol și se furișă pe scări în sus pînă la ușa mătușii lui.

Cînd se întoarse, anunță :

— E-n regulă. Se pregătește de culcare... I-am spus șoferului să aștepte după colț. Acum, dă-i bătaie, Finch, pentru numele lui Dumnezeu !

Gonind prin noaptea rece de primăvară, se simțiră pătrunși de vraja aventurii, gîndindu-se la viața plină de riscuri pe care o duceau. George își ținea banjoul pe genunchi, Finch o mapă cu note. În timp ce George plătea șoferul, Finch își ridică ochii spre o firmă mare luminoasă, de un roșu rubiniu care făcea reclamă pentru bomboane de ciocolată ; firma strălucea incandescentă pe cerul cenușiu, înnourat.

— Nu m-ar mira să ningă, constată el. E destul de frig.

În schimb în restaurant era foarte cald. Încăperea era plină de tineri — băieții, jucători de hockey, supli și puternici, fetele cu umerii goi, cu picioarele în ciorapi de mătase, cu buzele roșii pe fețele rîzătoare. Unele dintre ele îl cunoșteau pe Finch din vedere ca membru al orchestrei și-i făceau semne cu mîna în timp ce el apăsa cîte o clapă iar or-

chestra își acorda instrumentele. Finch avea ceva ce le atrăgea.

— Hei, Doris, uite-l pe băiatul cu păr blond ! Parcă-i un mieluşel. Nu mi-ar displace să dansez cu el.

Flautul, cele două mandoline, banjoul, pianul, prinseră glas. Cîntară bucuria dansului, a membrelor puternice, a spinărilor suple, a vîrfurilor de degete ce se atingeau electrizate. Toată mulţimea aceea viu colorată galopa ca un grup de hăitaşi, mînaţi de cinci cîini de vînătoare pe urmele acelei vulpi plină de viclenie : Plăcerea.

Cînd sosi vremea cinei, membrii orchestrei se ridicară şi-şi întinseră picioarele. Cîntaseră trei ore în şir. Un chelner le aduse gustări. Încercînd să nu pară hămesit, Finch se enervă cînd o fată înaltă, cu păr negru se apropie de el.

— Cerule, grozav ştiţi să cîntaţi voi, măi băieţi, spuse ea. Îmi place să dansez pe muzica voastră mai mult decît a oricărei orchestre mari.

— Ei, fugi de aici.

— Zău, chiar aşa e.

Finch mai luă un sandviş. Privirea lui nu se ridica deasupra gleznelor ei sclipitoare.

— Eşti un băiat ciudat. Doamne, ai nişte gene lungi aproape de un stînjen !

Finch roşi şi-şi ridică ochii pînă la nivelul pieptului ei de albeaţa marmorei.

— Aş vrea să dansăm un dans împreună, domnule... cum te cheamă ?

— Finch.

— O, şi numele de botez ?

— Bill.

— Bill Finch, da ? Aş vrea să vii să mă vizitezi într-o seară, vrei, Bill ?

— Cred că da.

— Strada Mayberry, nr. 5. Ai să ţii minte ? Vii mîine seară ? Întreabă de domnişoara Lucas.

— Nu, mîine n-aş putea.

— Atunci, poimîine ?

— Da, aprobă Finch. Poimîine. Dorea teribil să-l lase singur cu sandvişurile.

Un tip voinic se apropie şi-o luă de braţ.

— Ascultă, Betty, făcu el, fără d-astea !

O luă de acolo, dar ochii ei verzui, îndrăzneţi, priveau rîzători peste umăr la Finch.

I se lăudă lui Meech flautistul, despre avansurile pe care i le făcuse fata, în timp ce înghiţeau la repezeală prăjituri şi cafea.

— Asta-i genul de fată de care trebuie să te fereşti, îşi dădu Meech cu părerea. Sînt o mulţime de fîţe obraznice pe-aici, ce mai încoa şi-ncolo.

Dansul continuă, dansatorii mişcîndu-se încă şi mai liber, cu ochi şi mai strălucitori decît înainte de gustare. Băuseră un pic, dar nu erau gălăgioşi. La ora două, Burns, cîntăreţul la mandolină care lucra într-un abator, le trecu din mînă în mînă o sticlă tovarăşilor săi din orchestră. Erau cu toţii foarte obosiţi. Nu peste mult timp, o goliră.

— Încă un dans ! implorară dansatorii la ora trei. Încă un dans ! Băteau puternic din palme.

Finch simţea că e pe punctul să cadă de pe scaun. Un tendon la mîna dreaptă îl durea

îngrozitor. Dansatorii i se păreau niște vampiri ce-i sugeau sîngele, fără să se mai sature.

Fata cea înaltă se desprinse din imaginea estompată a mulțimii și se năpusti spre pian. Își încolăci brațele în jurul gîtului lui Finch și-l strînse la piept.

— Încă un dans, încă unu' șopti ea, și nu-ți uita promisiunea !

Mirosul ei fierbinte, încins, îi făcu greață. I se tăie respirația și rămase epuizat, cu mîinile inerte pe claviatură. Încercă să-și tragă capul înapoi.

— Nu fii așa de reținut, scumpule, zise fata dîndu-i drumul, și din nou apăru bărbatul cel voinic și-o luă de-acolo tîrîș.

Se ivi un chelner cu o cană de sticlă și cu pahare.

— Vreți niște bere de ghimber ? îi întrebă, zîmbind, pe orchestranți.

Finch luă un pahar. Era o băutură mai tare decît berea de ghimber, descoperi el.

După prima jumătate de pahar îl străbătu o dogoare plăcută. După a doua jumătate se simți mai în putere, mai zdravăn. Se uită peste umăr la ceilalți. Ochii lui George Fennel străluceau sub părul răvășit. Meech, flautistul, avea o pată roz pe fruntea lui înaltă, palidă. Lilly și Burns rîdeau împreună. Burns rostea cu o voce groasă de bas :

— Lilly ăsta nu e-n stare să mai vadă corzile. Ești praf, nu-i așa, Lilly ?

Acum însă constatară că pot continua să cînte. Un mic suflu de energie îi mînă spre melodia „Inima mi s-a oprit în loc". Dansatorii se mișcau în tăcere, ținîndu-se strîns lipiți. Tălpile lor alunecau pe podea cu un hîrșîit uscat ca de frunze de toamnă. Luminile albe, crude, îi făceau să pară îmbătrîniți înainte de vreme. S-ar fi zis că o mălură căzuse asupra lor. Și totuși nu se puteau opri din dans.

Acum orchestra era cea care îi tîra. Parcă n-ar mai fi fost altceva decît niște marionete acționate de sfori. Continuau, spasmodic, dans după dans și băteau din palmele înfierbîntate, umede, cerînd orchestrei să mai cînte. Atunci orchestra se porni să cînte singură cu excepția lui Meech, flautistul. Cîntară, „Și atunci inima mi s-a oprit în loc" deoarece aveau un repertoriu limitat și erau nevoiți să repete bucățile iarăși și iarăși.

În cele din urmă picioarele ce dansau se opriră locului. Era trecut de ora patru cînd membrii orchestrei coborîră scările înguste și ieșiră în întunericul dimineții.

Căzuse zăpadă din belșug. Străzile orașului arătau la fel de pure ca niște căi ale cerului. Pretutindeni o albeață de marmoră, boltită de un cer albastru închis pe care atîrna o lună mare aurie.

Răceala proaspătă a aerului neclintit era ca o mîngîiere voioasă. Își îndreptară fețele spre văzduh, deschiseră gurile și sorbiră aerul cu nesaț. Căutară să-l absoarbă în toată ființa lor. Zăpada pură, pufoasă, de sub picioarele lor era minunată. Alergară prin ea, zburătăcind-o. Lilly își scoase pălăria ca să-și răcorească capul, dar Burns i-o înhăță și i-o tufli din nou pe creștet.

— Nu, nu, o să răceşti, micuţul meu Lilly. Micuţul, drăgălaşul meu Lilly, îl mustră el, cu vocea cam încleiată.

Lilly, cu pălăria pleoştită pe ochi, îşi tîra picioarele în tăcere, foarte plictisit.

— Ştiu eu un loc unde-am putea găsi să mîncăm ceva bun, cald, continuă Burns. Mor de foame.

— Şi eu ! exclamă George. Du-ne acolo, oh, Burns ! Tu cel cu nume răsunător. Hai s-o facem lată !

— Ar trebui să mă duc acasă, obiectă Meech, la nevastă şi la ăla mic.

Burns exclamă :

— Nevasta şi ăla mic să se ducă...

— Ia seama la gură, îl întrerupse flautistul, înfruntîndu-l.

— Ţine-ţi firea, ripostă Burns. N-am avut nici o intenţie rea. Am vrut doar să spun că ştiu un loc unde putem lua o masă bună, caldă, şi avînd în vedere că am cîştigat bani în plus astă seară, sînt dispus să vă fac cinste la toţi. Ce ziceţi de asta, ei ?

Se învoiră cît ai clipi din ochi şi în timp ce-şi continuară drumul tropăind, Burns remarcă :

— Stomacul meu începe să creadă că mi s-a retezat gîtlejul.

Tovarăşii lui mormăiră. Gîndeau că e de foarte prost gust din partea unui măcelar să vorbească despre gîtlejuri tăiate.

Restaurantul la care îi conduse Burns era un mic local afumat şi prost luminat, dar ouăle cu slănină erau bune şi după o discuţie

în şoaptă, chelnerul le aduse o cană cu bere. Cei cinci aveau o foame de lup. Aproape că nu-i observară pe ceilalţi consumatori din local pînă cînd nu-şi linseră farfuriile şi nu-şi aprinseră ţigările. Atunci George se aplecă spre prietenii lui şi le şopti :

— Pentru numele lui Dumnezeu, dosiţi instrumentele. Dacă ăştia dau cu ochii de ele, o să se ţină de capul nostru să le cîntăm.

Erau vreo două duzini de oameni aşezaţi pe la mese. Se vedea limpede că-i privesc pe tinerii noştri cu o căutătură interesată în ochi. Era prea tîrziu ca să ascundă mandolinele şi banjoul.

Unul dintre bărbaţi se apropie de ei. Le vorbi cu un zîmbet mieros :

— Spuneţi, n-aţi vrea, voi băieţi, să ne ziceţi un cîntec, două ? Unele din fetişcanele de-aici sînt bine dispuse şi-ar avea mare poftă să-şi desmorţească picioarele.

— Drept cine ne luaţi ? mîrîi Lilly. Am cîntat toată noaptea şi-n afară de-asta aici nu există pian.

— Ba da, există. Colo, după paravan. Ziceţi-ne măcar un cîntecel. Fetiţele astea o să fie tare dezamăgite dacă nu cîntaţi. Finch îi simţea în spatele urechii respiraţia greoaie, dezagreabilă.

„Fetiţele" veniră ele însele şi se alăturară insistenţelor. Ceva dintr-o sticlă fu turnat în paharele de bere goale. Finch auzi un zumzet ciudat în cap. Aerul din încăpere se mişca de parcă nu mai era aer, ci valuri ce murmurau. Luminile electrice se estompară într-o

pîclă lăptoasă. Era condus spre pian. Se simțea nespus de trist.

În preajma lui, ceilalți își acordau instrumentele. Îl auzi pe George înjurînd o coardă ruptă. Își așeză mîinile pe claviatură și o privi clipind. Părea o terasă de marmură peste care treceau mici siluete negre de călugărițe în alai. Stătea cu privirea țintă la ele, buimăcit, erau așa de perfecte, de negre, de triste. Burns rosti răgușit :

— „Inima mi s-a oprit în loc".

— 'n regulă, aprobă Finch.

Nu el era cel care cînta. Doar mîinile lui, mecanisme care nu depindeau deloc de el. Cîntau și cîntau mereu ce li se spunea să cînte, tare, hotărît, făcînd să bubuie notele accentuate. Finch vedea fața lui George, fixă ca o mască albă și mîinile lui mici, albe, ciupind strunele cu vigoare. Flautul se avînta și se lamenta într-un fel de geamăt de muribund ; mandolinele ciripeau tot timpul de parcă n-ar fi cunoscut oboseala. Pumnii roșii de măcelar ai lui Burns îi produceau totdeauna lui Finch o oarecare senzație de greață văzîndu-i agitîndu-se deasupra coardelor. Mandolina părea un mic animal plăpînd pe care Burns era pe punctul să-l măcelărească.

Erau din nou în stradă. Răcneau toți odată. Nu aveau nici un motiv să ridice vocea. Un instinct primitiv le spunea însă că e momentul să urle. Se răzlețeau pe strada înzăpezită, uneori unul după altul, alteori înșirați de-a latul drumului. Luminozitatea ciudată a zăpezii — luna devenise prea palidă pentru a fi mai mult decît o prezență discretă pe cerul albit — împrumuta siluetelor lor ceva nepămîntean. Strigătele lor păreau mai degrabă ale unor spiriduși decît ale unor oameni.

Nu știau încotro mergeau. Pe-o stradă în sus și pe alta în jos apoi, dînd din nou de prima stradă, o traversau a doua oară fără s-o recunoască. Fiecare schimbare sau curbă bruscă lăsa urme pe zăpada neîntinată. Uneori se trezeau despărțiți în două grupuri, doi apucînd într-o direcție, trei în cealaltă. Atunci strigătele îndepărtate ale unui grup îi umpleau de panică pe cei din al doilea grup și o luau la fugă, strigîndu-se pe nume pînă cînd se întîlneau iarăși la vreun colț și mica bandă se afla din nou reîntregită.

Odată flautistul se rătăci de ceilalți patru. Trecu un oarecare timp înainte de a observa că unul dintre ei lipsește deși își dăduseră seama că ceva nu e în regulă : dintre strigătele lor răgușite, groase, lipsea un țipăt pițigăiat de tenor. Dar în sfîrșit realizară lipsa. Rămaseră țintuiți locului, holbîndu-se unul la altul. Cine dispăruse ?

Apoi, toți deodată își dădură seama că Meech e cel care lipsește.

— Meech ! Meech ! urlară și începură să alerge toți grămadă, strigîndu-l pe nume și clătinîndu-se în timp ce alergau.

Nu se auzi nici un răspuns așa că îl strigară pe numele de botez.

— Sinden ! Sinden ! Hei, Sinden Meech !

În cele din urmă îl găsiră. Se rătăcise pe o stradă largă, bine luminată, locuită de oameni avuți. Strîngea în brațe un stîlp de

lumină electrică. Ținea capul dat pe spate și privea extaziat în sus.

— Asta e un turn cu ceas, declară el. Încerc să aflu ce oră e. Unu... două... trei... patru... cinci..., și numără cu voce tare pînă la douăzeci și nouă. Ora douăzeci și nouă, vesti el. Asta-i cea mai nenorocită oră pe care am auzit-o sunînd în viața mea.

— Du-te dracului, făcu Burns. Asta nu-i ceas.

— Ba da, este, zău ! Și-am să stau aici pînă cînd o mai bate iarăși. Data viitoare cînd o bate... unu... două... trei...

Restul quintetului se alătură număratului cu strigăte explozive.

Îi întrerupse un țipăt al lui Lilly, chircit în două în mijlocul drumului. Se opriră din numărat și-l înconjurară toți în afară de Sinden Meech care tot mai îmbrățișa stîlpul.

— Ce s-a întîmplat, Lilly ?

— Am o durere. Ia spuneți, băieți, ce faceți voi la o durere ?

— Unde o ai, Lilly ?

— În burta m...mea.

— Asta nu-i un cuvînt să-l spui pe stradă!

— Păi, cum să-i zic, atunci ?

— Diafragmă, răspunse George Fennel.

— În regulă, atunci. Am o durere în diagramă.

Țipară de rîs sarcastic, țopăind în cerc ca ciorile zburînd în contra ninsorii.

Cînd se mai potoliră, Meech anunță, părăsind stîlpul și bălăbănindu-se spre ei :

— Tata a crescut zece copii din meseria de piccolo.

Se strînseră în jurul lui, curioși. Meech continuă plîngăreț :

— Cum e posibil ca eu să nu pot crește unu, din flaut ?

Începură să urle.

Se iviră trei siluete care se apropiau, un bărbat și două femei. Femeile erau înspăimîntate și chiar și bărbatul era nervos la perspectiva de a trece pe lîngă această bandă de zurbagii. Le apucă strîns de braț pe cele două femei, își luă o înfățișare hotărîtă și trecu printre ei. Dar de fapt nu aveau nici un motiv să le fie teamă. Cei cinci tineri se uitară lung, uimiți, la fețele celor care li se înfățișau ca o apariție insolită. Veniră cu toții foarte aproape dar nu scoaseră nici un cuvînt pînă cînd cei trei trecură. Atunci George strigă :

— Pa, pa, cucoanelor !

Și Finch gunguri :

— Tai-tai, dom'le !

Apoi o furtună de *pa-pa* și *tai-tai* însoți cele trei siluete ce se îndepărtau.

Fereastra unei case mari de vis-a-vis se deschise cu putere și un bărbat în cămașă de noapte se ivi în cadrul ei.

— Dacă n-o ștergeți de pe strada asta într-o clipă, derbedeilor, chem poliția. Acum, luați-o din loc !

Membrii orchestrei se priviră. Apoi izbucniră în fluierături, zeflemele și miorlăituri. Finch făcu un bulgăre de zăpadă și-l trimise în zbor pe fereastră în chipul înfuriat, cu favoriți. Urmă o salvă de bulgări. Locatarul

casei se retrase. Se ducea să telefoneze la poliţie.

Aproape în clipa cînd dispăru, o siluetă îndesată, cu cască, apăru la colţul străzii. Cu priviri îngrozite îşi înhăţară mandolinele, banjoul şi flautul, participanţi tăcuţi la tot acest tărăboi, şi-o zbughiră la fugă pe stradă şi pe-o uliţă în jos. De acolo ieşiră într-altă stradă, o parcurseră în goană şi auziră fluieratul poliţistului în aerul limpede al dimineţii.

Vălurele de nori strălucitori, roşii-aurii apărură pe cer spre răsărit, prevestind revărsarea intensă a zilei. Umbre albastre prinseră formă pe zăpadă.

Finch şi George se treziră răzleţiţi de ceilalţi. Alergară o bună bucată şi abia după aceea se asigurară că nu sînt urmăriţi. Se opriră şi se priviră curios, ca nişte oameni care se întîlnesc pentru prima oară, în împrejurări ciudate.

— Unde locuieşti ? întrebă Finch.

— Cu mătuşa în casa veche pe College Street.

După o clipă de gîndire, Finch remarcă :

— Şi eu locuiesc în casa veche. Pe nume Jalna.

— Z-zău. Te duci acolo acum ?

— Nu ştiu. Un' zici că stai ?

— Am zis casa veche pe College Street.

— Vrei să mergi acolo ?

— Precis. To' timpul.

— Asta-i frumos, College Street, zici ?

— I-ascultă, ai ceva cont'a străzii astea ?

— Nu, nu. O s' te conduc acolo.

— În reg'lă, Finch. Prieten bun pent' mine.

Finch îşi trecu braţul în jurul gîtului lui George şi-o porniră înainte pe stradă cu un mers cam împleticit. Întîlniră un lăptar şi-l întrebară în ce direcţie trebuie s-o ia, dar cînd acesta le explică, îi puseră spusele la îndoială cu atîta neîncredere încît lăptarul se enervă şi dînd bice calului, îi părăsi.

Totuşi, se ţinură pe urmele lui pînă la următorul loc de livrare, strigînd :

— Hei, ascultă !

— Ce mai vreţi ? mîrîi lăptarul proţăpit în zăpada albăstruie, cu cîteva sticle de lapte în mînă.

— Te opreşti aici sau acolo ? întrebă George.

— Crezi că ai haz, nu ? făcu lăptarul batjocoritor, trîntind lada cu sticle în căruţă unde sări şi el după aceea.

— Cred că putem cumpăra şi noi o sticlă de lapte, spuse Finch.

— Să văd banii, răspunse lăptarul bănuitor şi calul începu să tropăie greoi pe drumul bine cunoscut.

Alergînd cu paşi mărunţi pe de lături, Finch ridică la vedere un ban de aur. Lăptarul opri calul şi îi întinse ursuz o sticlă.

— Dac-aţi fi băut mai mult din ăsta şi mai puţin din ălălalt, n-aţi fi ajuns în halul ăsta, rosti el.

Dar după ce deschiseră sticla, descoperiră că laptele era îngheţat. Neconsolaţi, încercară să-l scoată cu un briceag dar nu reuşiră şi atunci sparseră sticla, îndepărtară ciobu-

rile şi lăsară forma verticală, înţepenită, pe pragul primei case din apropiere.

Finch îşi trecu din nou braţul în jurul gîtului prietenului său şi din nou porniră în căutarea casei doamnei St. John.

Finch cuibări capul lui George pe umărul său.

— Ce eşti tu ? îl întrebă.

— Băiat bun, răspunse George.

— Asta-i un răspuns greşit, declară Finch, cu multă gravitate. Ia mai spune-mi o dată, ce eşti tu ?

— Băiat buun, persistă George cu încăpăţînare.

— Asta-i un răspuns greşit.

Şi astfel continuară cu întrebări şi răspunsuri pînă cînd, ca printr-o minune, se treziră în faţa uşii de la casa pe care o căutau.

— Locuieşti aici ? întrebă Finch, politicos.

— Da... Şi tu locuieşti aici ?

— Nu. Locuiesc... casă veche pe nume Jalna.

— Aha... Păi, la rev'dere.

— La rev'dere. Pe curînd.

Se despărţiră şi din strada următoare, Finch luă un taxi şi se duse la gară. În timpul drumului, stătu cu faţa lipită de geamul maşinii, observînd cu interes de om băut străzile pe care treceau.

Pînă la plecarea trenului de dimineaţă era puţin de aşteptat. Însoţitorul din acest tren nu-l cunoştea pe Finch, dar îl supraveghea cu ochi de părinte şi-l trezi din somnul lui greu înainte de a ajunge la gara Weddels

unde trebuia să coboare şi-l conduse cu bine pînă pe peron.

Acolo, în cîmp deschis, lumina soarelui se revărsa într-un şuvoi nestăvilit. Soarele urca pe cerul albăstrui limpede, cu o ardoare primăvăratică nestingherită de ninsoarea din timpul nopţii. De fapt, zăpada nu mai era altceva decît un linţoliu alb, subţire, întins deasupra pămîntului. Glia îl lepăda, împingîndu-şi spre soare sînul cafeniu, dezgolit. Îşi încorda trupul spre soare ca să-i absoarbă căldura.

În şanţuri gîlgîiau firicele strălucitoare de apă. Mădularele goale ale copacilor luceau de parc-ar fi fost lăcuite. Un făgaş al drumului devenise o albie de scăldat pentru o păsărică. Îşi flutură voios aripile cafenii şi răspîndi o cascadă de stropi scînteietori.

Finch călca împroşcînd prin zăpada ce se topea, cu faţa buhăită şi îmbujorată şi părul lipit de frunte. Doi fermieri trecînd pe lîngă el într-o căruţă, remarcară că tînărul Whiteoak creştea fără să devină cu nimic mai breaz decît restul familiei.

Îl întîlni pe Rags cînd era pe punctul să intre în casă.

Cu aerul lui de solicitudine impertinentă, slujitorul remarcă :

— Dac-aş fi io acu' în locul matale, dom'-şoru Finch, eu n-aş intra-n casă în halu ăsta. M-aş duce pîn spate la spălător şi mi-aş clăti mutra. N-ar avea nici un rost să vază famelia ce noapte-am petrecut io, dom'le.

VIII

CEI PATRU FRAȚI

FINCH INTRĂ pe ușa din dos și coborî cu mișcări sacadate, cele cîteva trepte care duceau spre subsol. Era prea năucit de bîzîitul din cap pentru ca să perceapă zvonul de glasuri din spălător și chiar după ce deschise ușa, nu-și dădu imediat seama că încăperea e ocupată. Totuși, în timp ce stătea clipind din ochi în atmosfera încălzită, plină de aburi, desluși treptat siluetele fraților săi. Piers era îngenunchiat lîngă cada mare de tablă în care un spaniel ud tremura vargă avînd o înfățișare înduioșător de supusă și oropsită cu tot părul lui pufos lipit de clăbucul de săpun. Sprijinit de chiuvetă, cu pipa în gură, Renny dirija operațiile iar micul Wakefield, cocoțat pe o scară mobilă, mînca un baton de ciocolată.

Finch șovăi, dar era prea tîrziu pentru a bate în retragere — toți trei îl văzuseră. Păși înăuntru cu luare aminte și închise ușa în urma lui. Un timp nimeni nu-i dădu nici o atenție. Renny își puse pipa pe pervazul ferestrei, apucă de jos o găleată cu apă curată și o turnă peste cîine, Piers frecîndu-i capul cu mîinile pentru a-l clăti de clăbuc.

— Bun băiat, bravo ! exclamă Wakefield. Sus, Merlin, sus !

Spanielul, eliberat, făcu cîțiva pași împleticiți pe podeaua de cărămidă, apoi se scutură cu forță, împrăștiind o jerbă de stropi în toate părțile.

— Hei ! Hei ! țipă Wakefield. Ne îneci.

Renny aruncă un prosop de baie spre Piers care, cu mînecile suflecate sus pe brațele sale albe, mușchiuloase, începu să frece cîinele cu toată puterea.

Brusc, Renny se întoarse și se uită la Finch.

— Să mă trăsnească ăl de sus ! exclamă el.

Wakefield se iți la Finch prin aerul plin de aburi și apoi, imitînd perfect tonul fratelui mai mare, exclamă în falsetul său limpede :

— Să-mă trăsnească și pe mine !

Piers se uită peste umăr la cauza uimirii lor. Nu făcu nici o remarcă, dar, dînd drumul cîinelui, se ridică și înaintă cu un pas spre el pentru o mai îndeaproape cercetare. Finch stătea cu fața spre ei, cu buza de jos căzută într-o expresie de resentiment stupid, cu fața mînjită, gulerul și cravata strîmbe.

— Ei, mîrîi el din colțul gurii, vă place mutra mea ?

— Așa de mult, i-o întoarse Piers, că mă bate gîndul să-ți vîr capul în cada asta cu clăbuc.

— Încearcă numai ! Încercați numai să mă atingeți cu un deget, oricare din voi ! Vreau să fiu lăsat în pace, asta vreau. N-am chef să vă amestecați, nici unul, unde nu vă fierbe oala ! Își aținti privirea sumbră asupra lui Piers. — Ne-am mai bătut odată în camera asta. Spune un cuvînt și ne batem iarăși.

— Ne-am bătut! Piers izbucni în rîs batjocoritor. Ne-am bătut, măi nătântolule... n-o să spui, sper, că aia a fost bătaie? Mi-ai azvîrlit niște apă în obraz și eu am dat cu tine de pămînt. Piers se întoarse spre Renny. Nu-ți amintești? Ai intrat tu atunci și el zăcea pe jos cu nasul sîngerînd și se smiorcăia.

Finch îl întrerupse cu violență:

— Nu mă smiorcăiam!

— Ba da, te smiorcăiai! Întotdeauna te smiorcăi cînd încasezi o pedeapsă. Scînceala e specialitatea ta.

Cu fața strîmbată de furie, Finch se repezi spre el iar cîinele, înviorat de baie, dornic să ia parte și el la distracție, sări lătrînd asupra lui Finch, gata, gata să-l răstoarne. Acest ghem umed cu labele sprijinite pe el a însemnat ultima picătură pentru nervii lui Finch. Lătrăturile nestăpînite ale cîinelui chiar în obrazul lui îl zăpăciră pe băiat. Nici nu-și dădu prea bine seama ce face cînd îi trase cîinelui un picior. Chiar și schelălăitul lui de durere abia îi pătrunse în conștiință. Ceea ce a străpuns-o însă cu o teribilă claritate a fost expresia de furie oarbă a lui Renny. „Arată foarte ciudat, gîndi Finch, așa alb ca o stafie, cu expresia asta cumplită!“

Renny se holba de parcă nu-i venea să creadă că Finch dăduse cu piciorul în Merlin. Apoi gura i se încleștă. Lăsă pipa din mînă și dintr-un pas ajunse la Finch. Îl scutură așa cum un șoricar scutură un șobolan, apoi îl azvîrli pe o bancă, zicînd:

— Dac-aș fi convins că ți-ai dat seama de ce-ai făcut, te-aș jupui!

Se aplecă și-și puse mîna pe coasta cîinelui, privindu-l liniștit în ochi.

Finch urmărea mîna lui Renny, mîna aceea puternică, aspră, care se mișca cu iuțeala și siguranța unui mecanism. Băiatul se întinse pe bancă cu spatele rezemat de perete, plin de amărăciune, mînie și dispreț față de sine.

De pe locul unde stătea cocoțat, Wakefield emise remarca:

— De obicei, eu nu sînt prezent cînd are loc cîte-o bătaie.

Nimeni nu-l auzi.

— Acum, spuse Renny, luîndu-și din nou pipa, vreau să-mi spui unde ai fost azi noapte.

— În oraș, mormăi Finch, cu vocea frîntă.

— Unde? Fără îndoială n-ai fost la doamna St. John.

— Am luat masa acolo.

— Și?

Finch ar fi vrut ca ochii lui Renny să nu fie atît de aprigi, de neîndurători, de scrutători. Îl făceau să nu poată gîndi limpede, ca să încerce să se pună într-o lumină favorabilă, dacă așa ceva mai era cu putință. Totuși, ce rost mai avea acum să facă vreo încercare după ce îl lovise pe Merlin! Măcar dacă Piers n-ar fi fost de față, i-ar fi venit mai ușor să-și descarce sufletul!

Piers îl mîngîia din nou pe Merlin dar nu-și abătea nici o clipă ochii albaștri strălucitori de pe fața lui Finch și micul rînjet batjocoritor de pe buzele lui, nu dispărea.

— Păi, vocea lui Finch era și mai frîntă, e vorba de orchestra din care fac parte. Nu ți-am spus niciodată. Dar nu-i nimic rău în asta, zău.

— O pasăre nedăunătoare, Finch ăsta, exclamă Piers.

— O orchestră ! Ce fel de orchestră ?

— O, păi doar una mică pe care-am închegat-o cîțiva, ca să mai scoatem ceva bani. Un banjo, două mandoline, un flaut și eu... la pian.

— Dumnezeule, ce mai orchestră ! se minună Piers, ridicîndu-se și ștergîndu-și brațele.

— Cine sînt ceilalți ?

— O... niște băieți pe care-i cunosc. Nu de la școală. Eu... m-am nimerit așa, din întîmplare, cu ei. Nu voia să-l implice pe George. Repetam după cursuri.

— Unde ați cîntat ?

— În restaurante. Din cele ieftine. La baluri.

— De asta mi te țineai cînd ziceai că stai peste noapte la mătușa lui George, hai ? A fost și George băgat în treaba asta ?

— Nu, nu. Eu i-am cunoscut din întîmplare pe băieții ăștia...

— Trebuie să fie o adunătură grozavă. Cine sînt ?

— N-ai cum să-i cunoști. Pe unu îl cheamă Lilly, pe altul Burns și pe altul Meech.

— Dar cine sînt ? Cine sînt părinții lor ?

— Cît ai încasat ca să cînți ? se băgă Piers.

Întrebarea veni ca o ușurare. Finch își înălță ochii duși în fundul capului spre Piers.

— Cinci dolari pe seară.

— Și cît de des ai cîntat ?

— Nu știu... nu-mi amintesc... dar am început de mai bine de două luni.

— Ceea ce vreau să știu, insistă Renny, este cine sînt băieții ăștia. Sînt studenți ?

— Nu. Lucrează. Bunicu' lui Lilly are o seră. Sinden Meech lucrează într-un fel de atelier de croitorie. Burns e la un fel de... abator.

— Hîm... Așadar ai obiceiul să umbli creanga prin oraș toată noaptea, și să bei, hai?

Of, de nu s-ar mai holba la el așa ! Nu-și putea limpezi gîndurile cu ochii aceia necruțători fixați asupra lui !

— Nu, nu, murmură el nedeslușit, frîngîndu-și mîinile. Asta a fost absolut prima dată... Am cîntat la un bal. Am obosit foarte tare și ne-au dat ceva să ne întremeze. Dar nu prea mult, să știi. În celălalt local, unde ne-am dus după aceea, acolo ne-au... cineva ne-a mai dat ceva de băut. Bănuiesc că era un fel de porcărie și cînd am ieșit pe stradă... ne-am rătăcit întîi... ne-am pierdut unii de alții apoi ne-am adunat iarăși laolaltă și după aceea eu am luat trenul spre casă.

Renny ciocăni pipa pe pervazul ferestrei, apoi și-o vîrî în buzunar. Măsurîndu-l pe Finch cu dezgust, îi spuse :

— Nu ești în situația de a putea asculta o morală acum. Du-te de te culcă, poate dacă

dormi ai să-ţi revii din halul în care eşti. După aceea o să am ceva să-ţi spun.

— Dac-ai fi al meu, remarcă Piers, ţi-aş ţine capul sub robinetul ăla vreo cincisprezece minute să văd dacă asta nu te-ar trezi.

— Dar *nu* sînt al tău ! strigă Finch răguşit. Nu sînt al nimănui ! Vorbeşti de parc-aş fi un cîine.

— N-aş putea insulta un cîine comparîndu-l cu tine.

Finch simţi că nu mai poate să îndure atîtea răutăţi. Izbucni în lacrimi. Scoase din buzunar o batistă murdară şi-şi suflă nasul cu putere.

Wakefield începu să coboare de pe scară.

— Lăsaţi-mă să ies de aici, spuse. Încep să mă simt rău.

Se îndreptă grăbit spre uşă dar cînd ajunse în dreptul lui Piers zări pe jos o jumătate de foaie de hîrtie mototolită. Se aplecă şi o cercetă.

— Oare ce-o fi asta ? se miră el.

— Dă-o-ncoa, îi porunci Piers.

Wakefield i-o întinse iar Piers, netezind-o, îşi aruncă ochii peste ea. Expresia feţii i se schimbă.

— E clar că-i aparţine lui Finch, declară el rar. Trebuie c-a scos-o din buzunar odată cu batista. Îl privi pe Finch pătrunzător.

— Acum că ţi-ai descărcat sufletul, Finch, îmi dai încuviinţarea să citesc asta cu glas tare ?

— Fă ce naiba-ţi place, rosti Finch printre suspine.

— E un bilet de la cineva pentru tine. Piers citi desluşit :

„Iubite Finch,

După ce-ai plecat aseară, m-am simţit foarte tulburat. Erai preocupat — cu totul altfel decît erai în ultima vreme cu mine. Nu poţi să-mi spui ce s-a întîmplat ? Ar fi un lucru îngrozitor pentru mine dacă limpezimea relaţiilor noastre s-ar întuneca. Scrie-mi, scumpul meu Finch,

Arthur“

Piers împături hîrtia şi i-o înapoie lui Wakefield.

— Dă-i-o înapoi lui Finch, spuse. N-o să vrea să se despartă de ea. Apoi se întoarse spre Renny. Ai auzit, Renny ? Prietenul lui, Arthur, îi zice „iubitule“ şi „scumpule“. Ţi-ai fi putut închipui ca unul dintre noi să poată fi vîrît într-o treabă atît de dezgustătoare ?

Renny, cu ochii ţintă la cîine, rosti :

— Arthur Leigh ăsta îi zice lui Finch „iubitule“ şi „scumpule“ ?

— Da ! şi bate cîmpii despre „limpezimea relaţiilor lor“ ! Făcu cu mîna un gest teatral spre Finch.

— E oare de mirare că arată ca o epavă — ba trăgînd la măsea cu măcelari şi croitori, ba giugiulindu-se cu un trîndav sentimental ca Leigh ?

— Te-am crezut un caraghios, spuse cel mai vîrstnic frate Whiteoak, dar acum mă dezgusţi. M-ai indus în eroare şi ţi-ai irosit timpul în care ar fi trebuit să înveţi. Cît

despre prietenia asta bolnăvicioasă cu Leigh — îţi spun drept, îmi faci scîrbă.

Finch nu era în stare să se apere. Se simţea distrus. Ţinea biletul lui Arthur într-o mînă tremurîndă iar în cealaltă strîngea batista pe care, însă, n-o ducea la obraz. Lăsă expusă ochilor fraţilor săi, nefericirea întipărită pe faţa lui. Buzele îi tremurau de suspine. Lacrimile îi şiroiau nestăvilite pe obraji.

Wakefield nu putu să mai îndure. Strecurîndu-se pe lîngă Piers şi Renny, îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui Finch.

— O, nu plînge, îl rugă el. Bătrîne Finch, bietul de tine, nu plînge.

Renny interveni :

— Aşa ceva îţi face foarte rău, Wakefield, şi luîndu-l de subţiori îl depuse afară pe coridor.

Băieţelul rămase acolo nemişcat, inima zbătîndu-i-se puternic. Conflictul dintre fraţii lui mai mari îl apăsa. Avea sentimentul că urma să se întîmple ceva înspăimîntător.

Doamna Wragge ieşi din bucătărie cu o mătură şi un făraş în mînă. Pornită, cum era, începu să dea cu mătura ca să adune pe făraş ceva de pe pardoseala de cărămidă.

— Dac'omu ăsta-l meu, bolborosi ea, nu-ncetează să semene gunoaie pe podelele mele curate, apoi o să vadă el.

— Uite încă o fărîmiţă, acolo în colţ, îi arătă Wakefield cu degetul.

Doamna Wragge luă gunoiul pe făraş, se îndreptă din spate şi privi cu curiozitate spre uşa spălătorului.

— Ce Doamne iartă-mă pot face colo năuntru de atîta vreme ? întrebă ea. Wakefield răspunse cu demnitate :

— Ei pot face orice vor, Matilda. Dar de data asta ceea ce fac e spălatul unui cîine.

— Mi se păru că vocea lu' stăpînu s-aude aşa de parc-ar fi necăjit de ceva.

— Nu mai mult ca de obicei, Matilda.

— Ei bine, nu-i treaba mea.

— De asta poţi fi sigură.

— Da' totuşi, cînd Wragge îmi zice că dom' Finch a venit acas' cu guleru' boţit şi faţa murdară la ceasu' ăsta al dimineţii, zic : Să te ţii ce ţipete o s-urmeze !

Uşa spălătorului se deschise. Ieşiră Renny şi Piers urmaţi de Finch şi de spaniel. Renny îl ridică pe Wake în sus şi-l săltă pe umăr. Ajunşi sus, în hol, îl puse jos şi-i ciufuli părul :

— Te simţi mai bine ? se interesă el. Wake încuviinţă din cap, dar se feri în continuare să-l privească pe Finch. Nu putea suporta să se uite la el...

Finch zăcu întins pe pat toată ziua, într-o stare ciudată între somn şi trezie. Nu era capabil să gîndească clar şi îl durea capul îngrozitor. I se părea că pe dinăuntru capul lui devenise solid, în timp ce la suprafaţă, dureri cumplite i se prelingeau pe gît în jos. Avea un gust oribil în gură, şi o senzaţie de ameţeală, de febră. Îi era imposibil să orînduiască întîmplările din ultimele douăsprezece ore în succesiunea lor firească. Niciodată în toată viaţa lui nu fusese atît de încurcat, atît de pierdut. Toată confuzia din mintea lui, teme-

rile, bîjbîielile din ultimii ani, păreau să-l fi chinuit, să-l fi înghiontit, să-l fi răvășit spiritualicește ca să ajungă în această stare. Era un paria în propriul lui cămin, nespus de singur. Își puse vechea întrebare „Ce sînt eu ?“ Își examină mîna care zăcea încleștată pe plapumă lîngă el. Ce era mîna asta ? De ce prinsese formă ? De ce îi erau date acele ciudate și delicate fibre mușchiulare... puterea de a face să izvorască muzică din inima plină de dor a pianului ? Muzica aceea e mai reală decît mîna care o crează. Mîna nu e nimic, trupul nu e nimic. Sufletul cu siguranță mai puțin decît iarba. Stătea într-atîta de nemișcat de parcă într-adevăr sufletul îi părăsise trupul.

După un timp gîndul i se întoarse la muzică. Își aminti o bucată de un compozitor rus pe care i-o cîntase profesorul lui de pian. Fusese prea grea ca s-o poată cînta el însuși dar avea puterea de a și-o aminti, de a o auzi în mintea lui, în întregime, ca și cînd i-ar fi fost cîntată din nou.

Stătea întins, așa, lăsînd muzica să răsune în el, prin fiecare nerv al ființei sale, ca un vînt năvalnic, purificator. În cele din urmă se simți împăcat și adormi.

IX

ALAYNE

TREI SĂPTĂMÎNI mai tîrziu, la New York, Alayne Whiteoak stătea singură în camera de zi a apartamentului pe care îl

împărțea cu Rosamond Trent. Tocmai terminase de citit o carte nouă și se pregătea să-i scrie recenzia pentru o revistă. Pe lîngă activitatea ei de redactor la editura Cory și Parsons, acum scria în plus și numeroase recenzii sau scurte articole.

Cartea era un roman englezesc despre studenții de la Oxford care își fluturau mîinile albe și dialogau la nesfîrșit și spiritual, mereu la limita decenței. Ar fi preferat să nu i se fi repartizat această carte anume — dar, în definitiv, ce mai însemna încă una în plus pe lîngă alte multe de același gen ? Își dădea seama că nu poate fi obiectivă față de acest roman pentru că se apropiase de el cu prejudecăți. Nu era genul ei de literatură. Oftă și contemplă grămada de cărți adunate în jurul ei. Se gîndi la alaiul de volume care, în ultimul an și jumătate de la reîntoarcerea ei la New York, îi trecuse prin mîini. Un alai straniu împopoțonat cu banderole-reclamă stridente, cărți ce-i sleiseră mintea, o extenuaseră.

Îi lipsea cu desăvîrșire plictiseala mînioasă a redactorului de profesie a cărui capacitate proprie de creație este înăbușită treptat de obligativitatea lecturilor critice. Era prea puțin dotată cu talent scriitoricesc. Nici nu-și dorea acest talent dar avea nevoie de anumite lucruri de la viață, pe care, după cum se părea, viața i le refuza. Avea nevoie de spațiu deschis în jurul ei și de libertatea de a iubi. Își dorea să se desăvîrșească spiritualicește.

La început, cînd se întorsese la New York, reacția ei față de viața închistată, plină de frămîntări, de la Jalna a fost dorința de a-și cufunda personalitatea în rutina muncii, de a îneca în tumultul orașului amintirea acelei familii ciudate... amintirea iubirii ei pentru Renny Whiteoak. Și, un timp, i se păruse că a reușit. Rosamond Trent se arătase emoționant de bucuroasă s-o reprimească în apartamentul din strada șaptezeci și unu.

— Știi, Alayne dragă, niciodată nu mi-am făcut prea multe iluzii în legătură cu mariajul tău. Nu că tînărul tău poet n-ar fi fost o ființă adorabilă, totuși nu era tocmai aluatul din care sînt făcuți soții. A fost o experiență pentru tine — nu m-ar fi deranjat nici pe mine să fac o astfel de experiență timp de un an — dar acum important e să lași în urmă totul și să privești drept înainte. În vocea ei răsunase un ușor strigăt de triumf cînd o luase pe Alayne din nou sub aripa ei.

Domnul Cory fusese foarte necăjit că mariajul dăduse greș. Avea față de Alayne o grijă paternă și-și reproșa că cei doi se întîlniseră datorită lui. Cele două volume subțirele de poezii scrise de Eden se aflau încă prin librării dar vînzarea lor scăzuse aproape la zero. Cînd și cînd, totuși, în vreun articol de critică literară, apărea o referire la frumusețea sălbatică a versurilor sau la vigoarea proaspătă a lungului poem epic „Sturionul auriu". Eden nu prezentase nici un manuscris nou editurii, dar o dată,

răsfoind o revistă, domnul Cory dăduse peste o scurtă poezie semnată de el care era sau pueril de naivă sau oribil de intenționat cinică. Nici după ce o citi de cîteva ori, domnul Cory nu reuși să-și formeze o părere clară. În amîndouă ipotezele o socoti la fel de slabă. Nu era hotărît dacă să i-o arate lui Alayne sau nu. O decupase și i-o păstrase dar, prima oară cînd Alayne intrase la el în birou, domnul Cory privindu-i ochii se decise să nu i-o arate. Nu, suferise destul. Mai bine să nu-i reamintească motivul suferințelor ei. De aceea, ca o compensare, o rugă să vină mai des la ei acasă, insistă să vină la cină chiar în acea seară și, cînd rămase singur, rupse poezia în bucățele mici.

În seara aceasta, Alayne simțea că o înăbușă aerul orașului. Se duse la fereastră, o deschise larg și, așezată pe pervaz, privi în jos spre stradă. Treceau puțini pietoni dar șuvoiul mașinilor se scurgea ca un fluviu tumultuos. Mirosul de benzină, de praf citadin îmbîcsea prospețimea serii se primăvară. Miriadele de sunete izolate se contopeau într-un singur vuiet final, absorbind personalitatea umană întocmai ca nisipul mișcător, care înghite carnea și sîngele omenesc. Un spectator privind orașul de sus și-ar fi putut închipui că vede întinse spre cer cu deznădejde brațele înnebunite ale unor oameni ce se îneacă.

Alayne zbură cu gîndul la Jalna. La vîntul de aprilie care străbătea murmurînd viroaga și, clătinînd ramurile mestecenilor, stejarilor și plopilor, îi stîrnea să-l îngîne. Își

aminti mirosul răspîndit de pămîntul în care rădăcinile lor se împleteau şi se îmbrăţişau drăgăstos, un miros de înviere şi descompunere, de început şi sfîrşit. Revăzu, în închipuire, falnicii brazi canadieni care stăteau de strajă de-a lungul aleii principale şi se înălţau în pîlcuri întunecate la marginea pajiştii, izolînd casa, creînd o barieră posomorîtă între Jalna şi restul lumii. Îl văzu pe Renny venind călare în lungul aleii pe iapa lui sură, ciolănoasă, stînd aplecat în şa şi totuşi, în ciuda acestei poziţii fireşti lui, dînd o impresie de extraordinară vigoare şi vitalitate... Renny nu mai era pe cal. Se afla lîngă ea. Ochii lui castanii-roşcaţi îi cercetau, sfredelitori, chipul. Se apropie şi mai mult de ea şi Alayne îi văzu nările fremătînd, buzele strînse... Doamne, era în braţele lui! Buzele lui îi sorbeau forţa dar, totodată, o forţă ca o văpaie ţîşnea din trupul lui într-al ei...

Alayne scoase un sunet slab, scîncit. Îşi duse mîna la gît. Oare nu avea să cunoască niciodată liniştea? Oare amintirea sărutărilor lui Renny avea s-o chinuie în veci? O, dar admiţînd că ar fi putut, ar fi renunţat oare la desfătarea acestui chin?

Îşi aminti ultimul lui sărut pătimaş de despărţire şi cum se lipise de el şi-i şoptise: „Încă o dată" iar el o îndepărtase cu un gest brusc, de renunţare. „Nu, mai bine nu" îi spusese, luîndu-şi locul printre fraţii lui. Îl văzuse, ultima oară, stînd printre ei, mai înalt decît ceilalţi, cu părul lucind roşu în lumina focului.

În seara aceasta simţea cum fire invizibile, încărcate de dorinţă, o trag spre Jalna. Tracţiunea lor tainică îi provoca o senzaţie de extaz. Se lăsă în voia lor, cu toate simţurile absorbite. Încetă să mai audă vuietul, atît de bizar-complex, al străzii. Nu auzi nici bîzîitul soneriei de la uşa propriului ei apartament, pînă nu se repetă de două ori.

Cînd îl auzi în sfîrşit, tresări. Avea un simţămînt vecin cu teama pe cînd se îndreptă spre uşă şi-o deschise. În lumina vie a coridorului stătea Finch Whiteoak. Ca o stafie plăsmuită de gîndurile ei, stătea acolo, înalt, cu obrajii supţi şi un zîmbet sfielnic pe buze.

— Finch! exclamă ea.

— Bună, Alayne! Reuşi cu greu să rostească cuvintele. Faţa i se frînse într-un zîmbet care se învecina în mod periculos cu crisparea plînsului.

— Finch, dragul meu, oare e posibil? Tu în New York! Nu-mi vine să cred că eşti tu. Dar trebuie să-mi povesteşti totul!

Îl trase înăuntru şi-i luă pălăria şi pardesiul. Părea atît de ciudat să-l vadă în afara Jalnei încît parcă dădea pentru prima oară în viaţă ochii cu el.

— Am fugit de-acasă, bolborosi el. Pur şi simplu n-am mai putut suporta... Sînt de trei săptămîni aici.

Alayne îl conduse spre o canapea şi se aşeză lîngă el.

— O, Finch! Bietul de tine. Povesteşte-mi tot. Îşi aşeză mîna pe mîna lui. Izolaţi, aşa, erau mai apropiaţi decît fuseseră vreodată la Jalna.

Finch se uită la mîna ei așezată peste a lui. Întotdeauna îl impresionase albeața mîinilor ei.

— Păi, lucrurile păreau să-mi fie total potrivnice... sau eu lor. Să fiu al naibii dacă știu care din două. Oricum, am căzut la admitere în facultate. Bănuiesc c-ai aflat asta. Știu că tu și mătușa Augusta vă scrieți, din cînd în cînd, nu-i așa ? Atunci — Renny mi-a interzis lecțiile de pian. N-aveam voie nici măcar s-ating pianul. Și cred că a fost o idee bună, că parcă mă țicnisem cu muzica. Nu-mi ieșea o clipă din minte. Dar așa sînt eu, știi. Odată ce-mi intră ceva în cap, s-a terminat cu mine... Suspină adînc.

Mîna ei care se afla peste a lui se încleștă. Alayne și-o retrase și repetă.

— Ți-a interzis lecțiile de pian. Între ea și Finch se înălță imaginea profilului sculptat al lui Renny, a cărui rigiditate contrazicea căldura chipului privit din față. Da ? Și ce s-a mai întîmplat ?

— Păi, simțeam că trebuie să mai fac și altceva pe lîngă învățătură și iar învățătură. Un fel de compensare. Simțeam că n-aș putea suporta dacă n-ar fi existat și altceva... Așa că m-am apucat de actorie. La Teatrul Mic, știi. M-am împrietenit cu un băiat minunat pe care-l cheamă Arthur Leigh. Poate e un pic prea delicat, ca o fată... ba nu-i ca o fată dar e prea delicat pentru gustul fraților mei. În orice caz ținea la mine și mă încuraja mult să joc teatru. Nu s-a lăsat pînă nu l-a convins pe Renny să vină să vadă piesa în care jucam. Dar totul a ieșit prost.

Eu am interpretat rolul unui băiat irlandez cam sărac cu duhul și Renny a fost de părere că mi se potrivea al naibii de bine. Am fost prea în rol. A zis că e sătul pînă peste cap de mine și de talentele mele.

Rămase tăcut un timp, trăgîndu-și buza inferioară ca pe un elastic ; apoi vorbi :

— Nu poți să-ți închipui, Alayne, cît de nesuferită mi se pare uneori viața.

— Crezi că nu pot ?

— O, știu că ai avut multe neajunsuri... Eden, și așa mai departe... dar totuși, în fondul tău, ești o ființă echilibrată și... uf, la naiba, nu sînt niciodată în stare să mă exprim !

— Știu ce vrei să spui, Finch. Și poate că ai dreptate. Nu cred că sînt capabilă să sufăr cît suferi tu.

— Mda, eu am talentul să atrag suferința. Asta așa e, făcu el sumbru.

— Cum e posibil ca Renny să nu aprecieze faptul că ți-ai interpretat bine rolul ? Cît de mult îi plăcea să rostească acest nume pe îndelete, să-l alinte cu buzele, chiar și dacă inima ei se răzvrătea împotriva lui !

— Partea proastă a fost, explică Finch, că nu i-a plăcut deloc să mă vadă într-un asemenea rol. Eram desculț și murdar. Nu aveam mai nimic pe mine în afară de o expresie idioată. Renny e teribil de convențional.

— Bine, dar gîndește-te la... geambașii de cai și alții din aceeași categorie... cu care Renny e în relații și par să-i fie prieteni. Asta nu înseamnă convenționalism.

— Dacă i-ai spune așa ceva lui Renny ar zice : „Bun, dar nu mă urc pe o scenă cu ei și nici nu le cer oamenilor bani la intrare ca să mă vadă prostindu-mă". Latura de arierat mintal l-a deranjat cel mai tare la rolul meu. Zice că și-așa sînt un pic cam idiot. Finch se trase din nou de buză, apoi urmă grăbit ca astfel să termine cît mai repede cu povestea nelegiuirilor sale. Așa că s-a sfîrșit și cu actoria. După care, a urmat orchestra. George Fennel — ți-amintești Alayne, unul din băieții pastorului — împreună cu mine și încă alți trei băieți am pus-o pe roate... un banjo, două mandoline, un flaut și pianul. Toate repetițiile le făceam pe furiș. Cîntam la baluri organizate de cluburi. Îți închipui cam ce gen de cluburi puteau fi. În restaurante ieftine. Dar scoteam o grămadă de bani... cinci dolari de cap, pe seară.

Alayne se uita la el cu un amestec de admirație și amuzament.

— Ce băieți grozavi ! Aveați vreun plan să faceți ceva anume cu toți banii aceia ?

— Am cumpărat un radio destul de bun. Îl țineam la parohie, bineînțeles.

— Domnul Fennel de unde credea că-l aveți ?

— O, el nu pune niciodată prea multe întrebări. Îi lipsește total simțul practic. Și-a închipuit probabil că l-am meșterit noi din bucățele și căpețele de sîrmă. Apoi o parte din bani i-am cheltuit ca să ascult muzică bună. Paderevski, Kreisler. Dar cea mai mare parte din bani i-am pus de o parte. Așa am ajuns aici, la New York. Și-apoi am mai risipit ceva din bani și pe mîncare. Știi că mi-e tot timpul foame.

O expresie ciudată care apăru pe fața lui Finch în timp ce spunea aceste cuvinte o surprinse pe Alayne. Vocea lui se frînsese brusc. Alayne se întrebă : „Oare i-o fi foame băiatului acum ?" Rosti cu glas tare :

— Semeni cu mine. Întotdeauna mi se face foame între mese. Uite acum, e doar opt și jumătate și mor de foame. Adevărul e că nici n-am prea mîncat mare lucru la cină. Finch, ce-ai zice să-mi povestești repede cum s-au înrăutățit lucrurile și după aceea să intrăm în amănunte în timp ce luăm o gustare ?

Finch consimți în felul lui ciudat, șovăielnic, apoi, cu voce înăbușită, îi povesti despre ultima seară a orchestrei, întoarcerea lui la Jalna, scena din spălător.

— N-a fost numai faptul că băusem și mă simțeam amețit — oh, de-a dreptul înfiorător — dar s-a mai întîmplat ceva. Mi-am scos batista din buzunar și, odată cu ea, a căzut un bilet de la Arthur Leigh. Nu conținea nimic special, dar mi se adresa cu „scumpul meu Finch" și pe chestia asta Renny și Piers au sărit ca arși. Aducîndu-și aminte scena, fața i se crispă.

— Finch, vrei să spui că ți-au citit scrisoarea ?

— Eu i-am spus lui Piers că n-are decît.

— Dar de ce ?

— Nu mai știu.

Era inutil ; n-o să reușească niciodată să-i înțeleagă.

— Dar de ce s-au înfuriat ? Era ceva destul de inofensiv, după părerea mea.

Finch se făcu stacojiu la față.

— N-a fost și părerea lor. Au zis că e ceva înfiorător. Bolnăvicios și așa mai departe. O, nu poți să-ți închipui. A fost ultima picătură. Își încleștă mîinile între genunchi și Alayne observă că tremură. Se ridică repede. Îi era teamă că Finch o să izbucnească în plîns și nu putea suporta asta. Simțea că și-ar pierde stăpînirea de sine dacă Finch ar plînge. Trebuia să se țină tare. Vorbi, aproape cu răceală.

— Așadar, atunci te-ai hotărît să fugi ?

— Da. Am rămas în camera mea toată ziua. Întins pe pat, încercînd să-mi adun mințile. Apoi, cînd s-a lăsat întunericul, m-am furișat afară cu o valiză de haine și am prins, în șosea, ultimul autobuz spre oraș. De dimineață, am luat trenul spre New York.

— Și ești aici de trei săptămîni ?

— Da. Și nu le-am scris un rînd acasă.

— Ce-ai făcut aici în tot acest timp ?

— Am încercat să-mi găsesc o slujbă.

Înălță spre ea chipul lui tînăr, nefericit.

— Am crezut c-o să fie ușor să găsesc ceva de lucru aici, dar pur și simplu n-am reușit să fac nimic. Întotdeauna erau cu zecile înaintea mea ori de cîte ori mă prezentam după citirea unui anunț. Doamne, a fost groaznic !

Alayne îl privi plină de compătimire.

— Dar de ce, pentru Dumnezeu, n-ai venit la mine mai demult ? Mă doare gîndindu-mă că ai bătut străzile în căutare de lucru și n-ai venit deloc să mă vezi.

— N-am vrut să vin decît după ce aș fi găsit ceva, dar astă seară... m-am dat bătut... îmi era... îngrozitor de dor de-acasă. Finch întinse brațul și, luîndu-i mîna, și-o apăsă pe frunte. O, Alayne, ai fost întotdeauna atît de bună cu mine !

Alayne se aplecă și-l sărută ; apoi decretă adoptînd un ton de patron :

— Acum trebuie să mîncăm ceva. Aici sînt țigări. Tu fumează pînă cînd cotrobăi eu prin cămară.

În micuța cămară scînteietoare, ordonată dar nu prea bine garnisită, Alayne descoperi niște salată de cartofi, cumpărată de la un magazin alimentar. O conservă de fidea cu sos tomat, o salată verde și niște mărar mărat. Rosamond și Alayne luau numai micul dejun și gustarea de prînz acasă.

„Neobișnuită hrană pentru un Whiteoak", reflectă ea în timp ce aranja totul pe o măsuță cu rotile. Făcuse cafea și își aminti acum de niște borcane de dulceață primite de la mătușile ei, care locuiau pe malul rîului Hudson. Alese unul de coacăze negre într-un sirop gros. La urmă adăugă cîteva felii de pîine de secară și niște fursecuri cu glazură de ciocolată.

Cînd se întoarse în camera de zi, Finch stătea cu spatele. Capul lui era învăluit în fum de tutun. Îi cerceta cărțile. Alayne observă cît de rău îi atîrnă haina pe corp. „Băiatul pare pe jumătate mort de foame", își spuse ea.

— Extraordinar, exclamă Finch, întorcîndu-se spre ea, ce grămadă de cărţi noi, Alayne ! Cum de ai timp să le citeşti pe toate ?

— Neavînd timp pentru nimic altceva, explică ea. Cea pe care o ţii în mînă acum e foarte interesantă. Ia-o cu tine, Finch. Cred că s-ar putea să-ţi placă.

— Poezii, comentă el, întorcînd paginile. Îşi ridică privirea de pe carte. Ochii li se întîlniră şi Finch făcu brusc un pas spre ea.

— Alayne... tu... ai mai auzit vreodată de... el... l-ai mai văzut ? Se făcu roşu la faţă.

— Pe Eden ? Alayne rosti calm numele. Nu l-am mai văzut şi nici n-am auzit de el, dar domnişoara Trent, cu care împart apartamentul, susţine că l-a văzut într-o seară, toamna trecută, în faţa unui teatru. Doar l-a zărit. I s-a părut suferind. Mătuşa voastră mi-a scris într-o scrisoare că nici voi n-aţi aflat nimic despre el.

— Absolut nimic. Mi-a fost teamă tot timpul de cînd am venit la New York c-am să dau nas în nas cu el. Între noi doi s-a petrecut o scenă îngrozitoare. O, Doamne, ce i-o fi venit să-i trezească amintirile despre perioada aceea ? Bănuiesc că mă urăşte de-a binelea.

Alayne începuse să aşeze cina pe o măsuţă. Finch se apropie de ea şi îi atinse timid braţul.

— Iartă-mă Alayne. N-ar fi trebuit să pomenesc de el.

Alayne îşi ridică privirea cu acelaşi calm.

— Nu mă tulbură deloc să vorbesc despre Eden. Nu mai înseamnă nimic pentru mine acum. Nu cred că m-aş simţi prea emoţionată dacă m-aş întîlni faţă-n faţă cu el. Haide, Finch, te rog aşază-te şi încearcă să-ţi închipui că gustarea asta nu-i chiar aşa de improvizată. De-aş fi ştiut că vii...

Ce foame îi era băiatului ! Alayne vorbea neîncetat ca să acopere acest fapt, să-i dea posibilitatea să mănînce fără pauze. Finch curăţă lună farfuriile şi bău ceaşcă după ceaşcă de cafea. La cafea şi ţigări, îi dădu veşti despre fiecare membru al familiei. La urmă îi povesti în amănunt ultima seară a orchestrei şi peripeţiile nocturne de după aceea. Finch începu să rîdă. Avea un rîs molipsitor. Alayne rîse şi ea şi cînd Finch se apucă să imite ieşirile caraghioase ale instrumentiştilor nu se mai putură abţine şi rîseră amîndoi pînă la lacrimi. Alayne nu se mai lăsase pradă unor emoţii atît de primare de cînd plecase de la Jalna ; nu se mai simţise îndemnată s-o facă.

Aşa, în culmea veseliei, îi găsi Rosamond Trent, la întoarcerea ei acasă. Rămase uluită văzîndu-l pe acest tînăr lungan lăfăindu-se în fotoliul chinezesc din piele roşie, cu o buclă blondă jucîndu-i pe frunte, simţindu-se ca la el acasă. Rămase încă şi mai uluită văzînd-o pe Alayne îmbujorată foarte, tăvălindu-se de rîs.

Finch se ridică în picioare, stînjenit de sosirea doamnei între două vîrste, cu înfăţişare sofisticată, a cărei pălăriuţă de un verde strălucitor părea turnată pe capul ei.

— Rosamond, făcu Alayne prezentările, cumnatul meu Finch Whiteoak.

Domnişoara Trent îl privi pătrunzător, zîmbi amuzată şi îi întinse mîna călduros.

— Îmi pare bine că ai venit, declară ea. N-o găsesc des pe Alayne atît de bine dispusă.

Îl adoptă pe Finch fără ezitare. Cînd află că Finch caută o slujbă, se arătă imediat gata să-l ia sub aripa ei, să-l plaseze într-un loc unde ar avea posibilităţi minunate de avansare. Doar lucra în sectorul publicitar.

— Exact ce-i trebuie! se adresă ea lui Alayne, ţăcănindu-şi energic bricheta. Mîine dimineaţă am să mă ocup în primul rînd de asta.

Dar Alayne nu şi-l putea închipui pe Finch într-un birou de agenţie publicitară. Era hotărîtă să-i vorbească domnului Cory despre el. Era nevoie de curaj pentru a te opune lui Rosamond cînd ea îşi băga în cap să ia pe cineva sub aripa ei ocrotitoare, dar Finch îi veni în ajutor declarînd cu îndrăzneală că simte mai multă chemare spre activitatea editorială decît spre cea publicitară.

Înainte de a pleca, Finch o ajută pe Alayne să ducă vasele la bucătărie şi acolo ea îi dădu o sumă de bani. Era vorba doar de un împrumut — aflînd astfel că fusese nevoit să-şi amaneteze paltonul şi ceasul.

Peste cîteva zile, Finch se afla instalat în editură ca mărunt funcţionar, iar Rosamond Trent îşi satisfăcu înclinaţia ei patronală găsindu-i o locuinţă mai confortabilă.

Abia o săptămînă mai tîrziu primi Alayne o scrisoare de la Lady Buckley, scrisă într-o caligrafie alungită, elegantă, cu numeroase sublinieri.

Jalna, 18 aprilie, 1927

„Draga mea Alayne,

Am fost foarte *încîntată* să primesc ultima ta scrisoare şi să aflu că eşti sănătoasă şi atît de bine dispusă pe cît este cu putinţă *în împrejurările date.*

Noi, cei de aici, ne bucurăm de sănătate cu excepţia fratelui meu Ernest care sufere de o răceală. Pe fratele meu Nicholas îl supără guta, cum se întîmplă de obicei primăvara. Îi repet mereu cuvîntul *dietă* dar n-are mare efect. Mama se simte excepţional de bine, ţinînd seama de vîrsta ei foarte înaintată. A trecut iarna fără vreo altă indispoziţie decît uneori nişte gaze la stomac. Renny e bine sănătos, ca întotdeauna, dar umblă şchiopătînd, sprijinit într-un baston, ca urmare a unei puternice lovituri de copită pe care i-a aplicat-o în genunchi un cal nărăvaş. Noroc că veterinarul se afla chiar atunci în grajd şi i-a administrat *primul ajutor.*

De fapt Renny este cel care m-a îndemnat să-ţi scriu despre necazul nostru. E foarte neliniştit, în sufletul lui, aşa cum sîntem cu toţii, dealtfel, afară poate de mama, care pare ciudat de nepăsătoare. Sînt sigură că, ajunsă pînă aici cu lectura, pur şi simplu *nu*

mai poți de curiozitate, așa că am să te ușurez trecînd imediat la subiect. Finch *a dispărut.*

Știind ce familie strîns unită și atașată sîntem, cred că poți să-ți închipui *starea noastră de spirit.*

E plecat de patru săptămîni și acum sîntem alarmați de-a binelea. Wakefield ne-a băgat pur și simplu în toți sperieții ieri, la masă, sugerînd că poate Finch a fost ucis. Ce cuvînt îngrozitor este acesta ! Mă îndoiesc să mai fi scris în corespondența mea de pînă acum vreun cuvînt atît de tare.

Renny a angajat un detectiv particular pentru a-l căuta pe Finch și acesta i-a dat de urmă la New York. Dacă Finch nu va fi găsit în răstimp de o săptămînă, Renny e hotărît să dea un anunț. Acest lucru ar fi foarte umilitor pentru noi întrucît noi am lăsat să se știe că e plecat într-o călătorie pentru sănătate. Într-adevăr, starea sănătății lui nu era deloc bună. Eu cred că bietul băiat s-a necăjit foarte mult pentru că i s-a interzis să se atingă de pian și sînt ferm convinsă că aceasta a fost originea dezastrului.

Dragă Alayne, tu ești atît de înțelegătoare. Îți dai seama cum n-ar putea s-o facă nimeni din afară, de dragostea puternică ce-i unește pe toți din familia noastră în ciuda unor mici tulburări de *suprafață.* Am încredere că tu ne vei putea da vreo știre despre Finch. Știind cît de mult ținea la tine, ne gîndim că e foarte probabil că a vrut să te vadă. Să ne ajute Dumnezeu să nu fim obligați să trecem prin calvarul căutării lui în mod public. Renny a ajuns pînă la a-i face în scris

o descriere *completă* — suna *atît de neatrăgătoare* cînd Renny ne-a citit-o cu glas tare.

Sperînd să aflu vești bune de la tine,
Foarte urgent,
Cu aceeași afecțiune,
Augusta Buckley"

„P.S. Wakefield îți trimete dragostea lui. I-a mers foarte rău cu inima. Iarna canadiană îl slăbește, în mod inevitabil, ca și pe mine. — A.B."

Alayne răspunse cu poșta următoare :

„Dragă Lady Buckley,

S-a întîmplat exact cum ați bănuit. Finch a venit să mă vadă. E foarte bine și ocupă o slujbă în care are posibilități de avansare. Dacă aș fi în locul dumneavoastră (și prin dumneavoastră înțeleg întreaga familie) nu m-aș amesteca în viața lui și nici n-aș încerca să iau legătura cu el. În orice caz nu pentru moment. Finch a trecut printr-o perioadă grea și cred c-ar trebui lăsat în pace deocamdată.

Vă promit că mă voi vedea regulat cu el și vă voi trimite știri, cît de des, dar puteți să-i spuneți lui Renny că refuz categoric să-i comunic adresa lui Finch.

Mă bucur că ați trecut iarna cu bine dar îmi pare rău să aflu despre diversele neplăceri, în special că Wake a avut supărări cu inima. Vă rog să-i spuneți că mă gîndesc foarte, foarte des la el și aș vrea tare mult să-l văd.

Şînt într-adevăr convinsă că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa lui Finch.

Cu multă afecţiune,
A dumneavoastră
Alayne"

X

AVENTURA LUI ERNEST

RAGS ADUSE corespondenţa şi-o aşeză în faţa lui Renny care şedea de o parte a căminului cu piciorul bolnav proptit pe un taburet a cărui tapiţerie era lucrată într-un desen de mărgele verzi şi argintii înfăţişînd un înger ţinînd în mînă un mănunchi de crini. De cealaltă parte a căminului şedea Nicholas cu piciorul gutos sprijinit de un taburet avînd un desen absolut identic, şi cu un pahar de whisky cu sifon alături. Chicotea din străfunduri la lectura unui exemplar din „Punch", vechi de o lună. La o măsuţă şedea Ernest înşirînd pentru mama lui, un colier de mărgele enorme din chihlimbar. Faţa lui prelungă, preocupată de treaba pe care o efectua îi dădea o expresie de senină concentrare. Bătrîna doamnă Whiteoak, aplecată în scaunul ei, urmărea fiecare mişcare a degetelor lui, satisfăcîndu-şi, din reflexele chihlimbarului în lumina focului, dragostea ei pentru culoare, întocmai cum o bătrînă albină greoaie ar absorbi mireasma dintr-o floare. Respiraţia ei îşi făcea drum, peste buza inferioară împinsă în afară, cu mai mult zgomot decît de obicei, în parte din cauza poziţiei dar şi din cauza efortului de concentrare. Această respiraţie şuierătoare şi, cînd şi cînd, cîte un chicotit de-al lui Nicholas erau singurele sunete ce se auzeau în timp ce Renny îşi citea scrisorile dar, de fapt, ele nu făceau decît să accentueze izolarea încăperii, senzaţia existenţei unui zid despărţitor faţă de restul lumii pe care întotdeauna izbutea să-l creeze un grup din familia Whiteoak.

Nici unul dintre cei vîrstnici nu se interesă dacă a primit o scrisoare. Nici unul din cei trei nu primea mai mult de una sau două scrisori într-un an întreg şi atunci mai mult ca sigur, o reclamă.

Wakefield intră în cameră.

— Mătuşa Augusta vrea să ştie dacă a venit vreo scrisoare pentru ea, rosti el cu vocea lui limpede, piţigăiată :

— Două din Anglia. Renny i le dădu.

— Ce plăcut pentru ea ! constată Wakefield, privind peste umăr. Ei, dar mai e una, Renny, cu un timbru american. E adresată lui Lady Buckley, nu-i aşa ?

— Du-i ce ţi-am dat eu, i-o reteză fratele lui şi Wakefield se îndepărtă cu paşi mărunţi ca să-i raporteze mătuşii că Renny îi reţine o parte din corespondenţă.

După scurgerea timpului necesar lecturii celor două scrisori din Anglia, Augusta îşi făcu apariţia în pragul uşii.

— Renny, ești sigur că n-ai scăpat din vedere una din scrisorile mele? întrebă ea. Așteptam încă una.

Renny îi arătă cu mîna un loc pe canapea lîngă el.

— Vino, te rog, și citește-o aici, spuse.

Lady Buckley afișă o expresie nemulțumită dar veni și se instală lîngă el foarte dreaptă, cu sprincenele aproape atingîndu-i bretonul tăiat după moda „Regina Alexandra".

— Am s-o deschid eu pentru dumneata, se oferi el și, cu un *coupe-papier* mare, al cărui mîner era format din piciorul unui cerb tînăr, deschise cu grijă plicul, lungind operația de parcă i-ar fi făcut o plăcere deosebită să atingă această scrisoare, anume. Lady Buckley bănui de la cine provenea scrisoarea.

Își așeză ochelarii pe nas și luă scrisoarea cu o expresie impasibilă, dar abia apucă să citească un rînd cînd exclamă cu voce profundă:

— Slavă Domnului, e teafăr!

Renny se mută mai aproape de ea și-și aruncă ochii la scrisoare.

— Ei, fir-ar să fie! mormăi el.

— Citește, îl îndemnă ea în șoaptă și parcurseră împreună scrisoarea.

Cînd ajunseră la: „Puteți să-i spuneți lui Renny că refuz categoric să-i comunic adresa lui Finch" Lady Buckley arătă rîndul cu un deget dramatic și dinții lui Renny se iviră într-un zîmbet în care amărăciunea se împletea în mod ciudat cu satisfacția.

Din spatele canapelei Wakefield își vîrî capul între ei și întrebă:

— E vorba despre Finch? A pățit ceva?

Auzind numele, Ernest își înălță iute ochii de la mărgelele lui.

— S-a întîmplat ceva rău? se interesă el. Vești proaste despre băiat?

— A fost găsit, anunță Augusta. E la New York. E bine.

— Drac împielițat, făcu Nicholas, lăsînd din mînă revista „Punch". Ar trebui adus acasă și bătut zdravăn!

Pentru prima dată blîndul Ernest se arătă de aceeași părere.

— Așa ar merita. M-a îmbolnăvit de îngrijorare, băiatul ăsta.

— De la cine e scrisoarea? întrebă Nicholas.

— De la Alayne. Stai, am să ți-o citesc. Și, plină de gravitate, o citi cu glas tare.

— Sînt singurul căruia i-a transmis ceva, exclamă Wakefield, afară de Renny, și ceea ce-i transmite lui, nu-i tocmai plăcut. Alayne zice că nu vrea să-i spună adresa lui Finch, nu-i așa?

— Sst, făcu Augusta. N-avem nevoie de sporovăiala ta într-o clipă ca asta.

— Alayne i-a băgat tot felul de idei în cap lui Finch încă de la început, afirmă Nicholas. Ea a fost cea care te-a convins să-l lași să învețe pianul, cred că-ți amintești, Renny?

— Și tu cînți la pian, i-o reteză sora lui, acru.

Nicholas pufăi din pipă imperturbabil.

— Așa e. Dar nu-mi pierd capul din cauza muzicii. Niciodată n-aș putea ajunge un obsedat de artă. Finch nu era zdravăn la minte în privința asta și muzica i-a pricinuit o grămadă de necazuri.

Renny exclamă:

— Auzi, să aibă el curajul să plece singur la New York! Se vede c-a economisit toți banii pe care i-a cîștigat cu orchestra aia idioată!

— Întrebarea este, i se adresă mătușa lui, ce-i de făcut? E înfiorător să te gîndești la Finch expus tentațiilor din acel oraș îngrozitor.

— Trebuie să fie adus înapoi imediat, exclamă Ernest scăpînd, în agitația lui, o mărgea pe jos.

Atîta timp cît Ernest se dedicase îndeletnicirii sale, mînuind cu delicatețe și precizie sferele de culoarea mierii, bătrîna doamnă Whiteoak preferase să nu ia în seamă conversația, dar acum își ridică capul masiv acoperit de boneta plină cu panglici și aruncă o privire pătrunzătoare spre fețele din jurul ei.

— Ce-i tărăboiul ăsta? întrebă ea.

Se uitară unii la alții. Oare n-ar fi mai bine să-i spună?

Schimbul de priviri nu-i scăpă. Ciocăni cu bastonul în podea.

— Hei! Ce-i asta? Ce-i tărăboiul ăsta? Nu vă permit să mă țineți departe de ce se întîmplă.

— Liniștește-te mamă, o calmă Nicholas. Nu-i nimic important, e vorba doar de tînărul Finch. Am aflat unde e.

Senzația unei așteptări cu sufletul la gură cuprinse încăperea, așa cum se întîmpla de fiecare dată cînd i se împărtășea o veste. Cum o va primi? Va avea loc o scenă? Toți ochii erau ațintiți asupra acelui bătrîn chip ce văzuse multe și care acum mocnea înăbușit.

— Finch, hai? Ați aflat unde e Finch?

— E la New York, continuă Nicholas. Am primit o scrisoare de la Alayne. L-a văzut.

— Așa! Și ce face Finch acolo?

— Se pare că are un fel de slujbă. Probabil că Alayne l-a plasat undeva.

— O, așa? Am bănuit eu întotdeauna că Alayne are multe relații. Își lăsă bărbia în piept. Se gîndea profund sau ațipise cum avea obiceiul? Boney sări de pe locul unde stătuse cocoțat și începu să-i ciugulească panglicele bonetei. Trase de ele pînă cînd boneta alunecă puțin într-o parte.

Deodată își înălță capul și rosti pe un ton de comandă:

— Îl vreau pe Finch. Vreau să-l văd pe Finch. Luați pasărea de-aici. Îmi deranjează boneta.

Cu băgare de seamă, Ernest îl reașeză pe Boney pe balansoarul lui, nu însă înainte ca acesta să-l ciupească rău cu ciocul la încheietura mîinii.

— Haramzada! țipă Boney, bătînd din aripi. Iflatoon! Chore! Chore!

Renny declară :
— Cred c-ar fi o idee a naibii de bună să-l lăsăm acolo un timp. O să se sature el repede. Să-i fie învățătură de minte !
Bunica își arcui gîtul și-și îndreptă nasul, ca un cioc, spre el.
— Așa crezi, hai ? Așa ai vrea, hai ? Tu care ești tutorele lui ! Întotdeauna gata să te opui voinței mele ! Nepot denaturat ! Frate denaturat !
Un roșu purpuriu îi inundă fața.
— Vorbe ! spuse Renny. Nu-s nimic din toate astea !
— Ba ești ! Ba ești ! Nimic nu-ți place mai mult decît să contrazici pe ceilalți. Ai vrea să fii un tiran ca tatăl meu. Bătrînul Renny Court. Renny cel roșu, cum obișnuiau să-i spună în Irlanda. Și-a terorizat toți cei unsprezece copii în afară de mine. Pe mine n-a fost în stare să mă terorizeze. Își scutură capul triumfătoare, apoi o apucă furia. Și cînd mă gîndesc că am adus pe lume încă unul ca el !
— Mulțumesc pentru nimic ! replică stăpînul Jalnei. Nu dumneata m-ai adus pe lume !
— Nu te-am adus eu pe lume ? urlă ea. Îndrăznești să mă contrazici ? Dacă nu te-am adus eu pe lume, aș vrea să știu atunci cine?
— Uiți, răspunse el, că ești mama tatălui meu, nu a mea.
— Bine, aș vrea să știu cine ai fi fost fără tatăl tău ! El, un gentleman englez, pe cînd mama ta doar o biată guvernantă flușturatică.

Fața lui Renny era aproape tot așa de purpurie ca și a ei.
— Acum faci confuzie cu cea de a doua soție a lui. Mama mea a fost fiica doctorului Ramsey. Nu cred c-ai uitat cît de mult o urai !
— Haramzada ! adăugă Boney legănîndu-se pe balansoarul lui. Iflatoon ! Iflatoon!
Nicholas interveni, bodogănind :
— N-o mai ațîța, Renny ! Nu-ți permit. Uită-te la culoarea feții ei și amintește-ți că a trecut de sută.
Atunci bătrînei îi căşună pe el :
— Mai bine uită-te la culoarea propriei tale fețe ! Ești pur și simplu invidios că nu ai sîngele nostru fierbinte. Nu vrem decît să fim lăsați să ne certăm în liniște.
— Îți face foarte rău, mamă, interveni Ernest.
— Vezi-ți de înșiratul mărgelelor, nătăfleață ! porunci mama lui.
Augusta izbucni :
— Nu putem discuta niciodată fără să ajungem la ceartă ?
— Tu ai mînca rasol de vacă fără muștar ? i-o întoarse bătrîna doamnă.
— Mă întreb dacă Finch n-o să se lase antrenat de valul de crime care există în țara aceea. Mi-a povestit Rags despre asta, spuse Wakefield.
— Copilul a atins miezul problemei, constată Augusta. Cu siguranță Finch o să ajungă sub o influență rea dacă va fi lăsat la New York. Cum ar putea Alayne să-l pă-

zească ? Ce poate ea să știe despre tentațiile care-l pîndesc pe un bărbat tînăr !

— Bărbat ! bodogăni Nicholas. Un mucos !

— Trebuie adus acasă, hotărî bunica, și asta fără întîrziere. Ernest se va duce după el..

Dacă lui Ernest i s-ar fi spus că urmează să participe la o expediție polară, n-ar fi putut arăta mai surprins.

— Dar, mamă, de ce tocmai eu ?

— Pentru că, răspunse ea, energic, Nick nu poate călători din cauza genunchiului. Renny nu poate călători din cauza piciorului. Piers e prea ocupat și, în afară de asta, nici n-a mai fost vreodată acolo. Eden — ce s-a întîmplat cu Eden ?

— E plecat, mamă.

— Hîm. Nu-mi plac mie plecările astea. Îi vreau pe cei tineri în jurul meu. Ai face bine să-l aduci și pe el. Tu, Ernest, ești cel care va pleca.

— Sînt absolut de acord cu dumneata, mamă, declară Augusta.

Mama și fiica se priviră, uimite, constatînd că o dată sînt și ele de acord. Bătrîna doamnă Whiteoak se mișcă și, cu un scrîșnet, își așeză în gură dantura într-o poziție mai potrivită.

— Mamă, de ce trebuie să faci asta ? o dojeni Ernest.

Neluîndu-l în seamă, bătrîna doamnă se adresă fiicei ei cu un rînjet :

— Cuminte ai vorbit, Lady Bunkley.

După ce se risipi prima impresie de consternare, Ernest își simți întreaga ființă cuprinsă de fiori la gîndul călătoriei sale la New

York. Avusese mereu intenția să viziteze orașul încă o dată. Europa părea în afară de discuție. Dar amînase din lipsă de bani și din indolență pînă ce intenția devenise tot mai vagă și s-ar fi topit cu totul, alăturîndu-se altor intenții neîmplinite, dacă acum familia nu l-ar fi forțat să intre în acțiune.

Două zile mai tîrziu lua masa în tren. Era extraordinar de mulțumit de sine în timp ce consulta lista sub privirea respectuoasă a chelnerului, simțind sub el țăcănitul răsunător, plin de semnificații al roților de tren. Savură pînă și apa la gheață, neobișnuită pentru el.

Sorbindu-și cafeaua la sfîrșitul mesei, nu-și făcea nici un fel de griji în legătură cu digestia. Se simțea stăpîn pe sine și în formă. Privi pe fereastră la viroagele împădurite, la dealurile și crestele de un albastru închis ce se perindau în mersul trenului. Își desfăta ochii cu priveliștea viilor, a livezilor de piersici în care mii de piersici pitici, albi de floare, treceau în marș peste argila groasă roșie, pe care soarele la apus o făcea și mai roșie. Pămîntul de sub cireși era alb de petalele căzute. Toate ogoarele străluceau luminoase și pline de făgăduinți.

Mîna neagră a chelnerului luînd bacșișul îi plăcu, chipurile celorlalți pasageri îi stîrneau interesul. Unii dintre ei, oameni de afaceri din New York, cu fețe rotunde și expresii viclene. Își spuse cam înciudat : „Probabil că au făcut afaceri în Canada... Păi, dacă ne lipsește inițiativa sau capitalul pentru a ne dezvolta țara și dacă patria-mumă se

dezinteresează, atunci nu-i nimic de făcut decît să-i lăsăm pe americani s-o ia în antrepriză."

În compartimentul pentru fumători fumă o ţigară de foi. Ar fi vrut să intre în vorbă cu bărbatul de lîngă el, dar de îndată ce acesta se arătă dispus, Ernest îşi coborî privirea, cu expresie absorbită. Nu putea vorbi cu un străin, oricît ar fi dorit să discute unele din marile probleme la ordinea zilei cu cineva din afara cercului familiei sale sau a celor cîţiva intimi. Printre aceştia se numărau de fapt numai doi : domnul Fennel, ale cărui preocupări se rezumau la grija apărării grădinii sale de legume contra insectelor şi a parohiei sale contra sectelor pe care două doamne măritate mai vîrstnice şi un tînăr celibatar erau hotărîţi să le înfiinţeze ; şi un alt domn, Sinclair, ultimul supravieţuitor al unei alte familii engleze al cărui tată se retrăsese şi el din armată şi construise o casă la cinci mile de Jalna. Dar cum locuia singur şi nu avea pe nimeni cu care să stea de vorbă, venea la discuţiile cu Ernest atît de încărcat de vitalitate explozivă, încît îl lăsa epuizat şi, cum nu dădea crezare nici unei alte surse de informaţii în afara celor publicate în ziarul londonez „Times" care era vechi de trei săptămîni cînd îi parvenea, compania lui îi oferea lui Ernest satisfacţii limitate.

Ernest călătorise foarte puţin prin America şi uitase înfiorătoarea uzanţă de a împărţi cu altcineva cuşeta în vagonul de dormit. Se descurcă greu şi cu stinsul luminii.

În sfîrşit, se instală şi se înveli bine în plapumă, dar bărbatul din patul de deasupra sforăia atît de stăruitor încît nu reuşi să adoarmă mult timp. Totuşi, somnul veni pînă la urmă, intermitent, agitat din cauza lipsei de aer, totuşi mai bun decît veghea. Răsăritul soarelui îl găsi proptit într-un cot cu ochii mijiţi pe fereastră. Se numără printre primii în vagonul restaurant după ce îşi cumpărase un ziar newyorkez şi schimbase „un bună dimineaţa" demn cu doi dintre tovarăşii de călătorie. Îi părea bine că aceştia nu pot şti de cît timp nu mai călătorise el noaptea.

Cît de bune erau ouăle cu slănină şi cafeaua ! Cît de interesantă acea frumoasă femeie blondă de la masa din faţa lui ! De fiecare dată cînd îşi ridica ochii, o vedea privindu-l. Speră că nu e ceva în neregulă cu cravata sau gulerul lui. Îşi trecu mîna prin păr ca să se convingă că e bine netezit. O uşoară roşeaţă îi coloră obrajii.

Inima îi bătea penibil în timp ce se apropiau de Grand Central Station. Îi tremurau genunchii stînd ţanţoş pentru ca hamalul să-i perie hainele. Apoi urmă o emoţie teribilă cînd omul dispăru cu valiza lui, o valiză bună englezească pe care şi-o cumpărase la Drew's în Regent Street. După care urmă uşurarea, cînd o găsi pe peron. Şi nici bine nu-şi înălţase capul „uşurarea", ca o floare de primăvară prea timpurie, că se trezi îngheţat de panică la vederea unui comisionar cu şapcă roşie străpungînd mulţimea, ţinînd valiza lui strîns în mînă.

Cînd puse din nou stăpînire pe valiză, capul lui Ernest era ud de nădușală. Se prăbuși pe canapeaua unui taxi și, scoțîndu-și pălăria, își tamponă fruntea privind îngrijorat pe fereastră la strada incredibil de aglomerată. Îi ceruse șoferului să-l ducă la hotelul Brevoort pentru că acolo locuise în timpul ultimei sale călătorii la New York, cu douăzeci de ani înainte.

XI

TACTUL LUI ERNEST

UIMIREA PE CARE FINCH i-o pricinuise lui Alayne cînd îl văzuse în fața ușii ei fusese o emoție măruntă în comparație cu aceea resimțită cînd dădu cu ochii de Ernest. N-ar fi fost cu putință să fie mai uluită decît dacă unul din bătrînii pomi înalți de la Jalna s-ar fi smuls din rădăcini și-ar fi pornit-o la drum să-i facă o vizită. Îl lăsă pe Ernest să-i strîngă mîna, să-i aplice o sărutare pe obraz. Îl instală în fotoliul chinezesc roșu și nici atunci nu reuși să creadă în prezența lui reală. Ochii ei căutau spre ușă, așteptîndu-se aproape să vadă apărînd restul alaiului : Bunica cu Boney, Nicholas cu Nip, Renny și prepelicarii lui, Piers cu Pheasant și micul Wake.

— Scumpa mea copilă, exclamă Ernest, ce bine îmi pare că te văd !

— Da, într-adevăr, spuse Alayne, așezîndu-se lîngă el și încercînd să-și facă vocea să sune natural, și pentru mine e o plăcere să te văd.

— Arăți palidă, dragă Alayne.

— A, păi știi cum e iarna la oraș. M-am simțit adesea frîntă de oboseală.

Acum, după ce șocul surprizei se atenua, înțelegea de ce venise Ernest. Venise să-l ia pe Finch acasă și, dacă era posibil, ea avea de gînd să-l împiedice. Alayne îi adresă o privire în defensivă.

— Bănuiesc că ai venit să-l vezi pe Finch, făcu ea.

Ernest se simți încurcat. Ar fi vrut ca Alayne să nu atace direct subiectul. Ar fi preferat o conversație plăcută și apoi, în mod delicat, ar fi condus-o spre ținta vizitei sale.

— Desigur, draga mea Alayne, sper c-am să-l văd pe Finch acum că mă aflu aici dar, crede-mă, plăcerea de a te revedea e mult mai importantă pentru mine.

— Sper că n-ai de gînd să insiști ca bietul băiat să se întoarcă cu dumneata !

— A, nu, nu, nu. Dar vreau să stau de vorbă cu el, să aflu cum trăiește... pe scurt, să potolesc îngrijorarea familiei în legătură cu el. Știi, e într-adevăr îngrozitor ca un băiat lipsit de experiență cum e el să trăiască de capul lui la New York.

— Finch muncește ! Și e tratat cu mai multă considerație decît acasă. Sper că nu te superi că spun asta. Știi bine și dumneata

că Finch nu era întotdeauna tratat cum se cuvine.

Ernest rămase cu desăvîrşire netulburat.

— Fata mea dragă, nu cred că ne înţelegi. Familia noastră e un cerc foarte strîns împletit.

— Ba înţeleg foarte bine ! E atît de strîns împletit că nu vreţi să lăsaţi pe nici unul din voi să scape. Vă întindeţi imediat tentaculele după el ca să-l trageţi înapoi. Ştiu că sînt teribil de nepoliticoasă, dar n-am încotro. Asta este ce-am gîndit întotdeauna despre familia voastră.

— Nu ne-am întins după Eden.

— Ştiaţi că e inutil. Pe Eden nu puteaţi să-l ţineţi în frîu. Şi, dealtfel, n-aveaţi nici cea mai vagă idee unde se află.

Ernest o privi cu curiozitate.

— Te superi dacă te întreb ceva ?

— Ce anume ?

— L-ai văzut pe Eden de cînd te-ai întors aici ?

— Nu, nu l-am văzut. Cred că n-am să-l mai văd niciodată. Şi nici nu doresc.

— Sînt convins că nu. Ai suferit prea mult din cauza lui.

Ernest se simţi uşurat că reuşise să abată discuţia într-un făgaş mai binevoitor. Îşi puse mîna lui lungă, albă, peste a ei şi i-o apăsă blînd. Dintr-odată pe Alayne o cuprinse o senzaţie de căldură şi siguranţă simţindu-se tratată cu afecţiune de o persoană mult mai vîrstnică. Era plăcut, şi Ernest era drăguţ — uitase cît e de drăguţ, de bun. Uitase, de asemeni, înfăţişarea lui distinsă, vocea lui plăcută urechii. Zău, era un om adorabil, şi nu trebuia să se poarte aşa de aspru cu el. Era mai puţin de condamnat decît ceilalţi pentru tirania ce domnea la Jalna.

Ernest îşi manifestă admiraţia faţă de micul apartament fermecător şi bine împărţit. Alayne îl conduse peste tot, arătîndu-i aparatele electrice cu tot felul de dichisuri. Îl încîntară. Nu mai văzuse ceva asemănător. Trebuia neapărat să apese butoanele electrice şi să urmărească toate fenomenele ce rezultau. Ernest se miră cum putuse Alayne îndura lipsa de confort de la Jalna.

Revenind, braţ la braţ, în camera de zi, reluară din nou discuţia despre Finch cu mai multă reţinere din partea lui Alayne şi cu mai multă bunăvoinţă din partea lui Ernest. Alayne îi dădu amănunte despre slujba lui Finch, despre posibilităţile lui de avansare.

Ernest asculta cu simpatie.

— Dar oare va avea posibilitatea de a-şi continua studiile muzicale ? se interesă el.

— Cred că, din păcate, nu, replică ea mîhnită dar, la urma urmei, nu o avea nici la Jalna după cît se pare.

— O, cred că Renny o să se îmbuneze în privinţa asta.

— Spune-mi, unchiule Ernest, vorbi ea privindu-l drept în ochi, ai venit să-l vezi pe Finch pentru că te-a trimis Renny sau ca să-i faci pe plac mamei dumitale ? Ştiu

cît de nesuferit îi e gîndul ca vreunul din băieţi să părăsească Jalna.

Lui Ernest îi făcu plăcere acel „unchiule“ din partea lui Alayne.

— Draga mea copilă, n-a fost nevoie să fiu trimis. Am vrut să-l văd pe băiat şi m-am gîndit ce ocazie ar fi de a te vedea şi pe tine. Ştii, îmi devenişeşi foarte dragă.

— Şi dumneata mie ! Vezi, eu n-am avut nici un... nici un...

— Nici un bătrîn unchi drăguţ, continuă el în locul ei. Sigur că nu. Bătrîne mătuşi drăguţe e una, dar bătrîni unchi drăguţi e cu totul altceva. Poziţia lor e unică... Acum, în privinţa lui Renny. Dacă l-ai fi auzit vorbind cu mine chiar înaintea plecării mele, ţi-ai fi dat seama cît de mult ţine să-l vadă pe Finch întors acasă.

— Cînd stăteam la Jalna, făcu ea pe gînduri, mi se părea că foarte adesea în acele conciliabule de familie ale voastre Renny era forţat — ar fi vrut să spună „hărţuit“ — să ia o poziţie care...

— Nu, nu, nu ! Renny e omul hotărîrilor rapide. Ştie ce vrea şi-şi urmăreşte scopul.

— Da, ştiu, recunoscu ea, pe un ton scăzut.

— Cînd ţinem acele conciliabule, cum le numeşti tu, de obicei Renny îşi are părerea lui formată de la început, dar abia după ce familia a forfecat bine chestiunea, el dă glas hotărîrii sale, şi pentru că hotărîrea lui coincide de cele mai multe ori cu concluzia la care a ajuns familia...

— Familia ajunge vreodată la o concluzie unanimă ?

— Dac-ai fi putut auzi cît de perfect de acord am fost cu toţii că Finch trebuie să se întoarcă acasă...

— O, asta e uşor de înţeles ! Aş vrea să nu-ţi fi spus unde lucrează.

— Draga mea, n-am să încerc cîtuşi de puţin să-l forţez pe Finch. Dacă vrei, vei fi de faţă cînd ne vom întîlni şi-ai să vezi că nu vreau altceva decît să stau de vorbă cu el în mod afectuos.

— Dar atunci, ce-ai de gînd să faci ? Să-l ademeneşti să se întoarcă acasă cu promisiunea lecţiilor de muzică ? A ajuns Renny pînă acolo încît să-şi ademenească fraţii ?

Ernest răspunse cu gravitate :

— Renny n-a avut intenţia de a-i interzice lui Finch să cînte la pian decît pînă după examene. Odată luate, Renny intenţionează şi a intenţionat tot timpul să-l lase pe Finch să reînceapă lecţiile de pian. Poate să-şi petreacă toată vara cîntînd la pian, dacă vrea.

— Hîm, murmură Alayne înciudată.

Ar fi vrut să poată simţi mai mult entuziasm pentru planurile familiei în legătură cu Finch.

Cu toate acestea, Ernest era un om adorabil. Îi făcea o mare plăcere să-l vadă aşezat în cel mai confortabil fotoliu al ei, făcînd gesturi alese dar oarecum vagi, cu mîinile lui graţioase. Se simţi mîndră de el cînd Rosamond Trent intră în casă şi dădu cu ochii de ei. Avusese senzaţia că, povestin-

du-i de unchii lui Eden, Rosamond își închipuise doi bătrîni cam mucegăiți, relicve pitorești ale unor vremi apuse. Acum constată că Rosamond îl găsea pe Ernest fermecător. În special o impresionă vocea lui cu modulații plăcute. Le deprinsese la Oxford, dimpreună cu ideea că pentru unii poate o fi bine să trudească nu însă și pentru Ernest Whiteoak.

Ernest le invită pe amîndouă să ia masa de prînz cu el. Umblînd pe Fifth Avenue alături de ele simțea primăvara în pas și în sînge. Alayne era rasată; Ernest admira acest lucru mai presus de orice. Rosamond avea în primul rînd o înfățișare de femeie de lume; iar Ernest tînjea tocmai după această lume. Simțea mereu dorința ca Nicholas să-l poată vedea. Ca o dovadă de totală dezinvoltură, comandă homar. Și invitatele lui comandară homar dar nu cu aceeași dezinvoltură. Cu cele trei grămăjoare roșii strălucitoare în fața lor, Ernest nu se putu abține să nu vorbească despre dineurile din Londra victoriană. Povesti cum șezuse la o masă lîngă Oscar Wilde și că o văzuse pe Lily Langtry [1] în plină glorie. Evocă vremea cînd Nicholas luase parte la concursurile de canotai pentru universitatea Oxford.

După masa de prînz se întoarseră în apartament, și Rosamond scoase la iveală o sticlă de lichior. Preparase un cocteil ciudat și înainte de plecare.

[1] Actriță engleză (1852—1929).

— Dar credeam, exclamă Ernest, sorbind din minusculul pahar verde, că aici este prohibiție!

— Este, replică domnișoara Trent cu profundul ei contralto, dar sînt și *„speak-easy"* [1]

— *Speak-easy?* repetă Ernest. Dar asta ce-o mai fi?

— Din fericire nu e nici o nevoie să le vizitați. Sînt locuri stupide. Pot să vă spun că pe-aici sînt mai numeroase decît florile în luna mai.

— Ah, noi nu ne-am putea împăca niciodată cu prohibiția, declară Ernest.

— Bineînțeles că n-ați putea! întări ea. Vă place lichiorul ăsta?

Alayne ar fi dorit ca Rosamond să nu manifeste un interes atît de viu față de subiectul băuturii. Se dovedea că exercită asupra ei o fascinație aproape morbidă. Îi repugna s-o audă pe femeia voinică, de vîrstă mijlocie, utilizînd refrenele la ordinea zilei despre prohibiție, vorbind parcă ar fi fost o băutoare inveterată. Dar de fapt nu era decît o afectare nevinovată, dorința de a părea cît mai modernă. Rosamond era un suflet bun, cinstit, o prietenă loială, înțelegătoare.

— La noi nu s-ar putea aplica prohibiția, declară Ernest pe un ton didactic. Populația noastră e puțin numeroasă. Cocteilul domnișoarei Trent, surexcitarea provocată de

[1] Locuri unde se vînd ilegal băuturi alcoolice.

străzile aglomerate și de masa la restaurant, lichiorul băut la întoarcerea acasă i se urcaseră la cap. Mintea îi era activă dar gîndurile oarecum caleidoscopice. Gîndiți-vă la linia noastră de frontieră, trei sute de mile de la o coastă la alta... sau or fi trei mii ?... fără un singur fort ! O, nu, prohibiția ar încurca lucrurile îngrozitor.

Auditoriul său se arătă impresionat cum se cuvine dar Alayne îi propuse să ia loc. Ernest refuză și rămase mai departe în picioare plin de eleganță, ținîndu-și paharul în mînă. Vedeți bine ce-a făcut prohibiția la voi ! Știți, mi s-a spus că pescarii noștri din Noua Scoție s-au lăsat de pescuit. Contrabanda le aduce profit mai bun. Prin ei obțineți tot ce doriți.

— Viața e o mixtură ciudată, remarcă Rosamond.

— Așa e. Și dreptul la vot al femeilor a încurcat-o și mai rău, mormăi el. Noroc că femeile la noi au educație britanică și votează la fel ca bărbații lor. Dar uitați-vă la situația din provincia Quebec ! Acolo femeile nu au drept la vot. „Sîntem latini ! afirmă primul lor ministru. Le adorăm pe femeile noastre dar nu le vom acorda niciodată dreptul la vot ! Este ceva contrar tuturor tradițiilor noastre". Și trebuie să recunosc că-i admir pentru asta.

— Totuși la ei nu e prohibiție, nu-i așa ? întrebă domnișoara Trent, uluită.

— Nu, și nici n-a fost vreodată. Cele mai grave necazuri ale lor sînt orangiștii [1] din Ontario, emigrația în Statele Unite și, bineînțeles, contrabanda, care uneori poate deveni o sursă de venit național. Dar ceea ce dă într-adevăr de furcă întregului Dominion sînt granițele... și expedițiile astea arctice... și zborurile transatlantice. Ernest se așeză brusc.

Foarte curînd ușoara tulburare îi trecu și redeveni el însuși. Trebuiau să aranjeze cînd urma să se întîlnească cu Finch. Alayne propuse ca întîlnirea să aibă loc la ele în apartament, apoi să ia masa amîndoi în oraș și de acolo să meargă la un teatru. Ernest dorea să nu i se spună lui Finch despre sosirea lui. Ar fi o surpriză plăcută pentru băiat să-și găsească unchiul așteptîndu-l.

— Pentru că știi, dragă Alayne, n-am de gînd să-i fac morală sau să-l ameninț. Nimic de genul ăsta.

— Asta-i și părerea mea, făcu Alayne pe un ton ce nu admitea replică.

Dar Alayne nu se arătă de acord ca Finch să se întîlnească cu Ernest fără să fie pregătit dinainte. Îi telefonă chemîndu-l să vină s-o viziteze în seara aceea, și-i anunță sosirea unchiului de la Jalna. Îi transmise mesajul liniștitor al lui Ernest.

Cu toate acestea, Finch tremura tot cînd intră în cameră. Dacă lui Alayne i se păruse

[1] Societate secretă formată în nordul Irlandei, în 1795, avînd ca scop menținerea și ascendența politică a protestantismului.

ciudat văzîndu-l pe unul din membrii generației mai vîrstnice a familiei Whiteoak la New York, pentru Finch era o experiență aproape amețitoare. Avea impresia că-și vede ruda mai vîrstnică, cu înfățișare distinsă, pentru prima oară în viață. Nu ținea minte ca unchiul Ernest să fi fost vreodată plecat de la Jalna, după cum nici el nu fusese departe de casă de cînd venise pe lume și pînă acum. Chiar și în clipa cînd își dădură mîna și Ernest îi vorbi prietenos, încercă o senzație de ireal și, în ciuda asigurărilor lui Alayne, o presimțire rea.

Nu-și putu da seama de ce anume se teme exact. Unchiul lui nu-l putea sili să se întoarcă acasă. Se simțea susținut de forța lealității neclintite a lui Alayne. În ziua aceea primise adevărate cuvinte de laudă la birou.

— Pe cinstea mea, exclamă Ernest așezîndu-și mîna pe umărul băiatului, ești mai înalt ca oricînd, măi băiete! Și slab! Zău că e mai slab, Alayne, deși n-aș fi crezut că e posibil. Și cum o duci?

Finch își adună tot curajul pe care bărbăția lui reuși să-l strîngă și răspunse:

— O, bine, mulțumesc. Adică... foarte bine, cred.

— Îmi pare bine. Cei de-acasă or să se bucure cînd o s-audă

Finch era stînjenit.

— Au fost îngrijorați? bolborosi el.

— Da, într-adevăr. Cu toții am fost foarte îngrijorați. Dar nu e cazul să mai vorbim; acum pot să le spun că ești bine și la adăpost de orice pericol.

Nici un cuvînt despre întoarcere. Finch răsufla mai ușor și totuși avea o durere ciudată în inimă. Adevărul era că în ultimele cîteva zile suferise cumplit de dor de acasă. Sub cerul delicat de aprilie, circulația intensă, învăluită în praf a orașului îl făcuse să se simtă ca niciodată pînă atunci în timpul primăverii — greoi, obosit, înăbușit, prins ca într-o capcană. Picioarele i se tîrau, tînjind după iarba abia răsărită. Nările lui păreau incapabile să aspire destul aer pentru a-i sătura plămînii. Doar cu mare efort reușea să-și fixeze mintea asupra lucrului. În fiecare noapte visa ceva despre Jalna și, cînd se trezea, aproape că se aștepta să se vadă în camera lui de sub streașină. Mereu mai des își aducea aminte de tot ce fusese frumos și bun și plăcut acasă.

Alayne se gîndise că ar fi bine să se ducă să vadă o piesă, dar Ernest propuse opera pentru că Finch era atît de pasionat de muzică. Alayne încuviințase și Rosamond Trent reușise să procure bilete. În timp ce luau masa împreună, Alayne înțelese delicata solicitudine a lui Ernest într-o lumină nouă. Își aminti că-l auzise spunînd că, dintre toate, opera îi displăcea cel mai mult. „E un bătrîn șiret", gîndi ea. Vrea să influențeze sentimentele lui Finch speculînd dragostea lui pentru muzică.

Opera era Aida. Finch n-o mai ascultase pînă atunci. Lacrimi de fericire îi umpleau ochii, inima îi era plină de frumusețea mu-

zicii. Totuşi nu muzica orchestrei sau a cîntăreţilor era cea care îl emoţiona ci muzica vechii pianine de acasă. Era Opus X de Beethoven pe care-l executa el în închipuire. Clapele, vii, nerăbdătoare se ridicau în întîmpinarea degetelor lui. Cu o parte a creierului auzea muzica din Aida. Cu cealaltă se urmărea pe sine prin complicaţiile partiturii.

Foarte adesea, ochii lui Ernest alunecau spre el, meditativi. Se întreba dacă băiatul e fericit sau nefericit, dacă îi va fi greu să-l convingă să se întoarcă acasă. Gîndul de a-l lăsa pe Finch la New York îi era intolerabil. Gîndul la Jalna fără Finch, insuportabil. Nu că l-ar fi socotit vreodată altceva decît un băiat insipid, mai degrabă agasant. Dar era un Whiteoak, unul dintre ai lor. Dezertarea lui Eden crease prima fisură. Dacă și Finch pleca de acasă, părea că familia începe să se dezintegreze. Dar mai ales, era vorba de mama. Grijile îi făceau rău.

Ernest se simţi dintr-o dată obosit. Avusese o zi agitată, plină de activităţi neobişnuite pentru el. Răspunderea pe care și-o asumase îl apăsa. Totodată faptul de a se afla în compania acestor două femei prezentabile îl umplea de bună dispoziţie. Ah, dacă l-ar putea vedea bătrînul Nicholas! „Alayne e mai drăgălașă ca oricînd", își spuse el. Mîhnirea și oboseala scoseseră la iveală strălucirea ei interioară, așa cum strălucirea unei pietre preţioase e sporită de măiestria și fineţea cu care e fasonată. Și

avea un fel de detașare cu totul nouă pentru el. Și-o amintea arborînd întotdeauna un aer de rezervă, de autocontrol. Acum părea o persoană gata să-și zvîrle lanţurile care o încătușau, dornică să respire mai în largul ei. Alayne îl fascina. Ar fi dat mult să știe ce gîndea. Of, ce obosit e! Oare opera asta n-o să se termine niciodată? Își înăbuși un căscat.

Dar cînd mulţimea de spectatori se îmbulzi spre ieșire și aerul răcoros al nopţii îi atinse faţa, se simţi înviorat. A se afla alături de o femeie în mantou de seară, conducînd-o prin mulţime, era pentru el ca o întoarcere la anii lui de glorie. Zău așa, de acum încolo trebuie să facă din cînd în cînd o călătorie la New York. Nu e bine să te lași să mucegăiești. Și cu silueta, cu ţinuta sa, e de-a dreptul păcat. Strînse puţin braţul ferm al domnişoarei Trent în timp ce o conducea. Un parfum extrem de fin se răspîndi din blana moale a gulerului ei...

Luară un mic supeu, în apartament. Mîncăruri alese, ţigări Pall Mall cumpărate anume pentru el; conversaţie veselă, căci Ernest descoperi că era ușor să strălucească în faţa acestui auditoriu binevoitor și care — fără ca el să simtă — se amuza pe seama lui cu îngăduinţă; și, adăugîndu-se indulgenţei și amuzamentului lor, o dorinţă sentimentală de a privi cu mintea în urmă spre farmecul unor zile apuse. Oftă cînd spuse noapte bună. Nu mai era deloc obosit acum și îl durea gîndul că acest minunat interludiu se va sfîrși curînd.

Abia cînd, împreună cu Finch, se văzu în camera sa de hotel, scopul misiunii sale îi reveni în conştiinţă cu toată acuitatea. Aranjase ca băiatul să doarmă la hotel peste noapte şi-i luase o cameră vecină cu a lui. Ideea unei încleştări de voinţi la ora aceea tîrzie îi repugna. Ar fi vrut să poată pur şi simplu să-l împacheteze pe Finch în geamantanul său, a doua zi, împreună cu hainele şi să-l transporte înapoi la Jalna. Era într-adevăr o bătaie de cap să trebuiască să fie diplomat cu el, să se poarte plin de tact şi înţelegere. Zău, e o pacoste faptul că băieţii se fac mari.

O atmosferă de vizibilă stinghereală se aşternu între cei doi cînd se treziră împreună, singuri, în camera de hotel. Aerul fiind de-a dreptul sufocant, Ernest se duse la fereastră şi-o ridică.

Îşi lăsă ochii o clipă să hoinărească peste încîlceala acoperişurilor şi a luminilor orbitoare, peste firmele portocalii şi rubinii care se tot aprindeau şi se stingeau, clipind peste spaţiile întunecate cu aspect sinistru dincolo de care se afla cine ştie ce, peste indicatoarele cu litere albe pictate şiruri, şiruri, pe latura unei clădiri din strada învecinată, peste petecul de cer ciudat, estompat, care putea tot atît de bine să fie o bucată de pînză, într-atît de puţin real părea. Sus, zgomotul circulaţiei ajungea redus la un bubuit surd care părea un semn de protest împotriva nopţii de primăvară.

Ernest observă că-şi murdărise vîrfurile degetelor cînd deschisese fereastra. Se duse la

baie să-şi spele mîinile. Finch se lăsase să cadă într-un fotoliu de lîngă masă, arătînd foarte tînăr şi palid în lumina electrică crudă. Luase în mînă biblia neagră, lucioasă, aparţinînd hotelului şi se uita la ea cu un zîmbet ciudat. „Un băiat stînjenitor", reflectă Ernest. Îşi săpuni mîinile şi-şi examină faţa în oglinda de deasupra chiuvetei. Arăta foarte bine.

Revenind în cameră, spuse :

— Îmi displace teribil să mă întorc la Jalna fără tine, Finch. Toţi cei de-acasă vor fi foarte dezamăgiţi.

— Nu mi-i pot închipui dezamăgiţi pentru că eu nu mă întorc.

— Şi totuşi vor fi. Nu poţi înţelege. Eşti unul dintre noi, nu ?

— Da, oaia cea neagră.

— Prostii. Cu toţii sîntem mai mult sau mai puţin nişte oameni ciudaţi, am impresia. Şi sîntem mîndri de tine, deşi nu-ţi vine să crezi.

Finch protestă sarcastic :

— Ar fi trebuit să-i auzi pe Renny şi Piers spunîndu-mi cît de mîndri sînt de mine !

— Haide, haide, nu lua lucrurile aşa în tragic. Piers are o limbă ascuţită .

— E dur ca o piatră ! Cu mine, în orice caz.

— Nu o face întotdeauna intenţionat şi dacă o face, nu el e cel care contează. Renny e important.

— Renny mă socoteşte un neghiob.

Ernest se aşeză lîngă el. Puse în vocea lui toată puterea de convingere, toată elocvenţa de care era capabil.

— Renny te iubeşte. Vrea să te întorci acasă, ca un băiat cuminte, fără alte necazuri. E dispus, după ce te prezinţi la examene, să te lase să iei din nou lecţii de pian — să cînţi cît îţi place. Tot ce trebuie să faci e să te prezinţi la examene.

— Şi dacă o să cad ?

— N-ai să cazi. O să treci. Nici data trecută n-ai fost departe. Sigur că acum ai să reuşeşti.

— Şi dacă reuşesc... ce-am să fac ?

— Ai toată viaţa înaintea ta. O să faci ceva frumos din ea.

— Nu prea văd ce, rosti Finch abătut.

— Finch, ai avut o mamă foarte inteligentă şi fermecătoare. Sînt sigur c-ar fi dorit să-ţi cultivi talentul... să faci cinste familiei.

— Dumnezeule ! exclamă băiatul. Felul acesta de a-mi vorbi e cu totul nou pentru mine ! Talentul meu... mama mea...

— Dar bine, băiete dragă, protestă Ernest exasperat, fiindcă începuse să-l doară capul, în familie se fac adesea tot felul de remarci. Doar nu-ţi închipui că...

— Bunica face de multe ori observaţii batjocoritoare la adresa ei... a mamei mele. Am auzit-o, deşi m-am făcut că nu aud.

— Bunica ta are o sută unu ani. Mama ta a murit de unsprezece ani. Ce-au a face relaţiile dintre ele cu chestiunea în discuţie...

zău, îmi pui răbdarea la încercare ! Problema se prezintă în felul următor. Ernest făcu un ultim efort. Ce-ţi oferă ţie New York-ul ? Puhoaie, puhoaie şi iar puhoaie. Luptă şi iar luptă. Tu, un Whiteoak, să te lupţi într-o gloată străină ! Muncă necorespunzătoare. Dor de acasă. Ştii bine că ţi-e îngrozitor de dor de acasă, Finch. Te-am urmărit. Ţi-e dor de acasă.

— Încetează ! izbucni băiatul, chinuit, culcîndu-şi capul pe masă. Nu pot să mai suport ! O, unchiule Ernest, zău crezi c-aş face mai bine să mă întorc ?

XII

EDEN REGĂSIT

DOUĂ SERI mai tîrziu, Eden Whiteoak hoinărea pe Fifth Avenue în porţiunea de la început a bulevardului, cu o mînă vîrîtă în buzunarul unei jachete de tweed cam ponosită, ţinînd în cealaltă un baston uşor. Schimbarea petrecută în el de cînd dispăruse de la Jalna se vădea puternic. Slăbise aproape pînă la vlăguire. Mişcările îşi mai păstrau încă graţia, dar vigoarea vioaie a ţinutei lui dispăruse. Făcea impresia că înaintează doar printr-un efort de voinţă, fie din cauza slăbiciunii fizice, fie a unei deznădejdi extreme. Dacă şi-ar fi scos pălăria s-ar fi putut constata că părul lui care altă dată părea să-i stea pe cap ca o cască din metal lucitor, era

acum aspru și nepieptănat. Deasupra scobiturilor din obraji, două pete de febră ardeau acolo unde înainte strălucise doar o îmbujorare tinerească. Frumusețea ochilor săi mari, albaștri, ieșea în evidență. Mai păstrau acea privire aparte ce nu privea nimic anume, tulburîndu-i pe cei din preajmă, iar buzele tot se mai arcuiau în ciudatul lor zîmbet abia schițat.

Se simțea la capătul puterilor și masa mișcătoare de oameni ce împărțea trotuarul cu el îl umplea de o aversiune plină de cinism. Această aversiune, ca urmare a unui capriciu sau poate a vreunui vechi resentiment, se îndrepta mai ales asupra celor de sex opus. Și, în clipa aceea, se concentra asupra picioarelor lor care, asemenea antenelor lucioase ale unor insecte, se mișcau mecanic trecînd pe lîngă el.

I se părea că dacă vreodată o să privească în urmă la această seară de căldură umedă, nepotrivită anotimpului, o să și-o aducă aminte ca fiind purtată de-a lungul cursului ei de către nenumărate picioare în ciorapi de mătase.

Patru fete veneau spre el într-un singur rînd frontal, purtînd tocuri franțuzești și ciorapi de culoarea pielii, toate cele opt picioare scînteind în ritm rapid. „Bestii" își spuse Eden. „Bestii. De ce oare faceți umbră pămîntului ? De ce, pentru numele lui Dumnezeu ? Tare aș vrea să vă alung de pe suprafața pămîntului. Patru ! De ce trebuie să existe patru ca voi, toate la fel ?" Își ridică ochii la fețele lor cu ochi fardați, obraji netezi

și buze violent vopsite. Le aruncă o privire furibundă. Bestii ! Ceva mai încolo, remarcă o fată care mergea alături de un tînăr slab, pipernicit. Avea o fustă foarte scurtă. Gambele ei groase se sugrumau brusc spre interior, la genunchi și la glezne. Picioarele erau ridicul de mici. Ptiu, ce formă grotească avea! De ce exista ? De ce, of, de ce ? Cum putea s-o suporte tînărul acela cu fața plină de coșuri ?

Fruntea i se întunecă și mai mult. Își ținea ochii pironiți spre trotuare, încercînd să nu vadă femeile. Dar nu trecu mult timp și una se ciocni de el. Eden aproape se clătină pe picioare, atît de impetuos venise spre el, atît de direct. Eden întoarse capul și-o măsură cu ochi mînioși. Înregistră picioarele greoaie, de femeie la vîrstă mijlocie, uriașa față fanată, agresivă, pieptul greu sufocat într-un sutien, pălăria strînsă pe cap trasă peste un ochi în timp ce celălalt privea aprig prin ochelarii cu ramă de os. „De ce, of, de ce să existe una ca ea ? De ce faci umbră pămîntului, bestie obeză ?" Schimbară priviri între ei. Femeia gîndi : „O, de-am putea odată aplica într-adevăr legea pentru protecția tinerilor încîntători de felul acestuia ! Sînt sigură că a băut. A intrat drept în mine !"

Nu era aer. S-ar fi zis că aerul fusese pompat din stradă, lăsînd-o ca un vacuum prin care trecea o procesiune de vis, o procesiune atît de ireală încît n-avea nevoie de aer. Fețele, picioarele se perindau nebulos pe dinaintea ochilor lui Eden, pînă cînd, în

sfîrșit, forma unei femei bătrîne se detașă clar. Purta veșminte de un negru decolorat și o bonetă demodată ale cărei panglici erau legate într-un nod unsuros sub bărbia proeminentă, ofilită. Ochii ei de culoarea gresiei, care fuseseră odată la fel de albaștri ca ai lui Eden, priveau fix, cu acea căutătură ce nu vede nimic a celor care au privit prea mult viața și nu mai suportă s-o vadă. Buza de sus, afundată, o tot mușca pe cea inferioară, atîrnîndă. Vîrfurile întoarse în afară ale pantofilor ei mari abia se zăreau sub lărgimea greoaie a fustei noroite. Pe dată, Eden o aprecie ca pe un lucru prețios. Inima îi zvîcni. O cîntări cu luare aminte, resimțind o bucurie nouă în poezia vieții. Iată o femeie care are o semnificație. Puteai înțelege de ce există, nu doar pentru a face umbră pămîntului ci împodobindu-l — frumoasă. Ah, fermecătoarea, minunata realitate a formei ei fără picioare, legănîndu-se ca o rață! Priviți-o — o femeie! Lumea îl înghiontea, mai-mai să-l dea jos de pe bordură în timp ce o contempla. Scoase o bancnotă, ultíma, din buzunar și porni în grabă după ea. I-o strecură în mînă. Mîna, o gheară, se strînse în jurul bancnotei. Femeia își continuă mersul tîrșîit fără să-i arunce măcar o privire.

Se simți înviorat și, dintr-o dată, înfometat. Îl atrase un șir de oameni așezați pe taburete înalte în fața zincului unui bufet. Intră. Era un singur taburet liber, între două tinere fete. Nu vroi să se așeze acolo și rămase în picioare așteptînd pînă ce se făcu

un loc la capătul șirului lîngă un bărbat vîrstnic. Comandă supă de roșii și saleuri. Stînd așa, cu capul aplecat asupra cănii conținînd lichidul gros, care după gust părea să fie din conservă, îl apucă un acces de tuse. Se căzni să și-l înăbușe și, cînd izbuti, pofta de mîncare îi trecuse. Bău restul de supă dar lăsă saleurile. Afară, pe stradă, se putea simți acum o ușoară mișcare a aerului. Intră în grădinița din Madison Square, se așeză pe una din bănci și-și aprinse o țigară. O senzație de extremă oboseală îl cuprinse treptat, furișîndu-i-se din picioare în sus, pînă la cap, provocîndu-i o stare de somnolență. Siluetele care treceau pe lîngă el prin parc deveniră niște umbre. Ca prin vis, văzu bolta clar-obscură a cerului, luna nebuloasă în depărtare, șirurile de lumini, ca șiraguri de mărgele lucitoare în clădirile din jur.

Se simțea istovit de o profundă deprimare bolnăvicioasă. Își aminti vigoarea lui tinerească, talentele lui — și iată ce deveniseră! Și avea numai douăzeci și cinci de ani! Fără îndoială zeii își băteau joc de el. Se duse cu gîndul la Jalna, la frații lui, la Alayne. Le făcuse rău probabil la toți într-un fel sau altul. Dar nu se gîndea la ei în mod clar. Se vedea doar pe sine însuși cu mare claritate. Propriul său chip alb, ca fața unui om care se îneacă, ivită pentru o clipă pe creasta unui val.

Ce-i rămînea de făcut? Acum nu-și mai putea cîștiga existența. Nu se putea duce acasă. Se despărțise de femeia cu care trăise

pentru că nu mai putea contribui la cheltuielile lor comune. Ar fi fost bucuroasă să plătească ea totul — dar, pentru Dumnezeu, nu decăzuse pînă într-atît ! Cum se mai certaseră și cum mai vărsase ea șiroaie de lacrimi pe cînd lui i se păruse imposibil să verse măcar o lacrimă ! Cum ajunsese să urască brațele ei pline ! Să scape de ele — ăsta era singurul punct luminos.

Din rădăcinile de iarbă nouă din jurul lui se răspîndea mireasmă de pămînt jilav. Zgomotul circulației parvenea atenuat, un murmur înăbușit. Se simțea izolat ca pe o insulă în mijlocul unei mări nestrăbătute. Era singur. Îngrozitor de singur. Singurătatea îl năpădi, ca un val, înghițindu-l atît de total încît, prin comparație, dorul de casă resimțit de Finch nu era mai mult decît o mică încrețitură pe luciul apei. Se lăsă pe spate, cu bărbia căzută pe piept.

Două persoane veniseră și se așezaseră lîngă el. Vorbeau necontenit dar cu voci scăzute — una domoală, bătrînească, cealaltă băiețească. Abia îi auzea. Îl apucă un nou acces de tuse și, căutînd sprijin, apucă spătarul băncii. Cînd tusea se potoli își scoase pălăria și se șterse pe frunte cu batista. Cel mai în vîrstă dintre cei doi se aplecă și se uită spre Eden cu milă. Jenat, Eden își scoase o țigară și aprinse un chibrit. Flacăra îi lumină fața.

— Doamne ! exclamă Ernest, sărind în picioare. Eden, tu ești ?

Eden își ridică ochii spre el, mult prea uluit ca să poată vorbi.

— Vorbește, Eden. Spune-mi ce ți s-a întîmplat.

Buzele lui Eden tremurau :

— De toate, presupun.

— Dar tusea asta ! E pur și simplu îngrijorătoare. De cînd tușești așa ?

— De mai multe luni. Nu-ți face griji. O să-mi treacă de îndată ce se va încălzi vremea.

— Dar e foarte cald acum !

— E o căldură timpurie. Probabil mîine o să fie iar frig... Te rog nu te nelinişti din cauza mea. Spune-mi de ce te afli aici. Tînărul ăsta e Finch ?

Finch se ridică în picioare, tremurînd. Era tulburat, înspăimîntat de această neașteptată întîlnire cu Eden. Își amintea de ultima dată cînd se văzuseră. În seara aceea de vară cînd îi descoperise pe Eden și Pheasant împreună în pădurea de mesteceni. Mintea i se fixă asupra unui fapt izbitor, comun ambelor ocazii, și totuși cît de deosebit ! De fiecare dată, într-un moment culminant, Eden scăpărase un chibrit, iluminase un chip. Dar prima dată fața albă, îngrozită a lui Finch ; acum fața lui proprie, arzînd de febră, cu obrajii supți. Atunci exclamase cu amar : „Ce vierme ești, frate Finch !" Acum rosti pe un ton de calm nepăsător :

— Bună, Finch. Și tu pe-aici ? Doamne, ce întîlnire !

— Bună! îi răspunse Finch dar nu fu în stare să-i întindă mîna. I se strînse inima cînd îl privi pe Eden. El, Finch, contribuise să-l aducă în starea asta.

— Eden, Eden! izbucni unchiul lor. Sînt îndurerat că te văd arătînd așa de bolnav. Nu mi-aș fi putut închipui...

— O, nu sînt într-o formă chiar așa de proastă cum arăt. Îi fixă pe acești nou sosiți membri ai familiei sale cu o privire amuzat-ironică. Doamne, ce pereche caraghioasă sînteți! Cînd ați sosit aici și de ce?

Ernest și Finch se uitară stînjeniți unul la altul.

— Eu... el..., bolborosi băiatul.

— El... eu..., se bîlbîi Ernest

Eden izbucni în rîs.

— Înțeleg tot! Ai fugit de-acasă, Finch, și unchiul Ernest a venit să te ia. Sau a fost invers? N-are nici o importanță, e suficient că vă aflați aici! N-aș fi crezut să aveți curajul ăsta.

— Trebuie să vii cu mine la hotel, hotărî Ernest.

— Aș vrea să vă pot invita la locuința mea, dar ar fi ceva mult prea greu de suportat pentru voi.

Ernest era foarte tulburat. Se întoarse către Finch.

— Adu un taxi. Eden nu poate merge pe jos.

Pe drum spre hotel, Eden întrebă:

— Ați văzut-o pe Alayne?

— Da, am luat cina cu ea... și prînzul. Mda. Arată minunat, Eden.

— Nu mă mir! Unor femei le priesc necazurile conjugale. Sînt mai tonice pentru ele decît dacă ar face copii.

În camera sa de la hotel, Ernest spuse:

— Un grog cald, asta ți-ar trebui, dar cum să-ți fac rost de așa ceva? Știi cumva dacă există prin apropiere vreun... *speak-easy*... un local din alea. Curajul îl părăsi în timp ce vorbea. Gîndul de a căuta un astfel de local îi provoca greață.

— Nu, mulțumesc, răspunse Eden. N-aș fi în stare să beau nimic. Sorbi un pahar cu apă și se învîrti prin cameră, vorbind într-un fel care lui Ernest i se păru cam ciudat și fără sens. Finch stătea lîngă fereastră fumînd și nu lua deloc parte la conversație. Eden nu-i adresă cuvîntul.

După cîtva timp, Eden își anunță intenția de a pleca dar chiar cînd își luă pălăria îl apucă un nou acces de tuse. Păru să-i ia și ultimul strop de vlagă. Cînd tusea se potoli, Eden se trînti pe pat, tremurînd din cap pînă-n picioare. Era evident atît de bolnav încît Ernest rămase năucit. Îl trimise pe Finch în fugă pînă jos să întrebe de un doctor. A doua zi dimineața îi expedie lui Renny o telegramă care suna astfel:

„Găsit Eden foarte bolnav te rog vino imediat nu pot face față situației.
E. Whiteoak."

XIII

CERCUL

ÎN DIMINEAȚA care urmă, un alt membru al familiei Whiteoak putea fi văzut urcînd cu liftul hotelului, însoțit de un băiat de serviciu care ținea în mînă o valiză cam ponosită. Cînd coborîră, o porni în urma băiatului, șchiopătînd apăsat și ciocăni nerăbdător în ușa ce i se indicase. O deschise Finch.

După ce băiatul de serviciu primi un bacșiș și ușa se închise în urma lui, Renny îl măsură pe Finch cu privirea și scoase un mormăit, jumătate de mulțumire că-l vede, jumătate batjocoritor.

Finch, roșu la față, făcu un pas spre el. Fratele mai mare îl luă de braț, apoi îl sărută. Finch i se păru abia cu puțin mai mare ca Wakefield. Un val de bucurie și iubire curată inundă toată ființa lui Finch. Bucurie și iubire animalică, care îl făceau să dorească să sară pe Renny și să-l dezmierde vijelios ca un cîine zburdalnic. Rămase nemișcat, zîmbind prostește.

— Unde-i Eden ? se interesă Renny.

— Acolo înăuntru. Arătă cu capul spre camera alăturată. Unchiu' Ernest e cu el.

Atunci își făcu apariția Ernest în persoană. Arăta palid și tras la față.

— Slavă cerului ! exclamă el. Îți sînt recunoscător c-ai venit, și-l apucă pe Renny strîns de mînă.

— Frumoasă ispravă, făcu Renny. Ai chemat un doctor ? Cît de bolnav e ? Ce are ?

— Bolnav e, fără îndoială, răspunse Ernest. Nu țin minte de cînd n-am mai fost așa de tulburat. Am chemat un doctor imediat ce i s-a făcut rău. Cred că e un doctor bun. Are un nume nemțesc, dar aș zice că e priceput tocmai din cauza asta. Își adună tot curajul și-l privi pe Renny în ochi : Renny, e vorba de plămînii băiatului. Sînt într-o stare gravă. Eden e în mare pericol, așa zice doctorul.

Renny își încreți fruntea. Potrivi vîrful bastonului său în centrul modelului geometric al carpetei și se uită țintă la el. Vorbi cu voce scăzută :

— Mama lui a murit de tuberculoză.

— Da. Dar nici unul dintre copii n-a manifestat vreo slăbiciune în direcția asta. Cred că Eden s-a consumat peste măsură.

Renny începu să șchioapete agitat, încolo și încoace prin cameră. Ernest întrebă cu solicitudine :

— Cum îți mai merge cu genunchiul ? Mi-e rușine că te-am făcut să vii pînă aici, cînd nu te-ai restabilit încă, dar eu,... înțelegi...

— Nu contează. Aș vrea să-l avem pe doctorul nostru aici să-l consulte. Omul ăsta ar putea fi un alarmist.

— Nu știu. Sper să fie așa. Zice că trebuie să i se dea cea mai bună îngrijire posibilă.

— Trebuie să-l ducem acasă... Ce zice Alayne de toată povestea asta ?

— E foarte tulburată, natural. E zguduită. Nu-i poartă nici un dram de ură lui Eden. Zice că, pur şi simplu, Eden nu se poate împiedica să fie aşa cum este. Infidel. Şi eu sînt de aceeaşi părere. Tu ce crezi ?

— Eu cred că e o mare pacoste. Ca dealtfel toţi fraţii ăştia ai mei. Brusc, îşi pironi privirea pătrunzătoare asupra lui Finch. Sper că ai de gînd să te porţi cum trebuie, acum, îi spuse.

Finch trăgea de buza lui inferioară.

— Ai ?

— Îhîm.

Ernest interveni :

— A fost o providenţă că băiatul a fugit de-acasă. N-am fi aflat de Eden decît prea tîrziu.

Amîndoi, Renny şi Ernest se uitară lung la el. Finch se crispă pe dinăuntru neştiind dacă e elogiat sau luat în rîs.

Ernest continuă :

— Alayne i-a găsit un post foarte respectabil într-o editură, este calculator de preţuri. Am vorbit cu domnul Cory acela şi l-am rugat să-l învoiască imediat. Trebuia să-l am ca ajutor pentru Eden. Nu puteam rămîne singur aici, neştiind ce se poate întîmpla. Nici prin cap nu mi-a trecut, cînd am plecat de-acasă, ce mă va aştepta aici.

— Ei, bravo lui că a putut fi de folos, constată Renny. Acum ar fi bine să mă conduci înăuntru la Eden.

Eden stătea în pat proptit în perne, şi nu-i făcu lui Renny impresia că ar fi atît de bolnav cum se aşteptase, pînă cînd nu-i atinse

mîna fierbinte, uscată şi nu simţi cît era de slabă, pînă cînd nu observă conturul ascuţit al mădularelor lui sub pături.

Renny se aşeză pe marginea patului şi-l cercetă cu privirea pe fratele său.

— Ai reuşit să ajungi într-un hal fără de hal.

Lui Eden i se spusese că Renny urma să sosească dar tot i se părea de necrezut să-şi vadă familia strîngîndu-se astfel în jurul lui. Îl înspăimînta. Era oare chiar atît de grav bolnav ? Îşi trase mîna repede înapoi din mîna lui Renny şi se ridică mai sus în pat. Vorbi agitat :

— Nu-mi place deloc povestea asta ! Ce naiba se întîmplă ? A spus doctorul c-o să mor ?

— Nu mi s-a spus nimic de felul acesta, replică Renny calm. Unchiul Ernest mi-a telegrafiat că a dat peste tine şi că eşti la pămînt. Păi eşti, nu-i aşa ? De ce te aprinzi ?

Fruntea lui Eden era brobonată de transpiraţie.

— Ţi-a telegrafiat ! Arată-mi telegrama !

— Nu pot. E acasă. Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-ţi firea ! Doar nu simţi că-ţi dai duhul, ia spune ? Zîmbi cînd îi puse întrebarea dar era pătruns de o mare îngrijorare. Tot ce era vigoare în el ţîşni puternic spre Eden în dorinţa de a-l ocroti.

— Spune-mi ce-a zis unchiul Ernest ? A mai vorbit cu doctorul ? Se lăsă să cadă înapoi pe pernă. Nu contează. Tot n-o să-mi spui adevărul.

— Am de gînd să te iau la Jalna.

Agitația lui Eden se domoli. Se uita la fratele lui sorbindu-l din ochi.

— Doamne, ce plăcut e să te văd șezînd aici! Dar aș vrea să stai pe un scaun! Ai îndoit patul. Nu ești categoria pană. Renny... Uită-te la brațul meu. Îl scoase la iveală din mînecă, subțire, de o albeață cadaverică, cu vine albastre.

Renny îl scrută încruntat. Se ridică, trase un scaun lîngă pat și se reașeză.

— Nu pot să-nțeleg cum de-ai ajuns în halul ăsta. Arăți de parcă n-ai avut ce mînca. De ce nu mi-ai cerut bani?

— Mi-ai fi trimis?

— Știi bine că da.

— Și acum vrei să mă iei acasă?

— De-asta sînt aici.

— Bunul bătrîn patriarh! Cei doi mielușei pierduți. Tînărul Finch și cu mine... Dar ce-o să zică Piers? N-o să admită una ca asta. Doamne, tare aș vrea să-i pot vedea mutra dacă i s-ar propune așa ceva.

— Eu i-am văzut-o. I-am spus că s-ar putea să te aduc dacă ești transportabil.

Eden izbucni în rîs, brusc și răutăcios.

— Bietul Piers! Ce-a spus? C-o să-și otrăvească toți porcii și după aia o să ia și el o doză?

— Nu, i-o reteză Renny sever. A afirmat că ești un pierde-vară și că așa o să rămîi toată viața. A spus că dacă te întorci ca să... ca să...

— Ca să mor... Continuă.

— O s-o ducă pe Pheasant de acasă pînă o să se termine.

Din nou Eden se porni pe rîs dar de data aceasta era un rîs nervos.

— Bravo ție că te amuză, remarcă Renny calm. Aș zice că rîsul e pe spinarea ta. În sinea lui își spuse: „Tare aș vrea să știu ce e în adîncul minții lui. Tare aș vrea să știu ce năzbîtii a făcut de un an încoace."

Dar rîsul lui Eden declanșă un acces de tuse. Renny îl privi, și tot trupul lui uscățiv, oțelit, vibră îndurerat.

— Pot să te ajut cu ceva? se oferi plin de solicitudine.

Eden își înălță capul din perna în care și-l înfundase. Părul i se lipise în bucle umede pe frunte, fața îi ardea, stacojie.

— Ascultă, Renny.

— Da.

— Mama a murit de o afecțiune la plămîni, nu-i așa?

— Asta a fost părerea doctorului, dar eu cred că pur și simplu s-a prăpădit după ce l-a născut pe Wake. N-a putut suporta moartea tatii.

— Așa am să sfîrșesc și eu!

— Tu nu ești pe cale să ai un copil postum.

— Crezi că aș putea să am?

— Dacă o femeie ar fi în această situație.

— Ei bine, află că sînt liber de o astfel de responsabilitate.

— Dar poate ai zămislit unul?

— Dacă am făcut-o, o să fie postum, mic sărman prăpădit.

— Dacă ești hotărît să iei lucrurile în tragic, atunci o să te prăpădești, asta e sigur, rosti Renny răspicat. Nu te lăsa ! Fii bărbat ! Am să te duc acasă. O să fii bine îngrijit... cel mai bine cu putință...

— Cine o să mă îngrijească ?

— O infirmieră, probabil.

Răspunsul lui Eden veni cu atîta vehemență încît suna răgușit :

— O să mă-ngrijească pe naiba ! Ascultă ce-ți spun, urăsc femeile ! Nu vreau să am o infirmieră în preajma mea. Le detest — scrobite, cu picioare plate, cu ochi duri — n-am să mă-ntorc acasă dacă mă silești să accept o infirmieră ! Am să mor înainte !

Ernest, cu fața schimonosită de îngrijorare, intră în camera bolnavului. Finch, împins de curiozitate, se furișă după el.

Ernest spuse pe un ton de reproș :

— Așa ceva e inadmisibil. Doctorul zice că trebuie lăsat în pace, Renny, cred că nu-ți dai seama cît de bolnav e. Turnă ceva într-un pahar și i-l dădu lui Eden.

Renny urmări procedura cu intensă iritare dar în același timp cu neliniște. Făcu remarca :

— Îmi dau seama că face tot posibilul să complice cît mai mult lucrurile.

Cu privirea coborîtă în lungul nasului, Ernest îi netezi perna lui Eden.

— Poate c-ai vrea să te-ngrijească unchiu' Ernest, făcu Renny sarcastic.

Finch hohoti zgomotos.

Renny se întoarse la el.

— Ce... începu el. Ce...

— Lasă băiatu-n pace, interveni Ernest. Finch, băiatule, ia sticla de apă fierbinte și umple-o.

Eden n-avea nevoie de sticla cu apă fierbinte, dar pretinse că ar avea, din moment ce asta îl făcea să pară și mai prăpădit. Finch, țintuit de privirea lui Renny, se strecură afară cu sticla în mînă.

— Mai bine mor decît să accept o infirmieră, insistă Eden cu voce slabă, după o tăcere întreruptă doar de șiroitul apei din robinet.

Ernest îi puse sticla cu apă caldă lîngă el în pat. Bătîndu-l ușor pe spate, spuse :

— Dacă n-ar avea grija copilului, Meggie ar fi exact ce-ți trebuie. Ar fi desăvîrșită. Meggie e desăvîrșită în aproape orice direcție.

— Da, încuviință Renny. Asta e adevărat.

— N-ar putea găsi pe cineva care să aibă grijă de copil ? întrebă Eden.

— Are un fel de ajutor dar n-a avut niciodată deplină încredere în ea. Meggie e o mamă desăvîrșită. După o scurtă pauză continuă șovăitor : Știți, am o idee. S-ar putea să nu fie realizabilă, dar... Ernest se uită de la unul la altul... dar întreaga situație e atît de neobișnuită.

— Ce idee ai ? întrebă Renny.

— O, mă tem că ar fi imposibil. Mai bine să nu discutăm despre asta. Să ne gîndim mai bine la altcineva... Eden, dacă ideea unei infirmiere de profesie îți este atît de insuportabilă ce-ar fi să angajăm o femeie mai în vîrstă care are oarecare experiență...

— Am văzut una pe stradă ! întrerupse Eden. Un corp bătrîn minunat ! Zdrenţe şi o faţă ca a uneia din cele trei Ursitoare.

Renny i se adresă lui Ernest.

— Crezi că delirează un pic ?

Finch pufni în rîs pe înfundate.

— Nicidecum, îl asigură Ernest. Nu-l înţelegi, asta-i tot... Ascultă, persoana la care mă gîndesc e doamna Patch. Se poate avea încredere în ea. Are experienţă în îngrijire.

Incapabil să se stăpînească, Finch se amestecă în discuţie :

— E şi cazul să aibă experienţă. A dus la groapă trei membri din familia ei, toţi bolnavi de T.B.C.

— Finch, îl apostrofă cu severitate unchiul lui, remarca ta a fost de foarte prost gust. Mă mir de tine !

— Să nu-ţi pese de mine, făcu Eden, schiţînd un zîmbet. Doar te rog să-mi spui despre ideea aceea a dumitale. La cine te gîndeai ?

Ernest răspunse, privindu-l nu pe Eden, ci pe Renny :

— Mă întrebam dacă Alayne ar putea fi convinsă să-l îngrijească.

Numele ei, pomenit aşa, pe neaşteptate, păru să aducă pe Alayne ca prezenţă fizică în faţa celor aflaţi în cameră. O vagă stînjeneală îi făcu să-şi apară unul altuia într-o imagine estompată. Odată cuvintele rostite, Ernest simţi dorinţa să le poată retracta. Parcă ar fi întinat cu ele izolarea ei actuală şi ar fi atras-o din nou spre ruşinea şi întunecimea ultimelor ei zile la Jalna. Cu o expresie oarecum patetică, scrută feţele nepoţilor săi, văzîndu-l pe fiecare în rolul jucat în acele zile.

Renny, sub efectul şocului produs de propunerea lui Ernest, îl contempla pe Eden întins în pat, bolnav, cu părul răvăşit, frumos. Îl văzu reluîndu-şi drepturile de posesor asupra lui Alayne. Resimţi în străfundul său durerea pentru ceva ce nu va putea obţine niciodată. Nu, Alayne nu trebuie să accepte asemenea propunere. Ar fi crud să i se pretindă asta, şi totuşi... dacă ea s-ar putea hotărî să accepte... Renny şi-o închipui acolo în cameră, stînd nehotărîtă la jumătatea drumului între el însuşi şi Eden.

— Nu trebuie considerată chiar o sfîntă, zise.

Ghemuit într-un fotoliu mare, Finch îşi răsucea degetele, împletindu-le laolaltă. Siluete dintr-un vis, asta erau ei — gesticulînd, ferindu-şi ochii tulburaţi, dispărînd, reapărînd, făcîndu-i semn să se întoarcă cuiva care încerca să fugă de ei, căutînd s-o atragă iarăşi în cercul lor. Din nou, Finch vorbi în ciuda voinţei sale.

— Oare femeile îşi primesc vreodată bărbatul înapoi după o astfel de faptă ?

Fraţii lui îl priviră în tăcere, prea uluiţi ca să-i răspundă. În schimb, vocea domoală a lui Ernest se făcu auzită.

— Multe femei şi-au primit bărbatul înapoi în patul lor după o asemenea escapadă... N-am făcut altceva decît să sugerez că dacă Alayne ar putea fi convinsă să revină la Jalna cu noi... să ajute la îngrijirea lui Eden... ce

minunat ar fi... Mă gîndeam la mîinile ei. Sînt atît de reconfortante, de pricepute.

— Ar însemna să o crezi lipsită de caracter, declară Renny.

— Nicicum! Cred că are o mare tărie de caracter, altfel n-aș propune una ca asta... E sătulă și obosită de viața pe care o duce. Dacă s-ar întoarce la Jalna, s-ar putea să nu ne mai părăsească. Mama e într-adevăr o povară prea mare pentru Augusta.

Renny se întoarse spre Eden:

— Tu ce părere ai? Ai vrea să te îngrijească Alayne?

Eden se răsuci în pat, ascunzîndu-și fața în pernă.

Finch exclamă:

— N-o vrea! N-o vrea! Nu putea îndura gîndul ca Alayne să fie din nou atrasă la Jalna, ca într-un vîrtej care o va trage la fund, înghițind-o.

— Lasă-l în pace, interveni unchiul lui. Lasă-i timp de gîndire.

Cei trei stăteau cu ochii pironiți la forma ghemuită din pat. Prin hățișul gîndurilor lor, silueta lui Alayne se mișca încolo și încoace, ca într-un fel de dans ritual. Uruitul circulației din stradă părea să ridice un zid în jurul lor.

Într-un tîrziu, Eden se întoarse cu fața spre ei.

— Vă dau cuvîntul meu, zise, că dacă Alayne nu vine să mă ajute să mă însănătoșesc, eu am să mor.

Ochii lui implorau, gura îi zvîcnea febril.

În sinea lui, Finch repeta fără încetare: „E o rușine... o rușine să i se pretindă asta".

— Tu ești cel care trebuie s-o rogi, i se adresă Ernest lui Renny. Trebuie să-i vorbești imediat.

— Cît de curînd îi va fi cu putință lui Eden să călătorească?

— Peste cîteva zile.

— Cred că dumneata trebuie s-o rogi. Ai stat de vorbă cu ea mai de curînd.

— Nu... nu. Tu trebuie s-o faci, Renny.

— Am s-o aduc aici și o s-o roage chiar Eden.

— Mi-e teamă c-o să-l tulbure.

— Am s-o pregătesc, dar el trebuie să-i adreseze rugămintea.

— Foarte bine, se învoi Eden. Aduceți-o aici să mă vadă. Nu poate să refuze să vină.

Simțămintele lui Renny, în vreme ce aștepta în fața ușii ca Alayne să-i deschidă, se compuneau dintr-un amestec ciudat. Avea un sentiment de mîhnire, de vinovăție, fiindcă, în grija lui pentru Eden, se vedea nevoit să vină cu o asemenea misiune. În ultimele două nopți aproape nu închisese un ochi. În oraș, se simțea nefericit ca un animal prins în capcană. Totuși, toată ființa lui prindea să clocotească de însuflețire la gîndul de a deveni încă odată o forță stimulatoare în viața lui Alayne, de a o smulge din tihna ei și a o expune tiraniei pasiunilor și dorințelor pe care ea sperase să le înlăture.

Văzînd-o așa cum se înfățișa acum privirii lui, constată că nu e în nici un fel remarcabilă, cum o zugrăvise imaginația lui. Era mai

puţin înaltă, avea părul de un auriu mai şters, ochii mai mult cenuşii decît albaştri, buzele strînse într-o linie mai aspră. Cu toate acestea, reacţionă mai puternic la această întîlnire decît se aşteptase. Simţi o înflăcărare magnetică circulîndu-i prin sînge cînd îi luă mîna într-a lui. Se întrebă dacă Alayne o percepe. Dacă da, se minuna de stăpînirea ei de sine.

Alayne încercă senzaţii diametral opuse alor lui. Aflat înaintea ei în carne şi oase, caracteristicele lui îi apăreau chiar mai pronunţate decît şi le amintea. Era mai înalt, mai puternic conturat, cu ochi mai arzători, cu nasul mai mare şi nările arcuite cu mai multă aroganţă. Dar efectul produs de revederea lui era, dimpotrivă, mai puţin profund decît se temuse. Aidoma unui înotător care, temîndu-se de forţa curentului, se trezeşte subit în stare să-i ţină piept. Îşi dădu seama că de cînd îl văzuse ultima oară, dobîndise mai multă stăpînire de sine, mai multă maturitate.

Cu acest conflict de emoţii tăinuite iscat între ei, intrară în living-room.

Renny glăsui :

— Apărem aşa, unul după altul. Să nu te miri dac-ai să te trezeşti şi cu bunica la uşă, cu Boney pe umăr.

Alayne rîse uşor, apoi vorbi cu gravitate :

— Dar e regretabil că necazurile sînt motivul care v-a adus aici.

— Da. Renny o privi cu şiretenie. Ştii cît de gravă e starea lui Eden ?

— Am vorbit despre asta cu unchiul vostru. Faţa ei era absolut calmă.

Sorbind-o din ochi, Renny exclamă :

— Doamne, ce ciudat mi se pare că te văd !

— Şi mie !

— Timpul ţi s-a părut lung sau scurt ?

— Foarte lung.

— Mie, scurt. A trecut ca vîntul.

— Oh, desigur, tu ai caii, cîinii, familia. Eu sînt o fiinţă mai singuratică.

— Dar eşti ocupată. Aruncă o privire spre cărţile de pe birou.

Alayne ridică uşor din umeri, apoi spuse :

— Din păcate cred că gîndesc prea mult şi fac prea puţină mişcare.

— Ar trebui să faci mai multă mişcare. Eu gîndesc cel mai bine cînd sînt călare. Ţi-aduci aminte de plimbările pe care le făceam împreună călare ? Mă socoteai un profesor de călărie aspru, nu-i aşa ?

— Plimbările noastre călare, murmură ea şi într-o străfulgerare se revăzu galopînd împreună cu Renny pe ţărmul lacului, auzi ropotul frenetic al copitelor, harnaşamentele de piele pîrîind întinse peste măsură, revăzu coamele cailor lucind în zbor. Respira grăbit, parcă ar fi călărit cu adevărat.

— Ce face Letty ? întrebă ea. Letty era iapa pe care călărise Alayne.

— Frumoasă ca întotdeauna. Gata... aşteptînd s-o călăreşti iarăşi.

— Mă tem că asta n-are să se mai întîmple niciodată, zise Alayne cu voce scăzută.

— N-ai să mai vii niciodată să ne vizitezi ?

— Renny, izbucni ea cu patimă, ne-am luat adio în acea ultimă seară. N-ar fi trebuit să vii aici să mă vezi.

— Te-am tulburat ? întrebă el. Arăți destul de liniștită, pe legea mea !

— Așa și doresc să fiu. Vreau să... să uit trecutul.

Renny îi vorbi pe un ton alintător, parcă ar fi domolit un cal agitat.

— Bineînțeles. Bineînțeles. Și ai dreptate. N-aș fi venit, dacă n-aș fi fost atît de îngrijorat de Eden.

Alayne deschise ochii mari.

— Nu pot face nimic pentru Eden, spuse ea, tăios.

— Nici să vii să-l vezi ?

— Să-l văd pe Eden ? Mi-ar fi imposibil. De ce aș face-o ?

— Cînd o să-l vezi, n-ai să mai pui întrebarea. E un om bolnav. Nu cred c-o să scape cu viață. Știi, mama lui s-a prăpădit de oftică.

Oftică ! Îi mai spuneau încă așa la Jalna. Ce cuvînt îngrozitor !

— Sînt ultima persoană pe care Eden ar vrea s-o vadă.

— Greșești. Ține foarte mult să te vadă.

— Dar de ce ?

— Nu există explicații pentru dorințele cuiva atît de bolnav ca Eden. Poate că are să-ți spună ceva ce i se pare lui că e important.

— Asta te-a adus aici ?

— Da.

O străbătu un junghi de amară decepție N-o căutase pentru că simțea nevoia s-o vadă în fața ochilor, ci de dragul lui Eden. Repetă :

— Nu mă pot duce să-l văd.

— Ba da, eu cred c-o să poți. N-ai putea refuza.

Ședea fumînd, obstinat, străduindu-se, simțea Alayne, să-i învingă împotrivirea prin tirania lui taciturnă.

Spuse în șoaptă :

— O să fie o scenă grea pentru mine.

Renny replică :

— N-o să fie neapărat o scenă. De ce femeile se așteaptă întotdeauna la scene ?

— Poate am învățat să mă aștept la scene în familia voastră, i-o întoarse Alayne.

Își arătă dinții într-un zîmbet tipic Court care, ștergîndu-se, lăsă din nou feței sale expresia de încăpățînare.

— Ai să vii, Alayne, insistă el. E imposibil să refuzi să-l vezi cinci minute.

— Știi, cred că bănuiesc ce vrea. E înspăimîntat de starea lui și vrea să am eu grijă de el... să-i redau sănătatea, făcînd pe infirmiera lui.

— Asta s-ar putea, replică Renny imperturbabil. În orice caz refuză categoric să accepte o infirmieră de profesie. Nu știu cum o să se descurce mătușa Augusta și doamna Wragge cu el. Unchiul Ernest s-a gîndit la bătrîna doamnă Patch, dar Finch s-a băgat zicînd că sigur trebuie să se pricepă să îngrijească bolnavi de oftică dacă trei din familia ei au murit de boala asta !

Renny o privi viclean în ochi încercînd să citească în ei efectul cuvintelor sale și descoperi spaima, chiar groază.

— Doamna Wragge... doamna Patch, repetă ea. O să-l dea gata !

Gîndul îi zbură închipuind o scenă la Jalna. Îl văzu pe Eden, frumosul Eden, culcat într-un pat, neglijat de doamna Wragge sau de doamna Patch. Un alt gînd îi străfulgeră prin minte.

— Nu trebuie ținut în casă cu băieții — Wakefield, Finch. Ar fi periculos.

— M-am gîndit la asta, spuse Renny, și am o idee. Ți-amintești de Căsuța Scripcarului ?

Ar fi putut să uite ?

— Da, mi-amintesc.

— Foarte bine. Anul ăsta, la începutul primăverii am pus s-o curețe, s-o zugrăvească, să arate ca lumea pentru o pereche de scoțieni care urmau să lucreze pentru Piers. Ceva s-a încurcat. Oamenii n-au mai apărut. Acum, mă gîndesc dacă nu s-ar putea face acolo un loc bun pentru Eden. Avem o grămadă de mobile la Jalna de care ne-am putea lipsi. Dacă s-ar transporta în căsuță cîteva piese și covoare, n-ar arăta prea rău. Am putea s-o facem chiar drăguță. Și dac-ai accepta să-l vezi pe Eden și să uzezi de influența ta...

— Influența mea ?

— Da. Mai ai încă o mare influență asupra lui. S-ar putea să-l convingi să accepte o infermieră de profesie. Doamne, dac-ai ști ce îngrijorat sînt din cauza lui !

Deodată, îi apăru nu dominator, ci naiv, patetic în încrederea ce-o avea în ea. Nu-l privi în ochi, care pentru ea erau tainici și primejdioși, ci la cuta de îngrijorare de pe fruntea lui, deasupra căreia părul arămiu creștea în unghi ascuțit.

Își închipui proasta organizare a unei camere de bolnav la Jalna. Se gîndi la căsuța scripcarului, îngropată printre pomi și năpădită de buruieni. Iar Eden îngrozitor de bolnav. Toată dragostea ei de ordine, de decență tipică Noii Anglii se revolta contra dezordinei, a haosului caracteristic familiei Whiteoak. Alayne tremura de agitație, chiar și în timp ce se auzi consimțind, cu o voce calmă, să-l însoțească la hotel.

În mai puțin de o oră se trezi, cu o intensă senzație de irealitate, lîngă patul lui Eden, palidă, cu buzele strînse.

Eden zăcea, cu părul lui blond răvășit, cu gîtul alb și pieptul dezgolit. Alayne se gîndi la poeți pe moarte, la Keats, la Shelley scufundîndu-se în valuri. Cît de tineri muriseră și totuși fuseseră amîndoi mai în vîrstă decît Eden. Și poezia lui era frumoasă, Alayne îi iubea încă poeziile. Le știa pe dinafară. Ce n-ar putea scrie dacă ar putea fi ajutat să se însănătoșească ! Era oare datoria ei față de Artă ? Față de dragostea pe care o simțea încă pentru poeziile lui, pentru frumusețea lui ? Ah, Eden fusese cîndva iubitul ei și stătuse cu capul culcat pe pieptul ei! Doamne. cît de dulce fusese dragostea lor și... cît de trecătoare !

Dragostea lor fusese un trandafir roșu strîns la piept, inhalat, azvîrlit pe jos ca să moară. Dar mireasma lui desuetă dăinuia, făcîndu-i sufletul să palpite îndurerat.

Eden îi prinse mîna și i-o reținu. Vorbi cu glas înecat :

— Știam c-ai să vii ! Nu puteai să-mi refuzi asta... acum... Alayne, nu mă părăsi ! Rămîi cu mine — salvează-mă ! Nu-ți poți închipui cît de multă nevoie am de tine. Am refuzat să accept o infirmieră pentru că știam că doar tu mă poți ajuta. Forța ta... sprijinul tău... nu mă pot face bine fără asta.

Izbucni în hohote de plîns și cu ochii încă umezi fu cuprins de un atac de tuse.

Alayne îl privi, cu fața schimonosită, ca a unui copil, în efortul de a se abține să nu plîngă. Se auzi promițînd cu vocea frîntă, să-l însoțească înapoi la Jalna.

XIV

BRAȚUL JALNEI

TRENUL GONEA prin noapte, părînd că zboară cu înflăcărare spre un scop determinat. Locomotiva zvîrlea scîntei și fum, ochiul ei strălucitor împrăștia o lumină puternică, iar șuieratul sfîșia aerul. În urmă, coada lungă a trenului, ale cărui părți metalice și complicate se învîrteau cu o energie înspăimîntătoare, aducea cu trupul unui șarpe fantastic care după ce înghițise ființe omenești se grăbea să le lepede într-un loc anume.

În interiorul său de oțel, larg ca o grotă, trupurile lor fragile se aflau în siguranță și nevătămate. Închipuindu-și-l astfel, lui Finch i se părea că întreaga călătorie avea ca unic scop înapoierea celor cinci suflete între pereții Jalnei, de care se îndepărtaseră.

Eden suportase bine călătoria. Renny luase un compartiment mai confortabil pe care îl împărțeau amîndoi pentru ca să-l poată îngriji mai ușor. Ernest, Finch și Alayne aveau cușetele în celălalt capăt al vagonului. Cei patru — căci pe Eden nu-l prea văzuseră ceilalți călători din vagon — formau obiectul multor presupuneri. Bărbații înalți, subțiri, preocupați numai de ei înșiși și de persoana feminină care-i însoțea se deplasau dintr-un capăt în celălalt al vagonului ignorîndu-i cu desăvîrșire pe ceilalți călători. Astfel membrii familiei Whiteoak își dovedeau capacitatea de a deplasa odată cu ei atmosfera lor specifică.

Excluzînd restul lumii, își ridicau în jur un zid cu o rezervă calculată. În compartimentul de fumători nici unul dintre ei nu schimbă cu vreun alt pasager mai mult de o privire, și aceasta lipsită de cea mai vagă urmă de prietenie.

La sosire îi întîmpinară două automobile. Unul, de fabricație englezească, o mașină veche dar încă bună, aparținea cumnatului lui Renny, Maurice Vaughan, aflat la volan.

Îl instalară în ea pe Eden, și Ernest și Renny plecară împreună cu el. Privindu-i plecînd, Alayne se întrebă de ce Renny nu preferase să meargă cu ea.

Se simți ușurată la gîndul că nu va fi silită să îndure prezența lui pe toată durata lungului drum dar o cuprinse o bruscă dezamăgire, ciudă chiar, fiindcă o evitase. Întotdeauna o tulburase la el amestecul de răceală și pasiune, de calcul și elan reținut. Cînd se afla în preajma lui încerca pe rînd stări de bună dispoziție sau de deprimare. Era bucuroasă că nu trebuie să locuiască în aceeași casă cu el. Căsuța Scripcarului nu se afla însă prea departe. Cînd se instală alături de Finch în ponosita și familiara mașină a familiei Whiteoak, zări silueta cunoscută a lui Wright, grăjdarul, care conducea îmbrăcat în cel mai bun costum, folosit anume pentru această ocazie, și se întrebă ce forță o împinsese la această ciudată reîntoarcere. Să fi fost oare umbra dragostei ei, acum moartă, pentru Eden, dorința bruscă de a-i salva viața de dragul poeziilor lui? Sau poate știind că Renny dorise lucrul acesta, îi lipsise puterea de a se împotrivi. Sau poate că — pur și simplu, dar cît de înfiorător — bătrîna casă, Jalna însăși, o prinsese în mrejele vrăjii sale, îi întinsese brațul ca s-o tragă înapoi la pieptul ei?

Schimbă abia cîteva vorbe cu Finch. Se născuse între ei o înțelegere care-i scutea de cuvinte. Și lui îi rătăceau gîndurile. Trecea prin orașul în care se afla școala. Cît de mare i se păruse orașul înainte de a fi văzut New Yorkul. Acum arăta de parcă primise o lovitură în moalele capului care îl turtise de tot. Străzile lui păreau incredibil de înguste. Mulțimea care îi apăruse cîndva tumultoasă, acum de-abia se tîra. Oamenii aveau alte figuri, mai puțin crispate, mai deschise. Și ce simpatici erau polițiștii cu căștile lor pe cap.

După ce ieșiră din oraș, pe cînd treceau cu viteză pe drumul de țară pe lîngă lanuri de grîu încolțit și grădini de lalele, încărcate de mireasma liliacului, Finch arăta atît de fericit încît Alayne spuse cu un zîmbet ușor întristat:

— Ești totuși fericit că te întorci acasă, nu-i așa?

El aprobă în tăcere. Dorea din tot sufletul să-i spună că o parte din bucuria lui se datora prezenței ei, miracolului de a călători, primăvara, alături de ea, dar nu izbutea. Încercă s-o facă să înțeleagă printr-o privire și se întoarse către ea cu zîmbetul său larg, nu lipsit de farmec. Îi zîmbi și ea și îi atinse mîna. Finch își închipui că fusese înțeles, dar în realitate ea gîndea: „Ce-o să se întîmple cu el acum? Să fie acesta un pas bun sau greșit?".

Ajunseră la căsuțele albe și joase din Evandale, la fierărie, la micuța prăvălie a doamnei Brawn, la biserica anglicană de pe culmea ei înaltă, împădurită, la casa parohială acoperită cu viță de vie. Bătea un vînt puternic și răcoros care împrăștia ultimele petale ale pomilor din livezi. Intrară pe aleea Jalnei tocmai cînd coborau cei din prima mașină.

Renny îl ținea de braț pe Eden. Erau cu toții adunați în fața intrării.

Peluza părea mai mică decît și-o amintea Alayne. Brazii înalți cu crengile lor grele,

drapate, păreau să se fi strîns mai aproape unul de altul pentru a comenta în șoaptă această reîntoarcere.

Rags deschisese brusc ușa de la intrare dezvăluind-o, ca într-un tablou, pe bunica susținută de Nicholas și Augusta. Pe fața ei era gata întipărit un zîmbet de anticipare a bucuriei.

Era îmbrăcată în rochia ei de după amiază din catifea vișinie și purta boneta cea mare cu funde violete.

Mîna ei îmbătrînită dar frumoasă care se sprijinea în bastonul de abanos era împodobită cu inele de diferite culori.

În spatele ei, razele soarelui care răzbăteau prin vitralii, împrăștiau în hol pete strălucitoare de forme ciudate.

Fără să lase bastonul din mînă, făcu un pas înainte și-și întinse brațele. Sosiseră la ora cea mai potrivită pentru ea. După o noapte de somn profund, abia se trezise, refăcută, iar vitalitatea ei nu fusese încă afectată de agitația obișnuită de peste zi.

— Ha! exclamă ea. Ha! Copiii,... toți copiii mei... Sărutați-mă repede!

Se grămădiră în jurul ei, de aproape nu se mai vedea: Ernest, Renny, Finch, Eden. Se sărutară zgomotos.

— Doamne, Nicholas, spuse Ernest, ușor îngrijorat cînd o văzu pe mama lui sărutîndu-l pe Eden, crezi că e bine ce face? Mă gîndesc la pericolul de contagiune.

— E greu să se molipsească de ceva la vîrsta ei, răspunse Nicholas liniștit. Dumnezeule, ce schimbat e băiatul ăsta!

— Da... cîte-am pățit, Nick! Dacă ai ști prin ce-am trecut! Răspunderea și toate celelalte! Cum s-a simțit mama?

— Minunat. Scrisoarea lui Renny i-a dat o nouă poftă de viață. Mă întreb ce l-a făcut să-i scrie ei în loc să i se adreseze Augustei.

Ernest îl privi lung, neîncrezător.

— Doar nu vrei să spui că i-a scris mamei despre venirea lui Alayne și despre pregătirea căsuței pentru ei?

— Ba da. Și asta, trecînd peste Augusta. Te asigur că Augusta noastră e foarte afectată. Așa-i și trebuie. Își dă cam prea multe aere aici în casă.

— Hm! Renny n-ar fi trebuit să procedeze așa. Nu-i cinstit față de Augusta. Și mama e atît de neajutorată. Ce-a putut ea să facă?

Nicholas chicoti înfundat așa cum obișnuia.

— Cum ce putea să facă? Aproape că ne-a scos din minți. Dacă ne-am fi luat după ea, mai toate lucrurile din casă ar fi fost cărate să mobileze Căsuța Scripcarului. Nu putem zice că ne-am plictisit aici! Ia uită-te acum la ea.

Bătrîna doamnă Whiteoak stătea din nou în fotoliul ei. Un paravan indian negru cu auriu fusese așezat în spatele ei ca să o ferească de curent.

Cocoțat pe paravan, Boney, cu penajul său strălucitor, de primăvară, fixa cu ochi rotunzi boneta bătrînei, ale cărei panglici viu colorate îl intrigau.

Bătrîna doamnă le ordonase lui Eden și Alayne să ia loc pe taburetele din stînga și

din dreapta ei. Îi luă pe amîndoi de mînă. Gestul părea un act sacramental.

Mintea ei nu sezisase niciodată faptul că Eden și Alayne se înstrăinaseră, se despărțiseră. Îi vedea acum doar ca pe o pereche inseparabilă ce dispăruse un timp îndelungat și care s-a reîntors la ea în chip miraculos. Treburile din ultimele zile îi redaseră strălucirea ochilor și autoritatea dintotdeauna a trăsăturilor ei puternic marcate.

— Ha ! exclamă ea. Iată-vă în sfîrșit, hei? Tînăra mea pereche. Frumoși ca întotdeauna. Doamne, prin cîte am trecut ca să pregătesc totul pentru voi ! Cîtă zarvă ! Nu, Augusta ? Zarvă nu glumă ! Alayne, draga mea, o ții minte pe fiica mea, Lady Bunkley. O cam lasă puterile. Am observat. Nu-i priește clima. Numai un cal de luptă bătrîn ca mine poate să suporte o asemenea climă. Am trăit în India, am trăit în Canada. M-am copt și am înghețat. Pe mine nu mă deranjează.

Augusta își lăsă privirea în jos. Era profund amărîtă de remarcile bătrînei doamne. Spuse:

— Nu-i de mirare că nu mă simt bine. A fost o perioadă dificilă. Îi aruncă o privire ofensată lui Renny.

Acesta nu o remarcă. Stătea cu ochii țintă la bunica lui. Înfățișarea ei îl captiva, îl încînta.

O anume perversitate din firea lui îl făcuse să i se adreseze ei, cerîndu-i să supravegheze mobilarea locuinței pentru Eden și Alayne — ea era singura dintre toți în stare să se ocupe de aranjarea Căsuței Scripcarului. Scriindu-i, știa că bunica e capabilă să-i facă necazuri mătușii lui !

Renny nu încerca un sentiment de prea mare respect față de Augusta, deși uneori se arăta excesiv de afectuos. Augusta se amesteca prea des în viața băieților. De prea multe ori arbora un ton de superioritate engleză față de grosolănia celor din colonii. O admira dar în același timp îl și irita. În schimb își admira bunica, fără să-l irite nici cele mai flagrante absurdități ale ei.

Acum aerul ei de veselie, de exaltare ce o definea ca pe o ființă de excepție, îl umplură de tandrețe. Uită pentru o clipă îngrijorarea pe care i-o pricinuia Eden. Uită și de pasiunea sa mocnită pentru Alayne. Era mulțumit s-o vadă stînd în dreapta bunicii, ca membră a clanului său, pentru un timp, măcar. Simți cum se strîng acele corzi invizibile care-l legau de toți cei aflați în cameră.

Oboseala lui Eden după călătorie fusese pentru moment uitată în emoția întoarcerii acasă. Eden încerca sentimentul de fericire cinică a fiului rătăcitor. Era din nou în sînul familiei sale, înconjurat de iubire, dar știa că el rămăsese neschimbat. Îi aruncă un zîmbet ironic lui Alayne peste rochia de catifea violetă a bunicii, peste scînteierea inelelor ei ce se înfigeau în carnea celor două mîini imobilizate. Încercă o plăcută senzație de ușurare la gîndul că Alayne va rămîne cu el la Jalna, că îl va îngriji așa cum făcuse și înainte cînd fusese bolnav. N-ar fi putut suporta pe nimeni altcineva în preajma lui.

Dacă îi era dat să moară, gîndul i se părea mai puţin îngrozitor ştiind-o alături... Şi totuşi, nu-şi putuse opri acel zîmbet ironic.

„Sînt prinsă într-o capcană, se gîndea Alayne. Ce caut aici ? Ce sens au toate acestea ? Există vreun scop, vreun motiv în tot ceea ce se petrece? Sau nu sîntem altceva decît nişte marionete zănatice puse să dănţuiască de mîna sinistră a unui magician ? Să fie oare chiar mîna acestei femei bătrîne ? Nu e greu să ţi-o închipui ca pe Soarta însăşi !"

„Shaitan ! Shaitan ka batka !" ţipă Boney uitîndu-se brusc la ea ca la o străină.

— Spune-i păsării să-şi ţină pliscul ! strigă bunica. Vreau să vorbesc.

— Ţine-ţi pliscul, Bonaparte, bombăni Nicholas.

Alayne se gîndea : „Oare Eden va muri ? Şi dacă va muri ce se va întîmpla ? Ce caut eu aici ? Dacă-l îngrijesc şi-i redau sănătatea voi putea vreodată să ţin din nou la el ? A, nu, nu, — n-aş putea ! Ce gîndeşte Renny oare ? Cum am putut fi aşa de nebună să cred că prezenţa lui nu mă mai copleşeşte ca valul puternic al mării ? Oh, de ce am venit?" Fruntea i se încreţi de durere. Inelele bătrînei doamne Whiteoak îi răneau mîna.

„Shaitan ! Shaitan ka batka !" ţipă Boney înfuriat.

— Nick !

— Da, mamă.

— Ernest !

— Da, mamă.

— Faceţi pasărea să tacă. Vreau s-o întreb ceva pe Alayne.

Cei doi potoliră pasărea cu o fărîmă de biscuit.

— Te bucuri că eşti din nou acasă, fetiţo ?

— D-da. Oh, da.

— Unde ai fost pînă acum ?

— La New York.

— E un oraş nenorocit după cîte am auzit. Te-ai săturat de el ? Eden a avut o situaţie bună acolo ?

Toţi ochii din cameră erau aţintiţi asupra ei. Alayne se eschivă de la un răspuns precis.

— O dată, ca să mai schimb, am plecat în vizită la nişte veri în Milwaukee.

Sprincenele dese, roşcate se ridicară brusc pe frunte.

— Milwaukee ! În China, nu ? E drum lung pînă acolo.

Nicholas sări în ajutor :

— Milwaukee nu-i în China, mamă. E undeva în Statele Unite.

— Prostii ! E în China. Walkee — walkee — talkee — talkee ! Nu cunosc eu jargonul englez vorbit prin Asia ? Rînji triumfător, strîngînd mîna lui Alayne.

— Walkee — walkee — talkee — talkee! îngînă Wakefield.

— Nicholas !

— Da, mamă.

— Potoleşte băiatul. Nu admit să fiu întreruptă.

Nicholas îşi întinse braţul şi-l trase pe Wake lîngă el.

— Ascultă conversația, îi spuse, ridicînd un deget. E foarte instructivă.

Fixîndu-i pe cei doi de lîngă ea cu ochii ei negri strălucitori, bunica spuse :

— Ce-i cu voi ? De ce n-aveți copii ?

— Asta-i prea de tot, spuse Augusta.

— Nu-i deloc..., i-o întoarse mama sa. Pheasant are unul. Meggie are unul. Și poate să mai facă unul... Nu-mi place cînd nu apar copii. Mama a avut unsprezece. Aș fi putut să fac și eu la fel. Am început-o grozav. Dar, vezi tu, cînd am sosit aici era așa de greu de ajuns la doctor, că Philip s-a temut pentru mine ! Ah, bărbat nu glumă, Philip al meu ! Ce spate drept avea ! Azi nu mai vezi așa ceva ! Să nu ai copii... Hm. Pe vremea mea, o soție îi dăruia bărbatului ei o duzină întreagă.

„Shaitan !" strigă Boney ; terminase biscuitul și o fixa pe străină.

— Și dacă soțul nu era chiar sigur de vreunul dintre copii lua lucrurile bărbătește — ha !

„Shaitan ka batka."

— Știa că și cea mai de încredere iapă... o ia razna din cînd în cînd.

„Ka batka !"

— Ce zici, Renny ?

— Da, bunică dragă. Erau frumoase vremurile acelea.

Eden își retrase mîna din strînsoarea bunicii. I se citea pe față o mare oboseală. Se ridică : stătea cu buzele întredeschise și fruntea încruntată.

— Sînt groaznic de obosit, murmură. Cred că o să mă întind nițel. Se uită absent împrejur.

— Bietul băiat, spuse bătrîna doamnă. Întindeți-l pe canapeaua din bibliotecă.

Eden ieși încet din cameră. Ernest îl urmă plin de solicitudine, cu un aer ușor important. Îl acoperi cu un pled.

Ochii bunicii îi urmări pe cei doi cu satisfacție. Se întoarse apoi spre Alayne.

— Nu fii îngrijorată, draga mea. O să-l facem bine curînd. Și apoi să sperăm că veți...

— Mamă, o întrerupse Nicholas, povestește-i lui Alayne despre Căsuță. Cîtă bătaie de cap ai avut și toată povestea.

Atît se dovedi deajuns pentru a-i distrage atenția de la necesitatea înmulțirii familiei. Acum își concentră atenția asupra descrierii cuibului plăcut pe care-l pregătise pentru ei.

Nicholas îi spuse lui Renny pe un ton scăzut :

— A fost înfiorător. În Căsuță era imposibil să încapă toată mobila pe care bătrîna a insistat s-o mute acolo. Am avut o singură soluție, să scoatem lucrurile pe o ușă și să le băgăm înapoi pe cealaltă. Augusta, biata femeie, simțea că-și iese din minți.

Stăpînul Jalnei zîmbi larg, manifestîndu-și astfel satisfacția. Apoi, i se întunecă fața cînd întrebă :

— Ce crezi de Eden ? Băiatul e bolnav grav, nu ?

— Cît de grav ? N-am putut să-mi dau prea bine seama din scrisoarea ta.

— Nu știu exact. Vreau să-l vadă doctorul Drummond. Doctorul din New York spune că starea lui e gravă, dar nu disperată.

— Eh, doctorii americani, remarcă Nicholas ridicînd ușor din umeri. Aer curat. Lapte. O să-l punem curînd pe picioare... ce fată bună e Alayne! Totuși nu mai arată atît de bine!

— Prostii, se împotrivi Ernest, care se apropiase din spate. E mai drăgălașă ca oricînd.

Renny nu-și spuse părerea. Își pironise ochii pe chipul ei. Citi acolo acceptarea condiției ei schimbate. O acceptare calmă care-l cuprindea pînă și pe Boney. Fată bună? Nu. Un spirit mîndru, îmblînzit de pasiune. Făcu un ocol pînă la ea printre mobilele de mahon bogat încrustate și se așeză pe taburetul pe care stătuse Eden.

— Vreau să-ți spun cît de fericit mă face prezența ta aici, mărturisi el.

Bătrîna doamnă Whiteoak ațipise. Soarta părea că dormitează. Alayne și Renny se simțeau singuri în cameră, atît de intensă era puterea izolatoare a apropierii dintre ei.

— A trebuit să vin. M-a rugat... Avea atîta nevoie de mine!

— Bineînțeles. Are nevoie de tine... Și... cînd se va face mai bine?

— Atunci am să plec.

Dar cuvintele i se păreau străine. Deși își lăsase lucrurile în apartamentul de la New York și se pregătise să stea doar o vară, cuvintele sunau fals. Apartamentul ei și covoarele artistice, lămpile frumoase, diversele obiecte de alamă și aramă, totul părea să aibă mai puțină importanță decît bastonul de abanos al acestei bătrîne doamne adormite. Rosamond Trent părea lipsită de orice importanță. Camera aceasta îi vorbea. Mobila grea părea să-i transmită un mesaj. Pereții groși ai camerei ce delimitau atmosfera aceea subjugantă, aveau o semnificație pe care n-o aveau alți pereți. Nu era în stare să pătrundă această semnificație ascunsă. Îi lipsea curajul pentru asemenea tentativă. Camera putea fi o capcană, și ea — poate, un iepure, un iepure neajutorat, vulnerabil, prins.

Cînd Renny vorbi din nou, vocea lui se însufleți.

— Ei, ai venit și asta contează cel mai mult. Nu pot să-ți spun ce povară îmi iei de pe suflet. Cred că asta va însemna însănătoșirea lui Eden.

Ea trebuia să acționeze, să lupte pentru însănătoșirea lui Eden. Așa se cuvenea. Trebuia să se supună legilor lumii căreia îi aparținea. Dar ce interludiu fantastic urma să fie vara aceasta în viața ei!

Augusta ieșise. Acum reapăru în prag și le făcu semn să vină. Se ridicară și se îndreptară spre ea, mișcîndu-se cu grijă să n-o trezească pe bunica.

— Eden a adormit, spuse Augusta. E frînt sărmanul. Și tu trebuie să fii foarte obosită, draga mea. N-ai vrea să vii sus, la mine, și să te aranjezi înainte de cină? O să-ți trimit sus o cană cu apă caldă.

Alayne îi mulțumi. Era bucuroasă că putea să se schimbe și să se spele.

— Apoi te voi conduce la vilă, continuă Augusta. Cred că ar fi mai bine să renunțăm la numele acela oribil de Căsuța Scripcarului, acum că veți locui acolo. Îți voi arăta ce pregătiri am făcut. Cred că ar trebui să spun ce pregătiri a făcut mama. Și-i aruncă lui Renny o privire plină de reproș.

Renny îi întoarse agresiv privirea.

— Mie-mi place vechiul nume, zise. N-are nici un rost să-l schimbăm.

— În ceea ce mă privește, n-am să-i mai spun niciodată așa.

— Spune-i cum vrei, tot Căsuța Scripcarului rămîne, făcu Renny cu un gest supărat.

— De ce să ne cramponăm de nume vulgare ?

— Curînd nici Jalna n-o să-ți mai convină ?

Alayne se gîndea : „Am fost vreodată plecată ? Iată-i ciondănindu-se ca întotdeauna. Nu știu cum o să suport. Ce mi-a venit să mă întorc în casa asta ? Simpla mișcare a brațelor lui mă tulbură. La New York puteam rezista — aici, nu ! Nu pot ! Slavă Domnului că voi locui sub alt acoperiș !"

O pată roșie de lumină strecurată prin fereastra cu vitralii se odihnea pe creștetul lui Renny. Părul îi părea cuprins de flăcări. El urmă, disprețuitor :

— Vilă, hai ? De ce nu „Vila Trandafirul" sau „Vila Caprifoiul" ? Îndulcește-i numele barem, dacă tot te preocupă atît.

Nu suporta ideea nici unei schimbări în jurul său.

Ușa de la intrare se deschise larg și Wakefield intră în goană. Odată cu el năvăliră trei cîini și o pală de vînt primăvăratic. Cei doi prepelicari începură să latre și să sară în jurul stăpînului lor. Bătrînul cîine ciobănesc o adulmecă pe Alayne și dădu din coada ca un pămătuf de blană. O recunoscuse.

Wakefield îi întinse un buchețel de anemone.

— Le-am adus pentru tine, spuse. Să le ții în camera ta.

Alayne îl strînse în brațe. Ce senzație încîntătoare îi dădea trupul lui mic ! Atît de ușor, de fragil și totuși atît de plin de viață!

— Îți mulțumesc ! Îți mulțumesc, îi șopti, iar el izbucni în rîs simțindu-i căldura gurii lîngă ureche. Se încolăci în jurul ei.

— Băiete, îl mustră mătușa lui, nu fii așa sălbatic cu Alayne. Acum o să vină la mine în cameră. E obosită. O dărîmi.

Renny îl desprinse pe micul scai, iar Lady Buckley o luă pe Alayne de braț. În timp ce urcau scările, îi spuse :

— Ai procedat corect și nobil. Nu pot să-ți spun cît te admir pentru asta. Aș vrea să te asigur că vei fi răsplătită pentru sacrificiul tău, dar în viață nu se întîmplă totdeauna așa. Oftă. Am descoperit o tînără scoțiană îngrijită care va veni din sat în fiecare dimineață să te ajute în... știi tu unde. Refuz să pronunț numele acela odios, chiar dacă Renny se va purta dezagreabil cu mine.

Intrară în camera Augustei, și aceasta turnă în lighean apă dintr-o cană grea, pentru ca Alayne să se spele pe față și pe mîini.

La rîndul său, Finch, se îndreptase spre camera lui. Pe cînd urca, scîrțîitul scărilor ce duceau la mansardă părea să fie vocea casei însăși. Îi spunea bun venit și-l dojenea în același timp. Mansarda se lamenta că fusese atît de multă vreme părăsită de el. Nimeni, în tot acest răstimp, nu fusese acolo să asculte, noaptea, glasul casei. Tot ce ar fi putut afla de la ea în timpul acelor nopți era acum pierdut pentru totdeauna.

Pereții camerei sale își pierduseră fixitatea. Parcă se mișcau ; fremătau la vederea lui. Florile ofilite de pe tapetul de hîrtie se înfiorară ca unduite de vînt. El rămase acolo, aspirînd miresmele familiare ; varul, umed într-un punct pe unde se infiltra apa de pe acoperiș — dedesubt ligheanul menit să strîngă picăturile, chiar acolo unde-l lăsase; covorul decolorat — nu prea bine măturat de doamna Wrags — răspîndea un miros special, prăfos, ca și cărțile vechi, mucegăite, din dulap ; și plutind peste toate, mirosul casei însăși, ascunzînd în sine o taină de nedezvăluit, pe care totuși simțea că o va descoperi curînd.

Deschise larg ferestrele și lăsă să intre aerul. Copacii întunecați și prietenoși, răspîndeau parfumul lor rășinos, ațîțător. Mici conuri trandafirii, ca niște lumînări minuscule pentru o zi de sărbătoare, stăteau înfipte pe un molid acoperit cu mușchi. Toți copacii aveau un înveliș de mușchi verde pe

partea dinspre casă a trunchiurilor, ca un semn vizibil al comuniunii cu ea. Frunzele copacilor stufoși străluceau netede și imaculate în prospețimea lor nou născută. În spatele copacilor se întindeau pajiștile verzi înrourate, padocul, unde se afla un grup de mînji cu picioare lungi, speriați de propria lor tinerețe, livada de meri înfloriți unde, la fiecare adiere de vînt, petale alb-trandafirii cădeau pe pămîntul roșu închis, ca niște ofrande așternute la picioarele lunii iunie, tînăra mireasă a verii. Pîrîul cu oglinda lui spartă în mii de cioburi însorite alerga prin viroaga unde doar trunchiurile mestecenilor argintii se profilau luminoase pe fondul de umbră. Un porumbel care se jeluia își lansa chemarea drăgăstoasă, ademenitoare.

Finch își desfăcu brațele și aspiră cu nesaț, pînă în fundul sufletului, frumusețea tabloului. Spiritul său zbură afară pe fereastră să-i dea binețe dimineții, apoi reveni purtînd în sine dimineața, plin de dulceața ei, ca o albină încărcată cu miere.

Se gîndi la ultima zi pe care o petrecuse în această cameră, la umilința lui. Îi fusese teamă că întoarcerea acasă va fi degradantă. Dar Piers nu fusese de față ca să-și bată joc de el. Se strecurase aproape neobservat, ascuns după paravanul bolii lui Eden. Numai unchiul Nicholas bombănise pe sub mustăți:

— Ei bine, tinere, să-ți fie rușine. O bătaie bună, asta meriți.

Auzindu-l, Renny replicase scurt :

— Dacă n-ar fi fost băiatul acesta n-am fi dat niciodată de Eden.

Arţăgosul, magnificul Renny !

Auzi în spatele său un pas uşor. Se întoarse şi-l văzu pe Wakefield în prag. Ţinuta sa demnă, aerul grav, trădau o stare de spirit pe care Finch o detesta. O atitudine insuportabilă, de superioritate, tradusă în fapt prin folosirea celor mai bombastice cuvinte, culese din discuţiile lui cu mătuşa Augusta şi domnul Fennel.

— Observ, spuse el pronunţînd răspicat, că te căieşti amarnic de fapta ta nesăbuită.

Finch reuşi să se stăpînească. Îi venea greu să nu pună mîna pe nesuferitul acela mic dar n-avea încotro. Ar fi fost un pas greşit acum în pragul reinstalării sale acasă. Se întrebă de ce nu-l respecta Wakefield. Alţi băieţi îi respectau pe fraţii lor mai mari. În casa unui prieten de şcoală văzuse cum un frate mai mic şi curios fusese dat afară din cameră printr-o simplă mişcare a capului. Nu strica să încerce aceeaşi figură cu Wakefield. Se opri din periatul părului şi schiţă din cap o mişcare imperativă către uşă. Faţa sa reflectată în oglindă avea o expresie de autoritate rece. Wakefield nici nu se clinti. Spuse :

— Ştiam eu bine că te vei căi amarnic de fapta ta nesăbuită.

Finch zvîrli peria şi se năpusti asupra lui. Numai că nu putea lovi un băieţandru atît de fragil. Oasele lui nu erau decît nişte zgîrciuri. Finch îl săltă pe umăr şi coborî în goană scările cu el, în timp ce Wake se lăsa să atîrne moale, fără să opună vreo rezistenţă. Dar de îndată ce simţi din nou podeaua sub picioare, îşi recăpătă aerul ţanţoş şi se plasă cu abili-

tate în fruntea procesiunii ce tocmai îşi făcea apariţia în sufragerie.

— Aha, exclamă bunica, arătîndu-şi toţi dinţii, iată ce-mi place să aud ! Băieţii hîrjonindu-se în preajma mea !

Se aflau în jurul mesei iar portretele căpitanului Philip Whiteoak în uniformă şi a bătrînei Adeline în floarea vîrstei le zîmbeau din ramele lor de pe pereţi.

Silueta lui Rags aluneca prin spatele scaunelor, purtînd pe chip expresia lui ciudată : amestec de servilism şi impertinenţă ; haina neagră lustruită, îmbrăcată la repezeală în ultimul moment, îi stătea mult ridicată la ceafă.

Şedeau acolo cu toţii ingurgitînd bucăţi mari de friptură de vacă în sînge; cartofi prăjiţi în tigaie, napi înăbuşiţi în suc de carne, sparanghel tăvălit în unt topit, budincă stropită cu un sos gros, şi nenumărate ceşti de ceai fierbinte. Alayne se simţi mişcată văzînd că ţinuseră minte că ea nu mănîncă budincă. Pentru ea existau tarte cu dulceaţă.

— Sînt coapte în formele mici de scoică, cele care-ţi plac ! preciză bunica.

Aveau şi vin de Xeres la masă. Orice membru al unui club din New York ar fi plătit o sumă frumuşică pentru asemenea vin. Ce mult îi plăcea bătrînei Adelina ! Îşi dădu capul pe spate, agitîndu-şi fundele bonetei, pentru a sorbi şi ultimul strop. Renny şopti :

— O să trimit din vinul acesta la Căsuţa Scripcarului şi pentru Eden. Cred că i-ar face bine şi nişte bere neagră. În orice caz mai bine decît laptele.

Gîndul lui Alayne, plin de compasiune, zbură spre Eden care stătea întins pe canapeaua din camera de alături. Cînd trecuse prin dreptul ușii, îl zărise învelit cu un șal croșetat din lînă roșie.

„Tulburătoare pentru el toată această vorbărie de oameni sănătoși", gîndi Alayne. Nicholas, Ernest și mama lor vorbeau toți deodată. Despre ce a mîncat Ernest la New York ; despre ce mîncase Nicholas la Londra cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Ce mîncase bunica în India cu șaptezeci și cinci de ani în urmă. Augusta lăudă în tonuri de contralto savoarea căpșunilor, salatei și a conopidei englezești. Apoi Augusta, Renny și Wakefield discutară în contradictoriu dacă băiatul trebuie sau nu să mănînce grăsimea de la friptură. Numai Finch păstrase tăcerea, mîncînd de parcă nu se mai putea sătura.

Razele soarelui filtrate prin obloanele galbene îi scăldau pe toți într-o lumină învăpăiată ca într-un apus de soare pictat de Turner. Trăsăturile deosebite ale fiecăruia dintre ei erau puternic subliniate : boneta bunicii, sprîncenele și nasul ; bretonul Augustei, ținuta capului ei ; umerii lui Nicholas, mustața lui pleoștită ; mîinile lui Ernest, prelungi și albe ; ochii negri și strălucitori ai lui Wake ; părul roșu al lui Renny, nasul lui, tipic familiei Court. Nici una dintre caracteristicile lor nu se conforma unui model anume. Viața nu-i plămădise, nici nu-i concepuse sau turnase după vreun tipar. După discuțiile sterile pe care mai curînd le ascultase decît le

împărtășise în timpul meselor din anul ce trecuse, iată acum cîtă ardoare, cîtă risipă de energie ! Dar probabil că nu greșeau. Probabil că dețineau un secret pe care alții îl pierduseră sau erau pe cale să-l piardă. Ei nu se cruțau. Erau construiți după un plan generos. Stînd umăr la umăr, ca niște copaci, își înfigeau rădăcinile adînc, își răsfirau crengile, se luptau unii cu alții, se războiau cu forțele primare. Nu vedeau în ei înșiși nimic ciudat sau nefiresc. Formau familia Whiteoak de la Jalna. Și la asta nu mai era nimic de adăugat.

XV

MOȘIA VAUGHAN

ÎN ACEEAȘI DUPĂ-AMIAZĂ Renny și Wakefield coborîră panta ce ducea de la pajiște spre viroagă, trecură podul de peste pîrîu și urcară pe versantul opus, de-a lungul cărării șerpuitoare, care-i conduse în cele din urmă la pădurea de stejari, proprietatea lui Maurice Vaughan. Casa propriu-zisă se afla într-o vîlcea, și frunzișul copacilor din jur era atît de des, după o lună de ploi, încît, deși auzeau vocea unei femei care cînta, nu puteau zări decît fumul unuia dintre coșuri ridicîndu-se ca un nor albăstrui, diafan. Un lan de porumb îi separa de pajiște. Un băiat din sat, aflat în mijlocul lanului, bătea cu un aer indiferent într-o tigaie, ca să sperie ciorile. Ciorile zburau în cerc deasupra lui sau ciuguleau la mică distanță aruncînd priviri piezișe, bat-

jocoritoare în direcţia lui. Printre ele se învîrteau şi doi pescăruşi albi care zburaseră dinspre lac pentru a-şi oferi această delectare terestră.

Băiatul tresări cînd simţi că cineva îi smuceşte tigaia şi băţul.

— Crezi c-o să sperii ciorile cu bătăile astea slabe ? îl întrebă Renny. Ia ascultă aici ! Declanşă un zgomot asurzitor aproape de urechea băiatului. Ciorile ţîşniră drept în văzduh croncănind strident. Pescăruşii, zburînd unul lîngă altul la mică înălţime, luară direcţia lacului.

Fraţii îşi continuară drumul, cel mic agăţîndu-se de mîneca celui mai mare. Pînă cînd ajunseră la deschizătura gardului din lemn de cedru care împrejmuia pajiştea, bătăile în tigaie slăbiră şi nu mai reuşiră să acopere sunetele pline şi clare ale vocii de femeie care cînta în casă.

— Renny ! Wakefield îl trase de mînecă. De ce i-a adus Piers pe Pheasant şi Mooey aici, tocmai cînd au venit Eden şi Alayne ?

— Fiindcă Piers nu-l poate suferi pe Eden.

— De ce ?

— Tu nu poţi să înţelegi.

— Piers şi Pheasant au venit aici pentru ca Eden să poată veni acasă şi să fie îngrijit ?

— Da.

— Dar eu credeam că Meggie n-o poate suferi pe Pheasant.

— Ei bine, s-a împrietenit cu ea, de dragul lui Piers, şi al lui Eden.

Privirea lui Wakefield, deşi îngîndurată, era perplexă.

— Îmi vine greu să-mi orînduiesc gîndurile, spuse el.

— Nici nu trebuie. Cu cît o să te gîndeşti mai puţin la toate astea, cu atît mai bine.

— Dar am şi eu ideile mele. Căpătase un ton agresiv.

— Tu ai cam prea multe idei. Eşti prea curios.

Wakefield îşi ridică spre el privirea plină de o inocenţă calculată.

— Cred că e din cauza sănătăţii mele delicate, spuse.

Ce bine îşi cunoştea fratele ! Acesta îl luă strîns pe după umeri şi intrară aşa împreună în casă.

Nu era nimeni în salonul întunecat. Camera de zi şi sufrageria erau goale. Şi totuşi vocea dulce şi plină a femeii umplea casa. Urcară scările. Wakefield alergă de-a lungul coridorului, bătu la o uşă şi o deschise aproape imediat.

Camera era scăldată de razele soarelui care se strecurau prin crengile unduitoare ale copacilor. Cretonul lucios, viu colorat, îi dădea un aer luminos. Un vas cu narcise era aşezat pe masa din mijlocul camerei. Pe masă se mai aflau un ceainic pe o tavă de argint, o farfurie cu biscuiţi de orez, şi o bucată de fagure cu miere. Meg îşi oferea una din micile ei gustări.

— Aha, spuse Renny. Ciuguleşti ca de obicei, hm ? Se apleacă şi o sărută. Wakefield se furişă în spatele ei, punîndu-i mîinile pe ochi. Ghiceşte, cine-i !

Ea îi trase încet mîinile în jos, spre piept, şi-şi întoarse capul către el. Se sărutară.

— Oh, exclamă el, miroşi a miere ! Aruncă o privire pofticioasă spre fagure.

— Nu mi-a fost foame la masă, spuse ea, aşa că începusem să simt o sfîrşeală şi am cerut să mi se aducă o gustare. Nu mai am chef de fagure. Poţi să-l termini tu, Wake, dragul meu.

Wake luă fagurele şi începu să înfulece în timp ce Meg îl privea cu bunăvoinţă, iar Renny cu o grijă plină de dragoste.

Renny întrebă :

— Nu crezi că poate să-i facă rău ?

— Oh, nu. E un aliment natural. Imposibil să-i facă rău. Cînd te gîndeşti, exclamă ea, că de cînd te-am văzut ultima oară tu ai fost plecat la New York. Îl privi de parcă se aştepta să descopere în el ceva exotic. Cîte lucruri trebuie să fi văzut ! Dar înainte de toate povesteşte-mi despre Eden. A fost un şoc teribil. E chiar atît de bolnav ? Dacă e într-adevăr în pericol nu ştiu cum o să suport această lovitură. Bietul băiat ! Şi a fost întotdeauna atît de sănătos. Totul a pornit de la căsătoria lui nenorocită. Am presimţit necazurile ce vor veni din ziua în care a adus-o la Jalna pe fata aceea. Îşi adună curajul. Renny, tu crezi că Eden o să...

Aruncă o privire în direcţia copilului. El nu trebuia să audă nimic înspăimîntător.

— Păi, are o pată pe un plămîn. E foarte slab... Eu nu cred că e atît de bolnav pe cît a constatat doctorul acela. Dar are nevoie de

multă îngrijire. Se gîndi : Ce o să spună cînd o să audă că Alayne e aici ? apoi continuă : Aer curat şi îngrijire, de asta depinde totul.

Meg exclamă :

— Eu ar trebui să fiu cea care să-l îngrijească ! Dar e copilul la mijloc. Nu pot să expun fetiţa.

Renny, mizînd pe indolenţa ei, întrebă :

— Dar ce se aude cu „ajutoarea neprecupeţită a mamei" sau cum îi spui tu, n-ar putea să aibă ea grijă de copil ?

Meg îşi deplasă scaunul pentru a-l privi în faţă. Braţul ei scurt şi plinuţ se odihnea pe masă, lăsînd să atîrne peste margine mîna albă ca laptele, senzual arcuită. Vocea ei avea o nuanţă de reproş.

— Să-mi încredinţez copilul lui Minny Ware ! Are o minte de păsărică ! Nu poţi să ştii niciodată ce e în stare să facă în momentul următor. Uneori tare-aş vrea să n-o fi cunoscut vreodată.

Urmă un moment de tăcere. Glasul celei care cînta se auzea ca un gungurit, dintr-o cameră îndepărtată. Renny nu îndrăznea încă să-i spună sorei lui că Alayne se află la Jalna.

Tot Meg rupse tăcerea :

— Mi se pare îngrozitor să-l exilăm pe Eden în Căsuţă.

— E periculos să-l ţinem în casă împreună cu băieţii.

— Aşa e, mai ales că s-a întors şi Finch ! Ce plină de răspundere e viaţa pentru unii ! În timp ce alţii... Uite vezi ce-mi taie mie pofta de mîncare — grijile.

— Cu Finch sper că lucrurile o să meargă cum trebuie acum. E un tînăr dotat, dar ciudat. Foarte greu de dibuit.

Meg remarcă, cu vanitate :

— Finch n-ar fi fugit niciodată, dac-aş fi fost eu acasă. Mătuşa Augusta pur şi simplu nu-i înţelege pe băieţi !

Renny asculta glasul care cînta. Întrebă :

— Fata asta cîntă mereu ?

Sora lui dădu din cap, de parcă voia să confirme lucruri imposibil de exprimat în cuvinte. Se aplecă spre el, şoptindu-i :

— Ştii, e o grea încercare pentru mine s-o suport pe Pheasant aici în casă. Nimic nu m-ar fi putut determina să fac asta în afară de dragostea pe care i-o port lui Piers. Imediat s-a dat bine pe lîngă Minny Ware. Şuşotesc tot timpul prin colţuri... eu mă fac că nu bag de seamă.

În hol se auziră paşi grei şi cineva ciocăni uşor la uşă.

Meg îşi încruntă fruntea netedă dar spuse încet :

— Intră !

Bătaia răsună din nou.

— Nu te-a auzit, spuse Renny.

— Vino, Maurice, repetă Meg.

Uşa se deschise şi apăru Vaughan. Părul lui cărunt era ciufulit iar haina îi atîrna anapoda de pe umerii laţi.

— Ai tras un pui de somn ? întrebă Renny.

El încuviinţă, zîmbind cu un aer de scuză :

— Aveţi ceva secret de discutat ? Am venit doar să-mi iau pipa. Am lăsat-o pe-aici

pe undeva. Se întreba „Oare de ce se uită Meggie aşa la mine ? A naibii de ciudată privire !".

— Tocmai o întrebam pe Meggie dacă domnişoara Ware se opreşte vreodată din cîntat, spuse Renny. E vesel să ai o asemenea fiinţă în preajmă. Aş împrumuta-o pentru Jalna. Îşi spuse : „Afurisită treabă şi căsătoria asta. Meggie a făcut din Maurice ce-a vrut."

La rîndul ei, Meg gîndea : „De ce nu pot să rămîn niciodată singură cu fratele meu ? Dacă eşti măritată înseamnă să nu mai ai parte de momentele tale de intimitate ?"

Vaughan îşi găsise pipa şi punga de tutun. Îşi umplu pipa cu multă îndemînare, ţinînd cont că mîna lui dreaptă rămăsese infirmă din război.

Meg fixa cu ochii ei mari, albaştri, mîna infirmă şi bandajul de piele uzat pe care-l purta la încheietură. Această mînă îi umpluse odinioară inima de tandreţe pentru el. Acum, însă, felul în care o mişca avea darul s-o irite. Curios, dar era mai curînd sinistru decît patetic. Spuse cu un ton încărcat de reproş :

— Renny nu crede că Eden e chiar aşa grav bolnav. Tu m-ai speriat groaznic. Se întoarse către fratele său. Maurice zicea că Eden arăta pe jumătate mort.

— Aşa mi s-a părut, spuse Vaughan încăpăţînat.

— Arăta într-adevăr prost după călătorie, încuviinţă Renny. Dar a dormit şi a mîncat

și și-a mai revenit acum. L-am instalat în Căsuța Scripcarului. Nu mai putea să amîne, trebuia să-i spună că s-a întors și Alayne. Simți un nod în gît.

Meg întrebă curioasă :

— Cum l-ați dus pînă acolo ? A putut să meargă așa de departe pe drumul acela bolovănos ?

— Wright și cu mine l-am dus aproape pe sus... Au aranjat Căsuța foarte confortabil. Ai rămîne surprinsă. Bunica a fost în culmea fericirii să-i strunească pe toți cei din jur, dar mătușa Augusta nu prea e în apele ei. Nu, nu-i putea spune încă.

Vaughan știa ce se petrece în mintea lui Renny. Uitîndu-se fix la pipă, remarcă :

— O să aibă nevoie de o îngrijire serioasă. Doamne, i-ai văzut genunchii și încheieturile mîinilor ?

— Iar începi ? strigă soția lui. Vrei cu orice preț să mă sperii ? Își puse o mînă pe inimă. Dacă ai ști ce greutate simt aici !

— Îmi pare rău, spuse Vaughan. Parcă-i un făcut să tot calc în străchini... Vroiam doar să spun că...

— Încetează, te rog, îl întrerupse ea cu un aer dramatic. Lasă-mă să mă conving singură cum se simte...

Își descărcă nervii asupra lui Wakefield pe care-l certă pentru că își ștergea degetele pe marginea șervetului de pe tavă. Erau lipicioase de la miere, se apără el. Înainte de a fi pus la punct, se auzi o nouă ciocănitură în ușă, de data aceasta o bătaie grăbită, care semnala o imperioasă urgență.

— Baby, rosti același glas care cîntase. Plînge după dumneavoastră.

Wakefield deschise larg ușa. O tînără bălaie stătea în prag ținînd în brațe un bebeluș dolofan.

Pe fața lui Meg se așternu o expresie de adorație maternă. Buzele ei schițară un surîs de o inefabilă tandrețe. Întinse brațele și luă copilul la sînul ei primitor. Sărută îndelung obrăjorul ca o petală de floare.

Devenise mamă la patruzeci și doi de ani iar Vaughan, dăruindu-i maternitatea, își împlinise visul de a fi tatăl copilului ei. Dar nașterea nu reușise să-i apropie sufletește. Meg, care nu dorise neapărat să fie mamă, devenise acum excesiv de maternă, excluzîndu-l pe Maurice din această tandră intimitate. El se simțea uneori cuprins de nedumerire, ca un cîine căruia i-ai închide ușa în nas. Iubea copilul acesta cum n-o iubise niciodată pe Pheasant, care se simțise întotdeauna atît de singură și tînjise după afecțiune. Meg îi alesese numele de Patience. Dar de ce ? se mirase el, fiindcă nu-i plăcea deloc acest nume.

— Pacienţa este virtutea mea preferată, răspunsese ea, și putem să-i spunem scurt Patty.

Era ciudat că în timp ce Mooey, cum era poreclit vlăstarul tinerilor Piers și Pheasant, era un copil serios, care examina lumea cu o frunte îngîndurată, Patty, copilul unor părinți între două vîrste, era vioaie, plină de o capricioasă exuberanță. Sărea acum în poala

mamei, zvîrlea din picioruşe, îşi arăta cei patru dinţişori într-un zîmbet poznaş.

Unchiul ei o împunse cu un deget. Ea se întinse să-l apuce de părul roşu.

— Bravo, vulpiţă mică ce eşti ! făcu Renny. Ia uită-te la ea, Maurice.

— Da, se pricepe să tragă zdravăn.

Meg se întoarse zîmbind spre Minny Ware.

— Nu pleca, îi spuse cu bunăvoinţă. Ia loc. S-ar putea să te rog s-o iei iar pe Baby.

Minny Ware nu avusese nici o intenţie să plece. Copilul nu dorise chiar atît de mult compania mamei sale, pe cît dorise ea pe cea a bărbaţilor. Nu se simţea bine dacă era un bărbat în casă şi ea nu putea beneficia de prezenţa lui. Ambiţia cea mai fierbinte în acest moment al vieţii sale era să-l cucerească pe stăpînul Jalnei. Renny însă o privea circumspect, iar ei aproape că îi era teamă ca el să nu-i fi ghicit intenţia.

Se aşeză picior peste picior, privind familia adunată în jurul copilului. Halatul albastru strălucitor era foarte decoltat, dezvăluind un gît destul de plin, alb ca laptele şi un piept generos. Halatul era scurt şi lăsa să se întrevadă pe dedesubt tivul unor pantalonaşi de un roz intens şi nişte ciorapi pe care numai o tînără londoneză ar avea curajul să-i poarte. De fapt, nu se născuse la Londra ci într-un colţ îndepărtat al Angliei unde tatăl ei fusese pastorul unei parohii răzleţite. Arareori ştiuse ce înseamnă să ai vreun ban în buzunar. Cînd tatăl său murise la doi ani după sfîrşitul războiului, ea plecase la Londra împreună cu o altă fată, amîndouă dornice de aventură, proaspete şi sănătoase ca vîntul din ţinuturile lor mlăştinoase. Timp de cîţiva ani îşi cîştigaseră acolo o existenţă modestă. Reuşiseră însă să-şi păstreze virtutea, ba chiar şi tenul trandafiriu. Dar viaţa era grea şi după o vreme nu mai avură altă dorinţă decît să scape din Londra. Din fericire, prietena ei primise o mică moştenire şi se hotărîră să plece în Canada. Au urmat apoi un scurt curs la o şcoală agricolă. Înarmate cu această pregătire se apucară să înjghebeze o crescătorie de păsări în sudul provinciei Ontario. Nu numai că erau nevoite să se acomodeze unor condiţii atît de diferite, dar nu dispuneau nici de capital suficient pentru a susţine ferma. Clima se dovedi nefavorabilă ; puii muriră în număr mare de o molimă, iar curcanii le descurajară şi mai rău căci se prăpădiră pe capete din cauza unei ciume păsăreşti. Cheltuielile de construire a coteţelor se dovediră mai mari decît se aşteptaseră. Grăunţele erau foarte scumpe ; alimentele de asemenea. După două sezoane dădură faliment, rămînîndu-le doar atîţia bani cît să-şi achite datoriile. Plătiră imediat tot, cinstite fiind din fire, şi îşi îndreptară din nou gîndurile către oraş.

Dacă ar fi fost stenografe şi-ar fi găsit uşor o slujbă. Dar aşa, încercară, însă fără succes, să se angajeze vînzătoare în mici magazine de lux. În cele din urmă intrară chelneriţe într-o ceainărie. După un an, picioarele lui Minny Ware începură să se resimtă cum-

plit. Să stai în picioare cît e ziua de lungă și să cari tăvi grele era un chin prea greu de suportat. Într-o seară citi un anunț care căuta o „ajutoare pentru mamă" și domnișoară de companie. Adresa indicată era la țară, iar copilul mic. Dorea mult să stea la țară și „adora copiii". Răspunse anunțului cu o scrisoare redactată într-o excelentă engleză. Scrise că e fiică de pastor și că venise în Canada să crească păsări. Cum eșuase în această direcție simțea că nimic n-o atrage mai mult decît să se ocupe de un copil. Nu menționă experiența ei de chelneriță. Faptul că nu reușise în ceea ce întreprinsese constituia o bună recomandare pentru Maurice. Simțea întotdeauna o compasiune frățească pentru cei ce înregistrau eșecuri. Meg agrease ideea că e fiică de pastor. Minny Ware era acum la ei de cinci luni.

Imediat ce se prezentă ocazia, i se adresă lui Renny pe un ton scăzut :

— Orașul New York trebuie să fie teribil de distractiv.

— Bănuiesc că da, răspunse el. Eu n-am fost acolo să mă distrez. Cred că dumitale ți-ar plăcea. Vrei să te duci acolo ?

— Cine n-ar vrea ? Dar credeți c-o să mă lase să trec frontiera ?

— Mă tem că nu, cu accentul ăsta londonez.

Fata rîse spontan, cu rîsul ei plin care, odată pierit de pe buze, îi lăsa fața serioasă și rotundă ca a unui copil. Spuse :

— Ar trebui să mă învățați cum să vorbesc, ca să pot intra la ei în țară.

— Ești chiar atît de nerăbdătoare ?

Ochii lui o măsurară, oprindu-se asupra pistruilor care accentuau albeața nasului ei cam cărnos.

— Ai ceva neobișnuit în înfățișare. Ai voce. Ce-ai de gînd să faci cu aceste însușiri ?

— Să le exploatez în Statele Unite. Nimic nu mă reține aici. De deasupra pometilor proeminenți, ochii ei înguști de o culoare nedefinită priviră provocator într-ai lui.

Torentul reținut al pasiunii sale pentru Alayne se îndreptă pentru o clipă spre fata aceasta. Cînd își dădu seama, simți o enervare intensă, inexplicabilă. Își privi sora peste capul lui Minny Ware.

— Să știi că s-a întors și Alayne, să-l îngrijească pe Eden, spuse el.

Meggie n-avea decît să se înfurie, dacă voia, în fața unei străine.

— S-a întors Alayne... repetă ea încet, arcuind ușor buzele.

— Eden a rugat-o să vină.

— Nu prea știe ce-i mîndria, nu-i așa ?

— Ba e plină de mîndrie. Și chiar prea mîndră ca să-i pese de ceea ce gîndești tu sau alții.

— Chiar și de ceea ce gîndești tu ? Buzele i se arcuiră din nou.

Minny Ware se uita curioasă de la unul la altul. Își putea oare găsi un rost aici ?

Renny nu răspunse, dar o preveni din priviri pe Meg să fie atentă.

Meg stătea cu obrazul ei plin sprijinit în pumn, clipind repede de parcă voia să-și re-

ţină lacrimile sau mînia. De fapt îi încolţea în minte o idee nouă... Dacă Alayne şi Eden se împăcaseră, cu atît mai bine. Alayne n-avea decît să aibă grijă de bietul băiat. N-avea nici un sens ca Alayne să mai pretindă că e săracă. Americanii sînt totdeauna doldora de bani. Sănătatea lui Eden putea să nu se amelioreze încă mult timp. Şi dacă Renny — mai bine zis, dacă Alayne îşi închipuia că Eden nu se va mai face bine — că prin moartea lui va putea pune mîna pe Renny — va vedea cît de mult s-a înşelat !

În orice caz, Renny trebuia ferit de Alayne. Un singur lucru l-ar fi putut apăra. O soţie. Şi Minny Ware se afla aici, la îndemînă. Cu facultatea ei de a percepe, lentă dar pătrunzătoare, Meg nu avea nici un dubiu că Alayne îl iubea pe Renny — şi că Renny era extrem de atras de Alayne. Această atracţie stăpînită era foarte diferită de pasiunea calculată şi de rupturile brutale ale legăturilor lui cu alte femei, pe care Meg mai degrabă le intuise decît le observase. Legături pe care mîndria ei impasibilă o determinase să nu le bage în seamă.

Admiră tabloul pe care Renny şi Minny Ware îl formau stînd unul lîngă altul. I-ar fi plăcut oare să-i vadă uniţi pentru restul vieţii lor ? Inima ei răspunse afirmativ. Deşi era gata să-i găsească defecte lui Minny — că era neglijentă, că se împrietenise prea repede cu Pheasant — avea certitudinea că Minny era singura femeie pe care ar fi dispusă s-o accepte drept cumnată. Ştia prea bine ce însemna să urască pe cele două femei

căsătorite cu fraţii ei. Încă de la început voioşia nestăvilită a lui Minny, fizicul ei înfloritor, buna ei dispoziţie, chiar cînd primea observaţii, dorinţa de a fi utilă tutuoften, o făcuseră pe Meg s-o privească favorabil ba chiar cu un soi de afecţiune.

Ar putea avea Renny o soţie mai potrivită ? Lumea ar spune că s-a însurat mai prejos de rangul lui. Această perspectivă n-o tulbura pe Meg. Era încredinţată că indiferent unde şi-ar fi găsit un Whiteoak consoarta, însuşi faptul că a fost aleasă o plasa mai presus de orice discuţie. Şi, indiferent ce o obligase viaţa să facă, cert era faptul că Minny, ca fiică de pastor, primise o bună educaţie. Chiar dacă fustele ei erau prea scurte şi ciorapii ei cam ciudaţi — ei bine, însăşi viaţa din Londra de după război fusese ciudată. O mustrase pe Minny pentru stridenţa îmbrăcăminţii, dar fata rămăsese neclintită. Spusese, de fapt, că dacă doamnei Vaughan nu-i plac hainele ei, o să plece. Nu se putea îmbrăca sobru doar pentru a corespunde slujbei pe care o avea. I-ar fi stricat buna dispoziţie.

Pentru a o înţelege pe Meg Vaughan, trebuia să-ţi aminteşti că dusese o viaţă extrem de izolată. Fusese educată de guvernante. Nu avusese prieteni. Fraţii, unchii mai în vîrstă şi bunica îi umpluseră cu prisosinţă viaţa.

În timpul lungilor ani ai înstrăinării sale de Maurice, căpătase gustul singurătăţiii. Ce făcuse ea oare în lungile ore petrecute în

cameră ? Își periase părul lung care acum avea o meșă argintie deasupra frunții ? Luase mici gustări reconfortante ? Visase cu capul sprijinit de brațul ei scurt și rotofei ? Iarna, puteau să treacă și trei săptămîni fără să pună piciorul afară, cu excepția zilelor cînd se ducea la biserică.

Acum iat-o cu un soț și un copil și cu o domnișoară de companie pe care dorea s-o mărite cu fratele ei preferat. Se simțea tot atît de bine ca un iepure dolofan în vizuina lui. Dorea mult să-i asigure lui Renny o tihnă pe atît de asemănătoare cu a ei, pe cît era cu putință la firea lui impetuoasă. Cînd erai un Whiteoak, tovarășul de viață nu conta prea mult. Maurice nu conta. Nu va conta nici Minny. Copiii însă contau grozav de mult. Un suspin adînc, plin de duioșie, îi umflă pieptul cînd se gîndi la Baby.

Meg nu știa ce înseamnă să ai ambiții sociale. Cum ar fi putut să știe, cînd familia Whiteoak era familia cea mai de vază din tot ținutul ? Pe fabricanții bogați sau pe negustorii care-și construiseră reședințe impunătoare pe malul lacului, doar la cîteva mile depărtare, nici nu-i punea la socoteală. Ea nu schimbase locul nici măcar unei singure mobile de cînd se instalase la moșia Vaughan.

Tot restul timpului cît mai rămase cu ea, Meg se arătă suavă, cu desăvîrșire supusă față de fratele ei. Renny plecă gîndindu-se cît de perfectă este sora lui. Examinînd în grajdul lui Maurice o iapă nouă adusă din vest, îi spuse acestuia că Meggie era perfectă și Maurice încuviință. Cînd cele două femei rămaseră singure, Minny Ware exclamă :

— Să vă pregătesc ceai proaspăt ! V-au stricat mica dumneavoastră gustare.

— Te rog, spuse Meggie. O să-l bem împreună.

Se priviră în ochi și zîmbiră. Apoi ochii lui Minny se umplură de lacrimi. Se repezi la copil și-l sărută cu frenezie.

XVI

ÎNTÎLNIRILE DIN PĂDURE

EDEN ERA PATETIC. Se purta ca un copil capricios, neputincios și despotic. În primele săptămîni nu suporta ca Alayne să nu fie în permanență lîngă el. Erau atîtea de făcut pentru a-l îngriji și numai ea le putea face pe gustul lui. Tînăra scoțiană venea zilnic să dea o mînă de ajutor ; Rags le aducea toate mesele de acasă, în castroane acoperite. Dar numai Alayne trebuia să-i mute hamacul dintr-un loc într-altul, după soare, trebuia să-i prepare gălbenușurile frecate cu zahăr, jeleul de cireșe, trebuia să-i citească, să stea cu el noaptea cînd nu putea să doarmă, să-l încurajeze și să-l calmeze ! Uneori era înduioșător de blînd, ca un copil. O prindea de fustă, se ținea de ea și-i spunea, cu un aer distrus : „Nu merit. Ar fi trebuit să mă lași să mor !“ sau :

„Alayne, mă întreb dacă ai mai putea să mă iubești după ce mă voi face bine ?“

Alayne se dovedea extrem de răbdătoare, dar dragostea pentru el se stinsese, așa cum pierise de fapt și dragostea lui pentru ea. O liniște născută din conștiința faptului că totul între ei se sfîrșise, le dădea o anumită siguranță. Gîndurile fiecăruia erau libere să-și exploreze propriile profunzimi, să-și contemple propria reflectare în baia de lumină a verii. Cu setea lui imperioasă de frumusețe, Eden descoperea poezia în orice : în volutele înflorite ale violetelor, ale micuțelor orhidee, în frunzele încîrligate ale ferigii ce se întindea prin toată pădurea. O descifra în modelul dantelat al frunzelor, în ramuri sau în umbrele păsărilor în zbor.

În toate acestea Alayne, în schimb, citea pasiune. Se gîndea numai la Renny.

Îl văzuse puțin și doar în prezența lui Eden sau a altui membru al familiei. Luase ceaiul de cîteva ori cu bătrîna doamnă Whiteoak și cu Augusta. Subiectul discuției tuturor acestor întîlniri erau sănătatea lui Eden. Se simțea mai bine. Alayne fusese convinsă, aproape chiar de la început, că boala nu-i va fi fatală. Îi pria odihna și hrana bună. Își putea lesne imagina ce viață dusese Eden la New York. Dar cît de slăbit era acum ! O dată, aventurîndu-se pe cărarea din livadă spre marginea padocului ca să privească un grup de mînji cu picioare lungi ce se hîrjoneau, Eden îl întîlnise pe Piers. Piers, robust și bronzat, în lumina soarelui. Nu schimbase nici un cuvînt dar privirea lui Piers și un pas înainte al acestuia îl făcură pe Eden să simtă cum i se taie picioarele.

Se întorsese clătinîndu-se prin livadă și se trîntise în pat. După un răstimp, spusese încet :

— L-am întîlnit pe fratele meu Piers. Doamne, ce privire ! Avea ceva criminal în ochi. Cînd mă gîndesc că și-a dat seama că mi-a fost frică de el ! Nu se mai aventură în direcția aceea niciodată.

Un timp, gîndurile lui Alayne se învîrtiseră în jurul acestei întîlniri și fusese supărată pe Piers. Dar curînd zburaseră înapoi la Renny, ca niște păsări puternice și neîndurătoare. Cu toate acestea, întreaga ei grijă se îndrepta către Eden. Ar fi dorit mai mult soare pentru el. În iunie nu bătea deloc vîntul și uneori se sufocau în verdeața luxuriantă care-i înconjura. Căsuța Scripcarului era pe jumătate ascunsă sub iedera încolăcită care umbrea ferestrele cu geamuri mici. Era aproape imposibil să-l țină pe Eden la soare mai mult de o jumătate de oră fără să fie nevoită să-l mute din loc. Chiar cărarea care șerpuia de la ușă spre micul luminiș era mărginită de o asemenea explozie de ferigi încît cel ce se aventura de-a lungul ei nu scăpa fără să-și ude genunchii. Aici vara nu numai că se născuse și înflorise, dar clocotea de viață. Fiecare dimineață era proaspătă și luminoasă ca prima dimineață de pe pămînt. Frunzele înrourate ale viței de vie sălbatice și ale ferigilor deabia apucau să se zvînte înaintea altei căderi de rouă.

Cu cîteva săptămîni în urmă îl întrebase pe Renny dacă nu se putea face ceva ca să aibă mai mult aer și soare. Nu se realizase încă nimic. Pentru Renny era deajuns că-l adusese înapoi pe Eden la Jalna. Ar fi fost nevoie de efort ca să-l determine să întreprindă o altă acțiune. Familia era acum încredințată că Eden se va însănătoși.

Îl lăsase cu o carte în mînă, așezat într-un scaun confortabil și cu un pahar de lapte lîngă el. Ploaia de lumină, de o bogăție ce sugera mai curînd toamna decît luna iunie, îi conferea aura unui personaj dintr-un tablou, gîndi ea uitîndu-se în urmă. Acest efect era subliniat și de imobilitatea gînditoare a atitudinii lui, și de poziția — s-ar fi putut zice calculată — a mîinilor și a capului frumos modelat. Fusese aproape tentată să-i atingă ușor părul cu vîrful degetelor atunci cînd trecuse pe lîngă el. Dar acum îi părea bine că n-o făcuse. Coborî pe cărarea udă, pe lîngă izvorul năpădit de caprifoi și-i urmă cu pas ușor firul ce ducea în pădure.

Trebuia să facă mișcare. Mușchii îi cereau exercițiu. Mergînd pe jos, observă că aceste săptămîni îi dăduseră o nouă vigoare fizică. Își destinse pieptul și inspiră adînc. Era prima ei plimbare de cînd venise la Jalna.

O potecă de călărie, acoperită cu un covor de ace de pin, străbătea pădurea. De o parte și de alta, mănunchiuri de lăcrămioare delicate își îndreptau spre lumină clopoțeii ca de ceară. Un pîlc de plopi tineri ce păreau palizi și pierduți printre trunchiurile groase ale

pinilor erau înveșmîntați în frunze argintii desfăcute, de parcă un roi incolor de fluturi se cuibărise acolo. De sus, din vîrful pinilor picurau notele tînguitoare ale unui porumbel care se jeluia. Ici și colo se înălța trunchiul alb și prelung al unui mesteacăn argintiu, strălucind parcă de o lumină interioară.

Zgomotul repezit al unor copite de cal acoperi gunguritul tînguitor al porumbelului. Alayne se ascunse vederii după un trunchi masiv, năpădit de mușchi. Se uită să vadă cine putea fi călărețul. Era Pheasant, cu capul descoperit, călărind un ponei zvelt. Trecură ca săgeata — zgomotul copitelor înăbușit, coamă-n vînt, ochi mari, strălucitori și sus, o față mică albă și un păr negru ciufulit. O strigă, dar fata n-auzi și într-o clipă dispăru după o cotitură.

Era prima oară după reîntoarcerea ei cînd Alayne o zărea pe Pheasant. Simți un brusc val de căldură pentru ea. Biata Pheasant, sălbatică și dulce, măritată atît de tînără cu Piers ! Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi luat silueta aceea avîntată, călare pe cal, drept un băiat.

Poteca de călărie străbătea întreaga pădure de pini. Deodată, îi apăru în față un cîmp de cartofi. Plantele acestea robuste, proaspete și înflorite, adunate laolaltă acolo în mijlocul pădurii nu erau lipsite de farmec. Aceeași impresie o lăsa și bătrînul lucrător al lui Piers, deși lipsit de farmec în bluza lui albastră, aplecat asupra sapei cu care prășea liniștit.

Alayne își urmă drumul pe poteca scăldată acum în lumina orbitoare a soarelui. Pădurea din jur nu mai era de pini ci de stejari, mesteceni și arțari. În fiecare scorbură erau mănunchiuri vesele de crini de pădure, albi sau mov-trandafirii, iar prin copaci răsuna cîntecul păsărelelor. Un graur trecu ca o săgeată. Zări albastrul unei aripi iuți de gaiță și i se păru că vede, dar nu era sigură, o pasăre tanager roșie. Apoi se auzi din nou un tropot de copite. Pheasant se întorcea. Alayne tremură de emoție, uitîndu-se în jos, pe potecă, unde micile urme de copite se imprimaseră în praf.

Pheasant se afla lîngă ea. Sărise de pe cal. Respirația animalului era iute și sforăitoare. Își băgase botul catifelat între chipurile celor două fete.

— Pheasant!

— Alayne!

Se îmbrățișară cu privirea, își strînseră mîinile, șovăiră rîzînd, apoi se sărutară. Încurcat, calul își dădu capul pe spate, scuturîndu-și hățurile.

— Hai să stăm jos în pădure, exclamă Pheasant. E minunat cum ne-am întîlnit. Vreau să zic, departe de toată familia. Ce oameni... La urma urmei noi două sîntem altfel. Și nu putem sta de vorbă așa ca acum, nu putem să fim noi înșine cînd sînt ei toți în jurul nostru. Și adăugă cu un aer drăgălaș: Eu cred că tu ești o femeie admirabilă, Alayne! Cum aș putea oare să-ți spun ce gîndesc? N-am să uit niciodată cît de frumos

te-ai purtat cu mine. Și acum ai venit înapoi să-l îngrijești pe Eden!

Se așezară printre copaci. Iarba era înaltă și atît de fragedă încît părea să fi crescut într-o singură zi. Calul începu să pască smocuri mari de iarbă mustoasă smulse grăbit, cu smucituri ale capului. Pheasant ședea cu spatele rezemat de un stejar tînăr.

Deasupra ovalului palid al feței, pe fruntea ei albă, o buclă de păr negru se răsfira ca un evantai pe jumătate deschis. Alayne se gîndi că nu văzuse niciodată niște ochi căprui atît de frumoși. Avea o gură mică pe care abia o deschidea cînd vorbea, dar pe care, atunci cînd rîdea, ceea ce se întîmpla rar, o deschidea larg, lăsînd să i se vadă dinții albi.

— Nu-i așa că viața e o încîlceală ciudată? spuse ea. Ar fi o groază de descurcat dacă am încerca să punem lucrurile la punct, nu-i așa, Alayne?

— Merită să discutăm despre asta? N-ar fi mai bine să vorbim de noi două?

— Cred că da. Dar probabil că Dumnezeu le descurcă pe toate, sau poate că noi devenim mai cumpătate odată cu vîrsta. Crezi, Alayne, că ne mai potolim odată cu vîrsta?

Alayne uitase cît de originală, cît de tulburător de inteligentă era Pheasant.

— Probabil că ne potolim, încuviință ea, cu seriozitate. Să sperăm că da... Nu pot să cred că noi două nu avem „libertate de alegere“, că sîntem doar niște simple marionete într-un dans bizar. Gura i se strînse într-o cută amară.

Lumina tremurătoare a soarelui se cernea asupra lui Pheasant. Încerca să vadă cu ochii minţii acel dans macabru. Spuse :

— Pot să mi-l închipui pe Renny conducînd balul. Apoi unchii, mătuşa. Noi toţi îi urmăm ţopăind, ţinîndu-ne de mînă, înclinîndu-ne, uitîndu-ne îndărăt peste umăr. Ultimul e Wake, cu coarne mici, cîntînd din fluier melodia. O privi pe Alayne drept în ochi. Am atîta imaginaţie, Alayne. Îmi pot imagina tablouri unul după altul, ore în şir. E foarte bine să ai imaginaţie. Piers n-are aproape deloc şi zice că ar vrea ca nici eu să n-am atît de multă. Crede că aş fi o soţie şi o mamă mai bună dacă aş avea mai puţină imaginaţie. Tu ce zici ?

— Eu zic, replică Alayne, că eşti un copil adorabil. Mi s-a spus că eşti mamă, dar aproape nu-mi vine să cred.

— Aşteaptă pînă o să-l vezi pe Mooey ! E pur şi simplu minunat ! Nu-i aşa de rotofei ca fetiţa lui Meg, dar are o privire ! Aproape că mă sperie... Totuşi, eu nu cred că e adevărată zicală că cei buni mor tineri. Uite, eu n-aş considera-o pe bătrîna doamnă Whiteoak — pe bunica — deosebit de bună, tu ce zici ? Nu că aş insinua c-a fost vreodată imorală — n-aş azvîrli cu pietre în cineva, Doamne fereşte — dar cred că în toată lunga ei viaţă a fost mai degrabă cinică decît pioasă, tu nu crezi la fel ?

— Ba da. Şi dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mai gîndi la moartea timpurie a lui Mooey... Spune-mi, Pheasant, cine e această domni-

şoară Ware ? Meg a luat-o cu ea o dată cînd a venit să-i aducă nişte prăjituri lui Eden. Pare o fată cam ciudată. E englezoaică, nu-i aşa ?

— Da. E un fel de domnişoară de companie a lui Meg şi e tare drăguţă cu mine. Se dă în vînt după bărbaţi. Să-ţi spun drept, trebuie să stau cu ochii pe ea cînd e Piers prin preajmă... Smulse nervoasă o mînă de iarbă şi adăugă : Meg vrea s-o mărite cu Renny.

Ce făceau păsările din vîrful copacilor ? Ce lucru straniu se petrecuse cu locuitorii vizuinelor de sub pămînt ? Prin toată pădurea trecu un freamăt inexplicabil. Alayne îl simţi alunecînd pe deasupra pămîntului, apoi în sus de-a lungul trunchiurilor şi pe ramuri pînă la frunzele care începură să tremure ciudat. Se aşternuse o umbră pe cer ? Ce tot spunea copila asta ?

Meg, cu încăpăţînarea ei stupidă de a-şi atinge ţelurile, îşi propusese să-l însoare pe Renny cu o femeie aleasă de ea — în ce scop ? Îl văzu pe Renny cu firea lui aprigă. O revăzu pe Minny Ware, cu ochii ei înguşti, de o culoare ciudată, rîzători, deasupra pomeţilor înalţi, cu gura ei roşie şi zîmbitoare, cu gîtul plin şi alb. Auzi vocea ei joasă, cu inflexiuni bogate, rîsul sonor, firesc.

Încercă să rostească cu o voce fermă :

— Dar Renny cum primeşte ideea ?

Pheasant se încruntă.

— Cine poate şti ce gîndeşte Renny ?
dus cu toţii la Jalna. Minny a cîntat acompa-
zice : „Grozavă iepuşoară !“ Aseară ne-am
Cum se pricepe el bine la cai, probabil că

niindu-se la pian. Mi s-a părut că Renny s-a învîrtit cam mult în jurul pianului. Tuturor le-a plăcut grozav cum a cîntat Minny. Unchii nu-şi mai luau ochii de la ea şi, dacă vrei să mă crezi, bunica a ciupit-o de coapsă! Minny a avut un succes teribil. Dar Renny n-o să se însoare niciodată cu ea. N-o să se însoare cu nimeni. E prea rece.

La aceste cuvinte, Alayne simţi o puternică strîngere de inimă dar totodată o bolnăvicioasă senzaţie de mîngîiere, ca un soare ce luceşte tulbure prin ceaţă.

Conştient parcă de prezenţa unei emoţii intense, calul încetă să pască, îşi înălţă capul şi privi surprins. Pheasant se îndreptă spre el şi luă hăţul în mînă.

— Începe să se neliniştească, zise ea. Şi eu trebuie să plec. Am promis că nu voi lipsi mult. Porniră împreună pe potecă, Pheasant ducînd calul. În cîmpul de cartofi, bătrînul se rezema de sapă, privind ţintă în jos, cu un aer gînditor, la plantele robuste.

— La ce visezi, Binns ? îi strigă Pheasant.

— Îs gărgăriţe aici, răspunse el şi căzu din nou pe gînduri.

Calul tropăia nepăsător din copite pe cărarea umedă dar tare. Deasupra capetelor lor, păsările ţeseau parcă o reţea de cîntece cu un model complicat, mereu schimbător.

— Cam stă de pomană, bătrînul, spuse Alayne.

— Există o explicaţie psihologică. Pheasant avea din nou expresia ei inteligentă. Asta e din cauză că ogoarele sînt răzleţe, departe unul de altul, prin pădure. Omul se moleşeşte văzînd numai pădure în jur. Noah Binns nu-şi vede de treabă azi. Uitîndu-se înapoi peste umăr, îi strigă :

— Hei, trezeşte-te... Noah !

— Îs gărgăriţe aici, răspunse bătrînul, fără să-şi ridice capul.

Cînd intrară în pădurea de pini o întîlniră pe Minny Ware împingînd un cărucior în care se afla Patience, copilaşul lui Meg. Minny purta o rochie foarte scurtă de un verde intens şi o pălărie mare cu borurile lăsate, potrivită pentru o petrecere în aer liber.

— Oh, bună ziua, exclamă cu accentul ei londonez. Lumea bună a ieşit la plimbare, da ? Se întoarse şi săltă căruciorul pe roţile dinapoi, urmărind-o pe Alayne pe sub borul pălăriei. Cum vă place vremea ? întrebă ea. Superbă, nu ? De cînd sînt, n-am văzut atîta soare.

— La Căsuţa Scripcarului frunzişul e prea des. Nu avem suficient de mult soare. Vocea lui Alayne era rece şi distantă. Abia îşi putea ascunde antipatia faţă de această fată plină de viaţă. Simţea că alături de ea îşi pierde culoarea, conturul.

— Cum se mai simte soţul dumneavoastră? întrebă Minny Ware. Mai bine, sper. Trebuie să fie îngrozitor să ai ceva la plămîni. Cred că ai mei sînt făcuţi din cauciuc.

Rîsul ei plin şi spontan se revărsă în cascade. Ai fi zis că e gata să se pună pe cîntat.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse Alayne, acră. Se simte mai bine.

Minny Ware continuă afabilă.

— Domnul Renny îmi propusese să trec într-o zi pe la Căsuța Scripcarului și să-i cînt. Era de părere că asta l-ar putea înviora. Credeți că i-ar plăcea ?

— Cred că da.

Dar în vocea ei nu răsuna nici o umbră de încurajare.

— Eu una, cred că fără muzică mi-aș pierde mințile, spuse Minny. Cred că la New York aveți ocazia să ascultați muzică minunată.

— Da, foarte bună.

Alayne de-abia își mișca buzele. Se uita drept în față.

— O să ajung și eu acolo odată. Va trebui să vă rog să mă inițiați.

Alayne nu răspunse.

Patience gîngurea și-și întindea mînuțele către cal.

Pheasant rîse.

— E o adevărată Whiteoak ! Ia uitați-vă la ea, vrea să se urce în șa.

Cu o mișcare rapidă a brațului ei gol, Minny ridică fetița și o săltă în șa, menținînd-o în echilibru.

— Cum îți place, puișor ? se alintă ea. Ce dii-dii drăguț ! Lovi calul pe crupă.

— Pentru Dumnezeu, ai grijă, Minny, e nervos, strigă Pheasant și mîngîie calul ca să-l liniștească.

— Zău ? rîse Minny. Pare un animal docil. Nu-i așa că fetița e o scumpă, așa călare ?

Într-adevăr Patience era încîntătoare, cu părul ei castaniu, moale, bătut de vînt, cu ochii strălucitori de bucurie. Strîngea frîul cu mînuțele și gîngurea extaziată.

— E o adevărată Whiteoak, sublinie încă odată Pheasant, solemn.

Alayne nu se dădea în vînt după copii și, în special, nu după copilul lui Meg. Probabil pentru că nu îi înțelegea, pentru că nu avusese de-a face în viața ei cu copii. Ca să spună ceva, admiră grația calului.

— E din vest, explică Pheasant. N-a fost tratat prea bine. Cînd l-au tuns, i-au găsit urme de bătăi pe tot corpul. A fost marcat de două ori cu fierul roșu. Bănuiesc că asta doare rău, deși se zice că nu. Aruncă o privire la ceasul de la mînă. Cred c-ar fi mai bine s-o așezi pe Patience înapoi în cărucior. Trebuie să mă-ntorc acasă.

Minny Ware luă fetița în brațe. Își apăsă gura roșie și cărnoasă de obrazul ei fraged.

— Muzică și copilași, murmură ea, în timp ce-l săruta. Sînt trupul și sufletul vieții, nu-i așa ? N-aș putea trăi fără muzică și fără copii. În Anglia îngrijeam totdeauna cîte un copil, cînd vreo mamă din parohia tatălui meu era bolnavă.

Alayne și-o închipui pe Minny ca pe simbolul maternității, cu un cîntec fluturînd pe buzele ei roșii și umede, cu un copil strîns la sînul ei generos. „Cîntece și copii“ — o procesiune fără de sfîrșit țîșnind din trupul ei viguros. Cu o nouă strîngere de inimă o văzu ca soție a lui Renny, cîntîndu-i, purtîndu-i în pîntece copiii. Minny părea demnă să devină consoarta unui Whiteoak. O ființă a cărei extraordinară energie fizică și docilitate spirituală se integra perfect în cercul lor.

Se văzu pe sine ca pe o creatură cu totul diferită, un aliaj ce niciodată n-ar putea fuziona; o pasăre care clocește într-un cuib străin, adresîndu-se unui soț pentru care glasul ei va rămîne pururea neînțeles.

Își strecură degetul în palma delicată a copilului. Mînuța se strînse în jurul degetului ei și-l trase către gurița curioasă.

Pheasant sări în șa cu o mișcare degajată. Bluza ei albă și largă avea o ruptură prin care se zărea un umăr tînăr și fragil. Îmboldi calul. Într-o clipă, calul care pînă atunci se mișcase alene, cu capul plecat, deveni o forță, o săgeată. Copitele lui care izbeau pămîntul, zvîrliră în sus un nor de ace de pin. Curba brună a crupei calului unduia sub povara călărețului. Cal și călăreț dispărură după o cotitură a potecii.

Cele două femei își continuară drumul împreună. Cînd ajunseră la locul de unde Alayne trebuia să apuce pe cărăruia îngustă ce ducea spre Căsuța Scripcarului, Minny Ware întrebă :

— Deci pot să vin odată să cînt ?

— Da, te rog, răspunse Alayne.

La urma urmei lui Eden i-ar fi plăcut s-o asculte cîntînd. Nu avea multe distracții, izolat printre copaci. Probabil că se plictisise tot citind sau ascultînd-o pe ea citindu-i.

Îl găsi stînd pe pămînt sub un cedru care se înălța ca o turlă ascuțită în spatele lui. Îl întrebă îngrijorată :

— Crezi că-i bine să stai jos pe pămînt ? Mi-e teamă să nu fie ud.

Eden, iritat, își trecu mîna prin păr.

— Mi-a fost groaznic de cald. Mi s-a părut că-i mai mult aer aici, pe jos.

— Mă întreb uneori, spuse Alayne uitîndu-se la el cu fruntea încruntată, dacă ai făcut bine venind la Jalna. Poate ar fi trebuit să te fi dus undeva în munți sau pe malul unuia din lacurile voastre din Nord. Chiar și acum, dacă ai vrea să pleci, aș veni cu tine.

— Nu. Își întoarse capul într-o parte, morocănos. Aici mă aflu, aici rămîn. Dacă mă însănătoșesc, cu atît mai bine. Dacă nu, n-are mare importanță. Întinse mîna, culese un crin de pădure și-i smulse petalele una cîte una.

— Prostii, făcu Alayne tăios. Are foarte multă importanță. Am făcut atîta drum pentru ceva lipsit de importanță ?

— Lipsit de importanță pentru tine.

— Nu e adevărat.

— Nu mă mai iubești...

Alayne nu răspunse.

— Mă iubești ? insistă el, copilărește.

— Nu.

— Atunci de ce aș avea vreo importanță pentru tine ? Pentru numele lui Dumnezeu, să nu spui că opera mea are importanță pentru tine !

— Ba da. Și tu ai, pentru tine însuți. Nu poți să înțelegi că sentimentele mele pentru tine s-au prefăcut în altceva, diferit de dragoste — dar care mă face să doresc să am grijă de tine, să te ajut să te însănătoșești ? Se apropie și se uită în jos la el cu compa-

siune. Trebuia să-i abată gîndurile de la boala lui.

— Chiar adineauri am întîlnit-o pe Minny Ware. Se oferă să treacă pe aici într-o zi și să-ți cînte. Ți-ar face plăcere ?

— Nu, răspunse el. Nu mi-ar face nici o plăcere. Nu vreau să vină aici. E stupidă și proastă. Îmi închipui ce sunete o să scoată — stupide și prostești.

Mînată de un impuls pe care nu și-l putu reține, Alayne zise :

— Meg plănuiește s-o mărite cu Renny.

Fața lui căpătase o expresie comică.

— S-o mărite cu Renny ! Dar de ce ? De ce vrea s-o mărite pe fata aceea cu Renny ? Ochii lui cu privirea voalată se adînciră în ochii lui Alayne, dar ea simți că mintea lui ageră căuta să descopere cu înfrigurare motivele complicate ale lui Meg.

— Fata aceea, repetă el. Fata aceea și Renny ! Nu pot să pricep. Ba da, stai ! O pîlpîire de bănuială răutăcioasă i se furișă în ochi. Îi e teamă lui Meggie, asta e — teamă ! E gata să-l însoare chiar cu o idioată decît să se întîmple așa ceva.

— Ce să se întîmple ? Ce misterios ești ! Dar inima începu să-i bată sacadat.

Eden își miji ochii și se uită iscoditor în sus spre ea. Lumina soarelui și umbra frunzelor care jucau pe fața lui îi imprimau o grimasă sardonică.

— Biata mea fetiță, nu înțelegi ? Fratele soțului decedat ! Meggie se gîndește că e foarte posibil să mor și se teme că o să te măriți cu Renny. Ca să nu se întîmple așa

ceva, vrea să-l căpătuiască cu o cîntăreață drăgălașă și plinuță. Înțeleg totul. Pariez că o să reușească. Săracu' Reynard. Vulpoiul ăsta șiret și roșcovan e pierdut. O să-l ademenească în capcană cu găinușa asta plinuță și lingușitoare. Și chiar Meg îl va conduce la capcană și-l va face s-o adulmece. Doamne, Renny nu mai are nici o scăpare !

Alayne stătea în picioare uitîndu-se în jos la el, sub umbrele jucăușe ale frunzelor. Fața ei avea o paloare alb-verzuie. Inima îi fu cuprinsă de o grea neliniște. Avea senzația că erau neputincioși, mînați inexorabil de forțe oarbe. Erau prinși în urzeala țesută după modelul făurit la Jalna. Întocmai ca firele dintr-un război de țesut, ei nu se mai puteau desprinde. Simți prin tot trupul huruitul profund al războiului de țesut încins de căldură.

Eden o privea cu o curiozitate rece.

— Te afectează ? o iscodi el cu răutate. Te afectează chiar atît de mult ?

— Cum chiar atît de mult ? se indignă ea simțind cum o cuprinde un val de ură.

— Mă uit la fața ta ! Știi cum arăți ? Își schimbă expresia feței arborînd o mască de durere. Uite așa arăți !

Alayne simțea lacrimi de furie, de rușine, înțepîndu-i pleoapele.

— Ești gata să izbucnești în plîns ! Pentru mine ? Pentru Renny ? Ori pentru tine? Ia spune-mi, Alayne !

Alayne nu mai putu suporta. Se întoarse și se îndreptă grăbită spre casă. Eden rămase, savurînd momentul. Își spuse : „Tră-

iesc... trăiesc! Nu mă rod viermii. Își întoarse brațul așa încît să-și poată examina încheietura care fusese o dată atît de plină, de solidă. Nu s-a făcut încă pulbere!“ Își luă pulsul. „Bate, încă!“ Se ridică — i se părea că se simte mai puternic și o urmă pe Alayne în casă. Micuța scoțiană tocmai punea masa. Dintr-un moment într-altul, Rags urma să sosească cu mîncarea lor. Prin crăpătura ușii de la camera ei, o văzu pe Alayne în picioare, la oglindă, cu mîinile ridicate spre păr. Brațele și umerii ei goi și curba dulce a liniei lor stîrni în el amintirea unor emoții. Nu de mult aceste brațe îl cuprinseseră. Nu de mult schimbaseră între ei mîngîieri delicate, pasionate. Și totul se sfîrșise atît de repede! Amintirea lor era la fel de lipsită de sens ca o umbră din care pierise substanța.

Cu toate acestea, umbra amintirii îl tulbură. Se plimbă de colo, colo prin cameră, fredonînd o melodie.

Alayne ieși din camera ei. Eden o privi curios. Pornirile lui erotice, sensibilitatea lui, îi dădeau puterea de a se transpune într-o persoană de sex opus, de a analiza cu o precizie neobișnuită emoții străine lui, așa că acum era conștient că sub calmul ei studiat se ascunde tumultul stîrnit de vorbele lui.

Alayne intuise întrucîtva această capacitate a lui de a pătrunde sufletul sexului opus dar nu-i percepuse niciodată adîncurile întunecate. I-ar fi fost imposibil să mai rămînă cu el sub același acoperiș dacă ar fi știut

cît de clar înțelesese ce se petrece cu ea în acel moment.

Alayne își pusese o rochie mai subțire, de un vișiniu palid, ce părea să fi împrumutat culoarea atmosferei căci, deși era miezul zilei, camera era scăldată într-un amurg verzui datorită frunzișului abundent care se înălța între ferestre și soare.

— Cît de drăguță și proaspătă arăți, spuse el privind-o.

Alayne nu răspunse ci se îndreptă spre fereastră și privi afară printre frunzele viței sălbatice. Se gîndi la Renny și la promisiunea lui de a tăia o parte din aceste plante agățătoare. De ce nu venea? Era atît de absorbit de treburile lui încît își neglija fratele, sau dorea s-o evite pe ea? Își mărturisi înciudarea care o cuprinsese împotriva lui. Se întrebă cu pornire de ce dragostea ei pentru Renny trebuia să îmbrace atît de des haina aspră a iritării.

Se făcuse luna iulie, cînd în sfîrșit Renny veni. Era o zi neguroasă după o săptămînă de arșiță intensă. Cînd priviră dimineața pe fereastră, mica lor lume împădurită era învăluită de o ceață nefirească. Pînze subțiri de abur acopereau frunzele enorme și, către vîrfurile lor, se prefăceau în picături străvezii. Viața de obicei clocotitoare a pădurii în timp de vară era adîncită acum în tăcere, cuprinsă parcă de o toropeală profundă după activitatea trepidantă a săptămînii ce trecuse. Nu se mai auzea nici viersul păsărilor; doar dinspre micul izvor, ascuns sub bolta lui de caprifoi, răzbătea un murmur

stins ca însăşi răsuflarea ierbii adormite. Pe măsură ce treceau orele dimineţii, ceaţa se ridică uşor şi soarele se ivi, aproape tot atît de palid şi somnolent ca bătrîna lună. Zi de zi, cărarea ce pornea din faţa uşii se îngusta tot mai tare, dispărea tot mai mult năpădită de flori şi buruieni. Era prea puţin folosită. Vizitele celor de acasă se răriseră, fie din cauza arşiţei şi moleşelii aduse de luna iulie, fie pentru că erau ocupaţi cu ţesătura noului tipar ce se urzea la Jalna. Eden şi Alayne rămăseseră foarte mult timp singuri, petrecînd zile toropite, izolaţi de boala lui şi de împotrivirea ei de a se întîlni cu familia.

Alayne părea cuprinsă de apatie. Puteau să continue aşa la infinit, trăindu-şi zilele în acea umbră verzuie, nopţile în visuri fantastice. Tresări, se sperie chiar, în acea dimineaţă cînd văzu silueta lui Renny detaşîndu-se din ceaţa groasă ce plutea sub copacii din livadă, dînd impresia că trupul său era unul dintre trunchiuri, care o pornise pe cărare. Observă că purta o bluză albă, largă, şi pantaloni de călărie; într-o mînă ducea o unealtă şi-n cealaltă un fir lung de măzăriche, acoperit cu flori mici purpurii. Păşea cu atîta energie pe cărare, părea atît de puţin stînjenit de aerul umed şi de ceaţă, încît Alayne văzu cum ceaţa se dă parcă în lături din calea lui, că se subţiază şi se împrăştie la apropierea lui.

Eden care încerca să scrie îşi ridică ochii de pe teancul de hîrtii aflat pe genunchii

lui şi, ca şi Alayne, privi aproape uluit spre uşa în cadrul căreia apăruse Renny.

O expresie de stînjeneală atenua trăsăturile de obicei dure ale fratelui mai mare. Era conştient că dăduse dovadă de nepăsare, chiar de cruzime, dar după întoarcerea lor încercase un simţămînt de timiditate care-l făcuse să-i evite. Deşi Alayne revenise doar pentru a-l îngriji pe Eden, pentru a-i reda sănătatea, ca apoi să se despartă iar de el, părea acum să-i aparţină din nou. Nu trebuia s-o vadă pe Alayne, să se gîndească la ea, s-o dorească, cu senzaţia aceea dureroasă pe care o resimţi faţă de ceva ce nu poţi avea niciodată. Renny se retrăsese, împins de un fatalism aproape animalic, aşteptînd ca evenimentele să se desfăşoare aşa cum le era scris. Stătea la pîndă. Instinctele lui nu se puteau înşela. Simţea prezenţa celor doi pînă şi în aerul pe care-l respira, în pămîntul pe care călca. Cu toate acestea putea să fi trecut toată vara fără să se fi dus la ei, dacă Augusta nu i-ar fi atras atenţia în acea dimineaţă asupra desimii viţei care acoperea veranda, asupra mărimii neobişnuite a frunzelor de geranium din straturi, asupra dificultăţii de a stîrpi buruienile din grădină şi a necesităţii de a tunde peluza. Toate aceste dovezi de luxuriantă explozie a naturii l-au îndemnat să inspecteze vegetaţia, cu siguranţă şi mai abundentă, de la Căsuţa Scripcarului. Era posibil ca cei de acolo să fie impresuraţi de un gard viu la fel de des ca acel din jurul Castelului Frumoasei din pădurea adormită.

Trecînd prin livadă zărise un mănunchi de măzăriche purpurie, atît de răsucită și încolăcită în jurul ei încît, prin ceață, se ivea ca un glob de aur, minunat. Rupsese o rămurică lungă și i-o aduse lui Alayne. Îi atîrna din mînă legănîndu-se, atingînd aproape pragul. Prepelicarii apărură în stînga și în dreapta lui.

Eden era în culmea fericirii că-l vede. Cu fața iluminată de un zîmbet copilăresc exclamă :

— Renny, în sfîrșit ! Credeam că m-ai uitat. Cît timp crezi că a trecut de cînd n-ai mai fost pe aici ?

— Săptămîni, știu. Mi-e chiar rușine. Dar am fost foarte...

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu spui că ai fost ocupat. Oare cum o fi asta, să fii ocupat ! Eu personal am uitat !

— Dar ai știut vreodată ? îi replică Renny, apoi intră și rămase în picioare lîngă el. Cîinii intrară și ei, cu un aer de mare demnitate dar cu blana de pe picioare și de pe burtă șiroind din cauza ierbii ude.

— Să-i dau afară ? o întrebă el pe Alayne. Mi-e teamă că lasă urme pe podea.

— Nu, nu ! se împotrivi Eden. Îmi plac. Ce bine arată ! Și tu la fel. Nu-i așa, Alayne ? Cîinii se apropiară de el și-i adulmecară mîinile slăbite.

— Arată ca-ntotdeauna, răspunse ea cu răceală.

Acum cînd în fața ei stătea cel pe care întreaga-i ființă dorise să-l vadă, simți că o

cuprinde ciuda față de robustețea și detașarea lui. Cît de puțin îi păsa de Eden, de ea, de oricine în afară de el însuși !

Ochii căprui ai lui Renny se opriră pe fața ei. Se îndreptă spre ea, ușor stînjenit și-i întinse ramura de măzăriche.

— Am cules-o în livadă, îi spuse. Ciudată plantă. Nu-i decît o buruiană, dar ce frumoasă ! M-am gîndit c-o să-ți placă.

— Chiar că ducem lipsă de verdeață în jurul nostru, glumi Eden.

Alayne luă măzărichea. Mîinile lor se atinseră. Alayne căutase atingerea înadins. Trebuia să simtă amețeala acestei atingeri... Firul de măzăriche se agăță de mîinile ei cînd îl puse într-o vază. Își îndepărtă mîinile dar cîrceii rămaseră agățați, ieșind din vas, de parcă i-ar fi căutat degetele pe dibuite.

Alayne se așeză lîngă fereastră. Renny își trase un scaun lîngă Eden și, cercetîndu-l atent, constată :

— Te înzdrăvenești după cîte văd. Și Drummond, doctorul familiei, zicea că te refaci văzînd cu ochii. E de părere că pînă-n toamnă ai să fii aproape sănătos.

— Ce bătrîn păcătos și prost, exclamă Eden ! Nu m-a mai văzut de săptămîni de zile.

— Nu-i nimic altceva de făcut decît să continui tratamentul. Ai cea mai bună îngrijire.

— Toată lumea mă evită, continuă Eden. Parcă aș fi ciumat ! Singurul care vine să mă vadă e Wakefield și pe el trebuie să-l go-

nesc. Dacă n-ar fi Rags, n-aş şti ce se mai întîmplă pe-acasă.

— Ce ţi-a spus Rags? întrebă Renny, pripit.

— Nimic special în afară de faptul că Piers şi nevasta lui s-au întors iar acasă. Cred că Meggie nu i-a mai putut suporta.

Atît Renny cît şi Alayne nu puteau pricepe cum îi venea să repete această ştire. N-avea fără doar şi poate nici pic de ruşine. Alayne privi pe fereastră şi Renny îşi contemplă cizmele. După o pauză, întrebă:

— Dar Meggie vine să te vadă?

— Nu prea des. Dar ea are o scuză. Drumul e cam lung şi ea se-ngraşă pe zi ce trece. A adus-o odată pe fata aceea, pe Ware. Cred că o cunoşti! Îl privi pe Renny cu un surîs ironic, uşor dispreţuitor.

— Da. I-am dat vreo două lecţii de călărie.

— Ah... Cum stă în şa?

— Ca un sac de făină.

Eden izbucni în rîs:

— Dacă te-ar auzi Meggie!

Alayne nu mai putea suporta. Trebuia să-l oprească.

— Eden, îl întrerupse ea cu o voce seacă, aspră, e timpul să-ţi bei gălbenuşul frecat cu lapte. Mă duc să ţi-l pregătesc.

Se ridică şi, trecînd pe lîngă el, îi azvîrli o privire rugătoare. Buzele ei se mişcară schiţînd cuvîntul „Încetează".

Cînd fraţii rămaseră singuri, Renny întrebă:

— Ce vrei să spui?

— O, nimic, doar că pare să fie micuţa favorită a lui Meggie. Numai că, sincer vorbind, e îngrozitor să stai închis cu cineva o viaţă întreagă. Aceeaşi figură, aceeaşi voce. Aceiaşi ochi. Oricît ai ţine la acea persoană — oricîtă recunoştinţă i-ai datora în toate privinţele, cum e cazul meu. Închipuie-ţi cum ar fi să stai aici între aceşti patru pereţi, zi şi noapte, doar cu Alayne! Ochii săi, scînteind de maliţie, căutau privirea lui Renny. Păreau să spună: „Poţi să fii tu sănătos — solid ca unul din caii tăi — dar uite cum te chinuiesc eu. Ce n-ai da să ai ce am eu — şi care pentru mine nu înseamnă nimic!"

Renny urmă imperturbabil:

— Ei bine, oricum văd că te înzdrăveneşti. Asta e lucrul cel mai important.

Chiar dacă îi atinsese punctul vulnerabil, îşi ascundea bine durerea, diavolul roşcovan.

Alayne aduse gălbenuşul de ou. Eden îl amestecă, contemplînd cu o privire fixă lichidul gălbui. Cei doi îl priveau. Era slăbit, lipsit de scrupule, ţinîndu-i parcă pe amîndoi în păienjenişul ironiei sale. Aerul vibra în jurul lor, izolîndu-i, de parcă toţi trei ar fi fost fiinţe potrivnice unul faţă de celălalt.

Renny începu să vorbească fără şir. Noutăţi despre grajdurile lui, despre familie. Unchii şi mătuşa Augusta nu părăseau casa din cauza caniculei. Bunica se simţea bine. Primiseră tocmai o ştire că Finch îşi luase examenele. Băiatul era fericit. O să scoată ei ceva din el!

În cele din urmă se ridică.

— Ei, acum să vedem ce e de făcut cu verdeața asta ! Am adus niște foarfeci și un fierăstrău așa că dacă vreți, arătați-mi ce să tai...

— Însoțește-l tu, Alayne, spuse Eden. E o ceață groaznică afară. Eu rămîn aici, să văd dacă pot face ceva cu asta.

Renny aruncă o privire la teancul de hîrtii aflat pe genunchii lui Eden. Rîndurile așternute acolo păreau versuri. Sfinte Dumnezeule, iar se apucase ? Renny sperase că boala o să-l vindece și de cealaltă slăbiciune. Dar nu, cît timp va trăi, Eden va produce versuri, și necazuri.

Afară ceața continua să învăluie pădurea grațioasă și toropită. Soarele palid ca o lună, de-abia o lumina. Picurile de umezeală ce se scurgeau de pe frunze se îngînau cu murmurul înăbușit al izvorului.

— E o dimineață cam nepotrivită pentru tăiatul plantelor, spuse Alayne. E greu de prevăzut care va fi efectul. Gîndea. „Sîntem singuri, învăluiți în ceață. Am putea fi singurii doi oameni de pe lume".

— Da, încuviință el pe același ton neutru. E o dimineață stranie. Crengile par să țîșnească de nicăieri. Asta nu mă va împiedica totuși să le tai. Gîndea : „Fața ei e ca o floare albă. Ce-ar zice dacă aș săruta-o ? Aș alege linia delicată a gîtului".

Alayne aruncă în jur o privire nehotărîtă. Ce vroia oare să-l roage ? Ah, da, cărarea.

— Cărarea asta, spuse ea, trebuie lățită. Ne udăm rău picioarele.

Renny măsură cărarea cu privirea. Era mai puțin periculos decît s-o privească pe Alayne.

— Aș avea nevoie de o coasă. O să trimit un om după amiază și o să taie tot ce a crescut peste măsură. Acum o să mai răresc din ramurile astea prea lungi.

În scurtă vreme, de jur împrejur zăceau crengi îngreunate de frunzișul abundent ce le năpădise în toiul verii. Iar pe jos, grămăjoare de plante mărunte : crengile de sînger, cu boabele ca de ceară ; de soc, cu fructele care tocmai se înroșeau ; de oțetar — ale cărui panașe încă verzi păreau ele însele copaci în miniatură ; de omag — încă înflorit ; și pretutindeni pe unde pășise Renny, lăstari fragezi striviți de cizmele lui grele. Cîinii lui alergau de colo-colo alungînd în vizuini veverițele și iepurii pe care Alayne încercase să-i îmblînzească. „Ce tipic pentru Renny !" gîndi ea cuprinsă de unul din acele valuri de înciudare, care le urmau îndeaproape pe cele ale iubirii.

— Ajunge, exclamă ea în cele din urmă. Mi-e și teamă să mă gîndesc cum va arăta totul cînd o să apară soarele.

— Mult mai bine, o asigură el. Se opri și-și aprinse o țigară. Fața lui căpătă o expresie gravă. Trebuie să-ți spun motivul adevărat pentru care unchii și mătușa n-au venit să vă vadă. Ești sigură că Rags nu i-a spus nimic lui Eden ?

— Nimic.

Era speriată. Se temea de o întorsătură neașteptată a evenimentelor.

El continuă :

— Am fost îngrijorați — își încreți fruntea și trase adînc fumul în piept — din pricina bunicii.

Bunica ! Veșnic acea bătrînă, deplorabilă, sinistră dar impunătoare figură sculptată la prova vasului de război : Jalna.

— Da ? Nu se simte bine ?

Renny replică iritat :

— Se simte foarte bine. Minunat de bine. Dar... ne-a speriat teribil pe toți, și acum se comportă — ei bine, da, de o manieră îngrijorătoare. M-am gîndit că e mai bine ca Eden să nu afle.

Alayne îl privea lung, complet derutată.

— S-a prefăcut că moare. A montat o scenă reală ca pe patul de moarte. Despărțiri și toate celelalte. A fost înfiorător. Nu-ți poți închipui cît de bine și-a jucat rolul.

Alayne putea să-și închipuie orice despre bătrîna Adelina.

— Povestește-mi în amănunt.

— Să nu-i spui nimic despre asta lui Eden.

— Sigur că n-o să-i spun.

— Ne-a speriat îngrozitor. Mă întorsesem destul de tîrziu. Pe la ora unu noaptea, cred. Tocmai aprinsesem lumina la mine în cameră. Wakefield nu dormea. Spunea că nu poate să doarmă din pricina lunii care-i lumina camera și a ușii de la dulap rămasă întredeschisă. Îi era frică. Vroia să mă uit în dulap ca să se convingă că nu e nimeni ascuns acolo. M-am uitat ca să-i fac pe plac.

Chiar cînd mi-am vîrît capul în dulap s-au auzit ciocănituri grăbite de jos. Bunica bătea în podea cu bastonul. Copilul era foarte agitat și a țipat. L-am lăsat și am alergat jos în camera bunicii. Mătușa Augusta mi-a strigat : „Te duci la mama, Renny ? Nu înțeleg cum poate să-i fie foame la ora asta !“ Ei bine, în camera ei lampa de noapte ardea ca de obicei. Am văzut-o stînd în pat și ținîndu-se cu mîna de gît. A spus : „Renny, mor. Cheamă-i și pe ceilalți !“ Poți să-ți închipui ce am simțit. Am întrebat-o ce o doare dar a scos doar un fel de gîlgîit. Apoi a reușit să articuleze : „Copiii mei ! Vreau să le spun la revedere. Tuturora. Adu-i la mine !“ Am adus niște coniac din sufragerie și am izbutit să-i dau o înghițitură, apoi am sprijinit-o de perne. Papagalul mă tot lovea cu ciocul de parcă nu voia să lase pe nimeni lîngă stăpîna lui. Apoi m-am dus la telefon și doctorul Drummond mi-a promis că vine îndată. După aceea am alergat sus. I-am trezit pe toți. Pe Finch, care doarme la mansardă. Pe micul Wake. Doamne, erau cu toții extrem de palizi.

— Și, deci, se prefăcea numai ?

— Ne-a păcălit pe toți. Ne-am strîns grămadă în jurul patului. Ne-a îmbrățișat pe fiecare pe rînd. Mi-am spus în sinea mea : „Ce zdravene îmbrățișări“. Avea cîte ceva de spus fiecăruia. Un fel de mesaj. Pe fața unchiului Ernest curgeau lacrimile. Wake hohotea. Ne-a păcălit pe toți. Amintindu-și scena, Renny se înroși și mai tare.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă a venit doctorul. I-a deschis pleoapele. I-a luat pulsul și a spus : „Nu sînteți pe moarte !“ Bunica a răspuns : „Mă simt mai bine acum. Aș vrea să mănînc ceva.“ A doua zi de dimineață ne-a povestit că stătea trează în pat cînd i-a venit ideea că i-ar plăcea să știe cît de mult am suferi aflînd că e pe moarte.

Alayne rosti printre buze :

— Sper că a fost satisfăcută.

— Cred și eu. Alcătuiam cu toții un tablou jalnic... Dacă ne-ai fi văzut tîrîndu-ne înapoi în camerele noastre. Cu părul măciucă, în cămăși de noapte. Eram niște arătări caraghioase, te rog să mă crezi !

— A fost de o cruzime cumplită.

— Poate. Dar, o glumă grozavă pe spinarea noastră. Și, cred, o mare satisfacție pentru bunica.

— V-a necăjit destul.

— Dacă ne-ai fi văzut !

Alayne zîmbi cu o notă de amărăciune :

— Cred că vă înțeleg.

— Pe cine anume ?

— Pe voi — ca familie.

— E ușor să ne înțelegi — cînd ne cunoști.

— Doar sîntem prieteni — nu-i așa ?

— Prieteni ? Nu cred că aș fi în stare.

— Deci nu te gîndești la mine cu prietenie ?

— Eu ? Cu prietenie? Doamne sfinte, Alayne ! Și mai zici că bunica e cea care mă chinuiește !

— Ei bine, să revenim la bunica ta. Spuneai ceva despre o comportare ciudată. Era curată nebunie să lase ca discuția cu el să alunece pe un teren periculos. Mai bine să vorbească de bătrîna Adelina.

El continuă, încruntîndu-se :

— Necazul e următorul. Din noaptea aceea vrea întruna să-și consulte avocatul. Îl cheamă o dată la cîteva zile. Cred că a ajuns un coșmar pentru el. Din cauza asta la Jalna atmosfera e încordată. Pe mine personal nu mă preocupă testamentul. Dar știu că pe unchii mei îi preocupă. Și, oricum, nu poți să nu-ți pui întrebarea. Cred că știi că va lăsa tot ce are numai unuia dintre noi. Bănuiesc că fiecare se întreabă dacă arăta destul de îndurerat în noaptea aceea. Aproape că și-ar dori ca ocazia să se repete. Ți-am spus că unchiul Ernest a plîns. Bănuiesc că unchiul Nick își închipuie că de aceea unchiul Ernest se ține atît de țanțoș acum. Ar vrea să fi stors și el vreo douătrei lacrimi.

Izbucni într-un rîs brusc și sacadat, rîsul lui obișnuit.

— Dacă așa stau lucrurile, constată ea ironic, și Wakefield a plîns !

— Și Mooey ! Nu ți-am spus că a fost adus și el jos ? Scumpa noastră bătrînică a cerut să-l vadă. S-a uitat în jur și a spus : „Cineva lipsește ! Copilașul ! Strănepotul meu. Aduceți jos copilul.“ Pheasant a alergat sus și l-a adus pe Mooey. Te rog să mă crezi, drăcușorul acela a ținut-o pur și simplu într-un urlet. Acum, datorită lui, Piers și Pheasant

sînt plini de speranţe. De data aceasta rîsul lui Renny ajunse pînă la urechile lui Eden, care apăru în pragul casei. Într-adevăr ceaţa se risipise. După tăierea atîtor ramuri, Eden era acum scăldat în lumina nebuloasă a soarelui.

— Ce glumă ai povestit ? Spune-mi-o şi mie.

Alayne îi strigă :

— Nu-i de fapt o glumă. Doar ceva ce i se pare amuzant lui Renny. Cum a mers ?

— Am terminat.

— Ce-a terminat ? întrebă Renny. Alayne răspunse :

— A terminat ceea ce scria. N-ai remarcat că scria ?

— Ah, da. O poezie. Cred că e un semn bun. Se forţă să arboreze un zîmbet de aprobare.

— Minunat. În timp ce se apropiau de tînărul poet, Alayne îi spuse lui Eden :

— Mă bucur foarte mult. E bună ?

— O să ţi-o citesc. Dar nu acum, mai bine după ce pleacă Renny. Vai, ce masacru aţi făcut în jur !

Pe faţa lui Renny trecu o umbră de dezamăgire.

— O să arate mai bine după ce locul va fi greblat. Să mai tai puţin din viţa asta sălbatică ?

— Nu. Îmi place un pic de izolare.

— Dar mi-ai spus de o sută de ori că..., protestă Alayne.

— Draga mea fată, unei persoane capricioase nu trebuie să-i aduci niciodată aminte ce a spus de o sută de ori.

— Dar e îngrozitor să vezi cum te împresoară toată viţa asta agăţătoare.

— Nu e deloc îngrozitor. Mă face să mă simt ca un stejar voinic.

Renny examină viţa cu un aer critic.

— Cred că Eden are dreptate. Ar fi păcat s-o atingem. Aşa a arătat întotdeauna.

— Dar toate sînt umede în casă, se împotrivi Alayne.

Fraţii căzură de acord că viţa n-avea nici o legătură cu umezeala.

Pe cărare se apropia o siluetă. Era Minny Ware îmbrăcată într-o rochie de un albastru viu. Ducea un vas cu jeleu deasupra căruia se înălţa un munte de frişcă.

— Mi-a fost foarte greu să găsesc drumul, spuse. Vin pentru prima dată singură în direcţia asta. Nu mi-am dat seama pînă acum cît de mare e proprietatea. Doamna Vaughan vă trimite ceva dulce.

— Proprietatea nu mai e atît de întinsă ca altă dată, remarcă Renny posomorît.

Alayne luă jeleul şi se întrebă cum să procedeze cu domnişoara Ware. Eden părea destul de încîntat s-o vadă.

— Intră, o pofti el, şi lasă-ne să te privim. O să ne închipuim că eşti o fărîmă de cer albastru.

Intrară în casă. Minny Ware se aşeză într-un scaun de răchită lîngă uşa deschisă. Remarca lui Eden o făcuse să radieze de plăcere. Renny se aşeză pe o bancă, ţinîndu-şi

cîinii de zgardă. Alayne se făcu nevăzută în bucătărie cu vasul de jeleu. Nu voia să rămînă în aceeaşi cameră cu fata.

Încîntată că rămăsese singură cu cei doi bărbaţi, Minny Ware exclamă :

— Ce vreme deprimantă, nu ?

— Dumneata nu pari de loc deprimată, spuse Eden sorbind din ochi prospeţimea obrajilor şi buzelor ei, culoarea veselă a rochiei.

— E o vreme capabilă să-i facă pe bărbaţi virtuoşi, spuse Renny.

Această remarcă o făcu pe Minny să declanşeze o cascadă de rîs la fel de spontan ca viersul unui grangur.

Eden era foarte încîntat de ea.

— Oare eşti prea deprimată ca să-mi cînţi ? întrebă el. Ştii doar că mi-ai promis.

Minny Ware simţea că nu va putea cînta, că se va face de rîs încercînd să cînte în dimineaţa aceea, dar după cîteva rugăminţi insistente îşi dădu capul pe spate îşi împreună mîinile ca un copil cuminte şi cîntă trei cîntece scurte englezeşti. Alayne rămase în bucătărie.

Se uită discret la cei trei printr-o crăpătură a uşii. Observă cît de atent privea Renny la gîtul alb care pulsa o dată cu melodia, la pieptul plin al fetei. Remarcă privirea apreciativă a lui Eden aţintită tot asupra fetei care părea să fi uitat de prezenţa lor. Primul cîntec vorbea despre un flăcău de la ţară şi iubita lui, strecurînd în refren o notă de dialect din Devon. În al doilea cîntec era vorba de nişte păsărele care-şi clădeau candid cuibul la început de primăvară. A treia melodie, da, a treia era un cîntec de leagăn. Pe acesta îl îngînă încetişor cu buzele întredeschise într-un surîs. Îşi aminti de prezenţa celor doi fraţi şi de îndată ce sfîrşi cîntecul, le căută privirea. Părea că cere, timid, aprobarea lor.

Ultima notă dulce şi prelungită se dovedi greu de suportat pentru unul din prepelicari. Cîinele îşi înălţă botul şi scoase un urlet jalnic.

— I-a displăcut chiar aşa de mult ? se văită Minny Ware, uitîndu-se strîmb la cîine.

— Jos, Merlin, ordonă Renny. Seamănă cu stăpînul lui, n-are simţ muzical.

Minny făcu o mutră lungă.

— Credeam că v-a plăcut cum am cîntat acum cîteva seri.

— Mi-a plăcut şi acuma. Dar rîndul trecut ai cîntat nişte cîntece mai pline de pasiune. Cred că altceva, nu simţul muzical a reacţionat atunci la mine.

— O, ador muzica plină de pasiune ! Vorbea cu dăruire. Am cîntat cîntecele acestea simple aşa, ca să-i fac plăcere fratelui dumitale ; ştiu că nu se simte prea bine.

— Îţi mulţumesc, răspunse Eden cu gravitate. Foarte drăguţ din partea dumitale.

— Oh, acum rîdeţi de mine ! exclamă ea şi izbucni într-un rîs care umplu camera. Alayne intră şi se aşeză într-un fotoliu cu spătar drept. Se simţea ca de gheaţă în faţa acestei exuberanţe. Singura senzaţie de comuniune pe care o încerca în această cameră

era doar cu prepelicarii pe care Renny îi ținea de zgardă.

Cînd rămase singură cu Eden, declară :

— Dacă sora ta crede că va realiza ce și-a pus în gînd, se înșală. Renny o detestă pe fata asta. Am citit-o în ochii lui.

— Ce perspicace ești ! exclamă el cu o privire amuzată. Poți să citești în el ca într-o carte, nu-i așa ?

XVII

ÎNTÎLNIRI NOCTURNE

ÎN TIMP CE la Căsuța Scripcarului Alayne se lupta pentru refacerea sănătății lui Eden, restul familiei trăia într-o morbidă complexitate de emoții, avînd ca dominante frica și gelozia. De cînd bătrîna Adelina înscenase momentul propriei sale morți, după cum se exprimase Renny, toți, de la mic la mare, simțeau cu groază că acest neașteptat interes al ei pentru actul final, nu era decît o prevestire a sfîrșitului însuși. Gîndul acesta plutea deasupra lor ca un giulgiu. Posibilitatea ca bătrîna să dispară din mijlocul lor li se părea de necrezut... Căpitanul Philip Whiteoak murise ; la fel și tînărul Philip și cele două soții ale sale ; în casa aceea, se stinseseră din viață și cîțiva copii din familia Whiteoak ; dar era de neconceput ca desenul complicat pe care Adelina îl țesuse în jurul vieții lor, în aceste încăperi și în afara lor, să se poată destrăma. Fiori răi

prevestitori făceau aceste fire să tremure întocmai ca o pînză de păianjen, atunci cînd trupul bătrînului țesător, ghemuit în centrul ei, e zguduit de convulsii puternice.

Chiar dacă observase schimbarea de atmosferă din casă, bătrîna nu lăsa să se ghicească nimic. Părea că se simte mai bine ca oricînd și se hrănea cu o poftă tot mai mare, pregătindu-se, după cum li se părea tuturor, pentru frigul morții ce se apropia cu pași zoriți. Nu-și împărtășeau unul altuia gîndurile ce-i frămîntau, în schimb vorbeau despre diverse lucruri mai mult ca oricînd. Augusta, Nicholas și Ernest se vizitau unii pe alții în camerele lor, mai des ca de obicei. Discutau despre animalele lor favorite, Nip, Sașa și pisoiul ei, despre agerimea lor uimitoare. Se adunau în camera Augustei, în jurul coliviei canarului, imitîndu-i ciripelile și piuitul. Atîta veselie forțată le vlăguia energia. Se comportau ca oamenii care se spionează unul pe altul cu atenție, pîndind simptomele unei boli, pe care, pentru liniștea lor sufletească, era necesar s-o ignoreze. Fiecare în parte descoperea cu o sumbră satisfacție aceleași simptome la ceilalți și era convins că izbutise cu succes să le ascundă pe ale sale.

Augusta nu-și făcea mari speranțe cu privire la moștenire. Dorea însă din tot sufletul ca Ernest să fie moștenitorul. Nicholas bănuia că amîndoi uneltesc împotriva lui dar se temea de Renny mai mult decît de cei doi la un loc. La rîndul său, Renny își închipuia că cei trei frați mai vîrstnici complotau îm-

potriva lui. Chiar şi Mooey, copilaşul lui Piers, deveni un subiect de bănuială. Nu ceruse oare străbunica lui să-i fie adus ? Nu-i strecura ea totdeauna în mînuţă bucăţele de biscuiţi sau bomboane de mentă ? Şi nu striga adesea :

— Aduceţi-mi strănepotul ! Vreau să-l sărut — haide, repede !

Piers nu-şi făcea mari iluzii în ce-l privea pe el însuşi, deşi simţea un fior de bucurie ori de cîte ori bunica sa îl striga :

— Băiete, tu semeni leit cu Philip al meu! Aceiaşi umeri, aceleaşi picioare ! Ai moştenit pînă şi ochii lui albaştri strălucitori !

Dar atît Piers cît şi Pheasant găseau cu adevărat semnificativ faptul că pe patul ei de moarte — chiar dacă se prefăcuse numai — bunica ceruse să-i fie adus Mooey. Cei foarte înaintaţi în vîrstă se simt adesea atraşi de cei extrem de tineri. Au multe în comun — se gîndesc aproape numai la mîncare şi la somn — fiind unii la începutul vieţii, ceilalţi la capătul ei.

Mooey izbucnea în rîs de fiecare dată cînd o vedea pe străbunica lui. Unora din familie rîsul acesta li se părea sinistru.

Wakefield, cu perspicacitatea lui de copil crescut printre adulţi, era conştient de atmosfera de teamă şi suspiciune care se furişase în toate ungherele casei, pînă şi la subsol unde soţii Wragge analizau situaţia sub toate aspectele. Se certaseră dealtfel zdravăn din cauza aceasta, deoarece Rags era de părere că moştenirea i se cuvenea tăcutului şi aprigului stăpîn al Jalnei, în timp ce doamna Wragge, partizană hotărîtă a drepturilor primului născut considera că Nicholas se cuvine să fie moştenitorul mamei sale. Dealtfel, Nicholas obişnuia să-i dea mici sume de bani ori de cîte ori îi făcea curat în cameră.

Curînd Wakefield constată că cei mai în vîrstă se arătau nemulţumiţi cînd se atîrna de gîtul bunicii vorbindu-i în şoaptă la ureche. Faptul îi dădea o plăcută senzaţie de forţă. Începu s-o copleşească cu atenţii delicate. Îi aducea mici buchete de flori, pumni de fragi care îi provocau o erupţie pe nasul ei impunător, nasul familiei Court. Se furişa pe la spatele ei şi, acoperindu-i ochii cu mîinile o întreba, îngroşîndu-şi vocea : „Ghici, cine e bunicuţo ?“ răsplătit fiind, invariabil, cu sărutări zgomotoase.

Într-o zi îi mărturisi că în fiecare seară rosteşte cîte o rugăciune anume pentru ea.

— Ha ! exclamă bunica. Te rogi pentru mine, va să zică ? Şi ce anume spui în rugăciunea ta ?

— Depinde de cum te-ai simţit peste zi, răspunse copilul strîngîndu-şi palmele lipite între genunchii goi. Dacă n-ai poftă de mîncare, mă rog să ai. Dar dacă ai avut, atunci mă rog să avem a doua zi un tort de lămîie. Dacă cineva te-a enervat, mă rog ca a doua zi să ţi se arate mai mult respect.

— Dragul de el ! exclamă bunica. Oh, scumpul mic ! Să se roage el pentru bunicuţa lui !

De atunci luă obiceiul să-l întrebe în fiecare dimineață ce rugăciune spusese pentru ea în ajun.

Începu să-i facă daruri prețioase. Într-o după amiază cînd afară era furtună și băiatul se plictisea, bunica deschise ușița dulăpiorului indian care conținea obiectele rare din fildeș, abanos, jad și lapis-lazuli, curiozități la care Wakefield rîvnea întotdeauna ca să se joace cu ele și pe care n-avea voie să le atingă, și îi umplu mîinile spunîndu-i că poate să le păstreze. Fiii și fiica bătrînei doamne se arătară sincer alarmați.

— Mamă ! o mustră Augusta. Cum poți să faci asemenea nebunie ?

— Tu să-ți vezi de treaba ta, lady Bunkley, ripostă bătrîna Adelina. Pot să-mi dăruiesc patul sau chiar propriul meu cap, dacă am chef. Copilul acesta e lumina ochilor mei, să știi.

Nicholas și Ernest își scoaseră măștile și începură să se sfătuiască pe față.

— Nick, situația devine de-a dreptul îngrijorătoare, spuse Ernest.

— Copilul ăsta încearcă pur și simplu să se vîre pe sub pielea mamei. Dumnezeu știe cum se va termina toată povestea asta !

— Trebuie să discutăm cu Renny, spuse Nicholas. Și așa și făcu.

— Cred că mamei îi face rău să știe că cineva rostește într-una rugăciuni pentru ea. Te-aș ruga să pui capăt acestei situații.

— Pe naiba, nici nu mă gîndesc ! se înfurie Renny. Nu-i poate face nici un rău să

știe că Wake se roagă pentru ea. Dimpotrivă, îi face deosebită plăcere.

— Tocmai, aici e pericolul, interveni Ernest cu un glas lugubru. La vîrsta ei emoțiile puternice pot să-i grăbească moartea. E prea bătrînă ca să-i mai și spui că te rogi pentru ea.

— Ha, ha, ha ! izbucni Renny în hohote de rîs.

Nicholas și Ernest ajunseră la concluzia că Meg și Renny instigau copilul să facă ceea ce făcea. Fața lui Wakefield continua să păstreze un aer pios, dar pe buze îi flutura un vag zîmbet misterios.

Finch, pe care familia aproape nu-l mai băga în seamă acum, după ce se bucuraseră de întoarcerea lui acasă, era un simplu martor al acestor evenimente dramatice. În ceea ce-l privea, tensiunea începuse să scadă, nicidecum să crească. Emoția examenelor dispăruse. Le luase pe toate. Nu în mod strălucit — reușise printre ultimii — dar, oricum trecuse. Se simțea ușurat ca după extragerea unui dinte dureros. Se putea uita la manualele cu colțurile lor îndoite fără nici o strîngere de inimă.

Era fericit că-și putea petrece aici la țară zilele fierbinți de vară. Se gîndea cu groază cum s-ar fi simțit în New York în această perioadă. Uneori, totuși, își amintea cu oarecare regret de luminile portului noaptea, de figurile interesante ale străinilor pe care-i întîlnise pe stradă, de bunăvoința cu care

fusese tratat la Editura Cory şi Parsons. Îşi punea cîteodată întrebarea dacă, întorcîndu-se acasă cu unchiul Ernest, nu ratase vreo ocazie cu care nu se va mai întîlni niciodată, vreo şansă de a-şi croi un drum în viaţă, de a fi respectat în loc să fie privit cu dispreţ sau doar cu îngăduinţă. Aici, însă, era căminul său, aici era muzica. Se ducea de două ori pe săptămînă în oraş pentru lecţiile de pian. I se permitea să exerseze două ore pe zi la pianina veche din salon. Nu-i era deajuns şi ar fi vrut să-şi completeze orele de exerciţiu la pianul din casa Vaughan dacă nu s-ar fi simţit intimidat peste măsură de Minny Ware. Prezenţa ei în casă îl făcea să cînte prost. Rîsul ei îl înspăimînta. Avea senzaţia că îl priveşte ca pe o ciudăţenie. Şi apoi exista ceva în ochii ei, de o culoare stranie, oblici, deasupra pometţilor proeminenţi, ceva care îl tulbura pînă în străfundul fiinţei sale. Ochii aceştia păreau să-l ispitească în timp ce pe buzele ei flutura un rîs batjocoritor... Nu, îi era imposibil să exerseze în casa unde se afla şi Minny.

Îşi dăduse seama, cu ocazia vizitelor ei la Jalna, că Minny încearcă să-l cucerească pe Renny şi îşi mai dădea seama că Meg era perfect de acord. I se părea insuportabil gîndul că Renny s-ar fi putut însura cu Minny. El unul n-ar fi putut locui sub acelaşi acoperiş cu fata asta cu ochi oblici, pusă veşnic pe rîs. Ce bine ar fi dacă Renny s-ar putea căsători cu Alayne. Finch ştia că ei se iubesc. Cît de mult i-ar fi plăcut ca în toate aceste zile să fi putut sta de vorbă cu Alayne despre viaţă, despre artă, despre sensurile acestora. Simţea la Alayne un echilibru, o limpezime pe care tare şi le-ar fi dorit şi el — dar nu se putea duce s-o vadă din cauza lui Eden.

O dată, cînd fusese trimis cu un mesaj la casa parohială, domnul Fennel îl întrebase cum stă cu lecţiile de pian. Cînd Finch îi mărturisise că nu poate exersa cît ar fi vrut de mult, pastorul îi propusese să exerseze la orga bisericii şi îi dăduse chiar o cheie ca să poată intra la orice oră doreşte. Acesta a fost începutul unei noi epoci fericite. Văzîndu-l uşor încurcat în faţa instrumentului necunoscut, domnişoara Pink, organista, se oferi să-l ajute o vreme, în fiecare săptămînă, după repetiţiile corului. Curînd Finch ajunsese să smulgă orgii o muzică atît de tumultuoasă, încît domnişoara Pink se întreba, înfiorată, dacă se cuvenea ca asemenea sunete să iasă dintr-o orgă bisericească.

Finch se ducea să cînte la biserică din ce în ce mai des. La început numai în timpul zilei, apoi atmosfera de mister care se crea cînd exersa în amurg îl captivă cu totul, pentru ca în cele din urmă, plimbîndu-se o dată noaptea la lumina lunii, să fie cuprins de dorinţa de a cînta în biserică şi în timpul nopţii. Urcă numeroasele trepte ce duceau spre cimitirul bisericii, trecu printre pietrele funerare care sclipeau stins în noapte şi pătrunse în biserică pe sub portal. Afară era o căldură sufocantă. Colbul încins acoperea drumul cu un strat gros ; aici, însă, înăuntru, era răcoare ca într-o criptă şi se simţea,

parcă, prezența austeră a lui Dumnezeu. Finch nu intrase vreodată singur, noaptea, în biserică, dar acum, simțind această prezență învăluitoare acolo, sub razele lunii, încercă un sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată cînd stranele erau pline de lume și cînd domnul Fennel oficia în fața altarului.

Muzica îl eliberase de groaza pedepsei divine care îl urmărise în anii copilăriei, și acolo, în biserică, simți extazul cu fiecare fibră a ființei sale.

Nu cîntă mult în prima noapte. Rămase cu mîinile sale prelungi pe claviatură, cercetîndu-și adîncurile sufletului, încercînd să descopere cît bine și cît rău se ascunde înlăuntrul lui. Adîncurile acestea i se păreau mai puțin involburate acum. Privi în sufletul său și zări acolo pîlpîind o luminiță albă. Nu putea fi înfrînt. Luminița albă cu vîrful ascuțit ca o flacără, tremură și se înălță. Apoi se micșoră, pîlpîind agonic. Își cercetă inima încercînd să-i afle tainele.

Să fi existat oare vreo legătură între această pîlpîire albă și forma palidă care, uneori, în momentele lui de exaltare, părea să se desprindă din pieptul său și să plutească un timp alături de el, cu fața în jos, înainte de a se topi în beznă ? Știa că acea formă palidă era el însuși, esența lui interioară, extrasă din trupul lui de o forță magnetică. Se desprindea oare forma aceasta — el însuși — de trupul său pentru a căuta în afară ceva fără de care nu-și putea afla odihnă ?

În acest vălmășag de gînduri unul singur îi era clar. Simțea că e căutat cu aceeași înfrigurare cu care el însuși căuta. Nu era căutat nici de Dumnezeu, și nici de Christos, care într-o noapte înfiorătoare îi arătase palmele străpunse de piroane, ci de o a Treia Făptură care se străduia să-i vorbească prin flăcăruia albă. După ce Finch rămăsese îndelung în fața orgii sub razele lunii, în cele din urmă această a Treia Făptură îi atinse degetele ce se odihneau pe clape și deodată noaptea se umplu de muzică. Lumina lunii vibra în navele laterale, întunecate, ale bisericii. Prin vitralii, o lumină de vis aluneca înfiorată prin fața altarului. Deși degetele lui Finch aproape că nu se mișcau, fiecare tub poleit al orgii dădu glas unei melodii divine. Luminița albă din inima lui nu mai pîlpîia gata să se stingă, ci prinse puteri, inundîndu-i deplin sufletul.

Finch se plimbă apoi multă vreme încolo și încoace prin navele laterale pustii ale bisericii. Atinse pereții cu mîna. Mîinile lui păreau stăpînite de o forță magică. Își ridică privirea spre vitralii, dania familiei Whiteoak în memoria bunicului, a tatălui său, a mamei lui Renny și a lui Meg. Nu exista nici unul în memoria mamei sale. Se gîndi că va așeza și el un vitraliu acolo, cîndva. Personajul central va fi un tînăr transfigurat, cu pieptul deschis pentru a-și dezvălui inima, unde se va vedea strălucind o luminiță albă. Nimeni în afară de el nu va putea înțelege semnificația acestui vitraliu,

iar el — în floarea vîrstei atunci — va veni şi se va aşeza sub el şi-şi va aduce aminte de noaptea aceasta.

Ieşi afară, în curtea bisericii, şi se opri în lumina lunii. Jos pe drum zări doi oameni ale căror siluete îi erau familiare. Unul care se clătina uşor era Chalk, fierarul, celălalt, bătrînul Noah Binns, un lucrător de la Jalna. Finch coborî treptele şi-i urmă la mică distanţă. Chalk vorbea întruna pe un ton certăreţ pînă cînd intră, împleticindu-se, pe uşa casei sale de lîngă fierărie. Finch îl ajunse din urmă şi-şi urmă drumul alături de el, în locul fierarului. Binns continua să calce apăsat fără să pară că a observat schimbarea însoţitorului. Finch ar fi dat mult să ştie la ce se putea gîndi un om atît de bătrîn ca Binns. Oare încercase el vreodată o stare asemănătoare cu cea pe care Finch o simţise în biserică? Binns ştia să cînte puţin la scripcă. Oare simţise el vreodată muzica la fel de profund ca Finch în noaptea aceea ? Se uită lung la Binns şi, în cele din urmă, bătrînul, simţindu-i privirea, îşi întoarse capul spre el. Pe faţa bătrînului nu se citi nici urmă de mirare, doar un licăr de bucurie îi lumină faţa, văzînd că apăruse cineva căruia îi putea împărtăşi noutatea. Continuă să calce apăsat, în tăcere, căutîndu-şi cu grijă cuvintele cele mai nimerite pentru importanta lui veste. Apoi spuse :

— Peste tot îs gărgăriţe.

— Cum, ce ? făcu Finch, tresărind.

— Gărgăriţe şi în cartofi, zise Binns. Îs peste tot.

— O-ho ! exclamă Finch. Şi care-i leacul ?

— Verde de Paris. Altul nu-i.

Merseră mai departe prin praful moale, scăldat de lumina lunii.

Într-un tîrziu ajunseră la căsuţa lui Binns de la marginea satului Evendale. Binns deschise poarta. Rămase cu ochii pierduţi spre luna plină apoi se întoarse spre Finch :

— E ca un blestem peste toate cele ! spuse.

Finch se înfioră :

— Aşa crezi ?

— Da, răspunse bătrînul Binns. An de an vin gărgăriţe. Îs tot mai multe, tot mai multe. A căzut un blestem pe noi pentru păcatele noastre. Intră apoi în căsuţa lui.

Finch n-avea chef deloc să se întoarcă acasă. Merse mai departe pe drumul ce trecea pe lîngă Jalna prin satul Weddels, apoi în jos spre lacul ce se afla la o distanţă de vreo patru mile de biserică. O boare răcoroasă se ridica de pe oglinda lacului care se înfiora uşor, ca în somn. Scînteia în lumina lunii ca un monstru uriaş înveşmîntat într-o armură strălucitoare. În timp ce dormea, de pe buze îi mustea o spumă albă, de-a lungul malurilor. Finch se dezbrăcă şi alergă în apă. Se cufundă, înotă, pluti pe suprafaţa lucie şi întunecată, cu trupul lui la fel de alb ca spuma. I se păru că nu izbuteşte să se contopească total cu lacul. Ar fi vrut să se confunde cu el, să-l facă să se identifice cu sine. Simţea că dacă ar fi izbutit să se identifice cu lacul, ar fi putut să înţeleagă

viaţa. Rămase nemişcat pe oglinda lui întunecată, cu străluciri răzleţe, ca pe un piept uriaş ce se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Închise strîns ochii şi văzu culoarea de nedefinit a vieţii. Val după val, viaţa i se perinda pe ecranul pleoapelor, în cercuri ce se suprapuneau necontenit. Se simţea neobişnuit de pur şi puternic, cu mintea golită de orice gînduri. Flăcăruia din lăuntrul lui le consumase pe toate, lăsîndu-i doar instinctul — instinctul de a se contopi cu lacul.

Finch deschide ochii. Priveşte fascinat discul strălucitor al lunii. Lacul îi vorbeşte. Îi vorbeşte cu vocea lui proprie deoarece lacul şi el au devenit una. Aude cuvinte înălţîndu-se din pieptul lui întunecat, din pieptul lacului, plutind în aerul auriu : „Vorbit-a cu mine dragostea mea şi spusu-mi-a : «Ridică-te, iubitul meu, frumosul meu, şi vino cu mine. Căci, iată, iarna a trecut, ploaia a încetat şi s-a dus ; florile răsar pe pămînt ; venit-a timpul cîntului de păsărele, şi glasul turturelei se aude peste ţarini... Ridică-te, iubitul meu, frumosul meu, şi vino cu mine. O, tu, porumbelul meu ce te ascunzi prin crăpăturile stîncilor, prin colţurile tăinuite ale treptelor, lasă-mă să-ţi zăresc obrazul, lasă-mă să-ţi ascult glasul ; căci dulce ţi-este glasul şi frumos ţi-este obrazul»".

Finch se răsuci brusc şi înotă din răsputeri, scufundîndu-se, luptîndu-se cu lacul. Încetase să mai fie parte din el, acum îi devenise adversar. În cele din urmă obosi şi înaintă cu greu pînă la mal unde se lungi

pe nisipul neted şi privi luna care cobora în spatele copacilor.

Aceasta fusese prima dintr-un lung şir de nopţi. Se furişa din casă din ce în ce mai des şi se ducea la biserică să cînte la orgă. În zilele săptămînii, biserica părea să nu aparţină nimănui. Duminica aparţinea familiei Whiteoak, iar noaptea îi aparţinea numai lui. Se simţea în stare să cînte ore în şir, rătăcind apoi prin lunci sau pe drumuri sau în nopţile calde mergînd pînă la lac. Noaptea se simţea liber şi neînfricat. În timpul zilei, slăbit din cauza lipsei de somn şi a tensiunii nervoase, avea aerul că se furişează pe lîngă cei ai casei, că îi evită. Remarcîndu-i cearcănele de sub ochi, Renny îl rugă pe Piers să-i dea ceva de lucru la fermă ca să-l mai înzdrăvenească. Timp de o săptămînă, o săptămînă îngrozitoare, fu nevoit să suporte ordinele lui Piers, să-i îndure grosolăniile, în timp ce spatele îl durea, palmele i se acopereau cu băşici şi cădea din picioare de oboseală. Nici vorbă să mai cînte în nopţile acelea. Se tîra la culcare frînt de oboseală. Finch îşi dădea seama că lucrătorii de la fermă şi grajduri făceau mare haz de slăbiciunea şi stîngăcia lui. Îl lăsau să se lupte cu o treabă peste puterile lui, fără să-i dea o mînă de ajutor, în timp ce se înghesuiau care mai de care spre a-l ajuta pe Piers. Finch nu putea să înţeleagă purtarea lor. Această stare de lucruri culmină la sfîrşitul săptămînii cu o încăierare. Piers îi trase lui Finch un picior în spate. Acesta ripostă dîndu-i un pumn cu mîna lui osoasă drept în falcă. În ziua urmă-

toare Finch trebui să stea în pat și Renny hotărî că Finch poate să-și vadă în pace de-ale lui. N-avea nici un rost să-și mai bată cineva capul cu el. Era o problemă fără soluție.

Noaptea următoare Finch reîncepu să cînte la orgă în biserică. Întorcîndu-se acasă după miezul nopții, se strecură înăuntru printr-o ușă laterală și tocmai cînd trecu prin fața ușii bunicii îi auzi vocea :

— Cine-i acolo ? Vino, aici, te rog.

Finch ezită. Ar fi vrut s-o șteargă în sus pe scări fără să răspundă. Nu dorea ca bunica să afle că fusese plecat pînă la acea oră. S-ar fi putut apuca să-l supravegheze. I s-ar fi pus probabil întrebări. Și dacă, totuși, într-adevăr avea nevoie de cineva ? Dar dacă, cea mai rea dintre toate posibilitățile, bunica se pregătea să le joace iar o scenă de adio ? Ar fi îngrozitor !

În timp ce Finch ezita, ea strigă din nou cu un glas tăios :

— Cine-i acolo ? Vino repede, te rog.

Finch deschise ușa camerei și-și vîrî capul înăuntru. La lumina slabă a lămpii, o văzu rezemată de două perne, cu scufia de noapte umbrindu-i ochii, cu gura știrbă, pungită. Părea mai degrabă curioasă decît tulburată, își ținea mîinile împreunate cu resemnare deasupra cuverturii.

Finch se simți cuprins de un val neașteptat de duioșie.

— Vrei să bei ceva, bunicuță dragă ? Pot să fac ceva pentru dumneata ? se interesă el.

— A, va să zică tu erai, Finch ? Ei, tu nu prea mă vizitezi la ora asta. Nu prea mă vizitezi tu, mai deloc. Îmi place să văd băieții în jurul meu. Hai vino și stai jos. Vreau să stea cineva de vorbă cu mine.

Finch se apropie de pat și se uită la ea. Bunica îl apucă de mînă și îl trase tot mai aproape ca să-l poată săruta.

— Ha, exclamă ea. Obraz neted, plăcut și tînăr ! Acum, hai, stai aici pe pat și fii băiat drăguț. Ești doar un băiat drăguț, nu-i așa ?

Finch schiță zîmbetul lui sfios :

— Mi-e teamă că nu prea sînt, bunico.

— Nu ești drăguț ? Cine zice asta ?

— Nu cred că mi-a mai spus cineva vreodată că sînt un băiat drăguț, bunico.

— Uite c-o spun eu, eu o spun. Eu zic că tu ești un băiat drăguț. Dacă zice careva că nu ești, o să aibă de-a face cu mine. N-o să îngădui așa ceva. Eu spun că tu ești un băiat tare drăguț. Ba ești chiar arătos, așa în lumina asta, cu bucla căzută pe frunte și cu ochii tăi strălucitori. Dar pari prost hrănit, mda, parcă ai fi hămesit. În schimb ai moștenit nasul familiei Court și asta înseamnă un capital ! Cu nasul ăsta, viața n-o să te poată înfrînge niciodată. Nu ți-e teamă de viață, nu-i așa ?

Se uită iscoditor în sus spre el ; ochii ei bătrîni și adînciți în orbite îl priveau cu atîta înțelegere încît Finch se trezi spunînd :

— Ba da, mi-e teamă. Mi-e îngrozitor de teamă de viață.

Bătrîna doamnă își înălță capul dintre perne :

— Teamă de viață ? Ce prostii ! Un urmaș al familiei Court să se teamă de viață ! Nu vreau să aud așa ceva. Nu trebuie să-ți fie frică de viață. Ia-o de coarne. Înhaț-o de coadă. Înfige-i mîna în păr. Fă-o să se teamă ea de tine. Eu așa am făcut. Crezi că mai eram aici, să stau de vorbă cu tine dacă mi-ar fi fost frică de viață ? Uită-te la nasul ăsta al meu. La ochii ăștia. Există în ei vreo urmă de teamă de viață ? Și nici gura — cînd îmi pun dantura — nu trădează teamă !

Finch se așeză pe marginea patului, mîngîindu-i mîna.

— Ești o femeie minunată, bunico. Ești de două ori mai tare decît voi fi eu vreodată ca bărbat !

— Ce vorbe sînt astea ? Așteaptă și-o să vezi. Încă mai ai caș la gură... Cum merge cu pianul ? Te aud zdrăngănind întruna. Faci progrese ?

— Merge destul de bine, bunico. Încetă să-i mai mîngîie mîna și i-o ținu strîns între ale sale. Nu există nimic care să-mi placă mai mult ca muzica.

Sprîncenele ei arcuite se înălțară.

— Nu zău ! Ei bine, eu cred că asta ți se trage de la biata maică-ta. N-auzeai prin casă decît tra-la-la și iar tra-la-la. Toată ziulica o ținea într-un cîntat.

Finch închise ochii, încercînd să și-o închipuie pe mama lui cîntînd în casa aceea. Spuse cu glasul scăzut :

— Tare-aș fi vrut să rămînă în viață, bunicuțo.

Degetele ei se încleștară pe mîna lui.

— Nu, nu ! Să nu spui asta. Nu era făcută să se descurce în viață. Era una din făpturile acelea care e mai bine să dispară — dacă poți înțelege ce vreau să spun.

— Da, înțeleg, răspunse el și adăugă ca pentru sine : Așa, ca mine !

Ce-i trecea oare băiatului prin cap ? Îi aruncă o privire pătrunzătoare :

— Să-ți iasă prostiile astea din cap, îl mustră ea sever.

— Păi, nu-s bun de nimic, bunico.

Vocea ei se înăspri dar ochii îl priveau tot blînd :

— Să n-aud așa ceva ! Dar ce spuneam ?... Ah, da ! Am auzit că Piers te-a cam bruftuluit.

Finch se înroși.

— I-am ars și eu un pumn în falcă.

— Zău ? Nu mai spune ! Bravo ție ! Hîm... Băieții cînd se bat sînt ca niște tăurași. Și frații mei se încăierau, nu glumă, crede-mă ! La noi acasă în County Meath își scoteau haina și dă-i, și trage-i ! Tatăl meu îi păruia drept pedeapsă. Ha-ha !

Închise ochii, mîna i se destinse și ațipi.

Finch o privi cum zăcea așa întinsă. Era atît de aproape de moarte, nu mai avea, cu siguranță, decît un an, cel mult doi de trăit. Dar cît curaj avea ! Curaj și un stomac sănătos — toată viața avusese și una și alta. Și ce bine o slujiseră. Chiar cînd dormea era impunătoare — n-avea nimic patetic, așa

cum zăcea acolo fără dinți, cu scufia căzută pe o parte. Finch încercă să absoarbă ceva din curajul ei. Își închipuia că poate ar fi posibil, acum, noaptea, singur cu bunica lui, în propria ei fortăreață.

O pală de vînt bufni prin coșul căminului și făcu lampa de noapte să pîlpîie. Boney, cocoțat pe tăblia de la capul patului, tresări și cîrîi ceva în somn. Finch se gîndi că e mai bine să plece cît timp bunica mai dormea. Începu să-și retragă mîna încetișor, dar degetele ei se strînseră, oprindu-l. Deschise ochii.

— Hîm ! făcu ea. Mă gîndeam. N-am ațipit. Să nu-mi spui c-am ațipit. Îmi place să-mi adun gîndurile din cînd în cînd. Mă ajută să văd lucrurile mai limpede.

— Da, bunico, știu. Dar nu e bine să pierzi din orele de somn, o să fii obosită mîine.

— Nici pomeneală. Dacă o să mă simt obosită o să rămîn în pat și-o să mă odihnesc. Pe mine mă obosește toată vînzoleala asta a familiei în jurul meu. Începînd din noaptea aceea se tot foiesc, se tot agită întruna. Îl privi cu o mină buclucașă. Ți-aduci aminte de noapte cînd era cît pe-aci să mor ?

Finch dădu din cap. Spera să nu-i treacă prin minte bunicii lui să mai repete o asemenea scenă.

Citind îngrijorare în ochii lui, îl liniști.

— Nu te teme, nu mai fac. Ar putea să iasă ca în povestea cu băiatul și lupul. S-ar putea întîmpla ca familia să nu mai dea fuga tocmai cînd aș avea nevoie de ei. Dar ei sînt agitați, Finch, fiindcă trimit mereu după Patton. Îmi place să mă consult cu avocatul meu. Mă gîndesc întruna să las cîte ceva prietenilor vechi — domnișoarei Fink — surorilor Lacey — chiar și bătrînului Hickson și altora din sat. O scînteie vicleană se aprinse o clipă în ochii ei. Cred că pe tine nu te preocupă cui îi voi lăsa banii, nu-i așa ?

— Dumnezeu să mă trăsnească ! Sigur că nu.

— Nu vorbi urît ! Prea mult se pomenește în casa asta de Dumnezeu, de iad și de dracu. Nu admit așa ceva.

— Bine, bunico.

— O să-ți las și ție ceva, spuse ea.

— O, nu, te rog, bunicuță, mie nu, se împotrivi el alarmat.

— De ce nu, aș vrea să știu ?

— Toți or să spună că te-am jecmănit.

— Să aud că spune careva ceva. Să mi-l trimiți mie pe cel care spune ceva.

— Bine, atunci te rog să-mi dai un obiect mic, pe care să-l pot ascunde.

— Să ascunzi un dar de la mine ! Nu admit așa ceva. Ridică-l sus. Pune-l la vedere ! Invită familia să vină să se uite la el ! Dacă zice careva că m-ai jecmănit, trimite-l la mine. Îi scot eu gărgăunii din cap !

— Bine, bunico, admise Finch, resemnat.

Ochii ei obosiți cercetară camera.

— Ai să vezi imediat ce-am să-ți dau. Am să-ți dau statueta aceea din porțelan, pe Kuan Yin — o zeiță chineză. Foarte

bine. E foarte bine să ţi-o dau ţie. Ei nu-i este teamă de viaţă. Kuan Yin lasă viaţa să se scurgă cu indiferenţă. Tu nu eşti un luptător. Eşti muzician. Lasă mai bine ca viaţa să treacă pe lîngă tine. Dar n-o lăsa să te înspăimînte... Adu statueta şi vezi să n-o scapi din mînă !

Toată viaţa lui, Finch văzuse statueta de porţelan aşezată pe consola căminului, în mijlocul unui amestec ciudat de cupe, vaze şi cutii — orientale şi englezeşti, antice şi victoriene. Erau toate aşa de înghesuite pe consolă, încît Finch era îndreptăţit să spere că lipsa micuţei zeiţe va trece neobservată de familie. O ridică cu grijă de pe locul unde stătuse mai bine de şaptezeci de ani şi i-o duse bunicii. Mîinile bătrînei se întinseră către statueta delicată şi o cuprinseră lacom.

— Dacă ai şti de unde am luat-o — spuse. Acolo era altă viaţă. Altă viaţă. Majoritatea englezilor de acolo dispreţuiau Orientul, dispreţuiau religiile orientale — eu nu. Oamenii de acolo înţeleg mai multe decît noi. Religiile apusene sînt nimic pe lîngă cele orientale. Să nu spui nimănui că am spus aşa ceva ! Hai, ia-o — îi puse în mînă statueta. Ceva ca să-ţi aducă aminte de mine.

— Parc-aş putea să te uit vreodată, bunico !

Ea zîmbi ironic şi, pentru o fracţiune de secundă, deşi ştirbă şi bătrînă cum era, Finch recunoscu pe chipul ei zîmbetul lui Eden.

— Ei bine, timpul o să decidă... Uită-te la faţa ei. Ce vezi ?

El îşi încruntă sprîncenele, apropiindu-şi faţa de chipul oval al statuetei.

— Ceva foarte profund şi calm... Eu nu... nu prea îmi dau seama.

— Bine, bine. Iat-o cu tine. Într-o bună zi ai să-nţelegi. Noapte bună, băiete. Sînt obosită... Stai puţin — ia spune-mi, hoinăreşti des aşa... nopţile ?

— Uneori.

— Şi faci ceva anume ?

— Dar să nu mă pîrăşti, bunico !

— Haide, haide, am trecut de o sută de ani. În atîta timp chiar şi o femeie învaţă să-şi ţină gura.

El răpunse în şoaptă :

— Mă duc la biserică şi cînt la orgă.

Bătrîna nu păru surprinsă.

— Şi nu ţi-e ţie frică acolo, noaptea, cu toţi morţii aceia afară ?

— Nu.

— Măi, măi, eşti un băiat tare ciudat ! Nu ştii decît muzică şi iarăşi muzică. În orice caz biserica devine un loc interesant fără pastor şi fără enoriaşi. De-abia atunci Dumnezeu cel adevărat şi muzica cea adevărată îşi pot găsi loc acolo. Numai atunci religia se dezbără de toate nimicurile.

Bătrîna doamnă Whiteoak era foarte obosită ; glasul ei devenise un murmur dar cu un ultim efort reuşi să spună :

— Îmi place să vii pe la mine aşa, ca acum. Somnul meu cel mai profund e pînă la miezul nopţii — după aceea nu fac decît să moţăi. Şi noaptea e foarte lungă. Vreau

ca de fiecare dată cînd te întorci de la biserică, să treci pe la mine să tăifăsuim nițel. Îmi face bine. Poți să intri direct la mine în cameră — o să mă găsești trează. Și cum pronunță cuvîntul „trează“, adormi.

Așa începură aceste stranii întîlniri nocturne. Noapte de noapte, săptămînă după săptămînă, Finch se furișa din casă, profita de orele lui de fericire, de libertate — ca un faun — apoi se furișa din nou în casă. Nu uita niciodată să intre în camera bunicii care-l aștepta mereu trează. Ochii umbriți de sprîncenele ruginii îl urmăreau nerăbdători în timp ce se strecura în cameră și trăgea ușa după el. Finch aștepta aceste întîlniri cu aceeași nerăbdare ca și bunica lui. Ciudate, întîlnirile acestea între o centenară și un băiat de nouăsprezece ani. Ca niște tainici îndrăgostiți se evitau cînd ceilalți erau de față, temîndu-se ca nu cumva vreo privire plină de înțeles, sau vreun zîmbet furiș să le trădeze intimitatea. Finch ajunsese s-o cunoască, să-i înțeleagă cele mai ascunse gînduri — sarcastice uneori, alteori de o duioșie emoționantă — așa cum, era sigur, nimeni altul din familie n-o înțelegea. Pentru el, bunica nu mai era bătrînă ci fără vîrstă, ca și zeița chineză de porțelan pe care o primise de la ea. Uneori, cum stătea în patul ei bogat ornamentat, învăluită în lumina lămpii de noapte, îi apărea minunată, ca o statuie viguroasă, ușor înclinată, opera vreunui sculptor care ar fi exprimat în ea ideea lui despre un suflet de neînfrînt.

Într-o noapte de august Finch tresări cînd bunica îl întrebă pe neașteptate :

— Ia spune, băiete, cui să las eu banii ?

— Oh, bunico, nu mă întreba pe mine. Numai dumneata poți să hotărăști.

— Știu. Dar să zicem c-ai fi tu în locul meu, cui i-ai lăsa banii ? Nu uita că vor reveni toți unei singure persoane. Nu vreau să-mi împart bruma de bani ca pe o prăjitură. Greșit sau nu, sînt ferm hotărîtă. Așa că, Finch, ia spune tu cine trebuie să-i moștenească, hai ?

— Păi... Mi-e imposibil să...

— Prostii ! Fă ce-ți spun. Numește-l pe cel care crezi tu că merită cel mai mult. Să nu te prefaci față de mine că nu te-ai gîndit la asta. Nu admit așa ceva.

— Atunci, începu el cu o hotărîre bruscă și chiar cu oarecare severitate pe buze — eu aș zice, dacă mă întrebi, că nu e decît o singură persoană care să merite cu adevărat să moștenească acești bani.

— Da ? Cine anume ?

— Renny.

— Renny, care va să zică. Asta pentru că e favoritul tău.

— Ba nu. Am încercat să mă pun în locul dumitale așa după cum mi-ai spus să fac.

— Atunci poate pentru că el e capul familiei ?

— Nu, nici din cauza asta. Dacă nu mă înțelegi, nu cred că pot să-ți explic.

— Ba poți. Ia spune, de ce ?

— Foarte bine, atunci. Deși s-ar putea să te superi pe mine.

— N-o să mă supăr. Hai, spune.

— Ei bine, fiindcă Renny e totdeauna strîmtorat. El ne-a crescut pe toți. Îi are în grijă pe unchiul Nick și pe unchiul Ernest care locuiesc aici de ani de zile, de cînd mă știu. Și dumneata ai locuit mereu sub același acoperiș cu el. Îi place să te știe aici. Casa n-ar mai fi casă pentru el dacă dumneata n-ai fi aici. Și îi face plăcere să-i aibă aici și pe unchi și pe mătușa Augusta. Cu toate astea, dă din colț în colț uneori ca să scoată bani pentru plata lefurilor, pentru nota măcelarului și onorariul veterinarului și multe altele.

Bunica îl privea fără să clipească.

— Poți să vorbești fără ocolișuri, atunci cînd vrei, zise. Mergi direct la țintă. Nu pot să fiu de acord cu tine în toate privințele dar îmi pare bine să aflu ce gîndești. Și nici nu m-am supărat pe tine. Apoi bătrîna începu să vorbească de altceva.

De atunci încolo nu mai aduse vorba despre acest subiect, ci îi povesti despre trecutul ei, reînviind zilele în care ea și Philip al ei erau tineri și se întoarse în timp chiar pînă în vremea copilăriei petrecută la County Meath. La rîndul său, Finch învăță să-și deschidă sufletul în fața ei, cum nu mai făcuse față de nimeni altcineva înainte și cum probabil nu va fi în stare s-o mai facă vreodată cu atîta spontaneitate. Cînd în cele din urmă se furișa sus în camera lui, personalitatea bunicii îl însoțea mai departe, întruchipată în zeița Kuan Yin a cărei statuetă o așezase pe biroul său.

XVIII

MOARTEA UNEI CENTENARE

AUGUSTA O AJUTASE pe bătrîna Adelina să se îmbrace pentru ceaiul de după-amiază. Adică, o pieptănase, îi aranjase pe cap boneta cu funde din panglici vișinii, îi așezase în față caseta cu bijuterii. Cînd se trezise din somnul de după-amiază, bătrîna doamnă se simțise cam obosită așa că îi ceruse Augustei să-i vîre în gură o bomboană de mentă pe care o sugea acum în timp ce își trecea în revistă inelele. Le alese cu o grijă deosebită, oprindu-se la cele cu pietre sclipitoare de culori contrastante, deoarece la ceai fusese invitat și pastorul despre care știa că dezaprobă etalarea bijuteriilor pe niște mîini atît de bătrîne, ca dealtfel pe orice fel de mîini.

Augusta stătea în picioare ținînd răbdătoare caseta și privind în josul nasului ei lung, la nasul și mai lung al mamei sale, încovoiat asupra bijuteriilor, în timp ce le contempla cu intensă plăcere. Adelina alese un inel — un rubin frumos montat într-un cerc de rubine mai mici. Bîjbîi îndelung pînă să nimerească degetul pe care îl purta de obicei și și-l puse. Caseta tremură ușor în mîna Augustei. Mama ei se aplecă, scotoci, își descoperi inelul cu smaragd și-l puse și pe acela. Apoi se aplecă din nou lăsînd să-i scape un fir de salivă de la bomboana de mentă, pe căptușeala de catifea a casetei

— Ce faci, mamă ? protestă Augusta.
— Cum adică ?
— Îţi cade saliva pe catifea.
— Nu-mi cade nimic. Lasă-mă în pace. Dar scotoci în buzunar după batistă şi-şi şterse buzele.

Îşi puse şase inele, o brăţară cu camee şi o broşă ce conţinea o şuviţă din părul lui Philip al ei. Se întoarse apoi spre oglindă, îşi potrivi boneta şi-şi examină atent faţa, cu o sprînceană ridicată.

— Arăţi minunat astăzi, mamă, remarcă Augusta.

Bătrîna doamnă îi zvîrli o căutătură piezişă :

— Aş dori să pot spune acelaşi lucru despre tine, îi răspunse.

Augusta îşi trase capul spre spate, cu un aer ofensat, şi îşi cercetă imaginea din oglindă. „Zău, mama e groaznic de tăioasă cu cei din jur. Îţi trebuie multă răbdare..."

Adelina îşi întinse mîna plină de inele şi luă de pe toaletă fotografia, înrămată în catifea, a lui Philip al ei, o contemplă cîteva clipe, o sărută, apoi o puse la loc.

— Ce bărbat chipeş era tata ! făcu Augusta şi şterse fotografia pe furiş cu batista.
— Da, era. Lasă fotografia !
— De fapt, toţi bărbaţii din familia noastră sînt chipeşi.
— Da, sîntem un neam de oameni arătoşi. Eu sînt gata. Cheamă-i pe Nick şi pe Ernest.

Peste puţin timp fiii ei se aflau lîngă ea. Nicholas mergea mai uşor decît de obicei fiindcă guta nu-l mai supăra. Cei doi o ridicară aproape pe sus din fotoliu. Bătrîna doamnă îi apucă pe fiecare de cîte un braţ şi-i strigă Augustei peste umăr :

— Adu şi pasărea ! Săracul Boney, e prost dispus astăzi !

Mica procesiune se deplasa atît de încet de-a lungul holului, încît Augustei, care ducea pasărea cocoţată pe balansoarul ei, i se părea că nu făceau altceva decît să marcheze scurgerea lentă a timpului. Dar de fapt se mişcau cu paşi tîrşiiţi şi, în cele din urmă, ajunseră în locul unde lumina cădea din plin asupra lor prin fereastra cu vitralii.

— Opriţi-vă aici un pic, spuse mama lor. Sînt obosită. Era o femeie înaltă, dar părea scundă între fiii ei, atît de tare se gîrbovise. Privi în sus spre fereastră. Îmi place să văd cum se filtrează lumina prin vitralii, remarcă ea. E foarte frumos.

Intrară cu toţii în salon şi o aşezară în scaunul ei, avîndu-l alături pe Boney, cocoţat pe balansoarul lui. Domnul Fennel se ridică, dar aşteptă puţin pentru ca bătrîna doamnă să-şi recapete suflul, după care se îndreptă spre ea, îi luă mîna şi o întrebă cum se simte.

— Mă simt foarte bine, răspunse doamna Whiteoak. Nu ştiu ce înseamnă să suferi de ceva, decît cel mult de gaze la stomac. Dar Boney e prost dispus. N-a mai scos un cuvînt de săptămîni întregi. Credeţi că îmbătrîneşte ?

Domnul Fennel răspunse prudent :

— Ei bine, poate că a început să îmbătrînească un pic.

Nicholas remarcă :

— Năpîrlește. Își lasă penele prin toată casa.

Bătrîna doamnă Whiteoak îl întrebă pe domnul Fennel despre cîțiva dintre enoriașii lui, amintindu-și însă cu greu numele lor. Augusta, care începuse să toarne ceaiul, îi spuse lui Ernest, cu ton scăzut :

— Observ o schimbare la mama. Am impresia că memoria ei... Și ce mult i-a trebuit să parcurgă holul ! Tu nu remarci nimic ?

Ernest se uită îngrijorat la mama lui.

— Într-adevăr mi s-a părut că se lasă mai greu pe brațul meu. Poate mai mult decît de obicei. Dar a mîncat bine la prînz. Chiar foarte bine.

Finch apăruse în spatele lor. Surprinse ultimele cuvinte și se gîndi că el e singurul care știe de ce bunica lui manifestă o oarecare moleșeală în timpul zilei. „E firesc să se resimtă acum" își spuse el, amintindu-și de energia și luciditatea ei din noaptea precedentă. Îl cuprinse un sentiment de vinovăție la gîndul că poate îi vlăguia forțele cu vizitele sale din timpul nopții... Se apropie de mătușa lui. Augusta îi întinse o ceașcă cu ceai.

— Dă-i-o mamei, și vino pe urmă să-ți dau tartinele și mierea, spuse ea.

Tartine și miere. Lui Finch îi lăsă gura apă. Se întrebă dacă va scăpa vreodată de

această senzație de hămeseală. Și cu toate astea, era atît de slab ! Se simți extrem de descurajat gîndindu-se la propria lui persoană. Bine ar fi fost ca mătușa lui să nu-l trimită pe el cu ceaiul. Nu era dată să nu verse puțin din ceașcă.

Cu gura strînsă, bătrîna Adelina urmărea atentă cum băiatul trage lîngă ea măsuța specială pe care îi așeză apoi ceașca de ceai. Era tot atît de lacomă ca și el. Cu mîinile ușor tremurînde bătrîna turnă înapoi în ceașcă ceaiul care se vărsase în farfurioară, duse apoi ceașca la gură și bău cu poftă. Inelele scînteiară pe mîinile ei frumoase. Domnul Fennel remarcă inelele cu un aer dezaprobator. Vocea lui se auzi, înăbușită parcă de barba castanie, cîrlionțată :

— Ei, Finch, cum merge cu exersatul ?

— Foarte bine, mulțumesc, domnule, murmură Finch.

— Acum cîteva seri am stat în grădină mai tîrziu. Pînă pe la unsprezece. Am fost surprins auzind orga. Să știi că ești bine venit și în timpul zilei. În vocea sa se simțea o ușoară dojană.

— Prefer să exersez noaptea, domnule, dacă nu vă supărați.

Își desprinse privirea de la barba domnului Fennel și o îndreptă spre bunica lui. Schimbară o ocheadă de profundă complicitate, ca doi conspiratori. Bunica avea ochii limpezi. Ceaiul o înviorase.

Lăsînd jos ceașca goală, bătrîna doamnă declară :

— Mie-mi place ca băiatul să exerseze noaptea. Noaptea e momentul cel mai potrivit pentru muzică — pentru dragoste. După-amiaza e bună pentru ceai, pentru vizite... Dimineața e pentru... ăăă... ceai. Finch, mai dă-mi o ceașcă. Nu e nimic de mîncare ?

Pheasant intră aducînd ceai pentru domnul Fennel ; Piers ducea tartinele și mierea. Era îmbrăcat într-un costum alb de flanelă.

— Oh, îmi place că te văd atît de senin, Piers, remarcă pastorul. Erai teribil de înfierbîntat cînd te-am văzut ultima dată.

— Da, am avut tare mult de lucru. Acum treburile s-au mai împuținat. E sfîrșit de august, știți ? Recolta e strînsă, cu fructele mărunte din timpul verii am terminat. Culesul merelor n-a început încă.

— Da, dar vitele au nevoie de îngrijire continuă, nu-i așa ?

— Da, vitele trebuie mereu îngrijite. N-am prea mult timp de trîndăvie. Dar astăzi e ziua de naștere a lui Pheasant, așa că o serbez cu o zi liberă și cu un costum curat.

— E ziua ei de naștere, va să zică ! exclamă domnul Fennel. De-aș fi știut din timp, i-aș fi oferit ceva, măcar un buchețel de flori !

Bunica începu să clipească repede ; își linse mierea de pe buze.

— Ziua de naștere a lui Pheasant, da ? De ce nu mi-ați spus ? De ce mi-ați ascuns asta ? Îmi plac aniversările, i-aș fi făcut un cadou. Se întoarse către Meg, Maurice și Renny, care tocmai intraseră în cameră : Voi știați, dragii mei, că azi sărbătorim o zi de naștere ? E aniversarea lui Pheasant și sîntem cu toții gătiți pentru acest eveniment. Ia uitați-vă la pastor ! Uitați-vă la Piers. Uitați-vă la mine ! Ce dichisiți sîntem, nu-i așa ? Bătrîna era foarte vioaie. Se uită la toți cu zîmbetul ei malițios, scăpărător, care făcuse faima familiei Court.

Meg se apropie de ea și o sărută ușor pe frunte.

— N-am auzit de nici o zi de naștere, spuse ea, cu răceală.

— Maurice, exclamă bunica, n-ai adus nici un cadou pentru ziua de naștere a fiicei tale ? Ai de gînd să-ți neglijezi întîiul născut fiindcă a apărut în scenă al doilea copil ?

Maurice strînse din umeri cu un aer ușor încurcat :

— Să văd ce pot face, zise.

Fața mică a lui Pheasant era roșie de stînjeneală. Se uita de la unul la altul cu privirea speriată și timidă a unei mici sălbăticiuni.

— Norocul ei că nu se așteaptă să primească nimic, spuse Piers morocănos.

Bunica îi sorbi cuvintele.

— Hîm, făcu ea. Înghiți o bucățică de tartină și apoi, adăugă : Cînd nu te aștepți, atunci se întîmplă. O să capete un dar. Și încă de la mine !

Un fior de teamă îi străbătu pe toți cei de față.

Sezisînd acest lucru, domnul Fennel se grăbi să remarce :

— Cred că nu există nimic mai plăcut decît să primești un dar la care nu te aștepți.

Dar cuvintele rostite de el îi sunară neconvingător chiar lui însuși. Nu era în stare să rostească nici o încurajare, oricît de duhovnicească, ca să liniștească acele ape tulburi.

Bătrîna Adelina își termină tartina la repezeală, mai bău o ceașcă de ceai, apoi întrebă :

— Cîți ani împlinești ?

În ciuda privirii încurajatoare pe care i-o aruncă Renny, Pheasant abia răspunse în șoaptă :

— Douăzeci.

— Douăzeci, va să zică ! Douăzeci de ani și atît de drăguță ! Și eu am avut odată douăzeci de ani — ehei ! Vino și sărută-mă fuga, tu cea drăguță și de douăzeci de ani ! Tinerețea e un lucru care nu... cum era chestia asta ? S-a dus memoria mea de altă dată. Vino aici, draga mea.

Pheasant se apropie tremurînd. Adelina își întinse mîinile, cu palmele în jos și își examină inelele. Meg, cu o sprinteneală neobișnuită, sări lîngă ea.

— Bunico, bunicuțo, șuieră ea, să nu faci ceva nechibzuit. Dă-i o bucată de dantelă. Niște bani să-și cumpere ceva drăguț. Dar nu... nu... Apucă mîinile bunicii între ale sale și-i strînse degetele încărcate de bijuterii la pieptul ei plin.

— Mamă, agitația asta nu-ți face bine, interveni Ernest.

— Aduceți jocul de table, zise Nicholas. Îi place să joace table după ceai.

— Încă nu mi-am terminat ceaiul, se oțărî mama lui. Vreau prăjitură. Dar nu din asta, care n-are nici un gust. Vreau prăjitură cu fructe.

Niciodată o prăjitură cu fructe n-a fost adusă cu atîta promptitudine și ardoare. Bătrîna își alese o bucată, o așeză pe farfurie și, ca și cînd nu intervenise nici o întrerupere își întinse din nou mîinile cu palmele în jos.

Azvîrli o privire scurtă către Meg care stătea îngenuncheată lîngă ea.

— Ridică-te Meggie, rosti ea pe un ton răstit dar nu lipsit de bunăvoință. N-ai de ce să te umilești.

Meg însă rămase îngenuncheată, cu mîinile strînse la piept, apărînd inelele cu ochii ei grijulii.

Cu un gest hotărît, bătrîna Adelina își scoase inelul cu rubine strălucitoare de pe al treilea deget al mîinii drepte, luă apoi în palmele sale mîna fină, arsă de soare, a fetei și îi puse inelul pe degetul mijlociu. Ridicînd ochii spre Pheasant îi zîmbi și spuse :

— Îți dă culoare, draga mea. Îți dă curaj. Nimic nu se poate compara cu un rubin... Eh, și acum să iau un pic din prăjitura aia albicioasă.

Pheasant rămase în picioare, înmărmurită, ținîndu-și mîna atît de strălucitor împodo-

bită, în cealaltă care purta doar verighetă. Ochii ei străluceau ca stelele.

— Oh, făcu fata aproape în șoaptă, ce minunăție! Ce splendoare. Oh, bunicuță scumpă!

Piers stătea lîngă soția lui, dîrz, sfidător, strălucind de bucurie.

— Splendid! exclamă Renny. Ia să văd cum arată pe lăbuța ta?

Dar Wakefield i-o luă înainte, îi apucă mîna și, fîlfîindu-și genele lungi, examină pietrele. Vorbi apoi cu un ton de înțelept:

— Ești posesoarea unui inel tare frumos, fata mea. Sper să ai grijă de el.

Meg rămăsese tot în genunchi, cu ochii umezi, cu mîinile încleștate.

— Nu e drept, se tîngui ea, respirînd cu greutate. Nu e corect față de mine și de copilul meu!

Renny o apucă de subțiori și o ridică în picioare. Îi spuse la ureche dar pe un ton vehement:

— Nu te da în spectacol, Meggie! Adu-ți aminte că e și domnul Fennel de față.

În sinea lui mulțumea cerului pentru prezența domnului Fennel. Îi ajutase cu siguranță să scape de o scenă îngrozitoare. Meggie se rezemă de umărul fratelui ei.

La rîndul său, pastorul ar fi dorit și el ca vizita la ora ceaiului din după amiaza aceea să fi decurs mai liniștit. Remarcă, trăgîndu-se ușor de barbă.

— Părerea mea e că darul cel mai încîntător e cel la care nu te aștepți. Și nu rezistă să nu adauge: Și bijuteriile sînt așa de frumoase pe mîinile tinere.

Adelina părea să nu fi auzit. Își termină prăjitura, adunînd cu lingurița fărîmiturile ude din farfurioară. Peste puțin timp, însă, își întinse spre pastor mîna dreaptă de pe care scosese inelul și, fluturînd-o cu ostentație, spuse:

— Va să zică dumneata crezi că podoabele nu sînt potrivite pentru mîinile mele bătrîne?

Pastorul se pricepu s-o domolească.

— N-am văzut niciodată mîini mai potrivit modelate pentru a purta inele, spuse el.

Bătrîna doamnă își împreună mîinile pe stomac și cuprinse cu privirea întreaga scenă. Atmosfera era încărcată și ea fusese aceea care provocase încordarea. Direct sau indirect ea îi concepuse aproape pe toți cei prezenți în cameră. Era forța centrifugă a încăperii, cheia de boltă, centrul absolut. Se simțea mulțumită, sigură de sine, plină de vigoare. Se opri cu ochii asupra lui Renny și-i făcu un semn ștrengăresc din cap. Știa că lui Renny nu-i pasă că Pheasant căpătase inelul cu piatră rubinie. El îi întoarse zîmbetul. Îl ținea pe Wakefield pe genunchi.

Adelina continuă să clatine din cap în direcția lui Renny, dar de data aceasta cu un aer dojenitor.

— E prea mare ca să fie dădăcit, îi spuse ea.

— Știu, dar se cațără pe mine, răspunse Renny și îl dădu jos pe Wakefield de pe genunchi.

— Sărăcuțul ! arată ca un pui de prigorie azvîrlit din cuib ! Ia spune-mi, te-ai rugat pentru mine aseară ?

— Da, bunico.

Adelina își roti privirea, triumfătoare.

— Nu uită în nici o seară ! Și cum te-ai rugat ?

Wakefield își ridică sprîncenele.

— M-am rugat — păi să vezi — m-am rugat — ochii săi căzură pe mîna lui Pheasant — să faci astăzi un cadou, și... să capeți altul !

Bătrîna doamnă Whiteoak lovi cu palma brațul fotoliului ei.

— Ha ! Ia auziți asta ! Cadou ! Cine să-mi dea mie un cadou ? Nu, nu. Eu trebuie să fac daruri. Pînă în ultima clipă. Pe urmă o să-mi faceți voi cadou o înmormîntare. Aha !

Nicholas se adresă bombănind lui Ernest :

— Trebuie să-l urechez pe tîlharul ăsta mic... să-nceteze odată cu prostia asta cu rugăciunile !

— E de-a dreptul deprimant pentru mama, răspunse Ernest, lugubru. Trebuie să termine o dată.

— O partidă de table i-ar abate atenția.

Ernest nu păru convins :

— Ultima dată cînd am jucat împreună, nu judeca prea clar.

— N-are importanță. Trebuie să-i distragem atenția cu ceva. E pusă pe dat cadouri la toată lumea. Nu știu ce-a apucat-o.

Nicholas se duse să ia jocul de table și sacul de catifea în care se aflau zarurile și păhărelul lor. Îi spuse lui Wakefield care se învîrtea prin preajmă :

— Întreab-o pe bunica ta și pe pastor dacă vor să joace table. Așază măsuța joasă între ei. Să știi că te urechez dacă nu renunți la toată povestea asta cu rugăciunile.

— Bine, unchiule Nick.

Băiețelul plecă în fugă și după cîteva cuvinte schimbate în șoaptă, se întoarse tot în fugă.

— Unchiule Nick !

— Da.

— Am instalat măsuța, pe bunica și pe domnul Fennel. Au spus că joacă cu dragă inimă.

Finch remarcă :

— Astea-s invențiile lui. Nici n-au pomenit asemenea cuvinte caraghioase.

— Ești odios, Finch, i-o întoarse Wake. Adora vocabularul mătușei Augusta și-l folosea fără rețineri.

Cei doi jucători se aflau față în față. Domnul Fennel, bărbos și șleampăt ; Adelina, maiestoasă și venerabilă.

— Eu joc cu negrele, anunță ea.

Foarte bine, atunci pastorul va juca cu albele. Așezară piesele la locul lor. Aruncară zarurile.

— Doi, unu, zise pastorul.

— Cinci, trei, anunță bunica.

Fiecare își execută mutarea. Zarurile zornăiau. Smaragdele de pe mîna ei stîngă aruncau scîntei.

— Trei, doi.

— Șase, șase.

Jucătorii azvîrleau zarurile; se gîndeau, mutau piesele.

— Șase, doi.

— Patru, unu.

— Cinci, doi.

Jocul continua. Bătrîna doamnă avea mintea limpede ca întotdeauna. Ochii îi străluceau. Finch era fascinat. Stătea în spatele domnului Fennel, urmărind-o cu privirea. Uneori ochii li se întîlneau; de fiecare dată se stabilea contactul acela fulgerător, complicitatea lor de conspiratori. Teamă de viață? îi spuneau ochii ei. Un Court? Uită-te la mine!

Și el se uita. Nu putea să-și desprindă privirea de la bunica lui. Peste prăpastia celor peste optzeci de ani, sufletele lor se întîlneau, atingîndu-și degetele, buzele.

Una cîte una își aduna piesele în casă. Una cîte una le lua de pe table. Cîștigase prima partidă!

— Marț! strigă ea frecîndu-și mîinile. L-am făcut marț!

În încăpere se formaseră două grupuri la o oarecare distanță de cei doi jucători și de Finch, care stătea în picioare în spatele pastorului și de Wakefield care se cocoțase pe brațul fotoliului bunicii sale. Un grup era alcătuit din Meg, Nicholas, Ernest și Augusta care discutau cu glas scăzut, făcînd presupuneri despre semnificația gestului bătrînei doamne atunci cînd își dăruise inelul. În celălalt grup, Piers, Pheasant, Maurice și Renny discutau pe un ton oarecum ridicat, din dorința de a arăta că nu simțeau tensiunea din atmosferă. Cînd bunica strigă „Marț!“ fețele tuturor se întoarseră către ea și toți bătură din palme, aplaudînd-o.

— Bine jucat, bunico! strigă Wakefield, bătînd-o ușor cu palma pe spate.

Finch îi căută privirea, i-o prinse și i-o reținu. Bătrîna doamnă se simți deodată obosită. Era foarte obosită, dar foarte fericită.

— M-ați bătut strașnic, spuse domnul Fennel, mîngîindu-și barba.

— Ah, da. Sînt în formă, mormăi ea. O formă foarte bună astă seară.

Boney se foi pe balansoarul lui, se scutură, căscă ciocul. Două pene strălucitoare se desprinseră și plutiră ușor spre podea.

Domnul Fennel îl privi lung.

— Nu vorbește, nu-i așa?

— Nu, răspunse ea, lungindu-și gîtul ca să poată privi pasărea. Nu mai vorbește deloc. Bietul Boney! Săracul, bătrînul Boney! Nu mai vorbește deloc. Nici nu înjură, nu spune nici drăgălășenii. Tace ca mormîntul, nu-i așa, Boney?

— Mai jucăm o partidă? întrebă domnul Fennel.

Cele două grupuri își vedeau mai departe de-ale lor. Rîsul lui Renny izbucni zgomotos.

— Încă o partidă ? Da, mi-ar face plăcere să mai facem o partidă. Eu am jucat cu albele !

Domnul Fennel și Wakefield schimbară o privire.

— Dar înainte ai jucat cu negrele, bunico ! exclamă Wakefield.

— Cu negrele ! Nici pomeneală ! Cu albele.

Domnul Fennel schimbă piesele, dîndu-i-le ei pe cele albe.

Din nou așezară piesele. Amestecară zarurile. Jocul reîncepu.

— Doi, unu.

— Cinci, trei.

— Dublă.

Mintea ei nu mai judeca limpede. Bîjbîia după piese și n-ar fi putut să joace mai departe dacă Wakefield, care se rezema de umărul ei, n-ar fi ajutat-o. Pierduse, dar nu-și dădea seama.

— Am cîștigat două jocuri, exclamă ea triumfătoare. L-am făcut „marț" de două ori !

Pastorul zîmbea cu îngăduință.

Finch se simțea ca acoperit de un nor.

— Dar bine, bunico, ai pierdut ! strigă Wakefield, nu-ți dai seama că te-a bătut ?

— M-a bătut ? Pe mine ? Nici pomeneală. Nu admit una ca asta ! Eu am cîștigat. Se uita fix, înainte, drept în ochii lui Finch. L-am făcut „marț !"

Domnul Fennel începuse să strîngă piesele.

— Încă un joc ? întrebă el. Aveți posibilitatea să mă faceți „marț" de data aceasta.

Bătrîna doamnă nu răspunse.

Wakefield o scutură ușor de umăr.

— Încă un joc, bunico ?

— Mă tem că e puțin cam obosită, spuse domnul Fennel.

Dar ea continua să zîmbească, uitîndu-se drept în ochii lui Finch. Ochii ei păreau să spună : „Un Court să se teamă ? Un Court să se teamă de moarte ? Marț !"

Boney se scutură din nou și altă pană fîlfîi în jos spre podea.

Nicholas se ridicase în picioare și se uita înspre cealaltă parte a încăperii. Dintr-o dată strigă :

— Mamă !

Săriră în picioare toți deodată, în afară de Wakefield, care stătea încă rezemat de umărul ei, neînțelegînd nimic.

Capul bătrînei Adelina căzu cu bărbia în piept. Finch îi urmărea pe toți cei adunați în jurul ei, cum îi ridicau capul, cum îi țineau săruri sub nasul lung, cum se străduiau să-i toarne coniac printre buzele albe, decolorate, frîngîndu-și mîinile, speriați, pe jumătate ieșiți din minți. El văzuse cum spiritul ei mîndru, neînduplecat, îi părăsise trupul. Știa că orice trudă de a-l aduce înapoi era zadarnică.

Boney urmărea întreaga scenă cu un ochi galben, impasibil, aparent neafectat, dar cînd văzu că stăpîna lui este ridicată și întinsă pe sofa își părăsi balansoarul fluturînd nervos din aripi și porni în zbor pînă la trupul ei culcat, țipînd : „Nick ! Nick ! Nick !"

Trecuse multă vreme de cînd nu-l mai auziseră spunînd un cuvînt în engleză.

Îl prinseră cu greutate şi-l duseră în camera ei unde îşi reluă locul la capul patului, căzînd iar într-o tăcere stoică.

Piers telefonă după doctor. Meg suspina în braţele Augustei. Ernest se aşeză la masă cu capul culcat pe braţele întinse peste jocul de table. Pheasant alergase sus în dormitorul ei ca să ude cu lacrimi inelul cu piatră rubinie. Nicholas îşi trase un scaun lîngă mama lui, se aşeză şi rămase acolo cu umerii încovoiaţi, fixînd, cu o privire goală, chipul ei. Pastorul îşi lăsă bărbia în piept şi murmură o rugăciune scurtă lîngă trupul care, întins, era atît de lung încît picioarele încălţate cu papuci negri depăşeau marginea patului. Bătrîna Adelina redevenise o femeie înaltă.

Domnul Fennel se pregăti să-i închidă ochii. Pleoapele grele se împotriviră. Renny îl apucă de braţ.

— Nu-i închideţi ochii ! Nu pot să cred că a murit ! Nu se poate să fi murit astfel !

Îi puse mîna pe inimă, prin deschizătura rochiei ei de după amiază. Nu mai bătea. Aduse o oglindă şi i-o ţinu în faţa nărilor. Suprafaţa ei strălucitoare rămase neaburită. Cu toate astea se împotrivea să i se închidă ochii bătrînei.

Nu peste mult timp sosi doctorul Drummond care o declară decedată şi-i închise el însuşi ochii. Doctorul Drummond era un om în vîrstă şi asistase la venirea pe lume a celor mai tineri din familia Whiteoak începînd cu Meg.

De-abia atunci Ernest se ridică şi se apropie tremurînd de ea. O mîngîie pe faţă, o sărută, suspinînd :

— Mamă... mamă...

Nicholas însă rămase împietrit ca o statuie.

Renny simţea că nu mai poate rămîne în casă. Se va duce la Căsuţa Scripcarului să le spună lui Eden şi Alayne ce se întîmplase. Ieşi în goană pe uşa laterală în curtea plină de iarbă unde se afla vechiul cuptor de cărămidă. O procesiune de raţe cu mers legănat se iţiră ştrengăreşte la el ; doamna Wragge şi fata de la bucătărie, curioase, se uitară pe furiş după el, printr-o fereastră a subsolului. Mînjii care galopau prin padoc se apropiară de gard, nechezînd cînd Renny trecu grăbit pe acolo. Pe păşune, vacile roşii cu pete albe şi ugere grele de lapte îl urmăriră cu privirile lor indulgente. Intră în livadă. Zilele începuseră să se scurteze. Soarele roşu se zărea printre trunchiurile negre ale copacilor. Renny observă că toate culorile căpătaseră o strălucire mai intensă, mai întunecată. Ciupercuţe trandafirii apăreau din loc în loc prin iarba deasă ca nişte decoraţii rotunde. Gardul livezii strălucea într-o lumină purpurie.

Între livadă şi „vechea livadă" se întindea un cîmp de cartofi. Bătrînul Binns îi dezgropa şi-i aşeza în şiruri lungi pe pămîntul negru şi fertil. Din toată ziua aceea lungă nu

muncise probabil decît numai jumătate. Se rezemă în săpăligă și strigă după Renny :

— Hei, domnu' Whiteoak ! Hei !

Renny se opri.

— Da, spuse.

— Ce credeți c-a dat peste ei acum ?

— Ce ?

— Mana. A dat mana peste ei.

Renny își ridică brațul.

— Lasă jos săpăliga, strigă el. Gata cu treaba pe ziua de azi. Și merse mai departe.

Nici o unealtă nu trebuia să scurme suprafața pămîntului pe care ea îl iubise atîta. Pămîntul urma să nu fie atins, să rămînă cernit, pentru ea, în acea zi, și în următoarea și în cea de a treia.

Bătrînul Binns se uită după Renny pînă dispăru în desișul strălucitor al vechii grădini. Era uluit. Niciodată în viața lui nu mai primise asemenea poruncă. Pesemne că voiau să-l dea afară. Înfipse adînc săpăliga în pămînt și scoase la iveală trei cartofi. Continuă să sape și să dezgroape cartofi fără zăbavă. Niciodată nu mai lucrase cu atîta rîvnă. Bodogănea întruna pentru sine : „Mana a dat oricum peste cartofi ! Să-l ia naiba, pă stăpînu !"

Vechea livadă în care de zece ani nu mai fusese tăiată vreo crenguță era năpădită de o fantastică explozie de frunziș. Ramurile merilor care nu peste mult timp aveau să se încovoaie sub greutatea fructelor coapte ce rămîneau mereu neculese, atîrnau pînă la pămînt. Printre ele țîșneau tufele de aluni

verzi și de oțetari cu panașele lor roșii-trandafirii. Plante agățătoare de tot felul se prinseseră de ramurile cele mai joase și se cățăraseră în sus pe ele, căznindu-se parcă să tragă la pămînt copacii înșiși. O mașină de tuns iarba lăsată în părăsire era atît de bine ascunsă sub vița sălbatică crescută excesiv, încît cu greu îi puteai bănui existența. În timp ce Renny înainta pe cărare, iepurii sălbatici o zbugheau din calea lui și fluturi mari de noapte îl izbeau uneori în față. Pe măsură ce se apropia de Căsuță, auzea susurul tainic al izvorului printre ierburi.

Ușile și ferestrele Căsuței erau deschise dar nu se auzea nici un zvon de glasuri. Renny se apropie de ușa din față și privi înăuntru. Alayne scria la o măsuță, iar Eden stătea întins pe sofa cu o țigară între buze și cu o carte într-o mînă care-i atîrna moale în jos. Fața și corpul i se mai împliniseră, era bronzat, în schimb Alayne arăta palidă și părea slăbită. Nu-l auziseră venind pe Renny, căruia încăperea și cei ce o ocupau așa învăluiți în lumina intensă a apusului de soare i se înfățișară ireali ca într-un tablou. I se părea ireal, fantastic, felul în care cei doi stăteau acolo, nemișcați, fără să știe nimic de cele întîmplate.

Mormăi ceva nedeslușit și atunci, ca și cum ar fi ieșit dintr-o vrajă, cei doi ridicară ochii la el. Fața lui Alayne, a cărei paloare era accentuată de lumina roșiatică din încăpere, se aprinse acum brusc, ca o flacără. Eden zîmbi, dar zîmbetul îi îngheță pe buze. Se ridică brusc.

— Renny ! Ce s-a întîmplat ?
Alayne se ridică şi ea.
Încercă să le vorbească, dar nu putu scoate nici un cuvînt. Rămase în picioare, tăcut, rezemîndu-se de uşorul uşii, cu faţa schimonosită de o cumplită grimasă.
Cei doi stătură încremeniţi, pînă ce Eden reuşi să articuleze :
— Pentru numele lui Dumnezeu, Renny, vorbeşte ! Spune-ne ce s-a întîmplat !
Renny îi privi, cuprins de un resentiment ciudat faţă de ei, apoi spuse nemilos :
— A murit... bunica... M-am gîndit, c-ar trebui să vă anunţ.
Evitîndu-le privirea, se întoarse brusc cu aceeaşi faţă schimonosită şi porni înapoi pe cărare, dispărînd în pădurea de pini.

XIX

JALNA ÎN DOLIU

BĂTRÎNA DOAMNĂ zăcea întinsă în sicriu şi, de jur împrejurul ei coroane, mănunchiuri de crenguţe înflorite şi cruci făcute din flori parfumate. Fusese spălată, îmbălsămată şi îmbrăcată în rochia ei cea mai frumoasă de catifea neagră. Îi încrucişaseră mîinile pe piept şi îi lăsaseră numai verigheta, subţiată cît un fir de aur. Dacă s-ar fi putut vedea interiorul verighetei, s-ar fi descifrat cuvintele : „Adelina, Philip, 1848“. Pe cap îi aşezaseră boneta ei cea mai frumoasă de dantelă pe care şi-o păstra de multă vreme, anume pentru această ocazie, într-o cutie parfumată cu levănţică. Pe o plăcuţă de argint fixată de sicriu gravaseră data ei de naştere, data morţii, numele de familie şi pe toate cele de botez — Adelina Honora Bridget. Făcuseră pentru ea tot ce era posibil de făcut. Totul era aranjat, pus la punct pentru înmormîntarea ei. Trăise un timp îndelungat pe acest pămînt, acum însă urma să fie coborîtă în el pentru un timp infinit mai lung.

Avea un aer inefabil de demnitate şi măreţie. Arăta ca o împărătească de odinioară cu zîmbetul acela uşor dispreţuitor ce-i încremenise pe buze, cu nasul ei sculptural. Ar fi putut foarte bine să trăiască în centrul unor intrigi de curte în loc să-şi fi petrecut trei sferturi din existenţă în această văgăună, domnind numai asupra propriei ei familii. Irlanda şi India, două ţări ale căror nume începeau cu litera „I“ — care în engleză înseamnă „eu“ — îşi lăsaseră puternice amprente asupra ei. Îşi trăise viaţa sub semnul acestei litere.
La căpătîiul şi la picioarele ei străjuiau candelabre înalte de argint cu lumînări aprinse. Finch fusese cel care le aşezase acolo după ce toţi ceilalţi se culcaseră şi el coborîse pe furiş cu gîndul de a fi singur cu bunica lui, pentru ultima oară. Chipul lui tînăr, supt, avea ceva mistic aşa cum aluneca fără zgomot de la un candelabru la altul, aprinzînd lumînările de ceară din jurul sicriului.

A doua zi de dimineață Augusta poruncise să fie scoase candelabrele, protestînd împotriva acestor practici papistășești, dar Nicholas o potoli :

— Lasă-le acolo. Fastul acesta i se potrivește.

Cîte unul, cîte doi, sau cîte trei, urmașii veniră s-o jelească pe mama, bunica și străbunica lor. Nicholas rămase s-o vegheze toată ziua, refuzînd să mănînce, cu părul răvășit pe capul său leonin, mușcîndu-și vîrful mustății cenușii. Ernest intra și ieșea, înalt și elegant în redingota neagră. Îi însoțea pe vizitatori pînă la sicriu, atrăgîndu-le atenția asupra trăsăturilor dăltuite, asupra expresiei minunate a mamei lui. În răstimpul acelor zile repetase, pentru sine, cuvîntul „mamă" de nenumărate ori fiindcă peste puțin bătrîna urma să dispară pe vecie și nu mai avea cui să-l spună. Toate ironiile pe care ea i le spusese uneori se șterseseră din mintea lui și rămăsese doar cu amintirea clipelor cînd fusese plină de bunăvoință. Își amintea situațiile în care avusese nevoie de ajutorul lui și lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Cu Augusta însă lucrurile se petreceau altfel. Zîmbetul disprețuitor de pe buzele mamei sale i se părea adresat ei anume. Iarăși și iarăși îi răsăreau în minte răutățile care se desprinseseră de pe acele buze. Cele mai recente îi stăruiau mereu în minte : cum îi spusese mamei sale cînd o îmbrăcase pentru ultimul ceai : „Arăți minunat astăzi, mamă", și ea îi replicase : „Aș dori să pot spune același lucru despre tine !" Augusta își amintea de întîmplări din copilărie. Îi apăreau mai limpezi decît cele din ultimul an. Își aduse aminte de perioada din preajma căsătoriei, cînd mama ei îi spusese : „Nu cred că e necesar să-ți dau vreun sfat, draga mea. Buckley abia îți trece de umăr. N-ai de ce să te temi de el !" Pe atunci mama nimerea fără greș numele soțului ei, de îndată însă ce dobîndise titlul de noblețe, îi scîlciase numele ba în Bunkley, ba în Bilgeley sau Bunkum !

Augusta își reproșa tendința de a-și reaminti tocmai acum toate aceste mici fricțiuni. Mîhnirea ei era reală, dar avea o memorie tare stînjenitoare... Îl conduse pe Wakefield pînă la sicriu. Băiatul era pentru prima dată față în față cu moartea. Augusta îi spuse pe un ton impresionant :

— Uită-te bine la bunica, Wakefield. Încearcă să-ți întipărești în minte chipul ei. A fost o femeie cu adevărat minunată.

Băiețelul era copleșit de emoție. Îl amețea parfumul greu al florilor. Se uită îndelung la chipul calm, la mîinile bătrîne, frumoase, împreunate cu resemnare în fața soartei.

— Dar, mătușă, arată atît de bine ! exclamă el cu vocea limpede și subțirică, ce suna deplasat în camera aceea. Nu e păcat s-o îngropăm ?

Vechii ei prieteni — nu mai rămăseseră mulți — căzură cu toții de acord că nu văzuseră în viața lor un mort cu înfățișare atît de neschimbată. Jos, la subsol, Rags declară

în fața soției sale, a slujnicei de la bucătărie, a unui mic grup de lucrători de la grajduri, de la fermă și de la moșia lui Vaughan :

— Să mă ierte Dumnezeu, dacă bătrîna doamnă nu pare acu' mai vie ca atunci cînd era în viață !

Ce se întîmpla însă cu Renny ? Întocmai ca unul din caii printre care își petrecea mai tot timpul, încerca în fața morții un sentiment de spaimă aproape animalică. Se retrăsese cutremurat, departe de sinistra prezență care îndoliase casa. După ce privise o singură dată chipul celei moarte părăsise camera și nu revenise decît la ora funeraliilor. Moartea, așa cum o văzuse în timpul războiului nu-l impresionase prea puternic. Se afla peste ocean cînd tatăl și mama lui vitregă muriseră. Experiența pe care o încerca acum era, însă, înspăimîntătoare. Lăsase în grija Augustei, a lui Ernest și Piers toate pregătirile legate de înmormîntare. Se preocupă doar de un singur lucru : alegerea celor ce urmau să poarte sicriul. După părerea lui, aceștia trebuiau să fie cei patru nepoți, mai mari. Eden protestă susținînd că nu e încă destul de înzdrăvenit pentru un asemenea efort. Alayne considera, și-și spuse părerea cu oarecare vehemență, că ar fi o mare greșeală dacă Eden ar accepta și că ar fi riscant să-și pună astfel forțele la încercare. Dar Renny rămase neînduplecat. I se părea că Eden arată aproape la fel de bine ca înainte, că așa se cuvenea, și deci trebuia să-și ocupe locul printre frații lui și să poarte cu toții trupul bunicii lor pînă la mormînt. Se duse

la Căsuța Scripcarului unde se așezară toți trei în jurul mesei discutînd aprins ; părul roșu al lui Renny stătea vîlvoi, fața lui îngustă și slabă era îmbujorată, liniile ascuțite ale feței trădau hotărîrea lui de neclintit. Eden cedă.

Ziua înmormîntării începu cu o dimineață nespus de încîntătoare. Peste noapte căzuse o rouă abundentă care se așternuse ca un văl scînteietor peste pajiști. Era o zi liniștită, se auzea doar ciripitul păsărelelor în pinii ce străjuiau aleea. O atmosferă de blîndă detașare învăluia acea zi de parcă vara șovăia, trăgîndu-și adînc respirația, înainte de plecare. Bătrînei Adelina i-ar fi plăcut o asemenea zi. Dacă ar fi trăit, cu siguranță că ar fi făcut una din micile ei plimbări pînă la poartă, susținută de cei doi fii ai săi. Dar în locul plimbării avea să fie purtată acum pe ultimul ei drum. În timpul vieții refuzase cu străşnicie să se urce într-un automobil, în schimb ceruse să aibă o mașină mortuară la funeralii. Spusese :

— Îmi place să mă gîndesc că voi călători mînată de un motor și nu de un cal, înainte de a fi coborîtă în groapă. Nimeni nu va putea spune că am fost o femeie de modă veche.

Wakefield era profund impresionat văzînd întreaga familie, pînă și pe Finch, în mare doliu. I-ar fi plăcut să aibă și el un costum negru dar trebui să se mulțumească cu brasarda neagră pe care Meggie i-o prinsese de mîneca jachetei Norfolk cenușii. Deplin conștient de semnul de doliu pe care-l purta, era

foarte demn și rezervat. Ar fi dorit mult să fie destul de mare ca să-și poată lua locul printre cei ce purtau sicriul.

Cortegiul funerar se pregătea să iasă din casă. Cei patru care urmau să ducă sicriul stăteau umăr la umăr — Eden și Piers atît de aproape unul de celălalt încît își puteau auzi respirația ! Renny avusese multă bătaie de cap cu Piers înainte de a reuși să-l convingă să stea alături de Eden chiar și numai pentru un timp atît de scurt. Dar nu ținuse seamă de nici una dintre împotrivirile lor. Se aflau acum amîndoi alături de el, iar el era șeful clanului. Domnul Fennel rosti o scurtă rugăciune. Cei patru ridicară sicriul pe umeri.

Mașina mortuară porni încet din fața intrării urmată de un automobil în care erau cei patru frați. Venea apoi o altă mașină în care se aflau Augusta, Nicholas, Ernest și domnul Fennel. După ei urma familia Vaughan și Wakefield. Pheasant rămăsese acasă invocînd motivul unei ușoare indispoziții a lui Mooey. Se uita pe furiș de sus, printr-o perdea și, zărind capul lui Eden cu părul său blond, strălucitor, între frații lui, scînci ușor, amintindu-și de scurta dar violenta ei pasiune pentru el. Puțin lipsise ca această pasiune să nu distrugă viața ei și pe a lui Piers, dar tragedia fusese evitată ; acum era salvată, la adăpost, cu Piers și copilașul ei !

Nici Alayne nu asistă la înmormîntare. Venise să mai vadă o dată chipul acela bătrîn și detașat care într-adevăr o privise întotdeauna cu o expresie binevoitoare. Alayne era convinsă că oricît de perspicace fusese bătrîna Adelina, nu ghicise niciodată că ea încetase să-l mai iubească pe Eden, tot așa cum nu putuse să conceapă vreodată că nu este o bogată moștenitoare americană.

Alayne părăsise Jalna cuprinsă de un sentiment de profundă deprimare. Nu încercase același sentiment de spaimă animalică în fața morții ca Renny, dar simțise o dureroasă strîngere de inimă la vederea Jalnei lipsită de obișnuita ei însuflețire. I se păruse că pereții masivi se apropiaseră pentru a ocroti acel trup, că tavanul se lăsase în jos pentru a-l adăposti, că pînă și ușile se îngustaseră pentru a-i întîrzia plecarea dinlăuntrul casei. De la marginea pajiștei, Alayne privise în urmă și i se păruse că întreaga casă se micșorase, strivită de durere !

După membrii familiei îndoliate, se înșirau, într-o lungă procesiune, prietenii casei și multă lume venită din satele învecinate și de prin restul ținutului, în automobile sau cabriolete. Doar aveau loc funeraliile bătrînei doamne pe care chiar și cei mai vîrstnici nu și-o puteau aminti decît ca femeie măritată — pe vremea cînd ei erau copii. Dispăruse o piatră de hotar. Nu pierise un copac sau o simplă turlă de biserică, se stinsese o ființă plină de viață, autoritară. Mulți dintre cei ce o conduceau pe ultimul drum, n-o mai văzuseră de ani de zile, dar silueta ei înaltă, părul roșcat, ochii căprui și pătrunzători se întipăriseră pentru totdeauna în memoria lor. Adesea își aminteau de cîte o în-

tîmplare care vădea firea ei aprigă, sau de ciudățeniile ei. În ziua aceea își amintiră cum pînă anul trecut nu lipsise niciodată — sau aproape niciodată — de la slujba de duminică ce se oficia în biserica de piatră cenușie construită de căpitanul Whiteoak, venind în faetonul ei ponosit tras de doi murgi voinici. Și, cu toate că în unele privințe fusese strînsă la pungă, în fiecare an, de Crăciun, dăruise cîte ceva tuturor copiilor din satul Evendale, care îi aparținuse, fiind clădit pe un teren ce făcuse cîndva parte din moșia Jalna. În ultimii ani apelase la Ernest care cumpărase darurile în locul ei. La Crăciunul viitor copiii le vor simți lipsa.

Așa că, deși fusese neclintită ca un arbore, reputația ei sporise an de an, așa cum trunchiurile copacilor sporesc mereu cu cîte un cerc. Cei ce veniseră să-și ia adio de la rămășițele ei pămîntești încercau simțămîntul că participă la un eveniment crucial și memorabil.

Moartea ei fusese o tragedie pentru uriașul Hodge, cel care-i mînase faetonul timp de treizeci de ani. Viața lui nu mai avea nici un sens. Nu va mai țesăla niciodată duminica dimineață caii murgi — care împlineau curînd treizeci de ani — pînă cînd pielea lor căpăta un luciu satinat, nici nu va mai lustrui hamurile zornăitoare pînă ce ajungeau să strălucească. Nu va mai spăla roțile scîrțîitoare ale faetonului și nici nu va mai îmbrăca livreaua lui strîmtă de vizitiu, cu garnitură de catifea la guler. Întregul lui prestigiu dispăruse. Nu mai era nimic altceva decît un grăjdar bătrîn.

Venise la Nicholas cu lacrimi pe obraji și-i spusese :

— Io cred, dom'le, că nu va mai fi nevoie să scot niciodată vechiul faeton... Îmi vine tare greu !

Dar Nicholas răspunsese cu un glas înăbușit :

— Fratele meu și cu mine vom folosi faetonul încă multă vreme de acum încolo, cel puțin așa sper. Nicholas ar fi preferat să meargă cu mașina la biserică, acum cînd vălul cernit de văduvă al mamei sale nu va mai flutura deasupra faetonului. Dar Hodge nu putea fi jignit. Era singurul care mai rămăsese dintre vechii servitori. Ceilalți veneau și plecau fără să resimtă nici o mîndrie față de munca lor, așa cum simțeau servitorii de pe vremuri.

Renny, aflat în mașină împreună cu frații săi, se gîndea la faeton. Își amintea cît de mult îi plăcea bunicii lui să-și vadă caii ocupînd mijlocul drumului și să-l împiedice în felul acesta pe el sau pe oricare alt automobilist s-o depășească. Dar mai ales pe el. Într-adevăr îi plăcuse mult să-l pună-n încurcătură. Doamne, ce femeie strașnică a fost ! Cît i-ar fi plăcut să vadă numărul mare al celor veniți să-i prezinte un ultim omagiu. Păcat că n-avea cum să știe vreodată. Și florile ! O mașină plină. Lui Renny îi plăcuse coroana de trandafiri și garoafe trimisă de Clubul vînătorilor... Se uită la frații săi. Era

bucuros să-l vadă pe Eden din nou în putere. Nu se putea ca o vară petrecută la Jalna să nu-i ajute. Îl bucura și faptul că-l vedea alături de Piers în aceeași mașină. Dovedise o mare putere de convingere pentru a obține acest lucru. Se întreba în sinea lui dacă cei doi frați ar putea aşterne vreodată o punte peste prăpastia dintre ei. Îi era teamă că nu. Soțiile aduse în familie au avut darul să încurce lucrurile. Probabil că procedase bine rămînînd burlac. Gîndul i se opri o clipă, dureroasă, la Alayne. Cortegiul funerar deveni un cortegiu de fantome. O simțea în brațele lui. Închise ochii lăsîndu-se pradă dorinței care-i sfîșia inima.

Cînd îi redeschise, privirea i se opri asupra lui Finch care stătea între el și Piers și ale cărui picioare lungi ocupau aproape tot spațiul. De la moartea bunicii, Finch căzuse într-o stare de apatie, de prostrație aproape, dar acum, mai mult ca oricînd, expus privirilor lui Renny și Piers, nervii îi cedaseră. Plîngea în hohote și nu reușea să-și usuce ochii pe care-i ștergea întruna cu o batistă mare, împăturită. Bietul băiat, gîndi Renny, și-i puse mîna pe genunchiul osos, la care Finch începu să plîngă și mai tare. I se păru că Piers îl privește cu dispreț, dar Piers nu-l vedea. Stătea cu privirea ațintită asupra lui Eden care ședea în față, alături de Wright.

Dacă cortegiul funerar îi apăruse lui Renny timp de o clipă, ca o procesiune de fantome, pentru Piers chiar așa și era. Singura realitate era Eden așezat în fața lui.

Eden reînsănătoșit. Eden gata să pricinuiască noi necazuri. Eden pe care ardea să-l ciomăgească pînă l-ar fi lăsat în nesimțire. Cu excepția momentului cînd îl zărise lîngă padoc, nu-l mai văzuse din acea noapte de vară, cu doi ani în urmă, cînd tînărul Finch, livid, venise să-i spună că Eden și Pheasant erau împreună în pădurea de mesteceni. Eh, dacă Eden n-ar fi dispărut chiar în noaptea aceea ! Ce bine ar fi fost să se fi socotit cu el atunci ! Acum, probabil că n-o să se mai întîmple asta niciodată.

Eden simțea privirea lui Piers ațintită în ceafă. Ar fi dat mult să știe ce se petrece în mintea lui. Fără îndoială, gînduri melodramatice, sîngeroase. Zîmbi ușor, în timp ce și le imagina, dar se agită tulburat pe locul său. Aproape că i se făcu milă de sine însuși. Prima lui ieșire după o vară întreagă și atunci se nimerise să fie o înmormîntare ! Fusese silit, tîrît să ia parte și deci să se afle în apropierea lui Piers, fapt care, în ciuda cinismului său, îi dădea o stare de nervozitate. Nu împărtășea sentimentele celorlalți față de bunica. Toți lăsau impresia că s-ar fi așteptat ca ea să nu moară niciodată. Trăise în orice caz mult mai mult decît îi era lui dat. Îl durea tot corpul, avea o senzație neplăcută, un tremur în toți mușchii după efortul depus alături de ceilalți pentru a purta sicriul. Alayne se împotrivise. Știa că nu e încă în stare de un asemenea efort ! Acum îl mai aștepta și transportul sicriului de la mașina mortuară în biserică și apoi din bise-

rică la groapă. Ar fi preferat să fi stat în spate și să-l privească el pe Piers în ceafă decît să-i simtă privirea cruntă fixîndu-l în stilul lui melodramatic — victorian.

Mașina se opri. Prima mașină din cortegiu se și afla pe aleea bisericii. Își scoase pălăria și trase adînc în piept aerul deosebit de plăcut. Rămase surprins văzînd ce multă lume se adunase. Se uită îngrozit la șirul treptelor de piatră ce duceau la ușa bisericii. Scoaseră sicriul din mașina mortuară. Doamne, ce parfum greu, îmbălsămat se răspîndea din interior ! Puse umărul alături de ceilalți, împărțind povara sicriului.

Domnul Fennel le ieși în întîmpinare. Cortegiul înainta într-o dezordine cuviincioasă. Purtînd anevoie sicriul greu, cei patru frați urcau aleea cu pietriș. Piers observă că Eden nu mai poate rezista, că e pe punctul să leșine și tare ar fi vrut ca drumul să fie de două ori mai lung. Cînd ajunseră la ușa bisericii, Maurice se apropie și-l înlocui pe Eden care rămase în urmă cu fruntea îmbrobonată de sudoare. Auzise încă de departe cuvintele pastorului. „Eu sînt învierea și viața, zis-a Domnul ; cel ce crede în mine, chiar de-a murit, trăi-va în veci.

...Nimic nu aducem cu noi pe această lume și nimic nu putem lua atunci cînd o părăsim. Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvîntat..."

Eden stătea în strană între Renny și Finch. Gîndurile i se învălmășeau. Sîngele îi zvîcnea în urechi. Vedea altarul ca prin ceață.

Ce îngrijorată ar fi fost Alayne dacă l-ar fi văzut atît de istovit ! În mintea lui, Alayne era acum mereu asociată cu ideea grijii față de el.

Remarcă deodată că Finch respira într-un fel ciudat, fornăit. Își întoarse privirea spre el și văzu trupul lui tînăr încovoiat, și, dincolo de Finch, mîna bronzată pe care Piers și-o ținea pe genunchi. Ce pumn ! Se uită pe furiș la fața lui Piers, arsă de soare, cu bărbia proeminentă, cu nasul scurt și gros. La ce se gîndea Piers acum ? La distanța care-i despărțea ? La Pheasant ? La bunica lor care zăcea întinsă acolo lîngă treptele dinaintea altarului ?

— Mi-am simțit inima cuprinsă de vîlvătaie și pe cînd cugetam, focul se înteți...

Vocea răsunătoare, îndurerată, venind dinspre altar, îi atrase atenția.

— Iată, zilele ce mi-ai hărăzit, scurte au fost ; și viața-mi nimicnicie față de veșnicia ta...

— Săraca bunica ! Cît de tare ar fi iritat-o aceste cuvinte. Parcă o auzea exclamînd : „Nici pomeneală ! Nu admit așa ceva !"

Vocea continuă :

— Oh, îngăduie-mi încă o clipă de odihnă, să-mi pot redobîndi forțele înainte de a porni pe drumul fără de întoarcere.

Frumoase versurile lui David ! Și cunoscuse viața — nu se abținuse de la nimic. Fragmentele minunate, limpezi precum cleștarul ajungeau pînă la el : — ...văzînd că se

pierde ca o umbră în noapte... și, întocmai ca iarba, deodată se ofilește. În zori e verde și se înalță drept, iar seara e cosită, uscată și veștedă.

În definitiv n-avea decît douăzeci și șase de ani. Văzuse și trecuse prin multe și avea să mai treacă prin multe altele. Va scrie versuri care vor dăinui, o zi măcar, dacă nu mai mult. Era aproape vindecat. Îl cuprinse o dorință năvalnică de a scrie. Se cufundă în contemplarea propriei sale personalități. Uită să se ridice cînd se cîntă un imn și Renny îi atinse brațul. Atunci se ridică șovăitor în picioare. Trecuse atîta vreme de cînd nu mai fusese la biserică...

„Zi de mînie ! Oh, zi de jale !
Iată împlinitu-s-a profeția proorocilor.
Cerul și pămîntul prefăcute în cenușă !"

Eden se întrebă dacă mai exista oare cineva în ceruri sau pe pămînt care să deteste imnurile mai mult decît le detesta el. Îi venea să-și lase capul pe spate și să urle ca un cîine. Dar nu scoase nici un sunet ci apucă supus un colț al cărții cu imnuri pe care i-o întindea Renny. Nici Renny nu cînta și nici Finch, care scîncea. Piers, însă, își înălță glasul său puternic, de bariton :

„Ce îndurare să ceară păcătosul de mine
Cine apărarea o să-mi poată lua
Cînd și cei drepți de milostivire nevoie vor avea".

Glasul unei femei se ridică clar și minunat dintr-o strană din spate :

„Oh, așază-mă în rîndul mielușeilor tăi iubiți
Și nu mă umili amestecîndu-mă printre capre
Ci înalță-mă pînă la dreapta ta".

Recunoscu glasul lui Minny Ware. Îl urmări, fermecat de frumusețea lui. Îl privi pe Renny, întrebîndu-se dacă îl ascultă și el, dar acesta părea absorbit de imnul ce se cînta, rostind cuvintele pe tăcute, doar din buze.

În timp ce domnul Fennel elogia calitățile creștinești ale bătrînei Adelina, mintea lui Eden se distra gîndindu-se la Minny Ware. Și-o amintea așa cum o văzuse în diferite ocazii, îmbrăcată întotdeauna în culori vii, plină de viață, gata să izbucnească în rîs la orice zîmbet ce i se adresa. Se gîndi la gîtul ei alb ca laptele, înălțîndu-se ca o coloană din gulerul răsfrînt. Își fixă atenția asupra glasului melodios. Își spuse c-o va ruga pe Alayne s-o invite mai des pe la ei ca să-i cînte. Nu, mai bine se va duce el la moșia Vaughan s-o asculte cîntînd și acompaniindu-se la pian. Nu mai avea liniște. Nu mai putea să stea așa degeaba. Trebuia să se apuce de ceva, dar de ce anume, nu știa !

Frații săi se ridicau. Venise momentul ca sicriul să fie dus la groapă. Era sigur că Maurice îl va înlocui iarăși. Renny ieși din strană, dar Eden nu schiță nici o mișcare deși

Finch îl împingea din spate ca să poată ieși. Aruncă o privire, aproape de implorare către Maurice care părea nehotărît, neștiind ce să facă. Dar Eden nu putea fi scutit de această îndatorire. Renny hotărîse ca toți cei patru frați să poarte sicriul, așa se cuvenea și deci așa trebuia procedat, chiar dacă unul dintre ei și-ar pierde cunoștința. Îi aruncă lui Eden o privire pe jumătate severă, jumătate afectuoasă și, cu o mișcare scurtă din bărbie, îi făcu semn să-l urmeze. Cei patru ridicară sicriul.

O coborîră la groapă. Aruncară țărînă peste sicriu. Se rosteau ultimele cuvinte : „Pămîntul în pămînt, cenușa în cenușă, țărîna în țărînă..." Plînsul domolit al lui Meggie se împletea cu glasul domnului Fennel. „Cine va primeni trupul nostru netrebnic, ca să poată fi deopotrivă cu trupul preacurat al Domnului..."

Ernest era palid și îndurerat. Fața i se alungise. Suspina în sinea lui : „Mamă, Mamă". De acum înainte n-o s-o mai vadă niciodată.

Augusta, în mare doliu, își ținea capul ușor dat pe spate și îi privea pe cei din jur cu toată demnitatea durerii ei. Dacă ar fi fost scoasă din cadrul acela funebru s-ar fi putut crede cu ușurință că arborează expresia ei de profundă jignire. O jignise oare moartea ? Urma să împlinească și ea șaptezeci și șapte de ani.

Fața lui Nicholas era ca o stîncă purtînd urmele loviturilor unor furtuni de mult trecute. Stătea în picioare, masiv, privind cu

stoicism la groapa neagră care se căsca în fața lui. De fapt nici nu o vedea. Se revedea pe sine, băiețel de cinci ani, stînd în aceeași strană în care stătuse adineaori, rezemîndu-se de mama lui. De cealaltă parte a mamei ședea Ernest în vîrstă de trei ani, amîndoi toropiți de somn. Mama purta o rochie amplă, largă, de culoarea tabacului, în faldurile căreia le plăcea copiilor să se ghemuiască, așa cum le plăcea să mîngîie panglicile de satin ale bonetei ei. Ce frumos păr bogat, roșcat avea mama pe vremea aceea ! Ce lucru ciudat că această culoare sărise peste o generație ca să apară ca o văpaie la Renny ! Ceva mai încolo de mama se contura silueta impunătoare a tatălui lor cu profilul său energic și frumos conturat pe care-l moștenise mai întîi Philip, apoi Piers, deși la ultima generație pierduse ceva din distincția aristocratică. Deh ! ce să-i faci, asta nu depinde de tine. Ești azvîrlit în această lume, te zbați un timp și ești din nou azvîrlit afară... Ernest îl luă de braț.

— Haide, Nick, îi spuse. S-a terminat. Plecăm !

Ernest îl conduse prin labirintul de pietre funerare. De cîteva ori Nicholas simți niște junghiuri insuportabile în genunchiul bolnav de gută și se poticni. Ciudat, cît de ireal i se părea totul ! Chiar și cei care veniseră să-i spună cîteva cuvinte. Cea mai în vîrstă dintre domnișoarele Lacey îi luase mîna într-ale ei.

— Dragă Nicholas, e îngrozitor, nu-i așa ? spusese ea. Îmi dau bine seama ce simți !

Ştii doar că şi noi l-am pierdut pe tata anul trecut. Avea nouăzeci şi doi de ani !

Se uită la ea cu un aer absent. Nu o vedea aşa cum era acum, ci aşa cum arătase cu patruzeci şi cinci de ani în urmă cînd îi făcuse ochi dulci în intenţia de a se mărita cu el. Poate ar fi făcut mult mai bine dacă s-ar fi însurat cu ea în loc s-o ia pe creatura aceea fluşturatică pe care şi-o alesese. Ar fi avut şi el o familie şi poate că tatăl său i-ar fi lăsat lui Jalna, şi nu fratelui mai mic. Murmură cîteva cuvinte de mulţumire pentru compasiunea ei şi-şi continuă drumul şchiopătînd.

Se stîrnise un vînt puternic îmbibat de mirosul pămîntului uscat de arşiţă. Ierburile lungi din cimitir se plecau voioase în faţa lui. „Încă n-a venit seara", păreau să cînte. Vîntul sufla la suprafaţa pămîntului ca şi cînd ar fi vrut să absoarbă toată prospeţimea înmiresmată a trandafirilor, crinilor şi garoafelor îngrămădite pe mormintele familiei Whiteoak. Cîţiva nori albi erau mînaţi pe întinsul cerului într-o procesiune disciplinată ca nişte copii de cor în stihare albe. Sunetul înfundat al orgii se mai auzea încă dinlăuntrul bisericii.

Renny se îndreptă în grabă spre maşina lui, împreună cu Wakefield care se atîrnase de braţul său.

— Renny, Renny, mă iei cu tine în maşină ? Văd că Eden se urcă împreună cu Meg şi Maurice.

— Bine, băieţaş.

Era bucuros că-l are lîngă el pe băieţel, bucuros că pleacă din locul acela. Lîngă mormînt stătuse cu capul sus, cu ochii pierduţi în zare şi din nou ceva din atitudinea lui sugera teama unui cal presimţind moartea. Acum inhală vîntul, îl strînse pe Wake de mînă şi făcu un efort ca să nu-şi trădeze nerăbdarea de a părăsi acel loc.

Wakefield spuse :

— Nu cred că bunica ar fi putut avea o zi mai frumoasă pentru înmormîntare, nu-i aşa ? Şi cred că ar fi încîntată dacă ar şti ce enorm de multă lume a venit.

Cimitirul era pustiu. Trupul Adelinei se odihnea în sfîrşit în parcela unde se aflau mormintele familiei împrejmuite de un gard scund din fier cu lanţuri ruginite şi mici globuri tot din fier cu ţepuşe în vîrf. Sub povara de pămînt, brazde de iarbă şi flori veştede cu tulpinile plecate, bătrîna Adelina zăcea întinsă alături de ce mai rămăsese din Philip al ei, ale cărui oase erau probabil de mult albite. La picioarele lor se odihnea tînărul Philip, cu Margaret, prima lui soţie, alături. Într-un colţ odihnea Mary, a doua lui soţie, înconjurată de cîţiva prunci din familia Whiteoak. Lipsea doar numele Adelinei ce urma să fie curînd gravat pe placa de granit ce domina restul mormintelor... Pentru ea totul se terminase, capriciile, lăcomia pentru unele mîncăruri, aţipelile subite, pasiunea pentru culoare, pentru scandaluri, pentru scenele iscate în familie. Nu va mai trona în rochia ei de catifea, cu boneta, cu inelele, cu Boney lîngă umăr, în

fața căminului aprins. Nu va mai pretinde niciodată, cu acea izbucnire impetuoasă a inimii ei nedomolite : „Să vină careva, repede, să mă sărute !“

Nimeni nu avea s-o mai vadă vreodată. Cineva, cu înclinații meditative care ar fi cunoscut bine firea ei, s-ar fi întrebat, poate, ce soi de copac avea să-și tragă seva din acest mormînt, în zilele unui viitor îndepărtat. Cel mai potrivit ar fi fost un copac flamboaiant ca aceia din ținuturile sudice dacă așa ceva s-ar fi putut întîmpla, într-un ținut nordic. Cum acest lucru nu era posibil, nimic nu putea prinde mai bine viață din constituția ei robustă și spiritul ei neînfrînt decît un brad scoțian.

XX

TÎNĂRUL PRETENDENT

DE CUM DESCHISE OCHII, Wakefield simți în aer că se va întîmpla ceva senzațional. Felul în care perdelele de la ferestre fluturau bătute de briză îl duseră cu gîndul la pînzele umflate ale unei corăbii. Se simțea ceva neobișnuit în mireasma aerului, sosit parcă de undeva de departe, dintr-o altă țară, purtînd cu sine uimitoare aventuri. Un cocoșel micuț, care tocmai învăța să cînte cucurigu, scăpase din coteț și ajunsese pînă pe pajiște. Acum se tot ridica în vîrful gheruțelor, bătea din aripi și rostea cîte un cucurigu plîngăreț dar plin de mîndrie.

În pijama, aplecat peste pervazul ferestrei, Wakefield îl urmărea cu ochii încă împăienjeniți de somn dar în care se și aprinsese un licăr poznaș. Umărul hainei de la pijama era sfîșiat și un colț rupt din fundul pantalonilor flutura cînd briza i se strecura de-a lungul spinării. De cînd Meg se măritase, nimeni nu se mai îngrijea de hainele lui, dar faptul nu părea să-l preocupe, întrucît el era de părere că dezvoltarea capacităților mintale și îmbogățirea experienței de viață erau mult mai importante pentru el decît corectitudinea vestimentară. Soarele care-i încălzea umărul dezgolit, fluturarea pijamalei rupte erau, pentru el, mult mai stimulatoare decît o rînduială banală. Observă că o pană din coada doar pe jumătate crescută a cocoșelului stătea zbîrlită și îl cuprinse un simțămînt de solidaritate. Îl văzu pășind țanțoș printre ciori ciugulind delicatese de pe pajiște. De fiecare dată, înainte de a hăpăi ceva, rîcîia scurt pămîntul, cu vioiciune. Wakefield își spuse că i-ar place și lui să-și ia micul dejun în același mod. Se închipui umblînd apăsat pe pămînt, în patru labe, scurmînd după bucățele de pîine prăjită unse cu unt, sau, și mai grozav, după bomboane de ciocolată învelite în staniol.

Se gîndi c-ar fi indicat să se uite cît e ceasul. Nu voia să-și piardă în meditație prea multă vreme din zi. Se duse la masa de toaletă unde printre articolele de toaletă ale lui Renny, nu multe la număr, sălășluia și ceasul deșteptător. Era un ceas cu toane, deși purta înscrise în partea de sus a cadranului cuvin-

tele „Big Ben". Rămînea zilnic în urmă cu douăzeci de minute și putea fi socotit un leneș dacă sistemul său de alarmă n-ar fi trebuit potrivit cu jumătate de ceas înainte de ora cînd doreai să sune, atît de nerăbdător era să se declanșeze. De cîte ori nu se trezise băiețelul în toiul nopții și-l văzuse pe Renny jumătate îmbrăcat, cu fața aproape lipită de cadranul lui Big Ben și cu o privire decisă exprimînd voința de a învinge în duelul permanent dintre el și ceas ! Era zece fără douăzeci. Cu siguranță nu mai rămăsese cine știe ce din micul dejun, în orice caz nu ceva care să poată stîrni o poftă de mîncare capricioasă ca a lui. Deschise sertarul de sus al scrinului lui Renny și descoperi acolo printre grămezile de cravate și teancurile de batiste, orînduite cu grijă, o cutiuță de tablă cu inscripția : „Tablete pentru piept și plămîni". Pastilele aveau un gust puternic aromat, de scorțișoară și cu toate că nu erau prea mari, puteau păcăli foamea celui ce le înghițea, pînă s-ar fi ivit ceva mai apetisant decît un *„porridge"* pe jumătate rece și un ceai călîi.

Își puse pe limbă o tabletă și, după ce termină cu îmbrăcatul mai strecură cîteva în buzunarul pantalonilor săi scurți. Metoda lui de a se spăla ținea de domeniul miracolului : producea un efect extrem de mulțumitor, cu un minimum de efort. Își petrecu totuși o bună bucată de vreme cu pieptănatul părului, deoarece remarcase că luciul lui producea invariabil o impresie favorabilă asupra celor mai vîrstnici din familie, cu excepția lui Piers căruia îi făcea o deosebită plăcere să-l ciufulească în răspăr.

Era pe punctul de a coborî cînd auzi gunguritul vioi prin care Mooey obișnuia să-și exprime satisfacția de dimineață. Se furișă pînă la ușa camerei lui Pheasant și privi înăuntru. Nu era nimeni acolo în afara copilașului care stătea pe o cuvertură așternută pe podea și sugea din biberon. Cînd îl zări pe Wakefield începu să dea voinicește din piciorușe și, îndepărtînd biberonul, se porni să zîmbească voios cu gura tot mai larg deschisă, pînă ce toți dințișorii lui ca perlele apărură la vedere.

— Nga — nga ! Ee — ei ! Nga-nga !

— Bună, Mooey ! îi răspunse Wakefield afectuos. Te bucuri că-l vezi pe bătrînul tău unchi, nu-i așa ?

— Nga — nga ! Brrr ! bolborosi Mooey, și-și vîrî din nou biberonul în gură. Sugea din răsputeri, cu buzele tremurînde și cu ochii privind spre vîrful nasului.

Wakefield îl luă de subțiori și-l ridică în picioare. Cu tălpile lui mici, goale, Mooey începu să calce apăsat pe pătură dar scăpă biberonul și atunci o umbră îi întunecă fruntea trandafirie. Deviza lui era : „Fiecare lucru la timpul său și făcut cum trebuie". Această plimbare în timpul suptului îl deruta.

— Bab ! declară el încercînd să se uite la fața unchiului său Bab-bab-bab !

Wakefield îl plimbă prin toată camera ținîndu-l între genunchi.

— Gigea, gigea plimbărica ! spuse, pe un ton ce nu admitea replică. Biberonul cîh, na, na, biberonul !

Dar Mooey era de altă părere. Acolo, pe pătură, se afla biberonul lui, plin încă pe jumătate cu delicioasă apă îndulcită iar el, la multe mile distanță, prins de două mîini ca într-o menghine, în timp ce o pereche de picioare cu pantaloni de tweed și ghete de piele îl țineau prizonier de ambele părți.

— Ha-ha-ha-ha ! țipă el, dar țipătul lui era de văicăreală nu de veselie.

— Sșt ! făcu Wakefield sever, că acum ne trezim cu mămicuța ta, și ne face o papară ! Ce-i cu tine ? De ce nu miști piciorușele ca să-nveți să umbli ca lumea ? Și eu care-mi dau atîta osteneală cu tine ! Știi ce poți să pățești dacă nu ești cuminte ? Nuuu ? Ei bine, află că o să vină un lup mare și o să te pape imediat.

Din fericire Mooey nu era în stare să priceapă sensul acestei înfricoșătoare posibilități dar cînd își dădu capul pe spate și privi în sus spre fața lui Wakefield desluși, pe chipul acela neted și expresiv, ceva care-i aduse lacrimi în ochi și-l făcu să-și ridice glasul pînă la înălțimea unui urlet disperat. Wakefield grăbi copilul spre ușă și, menținîndu-și echilibrul într-un picior, o închise cu celălalt. Îl duse apoi spre pătură unde-i dădu drumul atît de brusc, încît, timp de o clipă, copilul tăcu încercînd să-și păstreze echilibrul.

Wakefield ridică biberonul și-l scutură. Scoase suzeta și gustă lichidul insipid. La această priveliște, în ochii încă umezi ai lui Mooey apăru o expresie atît de indignată încît Wakefield se grăbi să-l liniștească.

— N-ai încredere în nenea Wake ? întrebă el. Greșești fundamental dacă-ți închipui că vreau să beau din leșinătura asta oribilă. Și dacă n-ai fi atît de prostuț, nu i-ai lăsa să te păcălească ! Eu am să-ți dau ceva într-adevăr bun. Și o să-ți facă și bine, mai ales că pari cam răgușit.

Mooey scoase niște sunete care trădau o stare de cumplită disperare, și-l urmări fascinat pe Wakefield care luă două „tablete pentru piept și plămîni" și le lăsă să cadă în biberon. Acoperi gura biberonului cu palma și-l scutură energic. Tabletele se dizolvară destul de încet dar în cele din urmă apa căpătă o culoare închisă ca de otravă și Wakefield trase concluzia că lichidul absorbise suficient din însușirile curative ale tabletelor. Puse suseta la loc și potrivi biberonul în mînuțele întinse ale nepotului său.

— Poftim, băiete ! spuse el prietenos și un zîmbet binevoitor îi arcui buzele, văzînd cu cît entuziasm se puse Mooey din nou pe supt.

Nu făcea parte din organizația cercetașilor. Nu era destul de rezistent fizic pentru a participa la acțiunile lor. Cu toate acestea îl încînta ideea de a începe fiecare zi cu o faptă bună. Era genul de băiat a cărui libertate nu putea fi limitată de regulamentul vreunei organizații, dar ținea totuși să-și însușească tot ce era bun din orice fel de crez.

Coborî scările cu pas uşor. Jos, în hol, se opri interesat cînd îl văzu pe Rags deschizînd uşa de la intrarea principală, pentru a primi pe cineva. Era domnul Patton, avocatul bunicii. Ţinea în mînă o servietă şi, în timp ce Rags îi lua paltonul, îi adresă lui Wakefield un zîmbet plăcut dar oarecum nervos.

— Bună dimineaţa, spuse, ce mai faci ?

— Vă mulţumesc, domnule, răspunse Wakefield, mă simt bine, atît cît se poate după toate prin cîte am trecut.

O auzise pe mătuşa Augusta debitînd aceste vorbe faţă de domnul Fennel cu o zi înainte şi nu vedea de ce un răspuns atît de încărcat de demnitatea doliului nu putea fi folosit de orice alt membru al familiei.

Domnul Patton îl privi pătrunzător.

— Hîm, făcu el sec. Da, îmi închipui. Aşa e, aşa e !

Mătuşa Augusta apăru în pragul camerei de zi. Îi întinse mîna domnului Patton şi Wakefield observă că aproape întreaga familie era adunată în cameră. Într-un colţ, unchiul Nicholas şedea în fotoliu şi-şi umplea pipa ; unchiul Ernest stătea lîngă o fereastră, lustruindu-şi nervos unghiile de la o mînă de palma celeilalte. Piers şi Renny stăteau alături discutînd şi nici bine nu intră domnul Patton cînd apărură şi Meg cu Maurice. Meg o ţinea în braţe pe fetiţa ei, Patience. Wakefield ardea de curiozitate. Totodată se simţea şi contrariat descoperind că o consfătuire secretă de familie ajunsese pînă în această fază fără ca el să aibă cunoştinţă.

Finch traversă holul, cu un aer chiar mai sfielnic ca de obicei şi se îndreptă la rîndul său spre uşa camerei de zi. Wakefield îl apucă de braţ.

— Ce se întîmplă ? îl întrebă plin de curiozitate. Ce pun la cale acolo ?

— Testamentul. Patton va da citire testamentului.

— Testamentul ? Oh ! Atunci o să aflăm cine va fi moştenitorul, nu-i aşa ?

— Tacă-ţi gura, şopti Finch şi, dîndu-l la o parte, trecu înainte.

Dar de Wake nu se putea scăpa atît de uşor. Îl urmă pe Finch în cameră şi-şi trase un scaun lîngă domnul Patton care se aşezase la masa pătrată, cu cîteva hîrtii în faţa lui.

Domnul Patton îl privi pe deasupra ochelarilor :

— Cred că nu e indicat ca băiatul să rămînă aici, spuse mătuşa Augusta.

— Sigur că nu, încuviinţă Piers.

— Wake dragă, spuse Meg, săltînd-o uşor pe Patience pe genunchi, du-te fuga şi hrăneşte-ţi iepurii.

Wakefield nu protestă dar îşi trase scaunul mai aproape de masă şi, pentru orice eventualitate, împinse sticla de săruri a mătuşii Augusta la îndemîna domnului Patton.

— Să iasă afară copilul ăsta, mîrîi Nicholas din colţul său, arătînd spre Wake cu pipa.

— Nu înţeleg, începu Renny, dar Piers luă băieţelul de braţ şi-l scoase în hol.

Băiatul rămase acolo, zădărît ca un pui de prigorie alungat din cuib, privind la ușa închisă atît de implacabil în nasul lui. Auzi pe cineva coborînd scările în grabă și o zări pe Pheasant.

— Oh, făcu ea cînd văzu ușa închisă. Am întîrziat ! A trebuit să fug pînă sus la Mooey. Mă întreb ce e mai bine să fac acum.

— Du-te și ia-l pe Mooey, o sfătui Wakefield, posomorît. Poate o să te lase să intri dacă ai un copil în brațe. Meggie și l-a adus pe al ei.

Pheasant îl privi lung.

— Ce caraghios ! Am auzit de femei care își iau cu ele copiii la judecătorie, pentru a influența juriul. Poate crede că...

— E numai familia înăuntru, spuse Wakefield, și cred că a fost un gest odios din partea lor să mă dea afară !

— Cum, te-au dat afară ? Nu știu zău dacă le convine să fiu și eu de față. Piers nu mi-a spus să vin, dar nu mi-a spus nici să nu vin. Nu știu...

Wakefield nu era dispus s-o încurajeze cu tot dinadinsul.

— Cred că e mai bine să nu intri, fata mea, o sfătui el. Ești mai în siguranță aici, cu mine.

— Dacă își închipuie că mă interesează banii lor, se înșală amarnic ! strigă ea supărată.

— Fac prinsoare că eu îi moștenesc, se lăudă el.

— Fac prinsoare că nu !

Wakefield se uită prin gaura cheii. Nu putea să vadă nimic în afară de mîinile domnului Patton scotocind printre hîrtii. Îi auzi pe cei dinăuntru tușind pe toate vocile. S-ar fi părut că toți din familie își dreg glasurile în cor. Apoi domnul Patton începu să vorbească cu o voce mormăită, imposibil de deslușit.

Wakefield se întoarse și se uită spre locul unde stătea Pheasant. Dar ea nu se mai afla acolo — o zări dispărînd pe scări în sus. Wakefield se gîndi să iasă și să respire puțin aer curat pînă se va termina citirea testamentului.

— Mă întreb cît o să mai dureze, îi spuse lui Rags care intrase dar nu apucase să-l vadă trăgînd cu ochiul pe gaura cheii.

— Păi, io zic c-o să mai ție un picuț, își dădu Rags cu părerea, ștergînd de praf oglinda cuierului de deasupra căruia apărea un cap de vulpe sculptat, și adăugă sarcastic : — Bănuiesc c-o s-aveți timp berechet să vă comandați o mașină d-alea noile în cazu' c-oți fi moștenitoru' cocoanei bătrîne.

— Nu încape nici un „în cazu'", replică Wakefield mînat de o pornire subită. Sînt.

— Sigur că sînteți ! îl luă Rags în rîs. Așa cum cîștigai și eu lozu' ăla marele. O să plecăm împreună să facem înconjoru' lumii.

— N-ai decît să rîzi, răspunse Wakefield cu un aer serios, dar acesta este adevărul ! Așa mi-a spus chiar bunica cu puțin înainte de a muri.

Rags rămase cu gura căscată la el și cu cîrpa de praf în mînă. Fără voia lui, era sincer impresionat.

— Păi, dacă ce ziceți i-adevărat, ăi dinăuntru o să aibă o sorpriză cum n-a avut ei în viața lor.

— Da, încuviință Wakefield. Și o să le pară rău că m-au dat afară și pentru tot restul.

— Tare-aș vrea să știu dacă mi-ați zis adevăru'.

— O să afli foarte curînd.

Wakefield ieși afară în aerul dimineții. Se plimbă agale de-a lungul stratului de flori smălțat cu gălbinele, ochiul boului și cîrciumărese. Pînze de păianjen strălucitoare atîrnau ca niște văluri pe gardul viu de cedru acolo unde razele soarelui nu pătrunseseră încă. Un mesteacăn își presăra pe verdele umed al pajiștei frunzele mărunte, îngălbenite.

Cum să-și petreacă timpul pînă se va termina citirea testamentului ? Wakefield simțea că trăiește un moment important din viața lui, pe care nu trebuia să-l petreacă oricum. Foamea începu să-l chinuie dar gîndul de a intra din nou în casă îi era nesuferit. Albastrul și auriul dimineții, palele ușoare de vînt care se hîrjoneau ca niște mielușei zburdalnici în spațiul nelimitat al aerului liber erau necesare stării lui de spirit.

Cu mîinile în buzunare porni tacticos înspre spatele casei, unde descoperi un butoi plin cu apă de ploaie, așezat sub o streașină.

Se cinchi lîngă el și-și contemplă imaginea întunecată reflectată pe fundul strălucitor al apei. Iată cum arată moștenitorul milioanelor Whiteoak ! Își supse obrajii, încercînd să dea nasului arcuirea caracteristică familiei Court, dar cînd mușchii începură să-l doară din cauza încordării își relaxă fața făcînd cîteva strîmbături hidoase.

La vederea acestor strîmbături reflectate în apă izbucni în rîs iar micul cocoșel care se ținuse tot drumul după el îi răspunse cu un cucurigu fălos.

— Ce tot strigi cucurigu ? îl întrebă Wakefield. Dac-ai fi în locul meu ai avea dreptul să strigi. Dar tu ce-ai putea să moștenești, poți să-mi spui ? Un cuib vechi și murdar, și un vierme, doi. Știi tu cine sînt eu ? Eu sînt moștenitorul milioanelor Whiteoak, așa că ai să strigi cucurigu cînd o să-ți poruncesc eu, și nu înainte !

Cocoșelul privi în sus spre el atît de încordat încît își răsuci capul aproape cu totul. Ochii lui chihlimbarii strălucitori scînteiară de lăcomie.

Wakefield descoperi apoi în apa de ploaie a butoiului un gîndac negru pe jumătate înecat, zăcînd pe spate și lăsînd să se vadă că mai trăiește doar printr-o ușoară zvîcnire a picioarelor. Wake rupse un fir de iarbă și cu ajutorul lui împinse gîndacul de jur împrejurul butoiului. O barcă mică și drăguță care făcea înconjurul lumii. Îl făcu să poposească în diferite porturi — Gibraltar, Suez, Ceylon ; Cît de mult îi plăceau denumirile acestea din

lecţiile de geografie pe care le făcea cu domnul Fennel! Ce fericit, ce fericit gîndac!

Păcat! Tocmai cînd ajunseseră la Şanghai se scufundă. Destul de urît din partea lui. Puţini gîndaci canadieni aveau norocul să ajungă pînă la Şanghai.

Se uită după el, şi-l văzu zăcînd pe spate în fundul butoiului. Trebuia salvat. Îşi suflecă mîneca şi-şi vîrî braţul subţirel şi bronzat în apă, găsi gîndacul şi-l aşeză cu spinarea la soare. Se întinse pe jos lîngă el, urmărind cu satisfacţie cum revine încet dar sigur la viaţă. Era a doua faptă bună din dimineaţa aceea.

Un viermişor subţirel şi albicios cobora din văzduh atîrnat de un fir străveziu. Cea mai uşoară adiere îl legăna cînd pînă deasupra butoiului cu apă de ploaie, cînd deasupra ierbii. Netulburat, îşi continua coborîrea iar firul argintiu se tot lungea, depănat de pe un mosor invizibil. Un prihor traversă curtea ţopăind grăbit şi o păsărică ciripi dintr-un arţar.

Viermele atinsese pămîntul. O unduire îi străbătu corpul subţirel şi porni încetişor pe sub un fir de iarbă care îl domina. Dar Wakefield nu avea să-i afle destinaţia sau motivul pentru care coborîse dintr-o altă sferă în aceasta. O furnică neagră, fudulă, se năpusti asupra lui, îl hărţui, îl înăbuşi, îl ucise. Era o furnică atît de importantă şi înfumurată încît nu se putea înjosi să care ea însăşi trupul viermelui pînă la muşuroi. Se prea poate să-şi fi vîrît antenele în gură şi să fi şuierat, deoarece un grup de furnici mici ră-

săriră ca din pămînt şi înhăţară viermele, se luptară cu greutatea lui, îl tîrîră lăsînd o vagă urmă printre firele de iarbă, pînă dispărură din vedere. Wakefield nu fusese singurul martor al tragediei, căci o făptură ciudată, cu un pieptar galben pufos şi spatele galben ca şofranul îşi făcuse apariţia pe marginea unei frunze de brustur şi se holba cu ochi bulbucaţi, tot sucindu-şi şi răsucindu-şi antenele.

Lui Wakefield nu-i plăcu deloc înfăţişarea lui. Smulse frunza de brustur şi o întoarse cu faţa în jos peste insectă. „Şi astfel se încheie cea de a doua parabolă“ spuse el.

Păsărica piui, cocoşelul trîmbiţă cucurigu. Wakefield îi azvîrli una din tabletele pentru piept şi plămîni.

— Poate o să-ţi dreagă glasul, îi zise. N-am auzit niciodată un cucurigu atît de piţigăiat. Ai grijă, suge-o încet!

Cocoşelul o înghiţi la repezeală şi rămase atît de încîntat de gustul ei aromat de scorţişoară încît veni mai aproape în speranţa că va mai primi încă una. Aşa descoperi gîndacul negru care făcea încercări disperate de a înfrunta din nou responsabilităţile vieţii. Cocoşelul căscă un ochi, ciuguli, înghiţi şi gîndacul dispăru fără urmă.

Wakefield se ridică, îşi şterse de praf genunchii goi şi scoase un suspin de fericire. Procurîndu-i cocoşelului un gîndac, făcuse cea de a treia faptă bună. Şi cu asta cupa faptelor lui bune se umpluse.

Nu însă şi stomacul! Era nedrept ca el, moştenitorul milioanelor Whiteoak, să umble cu stomacul gol.

Se cinchi în fața unei ferestre de la subsol și cu ochii mijiți încercă să deslușească ceva în obscuritatea de jos. O zări pe doamna Wragge frămîntînd aluatul, îi văzu pumnii roșii izbindu-l cu atîta energie încît se întrebă dacă nu cumva bietul aluat suferă cu adevărat. Bessie, fata de la bucătărie, curăța legume într-un colț, cu părul căzut în ochi. Rags, cu țigara în gură, curăța cuțitele cu un dop muiat mai întîi într-o mică baltă de apă de pe scîndura pentru spălat apoi într-o grămăjoară de nisip după care se apuca să lustruiască plin de înverșunare lama cuțitului. Rags era întotdeauna furios cînd se afla la subsol. Oricît de calm ar fi fost atunci cînd se afla sus în casă, dispoziția lui Rags ajungea la punctul de fierbere imediat ce cobora scările. Nu, Wakefield, n-avea poftă să ia micul dejun în acea hrubă !

Traversă cîmpul alergînd, sări peste gardul de fier pe jumătate căzut și ajunse pe drum. În scurtă vreme, se afla în fața ușii fierăriei, străjuită de ulmii ei înalți. John Chalk, fierarul, potcovea un cal cenușiu de povară. Îi azvîrli lui Wake o privire pe sub sprîncenele stufoase și-și văzu mai departe de treabă. Cînd lăsă din mînă copita calului și se îndreptă de spate, Wakefield îi spuse :

— Poneiului meu i-a căzut potcoava pe care i-ai pus-o ultima oară.

— Ei drăcie, făcu Chalk. Ești sigur că taman aia ? N-ar fi trebuit să-i cadă așa repede.

Wakefield îl privi neîncrezător.

— Zău ? Eu am avut îndoieli chiar de cînd i-ai pus-o. Mi s-a părut o treabă cam de mîntuială.

Chalk îl străfulgeră cu privirea.

— Ia te uită ce obrăznicie ! Nu s-a existat vreodată o potcoavă mai bine bătută, află asta de la mine !

Wakefield își încrucișă brațele.

— N-aș vrea să mă văd silit să nu-ți mai fiu client, spuse.

— Dumneata, client ! Asta-i bună ! zbieră fierarul. Dumneata cu un singur ponei pricăjit pe care l-aș putea lua la subțioară ca pe o oaie ! Ține-ți-l sănătos și să-ți fie de bine. Io cred c-o să-mi țin zilele și fără unu' ca el ! Își șterse fruntea cu palma lui înnegrită de funingine.

— Ei bine, spuse Wake, dacă n-ar fi vorba decît de ponei ar mai merge să fii așa năzuros. Dar s-ar părea că nu peste mult voi avea un șir întreg de cai de curse. Știi, eu sînt moștenitorul — moștenitorul averii bunicii mele.

— Ce mai poveste, îl ironiză Chalk. Nu și-ar fi lăsat cocoana bătrînă banii unui mucos înfumurat ca dumneata.

— Tocmai acesta a fost motivul. Știa că am nevoie de ei — cu inima mea șubredă și toate celelalte. Eu știam de multă vreme dar familia află abia acum, în dimineața asta.

Chalk îl privi cu un amestec de admirație și dezaprobare.

— Ei, dac-o fi adevărat și chiar ai moștenit banii cocoanei bătrîne, mi se rupe inima de mila familiei fiindcă din toți pungașii cu nasu'

pă sus şi cu gura mare, mătăluţă eşti cel mai dat naibii. Începu să bată cu ciocanul aşa de tare pe nicovală încît discuţia nu mai putea continua. Deşi erau buni prieteni, relaţiile lor deveneau adesea furtunoase.

Timp de cîteva clipe Wakefield îl lăsă pe fierar să simtă greutatea privirii cu care-l ţintuia înainte de a se îndepărta cu demnitate de-a lungul străzii lăturalnice. Se opri în faţa căsuţei familiei Wigle. Ca de obicei, Muriel se dădea huţa cu poarta. Wake o frînă atît de brusc încît fetiţa căzu. Înainte ca ea să izbucnească în plîns, Wakefield o luă de mînă şi-i spuse :

— Haide, Muriel. Te iau cu mine să-ţi fac o trataţie.

Uşa căsuţei se deschise lăsînd să apară capul doamnei Wigle.

— Muriel ! strigă ea. Să nu-ndrăzneşti cumva să ieşi din curte ! Vino înapoi aici în secunda asta !

— Da' m-a invitat la o trataţie ! scînci Muriel. Vreau să merg cu el la trataţie !

— Nici o trataţie, îi răspunse mama, Ultima oară cînd te-a poftit la o trataţie ai venit acasă cu rochia numai zdrenţe. Trataţiile astea or fi plăcute pentru el, dar pe fii-mea n-o mai duce el la aşa ceva !

Wakefield ascultă această tiradă cu un aer plin de reproş.

— Doamnă Wigle, spuse, n-a fost vina mea că Muriel a căzut în pîrîu sau că oaia aceea bătrînă a tăvălit-o încolo şi încoace de i-au intrat scaieţi în păr. Am făcut ce-am putut ca s-o salvez. Dar uitasem cum o

cheamă pe oaie şi nu asculta decît dacă o strigai pe numele ei. Ştiţi, noi le-am pus cîte un nume tuturor animalelor noastre, nouă toate ne sînt dragi.

Doamna Wigle coborî pe alee, cu braţele vîrîte sub şorţ. Părea ceva mai potolită.

— Unde aveai de gînd s-o duci în dimineaţa asta ? se interesă ea.

— Numai pînă la prăvălia doamnei Brawn să-i ofer ceva bun.

— Bine, dar s-o aduci imediat înapoi acasă. Şi-aş vrea să-mi mai spui un lucru. L-ai auzit cumva pe fratele dumitale pomenind despre repararea acoperişului meu ? De cîte ori plouă, apa curge gîrlă în camera cea mai bună.

Wakefield îşi încruntă sprîncenele lui subţiri negre. — Nu l-am auzit spunînd niciodată vreun cuvînt despre asta, doamnă Wigle. Se pare că nu-i pasă de nici un acoperiş stricat atîta vreme cît cel de la grajd e în bună stare. Dar să vă spun ce-am de gînd — o să vă repar eu însumi acoperişul !

— Dragul de el ! Vorbeşte de parcă ar putea să mi-l repare !

— Vreau să vă spun că o să poruncesc să vi-l repare. Ştiţi, am moştenit toţi banii bunicii şi intenţionez să fac tot felul de servicii doamnelor care s-au purtat frumos cu mine. Hai, vino, Muriel !

Doamna Wigle rămase uluită de minunăţia acestei veşti. Un băieţel cu o avere atît de mare ! Ce încîntare să-l vezi ţinînd-o pe Muriel a ei de mînă. Răsucindu-şi mai strîns

mîinile în șorț îi urmă pînă la prăvălia doamnei Brawn. Nu-i lăsă răgazul necesar să comunice el însuși știrea doamnei Brawn cea grasă. Se grăbi s-o facă în locul lui, după care cele două femei rămaseră copleșite de admirație, în timp ce el cerceta cu atenție conținutul vitrinei.

— Am fost atît de emoționat, murmura el, ca pentru sine, că n-am fost în stare să-mi iau micul dejun. Aer, mi-am zis, am nevoie de aer... Cred c-am să iau două brioșe cu stafide, o tăviță de prăjituri cu cremă și trei sticle cu suc de portocale. Muriel, tu ce vrei ?

Stătea în fața tejghelei, subțirel și fragil, cu un picior petrecut peste celălalt, cu capul său brun aplecat deasupra sticlei din care băutura delicioasă îi aluneca pe gît, prin cele două paie. În fața sa se aflau celelalte sticle nedestupate încă, prăjiturile cu cremă și una din brioșele cu stafide. Ținea în mînă cealaltă brioșă, pufoasă, lipicioasă, abia scoasă din cuptor. Lîngă umărul său era capul cu părul lînos al lui Muriel care înălța spre el ochi plini de admirație în timp ce mesteca o brioșă. L-ar fi urmat pînă la capătul pămîntului.

Peste capetele lor, vocile celor două femei sporovăiau în continuare discutînd perspectivele lui minunate. Doamna Brawn nu se mai sinchisea de datoria lui de douăzeci de cenți care sporea văzînd cu ochii. Doamna Wigle uită de acoperișul ei prin care trecea ploaia. Își tot sucea și răsucea mîinile în șorț.

Dinspre cuptorul aflat în camera din spate răzbi un miros insinuant de prăjituri arse. În capul lui Wakefield se învîrteau gînduri minunate — ca niște bani de aur într-o pușculiță.

XXI

MOȘTENIREA

ÎN HOL, era gata să se ciocnească de domnul Patton, care-și punea haina. Domnul Patton avea expresia penibilă a unuia care mîncase ceva ce nu-i căzuse bine. Expresia de pe fața lui Renny, care-l conducea la ușă, era chiar mai penibilă. Zise :

— Sînteți sigur că nu există nici o îndoială asupra echilibrului ei mintal ?

Domnul Patton își țuguie buzele :

— Absolut nici o îndoială.

— Ei bine, avea dreptul să facă ce-i place cu banii ei personali, dar... pentru unchii mei e cam neplăcut.

— Da, da... Da, într-adevăr.

— Și atît de neașteptat. N-a lăsat niciodată impresia că ține la el în mod deosebit. Avea mult mai multă afecțiune pentru Piers.

— Nu se poate ști niciodată.

— Cu femeile... probabil că nu.

— Nici cu bărbații. E nemaipomenit ce sînt în stare să facă unii. Domnul Patton își luă pălăria din cuier și rămase cu ochii la ea ; apoi, aruncînd o privire furișă spre camera

de zi cufundată în tăcere, adăugă pe un ton înăbuşit : — Eu am încercat de fapt s-o sfătuiesc să-şi schimbe hotărîrea. Nu mă feresc să-ţi spun asta dumitale. Dar... dînsa era...

Domnul Patton ridică din umeri.

— Nu prea îngăduia amestecul în treburile ei, ştiu.

Luîndu-şi servieta şi privindu-l pe Renny în ochi cu oarecare stînjeneală, domnul Patton spuse :

— E greu şi pentru dumneata. Mai ales că în testamentele anterioare...

Renny se încruntă.

— Nu-mi fac probleme din asta. Cîte testamente spuneaţi că au fost ?

— Opt în cei douăzeci de ani în timpul cărora m-am ocupat de chestiunile financiare ale dumneaei.

Unele schimbări, bineînţeles, erau doar de mică importanţă. În cele mai multe însă dumneata...

Deveniră conştienţi de prezenţa băieţelului. Îi privea lung, iscoditor. Renny presimţi o întrebare din partea lui şi-i puse pe ceafă o mînă pentru a-l opri. Buzele domnului Patton din ţuguiate se lăţiră într-un zîmbet.

— Arată binişor, remarcă el.

— N-are pic de os în el. Doar zgîrciuri. N-are poftă de mîncare.

Avocatul îi pipăi braţul lui Wake.

— Nu-i prea solid ! Totuşi, are ochi vioi ; să nu uităm însă că în familia dumneavoastră predomină ochii vioi.

— Cine... începu Wakefield, dar degetele lui Renny se încleştară pe gîtul lui.

Îi strînse mîna domnului Patton. Avocatul ieşi grăbit spre automobilul de afară.

— Dar cine... începu Wake din nou.

Stăpînul Jalnei scoase o ţigară, frecă un chibrit sub tăblia cuierului pentru pălării şi, după ce flacăra lui aprinse ţigara şi se reflectă în ochii lui, îl aruncă în rastelul de umbrele. Apoi se îndreptă spre liniştea nefirească a camerei de zi, urmat de Wakefield.

În viaţa lui nu văzuse o încăpere mai ciudată. Şi salonul păruse ciudat cînd bunica zăcuse întinsă acolo în coşciugul ei cu lumînările aprinse în jur iar prezenţa morţii îngreunase aerul, dar atmosfera din camera de zi era şi mai ciudată. Fiindcă, deşi aerul era apăsător ca moartea, era încărcat de viaţa unor sentimente contradictorii.

Nicholas şedea tot în colţ cu pipa lui. O ţinea între dinţi şi se holbă la Renny şi la Wakefield cînd intrară în cameră fără să pară însă că-i vede. Îl mîngîia pe Nip, foxterierul lui, pe spate, cu o mînă mare, tremurătoare, şi părea că nu-şi dă seama nici de prezenţa acestuia.

Ernest îşi freca unghiile de la o mînă de palma celeilalte, şi părea că nu încetase nici o clipă s-o facă. Acum se opri totuşi şi începu să-şi ciocănească dinţii cu unghiile, ca şi cînd toată munca de lustruire avusese acest unic scop. Augusta arăta mai calmă decît ceilalţi, dar ceea ce-l tulbură pe Wake era că ochii ei, aţintiţi asupra lui Ernest, erau plini de lacrimi. Nu mai văzuse pînă atunci lacrimi în ochii ei.

Ochii lui Piers, ai lui Maurice și chiar ai micuței Patience căutau spre Finch, iar Finch arăta atît de jalnic cum Wakefield nu mai văzuse pe nimeni în toată viața lui. Nu, nu putea fi el moștenitorul averii!

— Dar cine? stărui el, cu vocea lui pițigăiată pătrunzătoare. Cine?

Toți ochii, închiși sau deschiși la culoare, arzători sau stinși se întoarseră spre el. Cuvintele îi înghețară pe buze. Începu să plîngă.

— Nimic de mirare că plînge copilul ăsta, rosti Augusta, privindu-l mohorîtă. Pînă și el e conștient de atrocitatea comisă.

Nicholas își scoase pipa din gură, o ciocăni de cămin, apoi o stinse cu un șuierat ca de fluier. Nu spuse nimic, dar Piers izbucni:

— Am știut din totdeauna că are ceva perfid în firea lui. Dar cum a ajuns la rezultatul ăsta...

— Mama mea, declară Augusta, probabil că nu era în toate mințile. N-are decît să spună domnul Patton ce poftește...

— Bătrîn nerod, făcu Piers, să lase o femeie la vîrsta ei să se joace de-a azvîrlita cu banii pe fereastră! Un caz ca ăsta nu poate fi lămurit decît la tribunal. Nu trebuie să îngăduim una ca asta nicidecum. Ai de gînd să te lași deposedat de ceea ce e de drept al tău, Renny?

— De drept al lui? exclamă Augusta.

— Da, de drept al lui! Cum erau celelalte testamente?

Ochii sticloși ai Augustei uscară lacrimile într-o clipă.

— Atunci cum rămîne cu testamentul în care totul era lăsat unchiului vostru Ernest?

Dintr-o dată Ernest păru cuprins de o slăbiciune. Se așeză jos frîngîndu-și mîinile între genunchi și mișcîndu-și buza inferioară între dinți.

— Asta a fost cu ani în urmă! replică Piers.

— Atunci era în toate mințile. Cred că era complet nebună cînd a făcut testamentul ăsta.

Ernest ridică mîna în sus.

— Încetați! Încetați! Nu pot suporta să vă aud vorbind așa despre mama!

— Dar, Ernest, ție ți se cuveneau banii!

— Pot să mă descurc și fără bani.

Piers îi aruncă Augustei o căutătură cruntă.

— Nu pot să-nțeleg de ce naiba tot insiști că banii trebuiau să-i revină unchiului Ernest! De ce nu unchiului Nick? De ce nu lui Renny? Ani de zile Renny a întreținut toată familia!

— Taci din gură! mîrîi Renny furios.

— Cum îndrăznești să ne insulți? strigă Augusta. Asta e casa fraților mei! Am venit aici ca să am grijă de mama. Ce-ar fi făcut fără mine, aș vrea să știu?

— Ar fi ținut o casă a ei! Avea bani destui!

Nicholas își îndreptă pipa spre Piers.

— Mai spune un singur cuvînt! tună el. Se luptă să se ridice, dar nu reuși. Ernest sări de pe locul lui, tremurînd, și se duse la el. Apucîndu-l de braț, îl ridică în picioare. Și

Augusta veni lîngă el şi cei trei stăteau alături înfruntînd generaţia mai tînără.

— Repet ce-am spus, declară Piers.

Renny îl întrerupse :

— Nu contează ce spune el ! Niciodată n-am refuzat...

Nicholas exclamă cu sarcasm :

— Ei, bravo, frumos din partea ta ! Foarte frumos din partea ta ! Nu ne-ai refuzat un acoperiş ! Hrana de zi de zi ! Ar trebui să ne simţim recunoscători. Ei, Augusta ? Ei, Ernest ? Ce ziceţi ?

Renny păli.

— Nu vă înţeleg. Intenţionat mă puneţi într-o lumină proastă !

Augusta îşi lăsă capul pe spate cu o mişcare ce semăna cu a unui şarpe.

— Dac-aş fi ştiut ! Dacă mi-aş fi putut închipui ! Dar nu face nimic, o să mă-ntorc curînd în Anglia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiţi cinstiţi ! M-am purtat eu vreodată aşa încît să puteţi crede că nu vă vroiam pe vreunul din voi aici în casă ? Întotdeauna am dorit lucrul ăsta. Întotdeauna am dorit ca bunica să stea aici.

Piers izbucni :

— Asta-i necazul ! Renny a fost prea generos. Şi acum asta-i răsplata ce-o primeşte !

— Tu vorbeşti ! mîrîi Nicholas. Tu care ţi-ai adus aici nevasta împotriva voinţei tuturor.

— Aşa e, şi cine era fata asta ? înţepă Augusta.

Nicholas continuă :

— Şi ce-a făcut aici ? A iscat un mic iad !

— Eden ar fi fost la locul lui, adăugă Ernest, dacă ea nu l-ar fi provocat !

Piers porni spre ei cu paşi mari şi cu pumnii strînşi, dar Meg interveni :

— Toată lumea vorbeşte cu atîta egoism ! De parcă numai punctul de vedere al fiecăruia ar fi singurul care contează. Dar eu ce să zic ? Cadorisită cu un şal vechi indian şi un ceas mare cu un lanţ de aur cum nu mai poartă nimeni azi !

Augusta exclamă cu patimă :

— Dar ceasul ăsta reprezenta un lucru de preţ pentru mama mea ! S-a gîndit că numai tu, ca singura ei nepoată, se cuvine să-l capeţi, iar şalurile indiene au o valoare inestimabilă astăzi !

— Da ! L-am văzut pe Boney făcîndu-şi culcuş în el !

Piers se lupta să scape din strînsoarea mîinii cu care Renny îl reţinea.

— Îţi închipui, mormăi el, c-am să-i las să spună asemenea lucruri despre Pheasant ? Mai degrabă fac moarte de om !

Renny vorbi stăpînit, deşi era la fel de palid :

— Nu fi prost ! Bătrînii noştri sînt foarte zdruncinaţi. Nu-şi dau seama ce spun. Dacă ţii măcar un pic la mine, Piers, stăpîneşte-te !

Piers îşi muşcă buza şi-şi coborî privirea mînioasă la ghetele din picioare.

Vocea lui Meg se făcu din nou auzită.

— Cînd mă gîndesc la cîte lucruri frumoase avea ! Aş fi putut suporta că i-a dăruit atunci lui Pheasant inelul cu rubin, dacă

m-ar fi tratat cum se cuvine măcar după aceea. Dar un ceas cu lanț... și un șal, în care Boney își făcea culcușul !

— Margaret ! tună Augusta.

Fața lui Meg era o mască de îndărătnicie.

— Ce vreau să știu eu e cui îi aparține de fapt inelul cu rubin !

— Cui i-ar fi aparținut, vrei să spui, dacă bunica ta nu-l dăruia, o corectă Maurice.

— Cred, spuse Ernest, că era inelul pe care intenționase să i-l dea lui Alayne.

— Ca și cînd Alayne avea nevoie de vreunul din inelele bunicii mele ! Masca de îndărătnicie a lui Meg se frînse de furie.

Renny declară cu o voce care vibra din fundul pieptului :

— Soția fiecărui nepot urmează să primească o bijuterie, sau nepotul necăsătorit pentru viitoarea lui soție. După cîte înțeleg din testament, mătușa Augusta și cu mine sîntem desemnați să facem alegerea. Nu-i așa, mătușă ?

Augusta dădu din cap, ca un judecător.

— Pheasant și-a primit moștenirea.

— N-a primit nimic ! protestă Piers violent. Inelul cu rubin a fost un cadou fără nici o legătură cu testamentul.

— Sînt de acord, declară Renny.

În cameră se făcu o liniște înăbușitoare pentru o clipă, în care se putu auzi ticăitul ceasornicului, respirația șuierătoare a lui Nicholas și loviturile puternice ale unei ciocănitori într-un pom de lîngă fereastra deschisă. Vocea de contralto a Augustei sparse liniștea de moment.

— Întreaga situație e rușinoasă, spuse ea. Nu mi-a fost dat niciodată să cunosc atîta insensibilitate. Iată-ne aici, eu și frații mei cadorisiți cu cîteva obiecte nu prea de preț din toate cîte au aparținut mamei mele și presupuși să fim mulțumiți, în timp ce toți ceilalți vă ciorovăiți pentru bijuterii.

Nicholas puse paie peste foc :

— Și memoria mamei noastre este insultată de un nepot care afirmă că a trăit pe spinarea lui Renny...

— Nu numai ea, dar și noi, adăugă Ernest.

Nicholas continuă, mușcîndu-și mustața sură :

— În timp ce alt nepot ne spune foarte mărinimos că nu ne-a refuzat niciodată hrană și adăpost !

— Dacă ai de gînd să aduci din nou chestia asta pe tapet, exclamă Renny cu exasperare, am să ies din cameră și cu asta gata !

Maurice Vaughan spuse apăsat :

— Ceva ce ar trebui să facem cu toții e să pătrundem în esența lucrurilor, dacă e cu putință, și să descoperim de ce a făcut bunica voastră fapta atît de extraordinară de a-i lăsa lui Finch toți banii ei.

Augusta își înălță capul vorbind în direcția lui :

— Mama mea nu era întreagă la minte... fără nici o îndoială.

— Aveți vreun motiv pe care să vă bazați ? întrebă Vaughan. După părerea dumneavoastră, se comporta ciudat ?

— Am observat o deosebire.

Meg se interesă, avidă :

— În ce fel, mătușică ?

— În primul rînd, am auzit-o de mai multe ori vorbind singură.

Vorbind singură ! Expresia produse un fior straniu în încăpere. Cei aflați în colțuri părură să se adune spre centru, ca și cum puternicele lor personalități erau pe punctul de a se contopi.

— Ha ! făcu Vaughan. Ați observat ceva neobișnuit în ceea ce spunea ? A pomenit vreodată numele lui Finch ?

Augusta își apăsă degetele pe frunte.

— M...da, Da, l-a pomenit. A mormăit odată ceva despre Finch și o zeiță chineză.

Nicholas se apleăcă înainte, strîngîndu-și între palme genunchiul bolnav de gută.

— Ai întrebat-o ce vroia să spună ?

— Da. Am întrebat : „Mamă, ce vrei să spui ?" și ea mi-a răspuns : „Băiatul ăsta e dat naibii, deși n-ai crede !..." Tare-aș fi vrut să nu folosească expresii atît de vulgare.

Vaughan privi roată la fețele din jurul lui.

— Cred că asta e o dovadă suficientă. Puteți să vă adresați tribunalului sau nu, cum poftiți, dar eu cred că nici un om cu mintea sănătoasă n-ar bate cîmpii în halul ăsta.

Nicholas își clătină coama sură și bombăni :

— Fleacuri. Și pe mine dacă m-ar auzi cineva cum mormăi de unul singur, ar putea spune că m-am țicnit.

Piers scăpără :

— Poate dumneata, noi însă nu ! E un caz pentru tribunal.

— Da, chiar așa ! îi cîntă Meg în strună. Am putea aranja foarte ușor ca banii să fie împărțiți în mod egal.

Bretonul gen regina Alexandra tresălta pe fruntea Augustei :

— Dacă s-ar putea... ar fi într-adevăr cea mai bună ieșire din această situație.

Încetînd să-și mai roadă degetul arătător, Ernest își înălță fața prelungă :

— După mine, șovăi el, mama n-a fost niciodată mai limpede la minte ca în acea ultimă zi.

Meg exclamă cu ironie :

— Dacă asta se poate chema limpede la minte, să-și dea cel mai prețios inel așa, dintr-o simplă toană !

— Pentru numele lui Dumnezeu, zbieră Piers, încearcă să scapi de obsesia inelului ăla ! S-ar putea crede că reprezintă o avere !

— Probabil că da, i-o întoarse suav sora lui. Ce știi tu despre valoarea bijuteriilor... tu, un băiat necopt care n-ai fost nicăieri, n-ai văzut nimic ?

Piers holbă ochii mari :

— Aș vrea să știu ce-ai văzut și ce-ai făcut tu ? întrebă sarcastic. Ți-ai petrecut aproape douăzeci de ani din viață încercînd să iei hotărîrea de a te mărita cu vecinul de alături.

Meg izbucni în lacrimi, iar copilașul, auzindu-și mama plîngînd, își aruncă botoșeii în aer și se porni pe plîns din răsputeri.

Acoperind vacarmul, Maurice îi strigă lui Piers :

— Nu permit s-o insulți pe soția mea !

— Atunci n-o mai lăsa să se lege de soţia mea ! i-o reteză Piers.

Augusta ridică glasul :

— Oare e de datoria noastră să atacăm testamentul ? Să rezolvăm chestiunea în tribunal ?

— Ce tot spui acolo ? sări Nicholas. Nu pot să te aud din pricina gălăgiei pe care o fac ăştia !

— Am spus că mă întreb dacă e cazul să ne adresăm justiţiei.

Plînsetele încetară tot aşa de brusc cum începuseră. Aşezat pe taburetul turcesc, Finch, cu o mină de om vinovat, văzu cum toate capetele din cameră se îndreaptă spre Renny ca atrase de un magnet. Era unul din acele momente furtunoase cînd întreaga familie trecea toată responsabilitatea pe umerii lui. Feţele, pînă atunci contorsionate de emoţii, se neteziră treptat de parcă fiecare ar fi inhalat aburi calmanţi de tămîie şi în cameră se aşternu o linişte aproape ceremonială. Renny, căpetenia, urma să vorbească. Încolţit, hărţuit, trebuia să dea glas simţămintelor clanului.

În picioare, cu mîinile sprijinite de masă, cu părul lui roşu zburlit ca o creastă, Renny, adînc tulburat, rosti cu vocea lui oarecum metalică :

— N-o să facem un lucru ca ăsta ! O să ne rezolvăm treburile în felul nostru, fără nici un amestec al altora dinafară. Aş accepta mai degrabă să renunţ la Jalna decît să atac testamentul bunicii la tribunal. Cît despre mintea ei — zdravănă sau nu, banii i-au aparţinut

şi putea să facă ce poftea cu ei ! Eu unul cred că a fost perfect sănătoasă la minte. Cred că n-am întîlnit o minte mai limpede ca a ei. Toată viaţa a ştiut ce vrea să facă — şi aşa a făcut. Şi dacă această ultimă faptă a ei reprezintă pentru unii dintre noi o pilulă amară, tot ce putem face e s-o înghiţim şi să nu ne prostim, contestînd-o. Închipuiţi-vă numai articolele din ziare ! „Urmaşii unei centenare în conflict din cauza testamentului" ! Cum v-ar conveni una ca asta ?

— Oribil ! făcu Ernest.

— Nu, nu, nu. Ar fi inadmisibil, mormăi Nicholas nedesluşit.

— Ziare... bîrfelile străinilor ! articulă Augusta sufocată. N-aş putea suporta...

— Totuşi... şovăi Meg.

Piers spuse :

— Pe tine, Renny, te priveşte cel mai mult. Dacă eşti dispus să iei lucrurile aşa, stînd cu mîinile-n sîn...

Nicholas se săltă în scaun şi se uită posomorît la Piers.

— Nu pot înţelege de ce persişti în a-l socoti pe Renny drept cel pe care-l priveşte în principal. E foarte iritant. E o impertinenţă.

Renny interveni :

— Asta e în afară de subiect, unchiule Nick ! Punctul principal e că nu putem ajunge la proces cu testamentul bunicii, nu-i aşa ?

Nicholas, mîndru şi melancolic, îşi dădu consimţămîntul. Nu, nu putem ajunge la pro-

ces. Zidul din jurul lor trebuia păstrat intact. Izolarea lor nu trebuia aruncată pe jos ca o mănuşă, pentru a provoca vîlvă. Aşa, amară cum era, dezamăgirea trebuia suportată. Familia Whiteoak nu va furniza un titlu de coloană nici unuia dintre ziarele vulgare ale zilei. Bîrfă pentru vecini ! Chestiunile lor reglementate de un tribunal ! Ei erau legea pentru ei înşişi.

Spărtura temporară din zidul lor de protecţie se închise la loc, împletindu-i laolaltă, unindu-i împotriva amestecului dinafară. Renny vorbise, şi un suspin de acceptare, chiar de uşurare, se înălţă din trib. Nici unul dintre ei — nici măcar Piers, în străfundul inimii lui — nu vroia să atace în faţa tribunalului validitatea testamentului. Ar fi însemnat să-şi recunoască slăbiciunea, să se arate dispuşi să accepte o hotărîre venită din afara Jalnei.

Chiar şi Maurice Vaughan simţi fascinaţia hipnotică a familiei. Imposibil de luptat împotriva lor. Să li te supui şi să-i suporţi, asta era tot ce puteai face. Îl stîrneau pe Cain şi apoi îşi dădeau mîna şi dansau în jurul acestui Cain pe care ei îl stîrniseră. Semănau vîntul şi culegeau furtuna dar nu aveau nevoie de nici un ajutor din afară la strînsul acestei recolte... Maurice îşi luă fetiţa în braţe şi începu s-o legene. Era leită maică-sa. Se întrebă dacă o să moştenească şi firea mamei ei. Ei, măcar de-ar fi aşa. Meggie era aproape perfectă. Avusese noroc că o luase de soţie. Şi că avea şi fetiţa !

Piers stătea cu spatele sprijinit de policioara căminului, privindu-l pe Finch cu ochi mijiţi.

— Un lucru cred c-ar trebui să aflăm, începu el.

Nu apucă să spună mai mult, căci în clipa aceea se auzi un ciocănit în uşa pliantă, cele două canaturi se deschiseră şi sufrageria apăru la vedere, cu masa pusă pentru prînz.

Rags anunţă, adresîndu-i-se Augustei :

— Masa e gata de cîtva timp, doamnă. Mi s-a părut că domniile voastre sînteţi atît de ocupaţi că m-am gîndit că mai bine să nu vă deranjez.

Ochii lui se rotiră în zbor prin cameră, nasul lui impertinent fremăta, adulmecînd conflicte.

Augusta se ridică şi-şi netezi rochia, trecîndu-şi palmele de-a lungul şoldurilor. Îi spuse lui Renny :

— Vrei să-i inviţi pe sora ta cu soţul ei la masă ?

Renny reflectă : „Mă pedepseşte pentru cele spuse de Piers cum că ea şi unchii ar sta aici pe spatele meu de atîta timp. Nu vrea să-i invite pe Meg şi Maurice la masă în numele ei. Doamne, parcă n-ar fi şi aşa destule necazuri.“ Ei bine, n-o să-i dea satisfacţie lăsînd impresia că a observat ceva. Răspunse :

— Bineînţeles că voi doi rămîneţi la masă.

— Dar cu fetiţa ce fac ? replică Meg.

— Fă-i un culcuş pe canapea. E aproape adormită.

— O, cred că ar fi mai bine să nu rămîn !

O podidiră din nou lacrimile.

Nicholas se ridică șontăcăind, amorțit după ce șezuse atîta timp într-o singură poziție și-o luă la braț pe Meg.

— Haide, haide, Meggie, lasă miorlăiala și vino să iei o masă bună, bodogăni el.

— Au fost pierderi mai mari în bătălia de la Mohaci.

Chiar și cu bătrîna Adelina plecată din rîndul lor, păstrau încă aspectul unei procesiuni așa cum se îndreptau spre sufragerie. Mai întîi Nicholas ținînd-o de braț pe Meg cea bucălată; apoi Ernest luptîndu-se cu autocompătimirea, îmbărbătat de Augusta aflată alături de el, plină de compasiune. Apoi Piers, Finch și Wakefield. Finch arăta ca și cum n-ar fi văzut pe unde merge și cînd Piers se ciocni de el în pragul ușii, era gata-gata să cadă. Maurice și Renny încheiau procesiunea.

Maurice spuse zîmbind strîmb :

— Așadar ți-a lăsat vechiul pat pictat ! Ce-ai de gînd să faci cu el ?

— Să mă vîr în el și să stau acolo, dacă așa ceva ajută să te menții în formă, replică stăpînul Jalnei.

Se așeză în capul mesei și cuprinse clanul cu privirea lui pătrunzătoare. Erau încă în număr mare, deși bunica și Eden lipseau. Peste cîtva timp, micuțul Mooey va fi destul de mare ca să vină la masă... Dar Pheasant unde era ? Se încruntă. Chiar atunci intră, timidă, și se strecură la locul ei între Piers și Finch.

— Unde te-ai ascuns toată dimineața ? o întrebă Renny.

— O, m-am gîndit că sînt de prisos, răspunse Pheasant, încercînd să pară plină de experiență, cu desăvîrșire matură și cîtuși de puțin tulburată.

Piers își apăsă glezna de glezna ei.

Pheasant începu să tremure. Oare încerca să-i semnaleze — să-i comunice că Mooey e moștenitorul ? Ochii îi lunecară spre fața lui. Nici urmă de triumf. O expresie jumătate îndîrjită, jumătate comică pe buzele puternic conturate, viguroase. Micuțul Mooey, sărăcuțul, nu căpătase banii. Atunci cine ? Privirea ei, adumbrită de gene lungi, scrută o față după alta dar nu află răspuns. Fusese vreo greșeală ? La urma urmei poate nu exista nici o avere ? La adăpostul vocilor lui Maurice și Renny care discutau cu o vioiciune forțată meritele unui cal de doi ani, îl întrebă în șoaptă pe Finch, așezat la stînga ei :

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cine e norocosul ?

Vocea lui șopti cavernos :

— Eu !

— Poate că unii te-ar crede, dar eu nu pot, îi răspunse ea tot în șoaptă.

— Dar e adevărat.

— Ba nu e !

Dar, privindu-l în ochi, își dădu seama că așa este. Pheasant începu să rîdă înăbușit, totuși puternic, cutremurîndu-se din cap, pînă-n tălpi. Asta se dovedi prea mult pentru Finch, și se porni și el să hohotească de rîs pe înfundate, foarte aproape de plîns.

Ochii tuturor de la masă se aţintiră asupra lor cu o indignată dezaprobare sau cu dezgust. Finch — un tînăr bandit neruşinat. Pheasant — o fată prost crescută.

Augusta salvă situaţia ce ameninţa să se transforme în tragedie, declarînd cu voce sonoră :

— Nu sînt normali ! Eu cred că nu sînt normali !

Masa continuă. Cu mişcări sigure ale mîinilor lui subţiri, muşchiuloase, Renny tăia din friptură porţii pe gustul fiecărui membru al familiei — pentru Nicholas trebuia să fie foarte în sînge, cu o şuviţă de grăsime de jur împrejur ; pentru Augusta, bine pătrunsă şi cu grăsime. Pentru toţi trei bucăţi mari din budinca de Yorkshire. Pentru Wake doar carne grasă, pe care de fapt nu putea s-o sufere !

— Mătuşă, vezi s-o mănînce ! Wakefield, trebuie să mănînci altfel n-ai să te faci voinic ! Apoi, ca de obicei, Wake rămase pleoştit pînă cînd Meg transferă bucăţica nesuferită din farfuria lui într-a ei.

O asemenea scenă ca aceea care tocmai se petrecuse în camera de zi ar fi putut tăia pofta de mîncare a unei familii cu o constituţie nervoasă mai slabă. Nu aşa stăteau lucrurile cu familia de la Jalna. Energia dezlănţuită şi devastatoare a emoţiilor lor cerea acum combustibil proaspăt. Mîncau repede şi cu poftă numai că într-o neobişnuită tăcere, fiindcă mai erau copleşiţi încă de scaunul gol dintre Nicholas şi Ernest, iar în tăcerea lor pătrundea, cînd şi cînd, amintirea vie a bătrînei voci răguşite strigînd „Sos de la friptură ! Mai vreau nişte sos ! Puneţi-mi nişte sos din castron pe bucata asta de pîine !"

O, cum plutea încă umbra ei asupra lor ! Lumina galbenă, cernită arunca printre obloane un fel de nimb în jurul scaunului ei. O dată, pisica lui Ernest se furişase de pe genunchii lui pe scaunul gol, dar nici nu se aşezase bine că foxterierul lui Nicholas sărise s-o alunge parcă ar fi ştiut că locul acela gol era sacru.

Renny îşi hrănea cîinii cu resturi de mîncare din farfuria lui. Aruncă priviri scurte spre farfuriile mătuşii şi unchilor. Îi îndemnă să mai repete, dar şi ei refuzară categoric. Renny strînse din dinţi. Era sigur că-şi aminteau de vorbele lui Piers ; din mîndrie jignită refuzau porţia a doua.

Cînd pe masă apăru o budincă de mure, aburindă, cu siropul ei purpuriu, o adîncă melancolie îi cuprinse pe toţi. Era prima budincă de acest fel pe care o aveau la masă de la moartea ei. Cum i-ar mai fi plăcut ! Cum şi-ar mai fi întins înainte nasul şi bărbia şi boneta ca s-o întîmpine în timp ce venea spre ea ! Cum ar fi strivit budinca în siropul care apoi i s-ar fi prelins pe bărbie ! Ernest se trezi vorbind aproape cu glas tare :

— Mamă, de ce trebuie să faci asta !

Mîncară budinca într-o tăcere apăsătoare. Finch şi Pheasant abia îşi puteau stăpîni rîsul nesăbuit. Ochii lui Wakefield, fixaţi asupra fructierei înalte de argint, aşezată în mijlocul mesei, străluceau de admiraţie. Din su-

port țîșnea un butuc de viță de vie din argint masiv, la adăpostul căruia, dedesubt, stăteau o căprioară de argint și cerbul ei. Platoul era încărcat cu piersici îmbujorate și pere coapte. Mătușa Augusta scosese platoul în ziua înmormîntării și nu-l mai pusese la loc. Wakefield dorea tare mult să rămînă pentru totdeauna la vedere. I-ar fi plăcut să fie așezat la masă chiar în fața platoului și nu la capătul mesei, ca apropierea de drăgălașul cerb să-i abată gîndurile de la această cumplită tăcere. Acum știa cu toată certitudinea că nu moștenise banii bunicii și nu-i păsa prea tare. Petrecuse o dimineață plăcută închipuindu-se moștenitorul, și nu înțelegea de ce nu se împăcau și ceilalți cu decepția lor, ca și el... Curios să te gîndești că tocmai Finch... oare acum o să ia el camera bunicii și-o să doarmă în patul pictat ? Și-l imagină pe Finch proptit pe perne cu Boney cocoțat deasupra capului. Finch, cu o bonetă de noapte și dinți ca ai bunicii ! Wake se cam înfricoșă de acest tablou. Își înclină capul într-o parte și se liniști la vederea lui Finch, șezînd de cealaltă parte a platoului de fructe, cu o mină nenorocită. O culoare verzuie, bizară, pe fața lui Finch îl făcu să-și aducă aminte de ceva. Își încreți fruntea, clipi des, apoi rupse tăcerea.

— Renny, se interesă el, articulînd cu multă claritate, Finch a fost cel care s-a născut cu căiță ?

Ceașca de ceai din care ieșeau aburi rămase suspendată la jumătatea drumului spre buzele stăpînului de la Jalna :

— Căiță ! răpăi el. Căiță ! De unde naiba... de unde ți-a mai venit și ideea asta ?

Meg se amestecă în vorbă.

— Cred că e foarte rău din partea ta, Renny, că vorbești atît de urît cu Wake. Copilul a pus doar o întrebare normală !

— O întrebare normală ! Ei bravo, dacă o căiță ți se pare ceva normal, să mă ia...

— Iar te-ai pornit !

— Nu, nu m-am pornit.

— Pentru că te-am oprit eu la timp ! Zău, tu nu poți să vorbești frumos ?

Piers întrebă :

— Dar așa a fost ?

— A fost ce ?

— S-a născut cu căiță, Finch ?

— Da, așa s-a născut, răspunse Meg, mîngîind părul lui Wakefield.

— Extraordinar ! exclamă Nicholas, ștergîndu-și mustața și holbîndu-se la Finch. N-am mai auzit despre nimeni în familia noastră.

Meg explică :

— Mama lui o ținea într-o cutiuță, dar după ce a murit ea, cutiuța a dispărut.

Ernest remarcă :

— Se zice că e de bun augur. Că aduce noroc.

Piers pufni în rîs.

— Aha ! Acum m-am lămurit ! Noroc ! Căița i-a adus noroc. Îi rîse lui Finch în față. De ce nu ne-ai informat mai înainte ? Am fi fost preveniți. Ptii, mare pungaș ești tu, măi Finch, să umbli așa, pe furiș cu căița pe cap, adunînd toți galbenii din familie !

Finch împinse scaunul și se ridică de la masă tremurînd de furie.

— Vino afară cu mine ! spuse cu o voce sugrumată. Vino numai afară cu mine ! Am să-ți arăt eu cine e pungaș... am să...

— Stai jos ! porunci Renny.

Nicholas tună :

— N-ai nici un pic de rușine, măi bandi-tule ?

Toți începură să vorbească deodată. Wakefield asculta, uluit dar nu lipsit de satisfacție, ca unul care semănase sămînță de margaretă și obținuse un cactus sălbatec, țepos. O căiță. Nemaipomenit, cînd te gîndești, că un cuvințel ca ăsta poate să stîrnească asemenea furtună.

Finch se așeză și-și culcă capul pe mînă.

Din cealaltă parte a mesei, Ernest îl privea nu fără simpatie.

— Nu trebuie să te temi niciodată de apă, îl lămuri Ernest. Cei ce se nasc cu căiță nu se îneacă niciodată.

Augusta îl întrebă pe Wakefield :

— Dar bine, dragul meu, cum de-ai aflat tu despre asta ?

— Mi-a spus chiar Finch. Mi-ar fi plăcut să mă nasc cu așa ceva.

— Și mie ! făcu Piers. E o rușine ca Finch să aibă parte de tot norocul.

Pheasant nu mai rezistă curiozității.

— Dar ce înseamnă o căiță ?

— Nu se poate explica așa ceva, răspunse Augusta, privind în lungul nasului.

Renny se uită la Finch cu dezaprobare.

— Nu-mi place că i-ai spus puștiului lucruri din astea. Nu-mi place deloc. O să stăm noi de vorbă despre asta. Mătușă, te rog, încă o ceașcă de ceai.

Pofta de mîncare nu îi părăsise, ce-i drept, pe nici unul din membrii familiei Whiteoak în timpul mesei. Finch însă mîncase ca un hămesit. În ciuda faptului că poziția lui în ochii familiei nu era deloc de invidiat, privit fiind cu suspiciune și reproș, ceva dinlăuntrul său avea o imperioasă nevoie de hrană. Simțea că dacă ar putea potoli acel ceva, atunci poate că n-ar mai avea senzația asta de buimăceală. Dar se ridică de la masă nesătul... Dac-ar putea măcar să fugă și să se ascundă în pădure ! Să-și lipească fruntea înfierbîntată de pămîntul răcoros și pieptul, de acele de pin ! Împleticindu-se, se strădui să iasă în hol în loc să se întoarcă în camera de zi împreună cu ceilalți, dar Nicholas îi puse o mînă grea pe umăr.

— Nu pleca, băiete. Aș vrea să-ți pun cîteva întrebări.

— Da, încuviință Ernest, de cealaltă parte a lui, aș vrea să aflu cîte ceva din dedesubturile acestei chestiuni, dacă e cu putință.

Finch se întoarse, ca între doi temniceri, în camera de tortură. Auzi ceasul de sus, de pe palierul scării, bătînd ora două și apoi, răspunzîndu-i ca un ecou, tonul argintiu al ceasului franțuzesc din salon și vocea metalică, tăioasă a ceasului de pe policioara căminului din camera de zi.

Nicholas își scosese ceasul mare, de vînătoare și se uita la el... Ernest se uita la

unghii... Meg se aplecă asupra copilașului. Maurice se lăsă să cadă într-un fotoliu confortabil și începu să-și umple pipa cu mîna cea teafără, pe cea diformă ținînd-o întinsă, nemișcată, pe brațul de piele al fotoliului. Finch, văzînd-o, resimți subit o invidie morbidă. Era incurabil invalidă, neluată în seamă, lăsată în pace... Renny apucă botul unuia dintre cîini între mîinile lui subțiri, cafenii, îl deschise și examină dinții albi sănătoși... Piers, într-un colț, îi zîmbea lui Pheasant... Augusta scoase dintr-o pungă o împletitură și o croșetă lungă, străpungătoare... Finch vedea în toți niște călăi.

Iată-l pe Rags, închizînd ușa pliantă după ieșirea lor, părînd să zică : „Ei, acuș vă las de capu vostru ! Ori ce-o fi să pătimiți, mie mi-i tot una !"

Dar nu le era încă dat să cunoască liniștea. Din camera bunicii se auzi un țipăt : „Nick ! Nick !"

Ernest își duse mîinile la urechi

— Boney ! exclamă Nicholas, cu glas răgușit. Doamne, ce-o fi apucat-o pe pasărea asta ?

— S-a hotărît să ne chinuie, constată Augusta.

Cu prudență, Ernest își luă mîinile de la urechi.

— E insuportabil ! Nu știu ce-i de făcut cu Boney.

Maurice își spuse părerea :

— Poate ar fi mai bine să terminați cu el, întrucît pare să fie complet întors pe dos.

Fiecare privire arzătoare din încăpere îl stigmatiză ca pe un intrus în cercul familiei.

— O să-i treacă imediat ce termină cu năpîrlitul, îi lămuri Renny. Ar trebui să-i punem cîteva picături de coniac în apă. Mi-amintesc că bunica obișnuia să-i dea așa, ca un tonic. Adu-l încoace, Wake. Are nevoie de societate.

Papagalul a fost adus, ghemuit ursuz pe balansoarul lui, și depus în mijlocul camerei lîngă taburetul pe care Finch își instalase incomod trupul deșirat. Boney se zbîrli, fîlfîi din aripi și trei pene aterizară pe parchet.

— E ciudat, mormăi Nicholas, că a uitat de tot hindusa și repetă doar numele meu.

— E îngrozitor, făcu Ernest.

— Eu cred, declară Augusta, că ăsta e un semn. Parcă ar încerca să ne spună ceva.

— Pare extraordinar de agitat, remarcă Ernest.

Toți se uitară spre Boney și papagalul le întoarse, melancolic, fiecăruia pe rînd o privire după alta, cu ochii lui galbeni, reci.

După un răstimp de tăcere, Nicholas se săltă în fotoliu și se întoarse spre Finch.

— Ți-a dat vreodată mama mea motive să crezi că-ți va lăsa ție banii ?

— Nu, unchiule Nick. Vocea lui Finch abia se auzea.

— Ți-a vorbit vreodată de felul cum intenționa să dispună de averea ei ?

— Nu, unchiule Nick.

— Ți-a vorbit vreodată despre întocmirea unui nou testament ?

— Nu... nu mi-a vorbit niciodată despre nici un testament.

— N-ai avut nici cea mai vagă idee că testamentul era în favoarea ta ?

— Nu.

— Atunci ai vrea să credem că azi dimineață ai fost la fel de surprins ca și noi cînd Patton a citit testamentul ?

Finch se înroși pînă-n vîrful urechilor.

— Am... am fost teribil de surprins.

— Haide, haide, se amestecă Piers, doar nu-ți închipui c-o să te credem ! Nici n-ai clipit cînd Patton a citit testamentul. Mă uitam la tine. Știai al naibii de bine ce avea să urmeze.

— Nu știam ! izbucni Finch. Habar n-aveam de nimic !

— Încetați ! făcu Nicholas. Nu te aprinde, Piers. Eu vreau să descurc încîlceala asta, dacă se poate. Ochii lui, sub sprîncenele stufoase, îl sfredeleau pe Finch. Zici că ai fost la fel de uluit de testament ca noi toți ceilalți. Ia spune-ne, te rog, care a fost, după părerea ta, motivul care a determinat-o pe mama mea să te lase pe tine moștenitorul ei.

Finch își frîngea mîinile între genunchi. Ar fi dorit ca un val mare să se înalțe și să-l mături dinaintea lor.

— Da, întări Ernest, explică-ne de ce crezi că a făcut mama așa ceva. Nu sîntem supărați pe tine. Vrem doar să aflăm dacă a existat vreun motiv pentru o faptă atît de inexplicabilă.

— Nu știu nimic despre nici un motiv, se bîlbîi Finch. Eu... eu tare așa vrea să nu fi făcut asta !

Nu cîștigă nimic cu această afirmație. Vorbele rostite de el, izvorîte din propria lui nefericire, îl făcură și mai vrednic de dispreț.

Nicholas se întoarse spre Augusta.

— Despre ce ziceai că pomenea mama atunci cînd vorbea singură ? Ceva despre o zeiță chineză.

Augusta își lăsă lucrul din mînă :

— N-am priceput limpede. Doar niște cuvinte bolborosite despre Finch și zeița Kuan Yin. Atunci a spus că Finch e mai dat... știți cum. Prefer să nu repet.

— Ei, Finch, ce e cu zeița asta chineză ? Știi ce vroia să spună mama mea alăturînd numele tău de unul atît de ciudat ?

— Nu prea pricep, răspunse Finch echivoc dar neconvingător.

— Ți-a pomenit vreodată de o zeiță chineză ?

— Da. Finch se zbătea disperat. A spus că aș putea învăța... bunica... adică, a spus că aș putea înțelege ceva din viață de la ea.

— De la ea ?

— Da. De la Kuan Yin.

— Merită să urmărim asta pînă la capăt, remarcă Vaughan.

— S-ar zice că bunica și Finch nu prea erau în toate mințile în perioada aceea.

— În perioada aceea, repetă Nicholas. Exact cu cît timp în urmă a avut loc această conversație ?

— O, cam de multișor. La începutul verii.

Îndreptîndu-și pipa spre Finch, Nicholas zise :

— Acum, spune-ne ce anume a dus la această conversație.

Ernest îl întrerupse, agitat :

— Micuța zeiță chineză pe care mama a adus-o din India ! Desigur. N-am mai văzut mica statuetă de cîtva timp. Curios că n-am observat. Ai mai văzut-o în ultima vreme, Augusta ?

Augusta se lovi ușurel cu croșeta peste muchea nasului ca pentru a-și stimula facultatea de a adulmeca secrete.

— Nu... n-am mai văzut-o. A dispărut ! A dispărut din camera mamei ! A fost furată !

Finch își tăie orice posibilitate de a bate în retragere.

— Nu, n-a fost furată. Bunica mi-a dat-o mie.

— Unde e ? întrebă Nicholas.

— În camera mea.

— Am fost în camera ta azi dimineață, spuse Augusta. Mi s-a părut că se simte un miros ciudat. Zeița nu era acolo ! Aș fi observat-o imediat !

Lui Finch nu-i mai păsa de nimic acum decît să se termine odată acest interogatoriu pornit din mai multe părți. Declară, cu lehamite, nepăsător față de consecințe :

— N-ai văzut-o pentru că e ascunsă. O țin ascunsă. Mirosul pe care l-ai simțit era de tămîie. Am ars tămîie în fața ei la răsăritul soarelui. Am uitat să închid ușa cînd am coborît.

Dacă lui Finch i-ar fi crescut brusc coarne pe tînăra lui frunte sau copite în locul pantofilor săi maro uzați n-ar fi reușit să pară mai monstruos în ochii familiei sale. Presiunea obositoare exercitată de personalitățile lor distincte asupra spiritului său vătămat, dispăru fulgerător. Bătaia lor în retragere a fost atît de concretă încît Finch își înălță capul și respiră adînc parcă ar fi inhalat o gură de aer proaspăt.

Se dădură înapoi scandalizați din fața unui Whiteoak care se trezise la răsăritul soarelui ca să ardă tămîie în fața unei zeițe păgîne. Ce fel de avorton născuse guvernanta englezoaică — cea de a doua soție a lui Philip junior ? Cum a fost oare cu putință ca din ei, niște Court și Whiteoak — gentilomi, soldați, moșieri liberi la gură — să iasă așa ceva ? Un băiat palid, sfielnic, care se deda la îndeletniciri fantastice în mansarda lui în timp ce familia lui dormea ! Și ăstuia îi lăsase bătrîna Adelina, cea mai viguroasă dintre ei toți, banii ei !

Repulsia lor evidentă față de o atare abatere de la tradițiile lor provocă un fior de consternare capabil să le submineze cerbicia. Finch, prăbușit pe taburetul său, părea o corcitură stranie.

Dar acest fals avantaj dispăru curînd. Cercul se strînse iarăși.

Nicholas, cu bărbia prinsă în palmă, relată :

— Cînd eram la Oxford erau acolo unii care se ocupau cu astfel de treburi. Nu mi-aș

fi închipuit niciodată c-am să văd un nepot de-al meu...

— După asta nu m-aş mira să devină papistaş, zise Piers. Amintiţi-vă de lumînările alea pe care le-a aşezat în jurul bunicii, biata de ea!

— Da, şi tu l-ai lăsat! îl acuză Augusta pe Nicholas.

Nicholas nu-i dădu nici o atenţie. Continuă.

— Şi ai vrea să te credem că nu sperai să obţii nimic prin testamentul mamei mele cînd, în secret, ea îţi dăruia lucruri de preţ?

— N-am ştiut că e ceva de preţ.

Meg exclamă:

— Trebuia să te fi gîndit că e foarte ciudat că dăruieşte lucruri pe care le-a păstrat toată viaţa! Zeiţa... inelul cu rubin!

— Ce motive ai avut să ascunzi cadoul? îl sondă Nicholas.

— Nu-mi dau seama.

— Ba da. Ştii bine. Nu minţi. O să mergem pînă-n pînzele albe cu toată povestea asta!

— Păi, m-am gîndit că îi aparţine. Am crezut... ştiam că n-ar vrea să pomenesc despre asta.

— Şi mai ce?

— M-am gîndit c-o să fiu certat.

— Doar pentru faptul de-a fi primit un cadou? Fugi d-aici!

Ernest se minună:

— Dar de ce să-i fi dat mama ceva? Nu pot pricepe!

Piers rînji sarcastic.

— Uită-te la el şi-ai să-nţelegi. E un intrigant împieliţat, abia mă stăpînesc să nu-i ard una.

Vocea lui Renny se făcu auzită de acolo de unde şedea pe bancheta de la fereastră.

— Încetează odată, Piers.

Nicholas continuă:

— Ai fost adesea singur cu mama mea? Eu nu-mi amintesc să vă fi găsit vreodată împreună!

Finch se chirci cu bărbia înfundată în piept. Strînse din dinţi.

Renny îl îndemnă:

— Spune tot ce ai pe suflet, Finch! Ţine capul sus!

Finch se simţea peste măsură de nenorocit. Nu mai putea suporta situaţia. Totuşi trebuia s-o suporte. Nu-i vor da pace pînă cînd n-o să stoarcă tot adevărul de la el.

— Curaj! făcu Renny. Doar n-ai furat statueta şi nici banii. Nu te purta ca şi cînd aşa ar fi!

Finch îşi înălţă capul. Îşi aţinti ochii pe lucrul de mînă al Augustei care zăcea în poala ei şi spuse cu glasul înecat:

— Mă duceam seara să exersez la orgă în biserică. Odată, cînd m-am întors foarte tîrziu, bunica m-a strigat. M-am dus în camera ei şi-am stat de vorbă. Asta s-a întîmplat în seara cînd mi-a dat zeiţa. După aceea m-am dus des... Aproape în fiecare seară. Se opri brusc din vorbă.

Se lăsă o tăcere înăbuşitoare în timp ce toţi aşteptau ca el să continue.

Nicholas îl imboldi, aproape blînd.

— Da? Te duceai în fiecare seară în camera mamei mele. Stăteați de vorbă. Ai avea ceva împotrivă să-mi spui despre ce ?

— Eu vorbeam despre muzică, dar nu prea mult. Bunica era de fapt cea care vorbea. Despre zilele de altădată aici... despre viața ei în India și despre vremea cînd era tînără fată, acasă, în bătrîna patrie.

Ernest ridică glasul :

— Nu-i de mirare că moțăia în timpul zilei ! După ce pierdea jumătate din noapte stînd la taifas.

Lui Finch nu-i mai păsa de nimic acum. Să le dea cel puțin motiv să se înfurie.

— Mă duceam în sufragerie și luam biscuiți și pahare cu sherry și asta îi sporea plăcerea. Și o ajuta să stea trează.

— Nu-i de mirare că moțăia ! Nu-i de mirare că era distrată ! izbucni Ernest, aproape plîngînd.

Augusta rosti cumplit de solemn :

— Nu-i de mirare că în ultima lună tăvile cu micul dejun ieșeau aproape neatinse din camera ei !

— Am văzut cum se șubrezea zi de zi ! se tîngui Meg.

Nicholas le aruncă celor din jurul lui o privire sumbră.

— Asta i-a scurtat probabil viața cu ani de zile.

— A omorît-o ! exclamă Ernest, scos din minți.

— E aproape un asasin ! decretă Augusta.

Acum Finch îi putea privi în ochi. Știau tot ce era mai rău. Era un monstru și un

asasin. N-aveau decît să-l ducă afară și să-l spînzure de cel mai apropiat copac. Se simțea aproape calm.

Mînia lor se revărsa ba într-o direcție ba într-alta ca niște valuri mînate de vînturi schimbătoare. Vorbeau toți deodată, acuzîndu-l, acuzîndu-se unul pe altul, cît pe-aci s-o acuze chiar pe bătrîna Adelina ! Iar vocea lui Nicholas, ca vocea celui de-al șaptelea val, era cea mai răsunătoare, cea mai cumplită. Era vocea fiului cel mare, nedreptățitul.

Dar nu trecu mult timp și vocea lui Piers, vibrînd de rîs malițios, se desprinse dintre celelalte. Spunea :

— Toată chestia asta e o glumă grozavă la adresa familiei. Îl credeam pe Finch mai aiurit. Un papă-lapte. Dar nu vedeți, e cel mai puternic, cel mai întreg la minte din noi toți! Ne-a dus de nas pe toți, ani de zile. Bietul, inofensivul, molîul Finch ! Bineintenționat dar așa de sărac cu duhu' ! Ascultați-mă pe mine, e așa de rece și socotit de n-are pereche ! A avut planul ăsta în cap tot timpul de cînd s-a întors de la New York !

— Aiurea ! i-o reteză Renny.

— Ești în stare să-i ții partea, Renny ? Bine, dar te-a păcălit tot timpul ! Nu te-a dus, făcîndu-te să crezi că rămîne acasă la familia Leigh ca să învețe cînd de fapt era vîrît pînă-n gît în teatrul lui de amatori ? Nu te-a dus frumușel în legătură cu orchestra ? Ar fi trebuit să învețe în timpul acela și el cînta la pian în restaurante ieftine și venea acasă cherchelit dimineața ! Dar acum te-a dus deposedîndu-te de banii buni-

cii! Rîsul dispăruse din vocea lui — devenise nemiloasă.

Înfuriat la culme, Finch urlă :

— Tacă-ţi gura! Îndrugi numai minciuni!

— Negi că ai încercat să-l înşeli pe Renny ?

— Dar tu? Tu nu l-ai înşelat cînd te-ai însurat!

— Nu l-am escrocat cu nimic!

Finch se ridică în picioare, cu braţele atîrnîndu-i ţepene pe lîngă corp, cu pumnii strînşi.

— Nu-l escrochez pe Renny! Nu vreau să escrochez pe nimeni. Nu vreau banii! Vreau să-i dau înapoi! Nu vreau să-i iau! Nu vreau să-i iau... nu vreau să-i iau...

Izbucni în lacrimi deznădăjduite. Umbla încolo şi încoace prin cameră, frîngîndu-şi mîinile, implorîndu-l pe Nicholas — implorîndu-l pe Ernest să ia banii. Se opri în faţa lui Renny, cu faţa schimonosită de o emoţie pustiitoare ce o făcea să semene în mod grotesc cu cea a unei himere ornamentale şi-l rugă stăruitor să ia el banii. Era atît de înnebunit încît nu ştia ce face şi, cînd Renny îl trase lîngă el pe bancheta de la fereastră, se prăbuşi buimac, năucit de propriile-i rugăminţi vehemente. Îl durea gîtul de parcă ar fi ţipat tot timpul. Ţipase oare? Nu ştia. Îi văzu privindu-l cu feţe albe, înspăimîntate. O văzu pe Pheasant fugind din cameră. O văzu pe Meggie strîngîndu-şi la piept copilaşul care plîngea. Auzi vocea lui Renny vorbindu-i la ureche :

— Pentru Dumnezeu, stăpîneşte-te! Mă faci să mă ruşinez de tine!

Îşi puse coatele pe genunchi şi-şi ascunse faţa în mîini. Mîneca aspră a hainei de tweed a lui Renny îi atingea obrazul şi Finch simţi nevoia să se frece de ea, să se atîrne de ea, să-şi verse amarul lipit de ea, ca un băieţel înspăimîntat.

Conversaţia continuă fără-ncetare pe un ton ceva mai scăzut; nimeni însă nu i se mai adresa lui. Terminaseră cu el. Nu puteau sau nu vroiau să accepte banii de la el, dar îl vor lăsa singur şi vor vorbi şi iar vor vorbi între ei pînă cînd, de hăt de departe, valul de flux, pentru care Finch se rugase, se va apropia mugind şi-i va mătura pe toţi în uitare.

Valul de flux veni, în persoana lui Rags, iar uitarea în ora ceaiului.

XXII

RĂSĂRIT DE SOARE

UMBLÎND CU PAS VIOI pe drumul de ţară care ducea spre lac, încerca o acută plăcere la senzaţia pe care i-o provoca praful fin şi gros prin tălpile subţiri ale pantofilor lui de pînză pe care îi încălţase fără ciorapi. Călcîiele, degetele picioarelor păreau să fi dobîndit o sensibilitate nouă în această dimineaţă. Călcau pămîntul apăsat vrînd parcă să imprime acolo o mîngîiere concretă, durabilă.

Ochii lui, cercănaţi după o noapte de nesomn, erau în continuă mişcare căutînd parcă să soarbă, pe cît cu putinţă, toată frumuseţea

strălucitoare a zilei înrourate. Cuprinse cu privirea un lan de grîu copt din care se înălța o șoaptă foșnită, melodioasă, de parcă toate minusculele grăunțe încătușate acolo cîntau laolaltă. Privirea trecu avidă peste o miriște brună de pe care un stol mare de ciori își luă zborul spre albastrul cerului, descoperi la marginea drumului un pîlc de cicoare mai albastră decît cerul. Nimic nu putea scăpa ochilor lui. Nici pînza de păianjen, roșie ca arama în răsăritul purpuriu al soarelui. Nici fugara scînteiere a picăturilor de rouă pe o frunză care se legăna. Nici urma ușoară a unui piciorus de pasăre în colbul așternut dinaintea lui.

Toate acestea îi erau atît de dragi, și acum avea să le părăsească. De atîtea ori parcursese acest drum, pe jos sau pe bicicletă, și acum avea să fie ultima dată !

Nu mai putea suporta viața. Chibzuise totul bine în timpul lungii nopți de nesomn, trecuse în revistă cei nouăsprezece ani ai săi de erori, lașitate și temeri și ajunsese la certitudinea că nu mai poate suporta. Să fi avut măcar un singur prieten — o singură ființă care să-i fi înțeles și compătimit oropsirea ! Ar fi fost Alayne, dar ea era inabordabilă din cauza prezenței lui Eden. Și, chiar dacă s-ar fi putut duce la ea să-și verse tot aleanul inimii, tot nu i-ar fi ajutat la mare lucru pentru că rămînea familia, o redută solidă, ostilă, insensibilă la lacrimile și la frămîntările lui. Nu mai era de suportat ! În această redută a celor din aceeași carne și sînge cu el nu exista nici o fisură de îngăduință prin

care să se poată furișa ca să dea timid mîna cu acei pe care îi iubea din nou... Îi nedreptățise și nu exista decît o singură cale de a îndrepta lucrurile... Bătrînii unchi... întrebîndu-se în toți acești ani cui vor reveni banii mamei lor... și iată că ajunseseră la el ! Și Renny ! Dar nu se putea gîndi la Renny, la fața lui pe care citise cît de rușinat era din pricina lui !

Toată noaptea luptase din răsputeri să-și abată cu forța gîndul de la amintirea acelei expresii. Fuseseră momente cînd simțise nevoia imperioasă să coboare în fugă scările de la mansardă, să se arunce în genunchi lîngă patul lui Renny și să-l implore să-l ierte, să-l îmbărbăteze, așa cum îl îmbărbăta după coșmarurile lui din copilărie. Renny, pe care îl nedreptățise cel mai mult dintre toți ! Ei bine, avea să facă acum ceea ce-i stătea în putere ca să îndrepte lucrurile. Așa vor fi obligați să ia banii și să-i împartă între ei !

În această dimineață nu era nevoie de nici un efort ca să-și păstreze mintea limpede. Era mai limpede decît cleștarul, minunat de goală, parcă limpezită de un uragan. Era ca o cupă de cristal ținută de mîinile sufletului său ca să primească vinul împărtășaniei. Din toate părțile, vinul datoriei curgea în cupă, din întunecimea înmiresmată a pinilor din viroagă, din cîmpurile ce se înroșeau și din șuvoiul razelor piezișe ale soarelui.

Trecu pe la răscrucea drumurilor. Aici îl vor înmormînta, după ce trupul său va fi scos, șiroind, din lac, cu un țăruș împlîntat

în inimă. Un avertisment pentru cei ce aveau de gînd să se sinucidă. Nu credea că îl va deranja acest lucru. Nu se va simţi mai singur îngropat, aşa, la răscruce de drumuri, decît în cimitir, cu cei de-un sînge împrejurul lui. Ceea ce era pe punctul de a comite i se părea atît de firesc de parcă toate faptele sale de ani de zile nu avuseseră alt ţel. — Spre a face să dispară orice urmă a sa — spre a îndepărta de la buzele lui cupa amară a vieţii. Nu adusese cu el în lume altceva decît puterea de a iubi frumosul. Va lua cu sine tot ce putea absorbi ca frumuseţe şi poate Domnul i-o va lăsa în timp ce va dormi, ca o compensaţie a suferinţei lui.

O, cît de mîngîietoare era moliciunea prafului ! Pentru acest ultim drum nu vroia să existe nimic între tălpile lui şi praful drumului. Îşi azvîrli pantofii şi alergă desculţ. Îşi dădu capul pe spate, sorbind prospeţimea brizei dinspre lac. Alerga ba prin iarba uscată, aspră, ba peste prundişul care îi zdrelea picioarele, ba prin nisipul fin, întărit ca un dalaj de marmoră.

Soarele atîrna suspendat, o uriaşă lanternă, chiar deasupra orizontului. O dîră îngustă brăzda lacul din acel punct al orizontului pînă la picioarele lui, aşa de pură, de cristalină, de parcă ar fi fost prima dimineaţă care se revărsase pe pămînt. Pe cînd se năpustea, împroşcînd în apă, stropi incandescenţi ţîşneau de jur împrejurul lui. Valurele translucide tulburară suprafaţa lucie a lacului. Alergă înainte, cu capul descoperit, gol de orice gînduri. Nu-i era teamă. Se

cufundă în apă şi înotă pe o parte, spre larg, urmînd dîra de văpaie. O să înoate pînă cînd va obosi şi apoi... Îmbrăţişă apa care se umfla uşor. Îşi arunca braţele iarăşi şi iarăşi peste roşeaţa dimineţii timpurii. Închise ochii şi văzu pe fondul pleoapelor panouri strălucitoare montate în pereţi de ametist... Nu avea nici un gînd în minte, era golit ca un bol de cristal plutind pe apă, fără a resimţi nici mîndrie nici ruşine, ci o superbă detaşare ; fragil, totuşi, şi capabil de a recepta şi a păstra cu forţă frumuseţea care plutea odată cu el... Auzi muzică...

Încet, încet se destinse şi se predă...

Muzica se estompă treptat, prefăcîndu-se într-un zumzet atotcuprinzător, ca şi cum bolta cerului ar fi fost cupola unui stup imens. Îl dureau urechile de intensitatea sunetului. Îşi dorea, cu nostalgie, să scape de bîzîitul acela fantastic, teribil, ca să poată auzi din nou muzică, clară şi pură... Nu mai era dimineaţă, răsărit de soare înflăcărat, ci noapte, noapte neagră şi toate stelele erau albine, umplînd universul cu zumzăitul lor. Roiau prin înalturile reci, întunecate ale cerului, avide de miere, bîzîind fără încetare...

Trebuiau să nu vadă că el e o floare, plină vîrf, dînd pe dinafară de nectar căci, dacă îl descopereau, toate albinele s-ar fi năpustit grămadă asupra lui şi i-ar fi sorbit esenţa dulce lăsîndu-l secătuit, zdrenţuit şi pustiit... Atunci se înfioră şi-şi adună petalele strîns în jurul lui ca să-şi ascundă comoara. Se clă-

tină pe tulpina lui și-l cuprinse groaza c-o să se rupă de ea și-o să se prăbușească în hăul de sub el... Petalele lui erau cînd albe, cînd roșii, schimbîndu-și neîncetat culoarea, vîrstate cu liliachiu și auriu, închizîndu-se și deschizîndu-se asupra nectarului care era miezul lui însuși...

Se simți cuprins de chin, fiindcă albinele îl descoperiră. Bîzîiala lor deveni asurzitoare, aripile lor zăngăneau ca niște armuri, zburînd drept în jos, purtînd suliți ca să-l străpungă... Iată că o albină aurie îl înșfăcă. Se luptă cu ea. Își răsuci petalele, disperat. Încercă să țipe dar știa că florile n-au glas. Abisul se căscă dedesubt.

Albina cea mare aurie îl înșfăcă și nu se lăsă alungată. Alta îi veni în ajutor. Acum îl tîrau, neputincios, sleit. N-avea rost să se zbată. Petalele lui roșii și albe se împrăștiară în abis. Era sfîșiat în bucăți.

Fața lui Eden era aproape de-a lui. Fața lui Eden, albă, șiroindă, cu o buclă udă lipită de frunte. Mai era cineva acolo, cineva care îi făcuse lucruri ciudate, îl frămîntase în fel și chip. Se simțea sleit și îngrețoșat dar izbuti să articuleze sufocat :

— E-n regulă... e-n regulă... destul de bine, mulțumesc.

Nu știa de ce spune aceste cuvinte, doar dacă nu cumva nu-l întrebaseră cum se simte, dar știa că trebuie să ascundă groaznicul adevăr. Uitase cu desăvîrșire care e adevărul dar era chinuitor de conștient de grozăvia lui.

Eden spunea, într-un fel sacadat, parcă i-ar fi clănțănit dinții :

— Doamne, ce noroc c-ai fost aici ! N-aș fi reușit niciodată să-l salvez singur !

Vocea plină care îi răspunse era a lui Minny Ware.

— Mă tem că v-ați fi înecat amîndoi.

— Și chestia asta cu primul ajutor... ești pur și simplu minunată ! Nu m-am simțit niciodată așa de netot în viața mea !

— Ai fost grozav cum ai plonjat în apă ! Cred că o să-și revină acum. Dar de dumneata sînt îngrijorată. Ai fost așa de bolnav. Trebuie să mă duc imediat după ajutor !

Eden își puse mîna pe inima lui Finch.

— Bate mai regulat. Te simți mai bine, bătrîne ? Știi cine sînt ?

— Da, Eden.

Cu mare efort își ridică pleoapele din nou și-o văzu pe Minny Ware stînd în picioare, dreaptă și îmbujorată, cu lenjeria șiroindă lipită de corpul ei bine rotunjit, pieptul ridicîndu-se și coborîndu-se încă, de pe urma efortului, părul ca și al lui Eden, lipit de cap. Cînd îl văzu uitîndu-se la ea, îi zîmbi și spuse :

— Băiat rău ce ești ! Sper că regreți ce-ai făcut. Să ne tragi așa o spaimă !

Un frison îl zgîlții pe Eden din cap pînă-n picioare. Fata își luă în grabă rochia și, așa șiroindă cum era, se căzni s-o îmbrace. — Am să dau fuga acasă să-l aduc pe domnul Vaughan cît mai repede cu putință.

— Nu... nu. Adu-l pe Renny. N-o să-i placă dacă nu trimitem întîi după el. În

plus, o să ajungă aici în jumătate din timpul care i-ar trebui lui Maurice.

Fata șovăi, dezamăgită. Intenționase să se întoarcă cu Maurice. Ideea de a pierde ceva din împrejurarea asta palpitantă, de a nu gusta pe deplin savoarea de a se afla alături de acești doi bărbați, chiar și așa, pe jumătate înecați cum erau, era de nesuportat pentru feminitatea ei debordantă. Insistă :

— Cred c-ar fi mai bine să mă duc după domnul Vaughan.

— De ce ? întrebă Eden tăios.

— Pentru că... v-ar duce direct la el acasă. V-ar conveni mai mult, nu-i așa ?

— Telefonează-i lui Renny... am să-l rog să ne ducă acasă la Maurice și Meg. Te rog grăbește-te, domnișoară Ware. Puștiul ăsta bietul de el, e pe jumătate înghețat... și eu... Dîrdîi și zîmbi.

— Ce bestie sînt ! exclamă ea. Am să fug fără oprire tot drumul !

Așa și făcu și simți că n-ar putea obosi niciodată, exaltată de neobișnuitele întîmplări ale dimineții. Viața ei la familia Vaughan era atît de liniștită ! Mintea ei era intens preocupată de tinerii bărbați de la Jalna. Însurați sau celibatari, faptele lor îi umpleau gîndurile. Discuta cu Meg la nesfîrșit despre înclinațiile, talentele și perspectivele lor de viitor. Meg o împingea mereu către Renny. Cu vocea ei vibrantă, cu pieptul plin de doruri, fata era dispusă să fie împinsă în orice direcție.

În dimineața aceea se sculase la scurt timp după ivirea zorilor și stătuse la fereastra deschisă a camerei ei de unde putea observa drumul. Așa văzuse silueta lui Eden plimbîndu-se agale. Era aproape sigură că e Eden, dar nu absolut sigură. În orice caz, era unul dintre frații Whiteoak. Cerul învăpăiat la răsărit, silueta tînărului plimbăreț, țipătul neașteptat al unei mierle în ulmul de lîngă fereastră îi umpluseră inima cu simțăminte de solitudine și dor. Se schimbase, punîndu-și o rochie mai drăguță, se furișase din casă și-l urmărise pînă la țărmul lacului. Îl găsise mîngîindu-și genunchii și pipa. Fata își anunță prezența cîntînd încetișor în vreme ce se apropia de-a lungul plajei. Eden îi povesti că se simțise prea agitat ca să doarmă — o poezie lirică care se lupta să ia ființă și care totuși se împotrivea cu încăpățînare să prindă viață. La invitația lui, se așezase alături de el, îmbrățișîndu-și genunchii și inhalînd mirosul fumului de tutun. Împreună îl salvaseră pe Finch.

Îl văzuseră alergînd în apă și înotînd în larg fără să le treacă vreo bănuială prin minte pînă cînd Minny își exprimase mirarea că Finch purta pantaloni și cămașă în loc de costum de baie. Iar tînăra siluetă intrase fugind în apă într-un fel straniu, sălbatic și exaltat.

Acum zăcea întins pe nisip sub haina lui Eden, cu fața, de o paloare mortală, pe jumătate ascunsă în îndoitura brațului. Eden stătea ghemuit lîngă el, strîngînd între maxilarele ce-i clănțăneau pipa de mult stinsă. Îl bătu pe Finch ușurel cu palma pe umăr.

— O să vină careva aici curînd, bătrîne! Te simți rău? Un sunet nearticulat se făcu auzit dinspre forma culcată pe jos. Eden îl bătu din nou ușor cu palma. O să te simți curînd mai bine. Astfel de idei ne vin uneori, dar trec. Mi-a venit și mie s-o fac de multe ori.

— Uff! Finch se cutremură din cap pînă-n picioare.

„E dezamăgit că a fost salvat, biet tînăr amărît" gîndi Eden. Prefera uitarea acolo în larg decît acea mică avere frumușică a bunicii. Hîm, probabil c-a avut multe de îndurat din cauza asta — nici urmă de îndoială! Dar o să-i treacă — și-o să trăiască, și-o să facă pe nebunu' cu banii... Bani. Cum o fi să ai bani? De ce naiba nu vine Renny odată? De i-ar fi lăsat lui bunica banii! I-ar fi rîs familiei drept în față. Iar l-a apucat... tremură iarăși! Biet mic prăpădit!

Mașina familiei Whiteoak! Zdrăngănind la vale pe drumul bolovănos, gata parcă să se facă bucăți. Bang! Un făgaș, nu glumă! Zdrang, trosc, poc! Cumplit tărăboi, dar cum mai mergea rabla! Renny era la volan, cu fața împietrită, prea tăbăcită de intemperii ca să vădească vreo paloare chiar dacă trăsese o spaimă bună. Așa-i trebuie! Asta meritau cu toții dacă puștiul s-ar fi înecat. Eden își putea închipui cu ușurință scena care provocase acest act disperat.

— Hei! strigă el. Aici sîntem.

Mașina înaintă hurducăindu-se pînă pe plajă, se opri cu o smucitură și stăpînul Jalnei sări din ea.

Se apropie cu pași mari, făcînd să scîrțîie prundișul.

— Ce-i asta? întrebă tăios.

Eden se ridică în picioare:

— Băiatul a încercat să-și pună capăt zilelor.

— Să-și pună capăt zilelor! Minny Ware mi-a spus că i s-a pus un cîrcel cînd înota!

— Minny Ware a încercat să te menajeze! Eu nu. Și fața lui Eden era împietrită. Zîmbetul lui pe jumătate schițat, care-i era caracteristic, înghețase într-un rînjet bizar. Băiatul n-a fost în stare să spună nimic dar eu mă aventurez să afirm că a fost împins spre asta.

Renny se aplecă deasupra lui Finch. Îl privi în ochi, îi pipăi inima.

— Trebuie să-l bag în pat. Am adus coniac cu mine. Apropie ceașca unui termos de buzele lui Finch și, după ce îl făcu să înghită băutura, Renny umplu din nou ceașca și i-o dădu lui Eden. Ce-ai făcut tu putea să-ți pună viața în pericol, rosti sumbru, după toate prin cîte-ai trecut.

Eden dădu din umeri, apoi îl privi serios pe Renny în ochi.

— Am impresia, declară el, că am făcut cea mai frumoasă faptă din viața mea salvîndu-l pe flăcăul ăsta.

— Minny Ware mi-a spus că n-ai fi reușit niciodată să-l scoți dacă n-ar fi fost ea.

Afurisit Renny! Cum știa să-ți ia apa de la moară!

— A fost și ea, admise Eden, și cred că nici ea n-a făcut vreodată o faptă mai frumoasă ! Cîte o fi îndurat bietul băiat ca s-ajungă să facă asemenea faptă !

— O să fie timp să vorbim despre asta mai tîrziu. Renny îl ridică pe Finch, prea ușor pentru lungimea lui, și-l duse la mașină. Îl ținu sprijinit de umărul lui în timp ce Eden conducea. Meg îi aștepta pe trepte. Cei vîrstnici de la Jalna nu trebuiau să se sperie. Buzele pline, blînde, ale lui Meg erau inefabil de tandre, iar în spatele ei stătea Minny Ware. Maurice dădu o mînă de ajutor ca Finch să fie dus sus pe scări.

Stătea înfășurat în pături în dreptul focului, somnolent, transpirînd, percepînd mireasma dulce, cleioasă, a petuniilor care, accentuată de soarele fierbinte, pătrundea prin fereastra deschisă. Dar avea ceva să-i spună lui Renny care-și trăgea la loc mînecile cămășii. Îl fricționase pe Finch cu alcool.

— Renny, spuse el, șovăitor, să nu le spui ce-am făcut... să nu afle și ceilalți.

— Foarte bine, răspunse Renny, uitîndu-se la el cu o milă subită. Gîndul îi zbură înapoi, la alte situații cînd Finch îl implorase cu exact același ton : „Să nu le spui că m-ai croit, te rog, Renny. Să nu afle și ceilalți“. Iar el răspunsese atunci la fel ca și acum : „Foarte bine, n-am să le spun“.

Meg intră tiptil încercînd să nu facă zgomot, dar devenise greoaie și la pașii ei obiectele de pe noptieră zăngăniră. Se aplecă deasupra formei care aducea cu un cîrnat — Finch lungit în pat — și-i mîngîie părul umed.

— Te simți mai binișor acum ?

— Ihîm.

Meg îl întrebă pe Renny :

— De fapt, cum se simte ?

— Doar pe jumătate conștient și dogorește ca focul.

— Bietul de el ! Meg se așeză pe marginea patului și încercă să-i vadă fața.

— Finch dragă, cum ai putut face un lucru atît de îngrozitor ? Aproape să-mi ies din minți de spaimă ! Doar nu ți-ai închipuit că mie mi-a părut rău că tu ai moștenit banii ! Ce m-a deranjat pe mine a fost că bunica i-a dăruit lui Pheasant inelul cu rubin care întotdeauna am înțeles că avea să fie al meu. Trebuie să înțelegi asta. Da ?

Finch își apăsă fruntea de palma ei ca un cîine cerînd dezmierdări. Se simțea sleit. Încercă să-și smulgă mintea din străfundurile de confuzie, epuizare și înfrîngere în care se cufundase și să-i răspundă lui Meg, dar nu izbuti. Nu era în stare decît să-i caute degetele cu buzele lui fierbinți și să i le sărute.

— E atît de fierbinte !

— E normal să fie așa. Haide vino și lasă-l să doarmă.

Meg îl conduse pe Renny în camera de zi, înveselită de cretoane înflorate. Eden ședea în fața unei tăvi pe care se afla un platou cu ouă ochiuri așezate pe felii de pîine prăjită, un ceainic și un borcan cu peltea de gutui. Expresia de îngrijorare se ridică asemenea

unei cortine de pe chipul ei. Starea de agitaţie pe care i-o pricinuise Finch se potoli. El era în pat, la adăpost, şi iată aici o tavă cu un mic dejun apetisant.

Meg exclamă :

— Minny a fost cu ideea. Ea a adus micul dejun aici sus, pentru noi trei. Şi-a dat seama că leşinăm de foame. Ce mai fată !

— L-a adus chiar ea, spuse Eden, dar n-a vrut să stea. Înoată al naibii de bine şi dacă te uiţi la ea acum, n-ai zice că a trecut prin cîte a trecut. O admir teribil !

Eden luă un ou.

— E o scumpă, declară sora lui. O să-mi pară foarte rău cînd o să plece.

— Pleacă ? Eden părea chiar supărat.

— Bineînţeles. O fată ca ea n-ar putea rămîne aici pe vecie. Începe să nu mai aibă astîmpăr. Dar nu prea ştiu ce poate să-şi găsească de făcut.

Renny puse un ou în farfuria lui Meg şi două într-a lui. Spuse calm :

— O să găsească ea ceva de făcut ! Genul ăsta de fete cad întotdeauna în picioare.

— Ce gen ? întrebă Meg jignită.

— Genul aventuros. Care înşfacă lacom viaţa cu amîndouă mîinile.

— Mie îmi place grozav, declară Eden.

— Tu te dai în vînt după orice fustă, i-o reteză Renny.

— Fustă ! Ia auziţi cum vorbeşte un bărbat.

— Da, un bărbat, de asta are nevoie. E prea...

— Prea cum, dragă ? întrebă Meg.

— Hîm. Provocatoare. Un pic de frîu i-ar prinde bine.

Meg cîntări această remarcă, neştiind cum s-o ia. Schimbă subiectul :

— Ce minunat că luăm micul dejun împreună !

— Credeam că-ţi place să mănînci singură, observă Renny, luînd al treilea ou. Mai vrei unul, Eden ?

Eden clătină din cap.

— Mă întreb, spuse el, care o să fie urmarea poveştii ăsteia. Fratele Finch şi moştenirea. Tare mi-ar fi plăcut ca bătrîna doamnă să mă fi cadorisit şi pe mine cu vreo mie.

— Scumpul de el, săracu' ! oftă Meg. Mă întreb ce-o să faci acum că te-ai însănătoşit.

— Am să cad în picioare, probabil, ca şi Minny. Bănuiesc că şi eu sînt genul ăsta... care înşfacă viaţa cu amîndouă mîinile.

Întinzînd pelteaua de gutui pe pîinea prăjită, Meg remarcă :

— Finch a scăpat de sub control de o bună bucată de timp. Eu am observat, dar n-am spus nimic.

— O reţinere vrednică de laudă, constată Renny cu privirile plecate în lungul nasului.

Meg părea dusă pe gînduri.

— Finch e de fapt un băiat drăguţ — în felul lui. E întotdeauna aşa de generos. Nu crezi c-ar putea face ceva pentru Eden ?

— Nu are dreptul la folosinţa banilor pînă nu devine major. Mai sînt aproape doi ani. Pînă atunci Eden va deveni celebru probabil.

— A... poeziile lui ! Dar sînt plătite așa de prost, nu-i așa ? N-ar putea Alayne să facă ceva pentru tine, Eden ?

— Dumnezeule, exclamă Renny iritat, cred c-a făcut și așa mult prea destul pentru el ! Și-a lăsat baltă slujba și a venit aici să-l îngrijească !

— Dar de ce nu ? E soția lui. Cred că era de datoria ei să-l îngrijească.

— Și totuși, i-o întoarse Renny, ai fost supărată pe ea tocmai fiindcă a venit. Și adăugă cu ton amar : Dar în ochii tăi ea n-ar putea face niciodată nimic bun !

Ochii lui Eden, plini de rîs batjocoritor, se plimbau de la unul la altul.

— Certați-vă pentru mine, hai ! îi îndemnă el. Mă faceți să mă simt atît de important. Și nu m-am mai simțit important de mult. Sînt complet restabilit acum, n-am slujbă și soției mele nu-i pasă de mine nici cît de-o ceapă degerată. De fapt, și ochii lui se îngustară malițioși, părerea mea e că a venit la Jalna să mă îngrijească numai ca să poată fi aproape de Renny !

Renny sări în picioare ; fața lui osoasă, roșie, deveni și mai roșie de furie. Masa se clătină și o furtună în miniatură vărsă ceaiul din cești.

— Nu m-așteptam la ceva mai bun din partea ta, Meggie, zise el. Dar am crezut că tu, Eden, ai putea avea un pic de recunoștință, un pic de bun simț ! Porni cu pași mari spre ușă. Trebuie să plec. Dacă vrei să te duc pînă acasă cu mașina, vino și tu.

Ziua aceasta părea să-i rezerve o emoție după alta. Nu putea suporta să stea între patru pereți. Meg îl urmă pînă în verandă. În fața stratului de petunii purpurii, al căror dulce parfum se înălțase pînă la fereastra lui Finch, Minny Ware ședea în genunchi, cu fața îndreptată spre flori, absorbind mireasma lor sporită de căldura soarelui. Îi plăceau aceste flori zburlite, luxuriante, lipicioase. Nu se sinchiseau de precizie în formă sau de grație, ca alte flori, ci absorbeau, cu nesaț, toată mireasma posibilă, răspîndind-o apoi cu dărnicie. Deși era conștientă de prezența celor doi din verandă, nu dădu nici un semn, ținîndu-și în continuare capul aplecat deasupra florilor.

Meg strînse brațul lui Renny cu amîndouă mîinile.

— Există cineva, spuse ea arătîndu-i-o pe Minny cu privirea, care e profund dezamăgită din pricina ta.

— Îmi place felul ei de a fi ! Dar n-am nevoie de simpatia ei... Meggie ! Își întoarse ochii întunecați spre ea, cu reproș. De ce vrei să-ncerci să mi-o bagi pe fata asta pe gît cînd știi bine că o iubesc pe Alayne... și numai pe Alayne... și pentru totdeauna ?

Meg vorbi cu o undă de tristețe în voce :

— N-o să iasă nimica bun din asta ! De ce s-a întors aici ? E o prefăcută... E exact cum spune Eden — a făcut din boala lui un pretext pentru a fi lîngă tine ! Îmi pare bine că nu îi este recunoscător ! Nici eu nu îi sînt recunoscătoare ! O disprețuiesc și o urăsc.

Profilul lui cioplit nu trădă nici urmă de emoție. Își lăsă brațul în strînsoarea surorii lui și ochii ațintiți calmi asupra capului strălucitor al lui Minny Ware, dar Meg percepu un inexplicabil fluid magnetic venind de la el pe care, de-ar fi fost mai sensibilă, l-ar fi putut interpreta drept o cutremurare vulcanică în dîrzenia stăpînită a pasiunii lui.

Eden apăru în hol, trecu pe lîngă ei și se duse spre locul unde Minny stătea ghemuită deasupra stratului purpuriu de petunii. Nu-și dădu seama care dintre frați se apropia și aproape că nu știu dacă să fie încîntată sau dezamăgită cînd auzi vocea lui Eden spunînd :

— Mă tem că te simți obosită. Un efort eroic, nu glumă — să salvezi viețile a doi bărbați valizi.

Ea își întoarse capul așa încît Eden, din picioare cum se afla, putea acum s-o privească în ochi și să vadă soarele poleind proeminențele mătăsoase ale pomeților ei. Fata își negă categoric eroismul.

— Te-am ajutat doar un pic. Finch se zbătea. Dar... sînt obosită... nu dorm bine... sînt agitată.

Eden spuse :

— Dacă faci cumva o plimbare matinală mîine dimineață, ne-am putea întîlni din nou lîngă lac. Am putea sta de vorbă.

— Mi-ar plăcea... Doamna Vaughan e așa de drăguță, dar... încep să mă plictisesc. O, sînt o bestie ! Întotdeauna se întîmplă așa.

Eden rîse.

— Și eu la fel. O să ne întîlnim și o să putem compara care din doi e mai bestie. O să fie vreme frumoasă, mîine.

În mașină frații păstrară tăcerea, întreruptă în cele din urmă de vocea ușor enervată a lui Eden :

— Îmi pare rău, bătrîne.

Mașina familiei Whiteoak nu era locul cel mai prielnic pentru scuze adresate conducătorului, ale cărui urechi erau asaltate nu numai de hodorogelile obișnuite, dar tocmai încerca să pătrundă misterul unei noi bătăi sacadate în anatomia ei.

— Ce-ai zis ? întrebă Renny, întorcîndu-și capul cu un gest atît de asemănător cu al bătrînei Adelina încît scuza lui Eden se înecă în rîs. Apoi repetă :

— Ziceam că-mi pare rău de ce-am spus... despre Alayne și tot restul.

Renny nu prinse nimic în afară de numele lui Alayne. Opri mașina cu o smucitură și-i aruncă lui Eden o privire de încurajare amestecată cu bănuială.

— Poftim ?

— Dacă iar trebuie să repet, făcu Eden îmbufnat, mai bine îmi retrag cuvintele. Încercam să-mi cer scuze pentru ce-am spus în legătură cu Alayne. Continuă încruntat : Adevărul e că m-am săturat pînă peste cap să tot fiu recunoscător. Mi-am petrecut vara topindu-mă de recunoștință față de Alayne. A ajuns să-mi calce pe nervi. Cred că de-aceea am spus ce-am spus. N-am avut nici un drept să vorbesc așa, dar... e adevărat și n-ar trebui să te superi. Ar trece prin focul

gheenei — şi, crede-mă, a fi cu mine sub acelaşi acoperiş înseamnă pentru ea o copie fidelă a iadului — numai de dragul de a da cu ochii de capul tău roşcovan măcar din cînd în cînd. N-are încotro... nici eu n-am încotro... sîntem prinşi în plasă... Alayne nu e potrivită pentru nici un Whiteoak care a trăit vreodată. Dar nici unul din voi doi nu poate fi fericit aşa cum stau lucrurile. Vreau să mă crezi că-mi pare rău... teribil de rău.

Renny spuse :

— Sper că nu te-ai ales cu o răceală după toată povestea asta. Dacă simţi că te ia cu frig trebuie să chemăm doctorul. Nu trebuie să te expui nici unui risc.

Porni din nou maşina şi se concentră încă o dată asupra bătăii aceleia dubioase, sacadate, din interiorul ei. Ce-ar putea fi ? Îi era teamă că se apropia vremea cînd va fi nevoit să cumpere o maşină nouă.

Eden şedea rezemat în colţul lui. Ce individ derutant ! Dacă ai putea să-l desfaci în bucăţi ca pe o maşină şi să descoperi ce are pe dinăuntru ! Un interior ciudat, pătimaş, arţăgos, putea să jure !

XXIII

RENNY ŞI ALAYNE

ÎN ACEA DUPĂ AMIAZĂ Renny Whiteoak hoinărea de colo pînă colo cu simţămîntul chinuitor de a fi împiedicat de la activităţile vieţii dragi lui din cauza pasiunii

pe care crezuse că o poate ţine sub control şi de a cărei zădărnicie era atît de convins, încît a suferi din pricina ei era totuna cu a pofti la fructele pictate dintr-un tablou. Intenţionase să ţină dorinţa lui pentru Alayne sub control aşa cum strunea un cal nărăvaş cu ajutorul frîului şi se simţea umilit constatînd că vorbele aruncate de Eden la micul dejun rupseseră zăbala şi-i dezlănţuiseră pasiunea. Asta, şi înţepătura lui Meg cu planul ei de a-l însura cu Minny Ware, în speranţa ei afectuoasă de a-l transforma într-un soţ şi tată blînd. Acum era conştient doar de un singur lucru — că, foarte aproape, dincolo de livezile încărcate cu fructe şi lumină densă de soare tomnatic, se afla soţia lui Eden pe care o iubea, care, aşa cum spusese Eden, ar trăi şi în iad numai de dragul de a da uneori cu ochii de capul lui roşcovan. Se întreba dacă vara fusese într-adevăr iad pentru ea ? Dar curiozitatea lui era doar vagă. Mintea ei era pentru el, ca dealtfel mintea oricărei femei, o carte într-o limbă străină, ale cărei pagini puteau fi răsfoite cu farmec subtil pe dinaintea lui, dar pe care se ştia incapabil să le descifreze. Cu ezitări putea recunoaşte un cuvînt, o expresie care se asemănau cu limba vorbită de el însuşi, anevoie reuşea să formuleze unele silabe cu buzele lui, încercînd să se familiarizeze cu sonorităţile ei, dar limba în sine era sortită să rămînă veşnic pentru el o şuşoteală rafinată între două fetişcane.

Era însă intens preocupat de strigătul puternic din propria-i fiinţă. Din cînd în cînd

se lăsa pradă acestuia, afundîndu-și toate simțurile în adîncurile lui într-atît încît nu mai știa unde se află, ce vede sau aude, deplasîndu-se asemenea unui nor de furtună peste grajdurile, cîmpurile și pădurile de pe proprietatea lui. Piers îl evita, dar totodată înțelegea această proastă dispoziție, provocată, după părerea lui, de decepția pricinuită de testament. Și grăjdarilor le deveni nesuferit. Pe cînd străbătea un cîmp de cartofi, dădu peste silueta aplecată a lui Binns, dus pe gînduri. Bătrînul se îndreptă din spate cu mare cazna și aruncă o privire nemulțumită peste pămîntul cafeniu spre stăpînul Jalnei.

— Bună ! strigă el.

Renny se întoarse spre el și îl privi absent.

— Nu-i scăpare de mană, se văită Binns. Cartofii îs mănați. Roșiile îs la fel. Porumbu' așijderea. Anu'aista îi cumplit din vina manei, bat-o nevoile ! Binns începu să sape din răsputeri de teamă ca nu cumva să i se spună să înceteze munca, căci era muncitor cu ziua. Dar cînd silueta înaltă se îndepărtă fără a da un răspuns, se sprijini în sapă și-l urmări cu ochii mici, mînioși.

— Mana a dat și peste ăsta, lua-l-ar naiba, mormăi el. A potopit toată familia. O să se smintească toți, vă zic eu, se adresă el cartofilor, umblînd așa creanga ca turbații, sau zdrăngănind la orgă în bezna nopții. Ăștia are numa' muieri în cap — aici e buba... I-am zis io lui John Chalk să-și țină fata-n casă cum se lasă seara. Dar el se rîde. Să-i fie învățătură de minte dacă i-or prinde-o. Coconițe sau fete din popor pentru ei e tot una. Niște desfrînați ! Ochii lui căutau cu vioiciune în ochii cartofilor.

Renny zăbovi prin preajma padocului, unde Wright strunea o iapă de doi ani. Se simți mai calm în timp ce urmărea avîntul splendidului trup bine lustruit, picioarele drepte, gîtul puternic. Cînd antrenamentul luă sfîrșit, Wright scoase frîul și zăbala calului care veni apoi la palisadă să-și frece botul de Renny. Smulse un mănunchi de trifoi pitic și i-l dădu, observînd cum licărul din ochii ei apoși devenea extatic, cum mușchii tari de deasupra ochilor se umflau și se strîngeau în cavitățile lor odată cu mestecatul. Îi luă capul între mîini și o sărută pe nas :

— Fetiță dulce, murmură el. Jenny, odorul meu !

Dar nu putea sta locului. O părăsi, deși scîncea după el. Plin de neastîmpăr, își îndreptă pașii în direcția potecii de călărie urmînd-o pînă sub bolta verde a pădurii de pin. Vremea umedă din timpul verii dăduse aici rod bogat de ciuperci. Se înșiruiau de-a lungul potecii, albe ca fildeșul, cafenii, ruginii, cu forme fantastice, ițindu-se prin iarbă sau pe jumătate ascunse sub rugurile țepoase de mure încărcate de fructe. La o cotitură unde razele soarelui izbuteau să pătrundă prin desiș, un pîlc înalt de mentă înmiresma aerul cu mirosul ei înțepător. Un șarpe verde, minuscul, șovăi o clipă, cu limbă tremurătoare, înainte de a se furișa sub iarbă. Pe potecă

se vedeau urmele copitelor lăsate de poneiul lui Wake. Trecuse în sus și acum se întorcea, își spuse Renny judecînd după ropotul înfundat al unui galop ce se apropia. Își croi drum printre rugurile de mure, pe sub pini și-l urmări pe băiat și poneiul trecînd pe lîngă el, Wakefield stînd drept, cu brațele încrucișate, cu o expresie de exaltare pe față. Renny se strîmbă de dezgust față de sine însuși pentru că se ascunsese de băiețel, dar chiar și cu Wake îi era greu să stea de vorbă. Rămase nemișcat asemeni unuia din trunchiurile acelea înalte cît un catarg, cu ochii pironiți la roșul veșted întunecat al acelor de pin așternute pe jos într-un covor des. Își aduse aminte de unele aventuri amoroase din trecut. Cît de ușor uitate! Dar acum nu exista nici împlinire nici uitare.

Eden era restabilit, dar incapabil de a face față vreunei îndatoriri. Trebuia trimis pe timpul iernii într-o regiune cu climă caldă. Iar Alayne se va întoarce la New York. Doar dacă — dar ce alternativă exista? Mintea i se învîrtea în același cerc necruțător. Nu era nici o ieșire. De-ar pleca Alayne chiar azi! De s-ar putea el însuși hotărî să plece pînă se va potoli această febră și va fi în stare să suporte apropierea ei cu același stoicism ca și mai înainte. Se decise să plece — să respire alt aer.

Reveni pe potecă și, într-un luminiș însorit, unde murele erau mari și coapte, o găsi pe Minny Ware umplînd un coșuleț. Simți o bruscă iritare pentru că îi ieșea astfel în cale,

așa că, după o ușoară înclinare a capului, trecu mai departe. Apoi își aminti că nu-i mulțumise pentru ce făcuse în dimineața aceea. Se întoarse în grabă din drum și se apropie de ea.

— Vreau să-ți mulțumesc... nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru curajul pe care l-ai avut azi dimineață. Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întîmpla dacă nu erai pe țărm. La auzul propriilor sale cuvinte, în minte îi încolți o bănuială. Dar cum de te aflai acolo la ora aceea? întrebă el cu asprime.

— O, a fost o simplă coincidență. Îmi plac orele timpurii ale dimineții.

Dar Renny observă cum i se urcă culoarea în obraji. De ce oare se aflase acolo? Curios că nici el, nici Meg, nu văzuseră nimic ciudat în prezența lui Eden și a lui Minny pe țărm la răsăritul soarelui.

Minny știa că o suspectează dar continuă să culeagă mure. Le alegea pe cele mai mari și le lăsa să cadă în coș cu gesturi aproape mîngîietoare. Observă că vîrfurile degetelor ei erau pătate și buzele de asemeni, ceea ce-i dădea o înfățișare de inocență copilărească. Faptul, lipsit de însemnătate, că așeza murele culese cu atîta delicatețe în coș, petele de pe degetele și buzele ei, îi apărură dintr-o dată de o importanță capitală, de parcă fata ar fi executat un ritual. Gîndurile încetară să-l mai hărțuie, mintea i se concentră asupra gesturilor rituale.

Fata întrebă pe un ton visător:

— Ați vrea niște mure? Să vă culeg cîteva? Ochii îi alunecară spre el gînditori.

— Nu, răspunse Renny, dar aș vrea să stau și să mă uit cum le culegi, dacă nu te supără.

— De ce ați vrea să vă uitați cum fac un lucru atît de simplu ?

Ochii ei îi cercetau fața. Tînjeau intens după dragoste.

— Nu știu, răspunse el descumpănit. Și văzînd că fata pare contrariată, îi luă mîna într-a lui și-i sărută brațul gol în scobitura albă a cotului.

Renny nu-și dădu seama că o a treia persoană se apropiase dar simți brațul fetei tremurînd și auzi respirația ei brusc gîtuită. Articulă un : „Oh !" pe un ton defensiv și cînd Renny întoarse capul văzu dincolo de tufe chipul palid, crispat al lui Alayne.

Dăduse din întîmplare peste ceva ce ei îi părea o radioasă comuniune între cei doi. Văzu în exuberanța lui Minny un răspuns la o mîngîiere calculată pentru care Renny o adusese pe fată în acest loc ferit.

Alayne se retrase și bolborosi ceva incoerent. Minny, nu foarte deconcertată, își redobîndi calmul și zîmbi, deloc nemulțumită de a fi descoperită de Alayne în acea situație. Renny continuă s-o țină de încheietura mîinii.

În tăcerea care se așternu după exclamația lui Minny, un sunet delicat se făcu auzit, ca niște triluri executate la vreun instrument bizar și minuscul, aflat sub o frunză de ferigă. Pînă-ntr-atît interpretul părea să nu-și dea seama de existența ființelor uriașe care îl dominau încît egocentrismul lui îi reducea

și pe ei la o dimensiune chiar mai mică decît a sa proprie ; țîrîitul lui strident se înălță tot mai sus, triumfînd asupra a ceea ce nu era altceva decît formă voluminoasă și, preluat de alți cîntăreți la fel de insistenți, de pătrunși de țelul lor comun, pînă la urmă sunetul trilurilor lor deveni universal. Greierii intonau un imn de slavă pentru Vara care se sfîrșea.

O inerție îi surprinsese pe cei trei care, fără voia lor, deveniseră auditori mai degrabă decît actori în drama din lumea pădurii. Minny ținea în mînă o mură caldă. prea moale. Renny, cu o expresie de rugă stăruitoare, totuși visătoare, o privea pe Alayne care stătea parcă și-ar fi pierdut forța de a se mișca, cu ochii pironiți la mîinile împletite ale celor doi.

Vraja se rupse la reapariția micului șarpe verde care, spre deosebire de orchestra de greieri, era conștient, din vîrful capului și pînă-n vîrful cozii, de prezența intrușilor, și tremura de teamă și ură față de ei, ferindu-și capul a împotrivire, hotărît să-i despartă, și să-i prefacă iarăși în trei plimbăreți singuratici cum fuseseră atunci cînd pătrunseseră în pădure.

Fără să rostească o vorbă, Alayne se întoarse și porni repede pe cărare, ascunsă curînd vederii celor doi, de o cotitură. Mîinile lor se desprinseră una de alta. Renny rămase un scurt răstimp nehotărît, resimțind un fel de ură împotriva ambelor fete, ca împotriva unor ființe dintr-o altă plămadă decît a sa, avînd în comun un secret care în esență

îi era potrivnic. Apoi, fără să se uite la Minny, își croi drum printre tufe și-o porni cu pași mari după Alayne.

Ochii lui Minny, în timp ce se apucă să culeagă iarăși mure, exprimau mai mult amuzament decît mîhnire. În definitiv lumea era amuzantă. Planurile doamnei Vaughan sortite eșecului... Renny Whiteoak îndrăgostit de acea impasibilă doamnă Alayne... Eden însurat și... o gropiță fugară dantelă obrazul ei rotund. Începu să cînte întîi cu glas scăzut apoi din ce în ce mai tare pînă cînd orchestra de greieri tăcu în credința că vara se întorsese cu toată puterea și frumusețea ei.

Alayne era conștientă că Renny o urmează și, temîndu-se de o întîlnire cu el, se abătu din potecă la prima ocazie, apucînd pe o scurtătură prin pădure spre o portiță care dădea în șosea. Renny continuă să urmărească șerpuielile potecii de călărie, crezînd-o tot înaintea lui dar, cînd n-o ajunse din urmă, bănui că-l evitase intenționat și făcu cale întoarsă spre scurtătură. O ajunse exact cînd ea ieșea în șosea. Auzi portița deschizîndu-se și se întoarse spre el. Aici în drumul public se simțea mai curajoasă decît în liniștea pădurii, riscînd mai puțin să-și dezvăluie simțămintele pe care se lupta cu atîta disperare să și le stăpînească. Renny fusese subiectul permanent al gîndurilor ei din tot timpul verii, totuși aceasta era prima dată cînd se aflau împreună, foarte aproape. Dorise să se întoarcă la New York fără o astfel de întîlnire. Acum că-i fusese impusă, își simțea toate puterile secătuite de efortul de a rezista

iubirii pentru el și totodată de amărăciunea ce i-o pricinuise scena în care-l surprinsese sărutînd-o pe Minny Ware.

— Alayne, spuse Renny cu glas înăbușit, încerci să mă eviți ! Nu cred c-o merit. Pe cuvîntul meu că n-o merit !

— Prefer să fiu singură. Nu-i nici un alt motiv. Începu să meargă încet pe drum.

— Știu..., exclamă el. Ești supărată. Dar îți dau cuvîntul meu...

Îl întrerupse cu furie :

— De ce mi-ai da mie explicații ? Ca și cînd m-ar privi pe mine ! De ce-ai plecat de lîngă ea ? De ce ai venit după mine ?

Deși buzele îi puneau întrebări, ochii ei priveau țintă înainte.

Renny mergea alături de ea prin praful drumului. O căruță încărcată cu napi îi ajunse din urmă și trecu hurducîndu-se pe lîngă ei. Spuse :

— Trebuie să mă lași măcar să-ți explic, te rog. Nu mă aflam lîngă Minny nici de două minute cînd ai apărut tu. Sărutarea pe care i-am dat-o pe braț nu înseamnă mai mult decît o mură mîncată de ea. Cu cîteva minute înainte de asta, m-am oprit lîngă padoc și am sărutat o iapă tînără de doi ani. O sărutare ca și cealaltă au avut la fel de puțină importanță. Pentru mine... pentru iapă... pentru Minny !

Îi cercetă chipul palid, precis conturat, cu expresia aceea de curaj, de răbdare, de — cum o numea ea — statornicie „olandeză". Dar pe gura ei se întipărise o expresie de oboseală. de parcă izolarea și emoțiile adînc

înrădăcinate ale ultimelor luni ar fi vlăguit-o.

Renny continuă :

— Aș vrea să te pot face să crezi în dragostea mea cum cred eu însumi. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decît să fii a mea. Mă crezi ?

Alayne nu răspunse.

O mașină trecu vîjîind pe lîngă ei, stîrnind un nor de praf.

— Vino, spuse Renny, hai să ieșim din șosea. E așa de cald și atîta praf c-o să te apuce durerea de cap.

Dar ea își tîrî picioarele mai departe cu încăpățînare.

— Alayne, stărui Renny, de ce nu spui nimic... dacă nu altceva, măcar spune-mi că nu mă crezi... că ți-e silă să mă vezi ?

Încercă să răspundă, dar avea gura uscată și buzele ei refuzau să se miște. Simțea că trebuie să meargă așa mereu, de-a lungul acestui drum, cu el în urma ei, dorind amarnic să vorbească cu glas tare, totuși incapabilă să articuleze un cuvînt, ca într-un coșmar. Avea să continue să umble pînă se va împletici și va cădea.

Renny nu mai încercă să vorbească, dar mergea alături de ea, făcînd eforturi aproape disperate să-și potrivească pasul după al ei. La baza treptelor care duceau spre biserică se opri.

— Unde te duci ? întrebă Renny.

— La mormîntul bunicii voastre. Eu nu l-am văzut încă. Finch e cel care cîntă în biserică ?

— Nu, nu, Finch e în pat. A încercat să se înece azi dimineață.

Lasă să afle ! Poate asta o s-o zdruncine scoțînd-o din muțenia ei îngrozitoare.

— Da, făcu ea calm. Mi-a spus Eden. Nu-i de mirare !

— Doamne, cît ne urăști !

— Nu... mă tem de voi.

Renny vorbi aproape iritat :

— Toate astea sînt atît de ireale ! Nu poți, sau nu vrei să vorbim despre dragostea noastră ? Știi bine că există. De ce să nu recunoști ? Nu putem rămîne împreună, dar sigur — măcar înainte de a ne despărți putem vorbi despre ea. Eu plec diseară. Nu trebuie să-ți fie teamă c-ai să mă mai vezi.

Alayne începu să urce treptele spre cimitir. Renny o apucă de rochie și o reținu.

— Nu. N-ai să te duci acolo ! Nu pot să te urmez acolo !

Alayne își înălță fața spre a lui avînd dintr-odată o privire jalnică.

— Unde să mă duc atunci ?

— Înapoi în pădure.

Se întoarseră și fură nevoiți să sară în șanțul năpădit de păpădie și margarete prăfuite, ca să se ferească din calea unui camion încărcat cu viței. Alayne se împiedică ; Renny o cuprinse cu brațele și-o sprijini. Alayne simți că-i vine să leșine.

Se aflau din nou sub cupola verde aurie a pădurii. Soarele roșu era la asfințit. În înalturi semiluna plutea ca o pană palidă pe întinsul cerului.

Rămaseră un timp ascultîndu-și bătăile inimilor. Apoi Alayne își ridică ochii triști spre ai lui și șopti :

— Sărută-mă...

Se aplecă spre ea. Alayne îi luă capul, închise ochii și-i căută gura cu buzele.

Dimpreună cu sărutările împleteau toate alintările de atîta timp înăbușite în inimile lor.

— Alayne, comoara mea.

— Renny... o, iubirea mea scumpă !

Renny se trase puțin înapoi și-i aruncă o privire piezișe :

— E adevărat... ?

— Ce anume ?

Dar nu putea continua. Nu putea s-o întrebe dacă ceea ce-i spusese Eden e adevărat — că ar fi gata să trăiască în iad de dragul de a-l vedea cînd și cînd — că se întorsese la Jalna numai ca să fie aproape de el, și nu de dragul lui Eden.

— Anume ce ?

— Că trebuie să ne despărțim ?

Alayne izbucni într-un plîns stăpînit dar amarnic.

Un stol mare de ciori trecu peste creștetul copacilor, strigîndu-se una pe alta, țipînd strident.

— Rîd de noi ! spuse Alayne.

— Nu, nu existăm pentru ele. Existăm numai unul pentru altul... Alayne, nu pot pleca diseară cum am spus.

— Nu, nu ! Trebuie să ne mai întîlnim o dată și să stăm de vorbă... cît sînt încă

pe-aici. O, Renny, ține-mă strîns... vreau să iau forță de la tine.

— Și eu vreau să devii tot atît de slabă ca și mine, murmură el în părul ei. O lipi mai tare de el. Un fel de curent magnetic pornit din mîinile lui o înspăimîntă. Începu s-o sărute iarăși. Ce gînduri nebunești născură sărutările lui pe ochii, gîtul, pieptul ei !

Alayne se desprinse din brațele lui și o porni înapoi pe poteca de călărie. Renny o urmă, ochii lui, întunecați și scînteietori, liniile din jurul gurii, răbdătoare și tenace.

Părea că o poate urma așa de-a lungul și de-a latul lumii, fără împotrivire, instinctiv, neobosit.

Cînd drumurile lor se despărțiră, își luară la revedere abia șoptit, fără să se uite unul la altul.

XXIV

PLANURI

FINCH NU SE ÎNTOARSE acasă timp de o săptămînă. Rămase în grija protectoare a lui Meg, resimțind acea nu neplăcută apatie care urmează după surmenajul emoțiilor nervoase. Își petrecu primele zile în pat, ascultînd nepăsător feluritele zgomote ale casei, gunguritul lui Patience, cîntecele lui Minny Ware, trebăluielile bătrînei menajere scoțiene. În vreme ce zăcea așa, revedea iarăși și iarăși evenimentele petrecute în viața lui de

la anul nou încoace. Cum cîntase cu orchestra, relațiile lui obscure cu ceilalți membri ai ei : Burns de la abator, Meech, ajutorul de croitor. Chipurile lor apăreau și dispăreau. Cel mai des se gîndea la prietenul său, George Fennel, cu mîinile lui mari, așa de îndemînatice, pe strunele banjoului, cu silueta lui îndesată și ochii rîzători sub părul ciufulit.

Nu-l mai văzuse pe George de cînd se întorsese de la New York. George își petrecuse vara ca instructor de înot într-o tabără de băieți și nu-și scriseseră. Prietenia cu George nu punea niciodată probleme. Cînd erai departe de el nu era nevoie să-i scrii sau poate că nici nu te gîndeai prea des la el, dar odată ce erai din nou împreună cu el, peste golul despărțirii se așternea o punte de parcă nici n-ar fi existat. Privind înapoi la serile friguroase cînd el și prietenul lui ieșiseră pe furiș din casa mătușii lui George, grăbind spre vreo sală de dans unde cîntau cu orchestra, Finch ajunse la concluzia că aceea fusese cea mai fericită perioadă a vieții lui. Libertatea cu iz de aventură de care se bucurase atunci, riscul palpitant, muzica de dans executată pentru băieții și fetele cu ochi radioși care își balansau trupurile în ritm, intrarea pe furiș în casă spre dimineață cu buzunarele pline de bani ! Întins acolo în pat fredonă melodiile lor preferate de dans.

Privi în urmă la prietenia lui cu Arthur Leigh. Cît de diferită de prietenia cu George care începuse din fragedă copilărie și continuase la același nivel temperat pînă în vremea școlii. Nici pe Arthur nu-l mai văzuse

de la întoarcere. Leigh fusese plecat în Europa cu mama și sora lui. Greu de așternut o punte peste golul despărțirii de ei, se temea Finch. Simțea o inexplicabilă spaimă la gîndul de a-l revedea pe Leigh și, mai ales, pe sora lui, Ada. Acum că-și luase examenele, urma să plece la universitate în octombrie. Arthur va fi acolo. Oare ce va gîndi în legătură cu toți banii aceia pe care-i moștenise ? Poate că lui Arthur nu i se va părea mare lucru, deoarece familia Leigh era bogată. Și fețele lor i se iviră înaintea ochilor, a lui Arthur, sensibilă, cercetătoare, oarecum disprețuitoare ; a Adei, palidă ca fildeșul, cu pleoape grele, provocătoare, și doamna Leigh, mai degrabă ca o soră decît ca o mamă, mai aurie, mai puțin arămie decît Ada, cu ochi mari, mai mult albaștri decît cenușii, dornică mai degrabă, să devină agreabilă cuiva decît să se prefacă fără convingere că agreează pe cineva. Cît de puțin se pricepea Finch la fete ! Și totuși îi veneau adesea în minte cînd, stînd întins treaz în pat, plăsmuia imagini fantastice despre fata care cîndva l-ar putea iubi. Uneori chipurile lor erau variante deformate ale feței lui Ada, uneori erau fețe absurde cu ochi întristați, disproporționat de mari sau guri roșii imense ca niște flori. Uneori nu aveau fețe deloc, doar un disc plat, alb, purtat deasupra unor sîni bogați de care se lipeau veșminte fluturînde.

Trecu în revistă viața lui la New York ca funcționar-prețuitor. Eforturile lui hotărîte de a deprinde rutina meseriei, plimbările cu

autobuzul pe Fifth Avenue, vizitele în apartamentul lui Alayne, amabilitatea voioasă a Rosamondei Trent. Privind înapoi la acea perioadă, i se părea că nu a fost deloc el însuşi, ci o ciudată mutaţie într-o fiinţă din altă lume, ce devenea atît de neclară încît era greu de desluşit.

Recapitulă întîmplările din cursul verii — cum exersase, cum cîntase la orgă noaptea în biserică, întoarcerile acasă pe lumina lunii, întîlnirile secrete cu bunica lui. Cînd ajungea cu imaginaţia la punctul morţii ei, la înmormîntare, la citirea testamentului şi la scena care urmase, un instinct de apărare aşternea o peliculă, ca un văl fin, între ochii spiritului său şi aceste imagini, ca să nu fie vătămat de cruzimea lor.

Aceste felurite experienţe i se înfăţişau ca voleurile unui paravan, care-l ferea de ceea ce ar fi putut însemna o contemplare a viitorului său la Jalna, pe care o refuza. Zăcea culcat cu faţa în sus, visînd alene la viaţă, neîndrăznind să se gîndească cît de aproape fusese de moarte.

Ideea lui Meg de a-l readuce în lumea sa dinainte sau poate chiar ceva mai bună, se rezuma în a-i alimenta corpul cu tot ce avea bucătăria ei mai nutritiv de oferit. Intuiţia ei, şi un dram de reproş ce-şi făcea, îi spunea că Finch avea nevoie de hrană apetisantă şi din belşug. Iar Finch se simţea tentat, ca un convalescent, şi se hrănea ca un muncitor agricol. Renny, venit să-l viziteze, găsindu-l rezemat în perne cu jumătate de pui fript în faţă, consideră şi declară cu tărie la Jalna că

Meggie e desăvîrşită. Observaţiile ei în legătură cu Alayne se şterseseră ca aburul respiraţiei pe un pahar. Astea erau treburi femeieşti şi-l depăşeau. Dar în schimb putea să înţeleagă semnificaţia mîinii albe, durdulii, a lui Meggie mîngîind părul lins al lui Finch sau o bucată rumenită de pui fript garnisită cu mazăre verde. La Jalna familiei i se explicase că Finch avusese o „depresiune nervoasă“, cea mai convenabilă dintre boli, chiar în pragul casei soţilor Vaughan, că fusese transportat înăuntru unde era îngrijit spre însănătoşire de ireproşabila Meggie şi că la întoarcere ar fi indicat să se hotărască să-l trateze cu indulgenţă. Lipsa lui din casă timp de o săptămînă a fost o uşurare pentru toţi. Vederea siluetei lui ciolănoase, gheboşate şi certitudinea că el e moştenitorul averii bătrînei Adelina ar fi putut provoca alte depresiuni nervoase. Aşa stînd lucrurile, discuţiile nu mai conteneau, fără reţinerea sau piedica, chiar dacă neînsemnată, a prezenţei lui. Augusta urma să se înapoieze peste puţin timp în Anglia. Niciodată n-o să mai îndure o altă iarnă canadiană. Avusese marele noroc de a nu se fi născut în Canada. N-avea de gînd să moară aici de frig. Făcea această declaraţie cu termometrul la optzeci şi cinci de grade Fahrenheid în ultimul puseu de fierbinţeală al verii. Îi invita pe fraţii ei s-o însoţească într-o vizită în Anglia.

Meg socoti că i-ar prinde bine lui Finch o predică din partea domnului Fennel. Nu-i spusese pastorului că, în disperarea lui, Finch mersese pînă acolo încît să atenteze la pro-

pria-i viață, dar lăsase să se înțeleagă că își pierduse controlul asupra lui însuși într-un mod ciudat și inexplicabil. Domnul Fennel, perspicace, bănui că existase o perturbare la Jalna în legătură cu testamentul și că Finch, îmbolnăvit de atîta tensiune, era ținut la soții Vaughan pînă cînd se risipea praful de pulbere. Veni să-l vadă și îi vorbi, nu despre religie sau comportare, ci despre vremea tinereții sale petrecută în Shropshire și cum dorise să se facă actor de comedie iar umorul și înțelepciunea lui îi făcu atîta bine lui Finch încît în seara aceea reuși să se dea jos din pat ; a doua zi de dimineață se întremă și mai mult datorită unei ore de cîntat la pian.

În ziua următoare George Fennel, întors din tabără, veni să-l vadă, contribuind și el la grăbirea însănătoșirii lui. George radia de mulțumire pentru norocul prietenului său și era total nepăsător față de decepția restului clanului. Solid, ars de soare, ciufulit, ședea pe marginea patului și discuta infinitele posibilități ale unei sute de mii de dolari.

— Ei, știi ce, făcu el, poți să pui pe picioare o orchestră adevărată, a ta proprie, dacă vrei. Am putea pleca în turneu prin tot continentul. Într-un soi de uniformă frapantă, albastră, cu o mulțime de zorzoane aurite. Cred că familia ta s-ar opune. Și tata la fel. N-are prea multă imaginație. Detestă tot ce e teatral. Dar e genul de viață care mi-ar place.

Ochii îi străluceau. Scoase din buzunar obișnuitul pachet de țigări mototolit care invariabil conținea de la una pînă la maximum trei țigări turtite și-i oferi una lui Finch. Pufăiră împreună în plăcuta atmosferă a camaraderiei reînnodate după o întrerupere.

— Și, ascultă, continuă el, ar trebui să-ți iei un pian mare de concert. Aș vrea să te aud cîntînd la un pian cu coadă. Niște melodii din acelea din Chauve-Souris. Ar însemna colosal de mult pentru tine, să ai un pian din ăla. Ai putea deveni celebru. Bineînțeles, în ce mă privește, prefer ideea unei orchestre strașnice. Pe cinstea mea, ne-am distrat nu glumă, cu vechea noastră formație, nu-i așa ? Și-am muncit pentru banii cîștigați ! Mă usturau buricele degetelor așa de rău de parcă corzile banjoului erau tăciuni aprinși. Îți amintești ultima seară și fata aia care încerca să se dea la tine ? Erau un grup de tineri cam scandalagii. Ți-aduci aminte cît ne-a trebuit s-ajungem acasă și cum am cumpărat lapte de la un lăptar și era înghețat în sticlă ? N-aș fi ajuns acasă niciodată de n-ai fi fost tu.

George izbucni în rîsul lui caracteristic, împroșcînd în jur, apoi deveni serios.

— Aseară am luat masa cu un domn Phillips. Are cel mai bun aparat de radio pe care l-am auzit vreodată. E scump dar face, spune că-ți dă deplină satisfacție. Am ascultat muzică de operă minunată și pe un tip la pian — exact genu' care ți-ar place. Zău c-ar trebui să-ți iei un aparat. Ți-ar prinde bine pentru c-ai putea asculta tot ce e mai bun fără să te sinchisești de fleacurile alea de jazz...

Doamne, ţi-aduci aminte cum mai zdrăngăneam bucata aia „Inima mi s-a oprit în loc“ ?

Pufni iarăşi în rîs şi apoi îi dădu lui Finch o sugestie şi mai plină de miez.

— Ştii, Finch, acolo în nord unde-am fost eu am aflat de un chilipir extraordinar : o căsuţă de vacanţă. E o cabană din buşteni construită de un american căruia i se pare prea departe să vină să stea în ea. Are de gînd s-o vîndă fantastic de ieftin. Ar fi minunat pentru tine să ai un loc ca ăsta unde să te odihneşti vara şi să-ţi inviţi prietenii şi să-ţi refaci forţele şi aşa mai departe. Are un şemineu enorm din piatră şi tavane cu grinzi şi căprioarele vin aproape pînă-n pragul uşii. Ştii, americanul ăsta mi-a povestit că un arici tot rozînd la temelia casei l-a ţinut treaz o noapte întreagă.

— Ar fi splendid, încuviinţă Finch, simţindu-şi dintr-o dată capul înfierbîntat de exaltare.

— Şi mai e ceva de care mi-am adus chiar acum aminte, continuă George. E un tip acolo care are de vînzare o barcă cu motor. E cea mai rapidă barcă în care am mers vreodată. Străpunge apa ca un pumnal. Dacă ai avea barca asta şi cabana, te-i putea distra colosal. Tare-aş vrea să fi aflat mai multe în legătură cu barca. În orice caz, cred că n-ar fi nici un risc dac-ai cumpăra-o. E cu totul altceva decît o maşină. Cînd cumperi o maşină, cel mai indicat e să iei una dintre cele mai bune mărci englezeşti. Nu există pe lume maşină mai rezistentă ca alea englezeşti.

— Chestia e că nu capăt banii ăştia pînă la majorat, îl lămuri Finch.

— Trece repede vremea, îl linişti George. Cred că tipii ăştia ar fi dispuşi să păstreze cabana şi barca pentru tine. Pariez că ai putea ridica bani oricînd ai vrea pe baza posibilităţilor tale viitoare. Se procedează de multe ori aşa.

Finch zăcea năucit, fără grai, în faţa perspectivelor ce i se deschideau.

Întîlnirea lui cu Arthur Leigh a fost foarte diferită şi, deşi mai puţin turbulentă şi înviorătoare, produse un efect la fel de tămăduitor asupra spiritului său zdruncinat. Primise un bilet de la Arthur cu următorul conţinut :

„Dragul meu Finch,

Ce e cu ştirea asta uluitoare pe care am aflat-o despre tine ? Am întîlnit-o pe Joan pe stradă şi mi-a spus ceva despre o moştenire imensă. Sînt încîntat şi mama şi Ada aproape la fel ca mine. Te rog vino să stai la noi o săptămînă (doamnele mele insistă să nu fie în nici un caz mai puţin) şi-o să putem tăifăsui zi şi noapte. O să avem nevoie de toate şapte zilele pentru cîte vreau să-ţi spun.

Cînd mă gîndesc că nu te-am mai văzut de la dispariţia ta misterioasă la New York ! Şi în tot timpul ăsta n-am primit nici măcar un rînd de la tine.

Al tău pe veci,
Arthur“

După ce sfîrși de citit biletul, inima lui Finch bătea mai repede, de drag pentru prietenul lui. Hîrtia biletului, simplă dar impozantă, purtînd blazonul familiei Leigh și caligrafia măruntă, scrisă cu cerneală neagră, a lui Arthur, simbolizau pentru Finch prestigiul și eleganța vieții acestuia. Faptul că el era un Court și un Whiteoak nu avea nici o valoare pentru Finch ; acest bilet scris de mîna mică, fină, a lui Arthur era într-adevăr impresionant. Îl purtă în buzunar ca pe un fel de talisman cînd se reîntoarse la Jalna.

Era nevoie de multă forță morală pentru reîntoarcere. Atît de întinși îi erau nervii cînd intră în casă, încît se temu să nu-l lase și să izbucnească isteric la vreo privire piezișă sau la vreun cuvînt în doi peri. Pînă și mirosul casei îl făcu să tremure din tot corpul. Mirosul tapetului încărcat, superpoleit, cel al perdelelor ponosite, cu ciucuri, mirosul discret, oriental, care plutea în preajma camerei bunicii lui, unde acum domnea o tăcere inviolabilă ! Își închipuia doar, sau mai persista încă mirosul coșciugului și al coroanelor funerare în salonul gol ? Rămase pe loc în hol, neștiind încotro s-o apuce, ascultîndu-și bătăile inimii. Se simțea nefericit și speriat — în ciuda vizitei lui George, a scrisorii lui Arthur. Pentru prima dată realiză conștient moartea bunicii lui și cît de mare va fi pentru el pierderea acelor vizite pe care i le făcea în cameră. Cu un nod în gît, înțelese cîtă încredere dobîndise de pe urma acelor stăptămîni de intimitate cu firea ei pătimașă și extravagantă.

Stînd în hol, se revăzu pe sine, un băiețel nu mai mare de trei ani, coborînd scările pe funduleț, treaptă cu treaptă, singuratic chiar și pe vremea aceea, un ținc înduioșător cu o buclă blondă, moale, atîrnîndu-i în ochi. Coborîrea scărilor păruse o călătorie teribilă iar mirosurile fuseseră și pe atunci la fel de ciudate și tulburătoare ca și acum. Își amintea de fratele cel mare cu păr roșu și picioare lungi, în jambiere de piele care, trecînd cu pași mari prin hol, îl înhăța și-l lua în cîrcă iar el răcnea și rîdea înspăimîntat. Și-l amintea pe băiatul de zece ani, cu zîmbetul și tachinăria pe buze care fusese Eden și pe cel de șapte ani, rumen în obraji, pe care-l adora și de care se temea și care fusese Piers. Și unchii... Stînd acolo, plănui pentru fiecare în parte cîte o scuză plină de pocăință pentru festa pe care le-o jucase. Căci, oricît de neintenționat, simțea că, totuși, existase probabil ceva dubios în felul în care le luase dreptul celorlalți. Altfel n-ar fi putut reacționa față de el așa cum o făcuseră. Se temea că nu era printre ei nici unul care în sinea lui să nu se fi îndepărtat de el, poate doar Eden. Eden ! Ce încurcătură ! Era oare în stare să se ducă la fiecare separat, să-i facă să înțeleagă și totuși să-și păstreze stăpînirea de sine ?

Numai gîndul la ei îi storcea toată vlaga. I se înmuiară genunchii. Își reprezentă întrevederile ca pe o serie de agonii deosebit de subtile. Nu, nu era în stare s-o facă. Să gîn-

dească ce-or vrea despre el, să suporte prezența persoanei lui îmbogățite cum or putea mai bine.

Auzi pași în spatele lui și se întoarse. Augusta venea prin hol. În lumina obscură împrăștiată de fereastra cu sticlă colorată, Finch observă că e foarte palidă și că pare tulburată. Ridică ochii umil, întrebîndu-se cum îl va întîmpina. Augusta ajunse lîngă el înainte de a-i fi observat prezența. Atunci aținti asupra lui o privire plină de melancolică ușurare.

— Tu ești, Finch ! Sînt foarte bucuroasă că te-ai întors. Aș vrea să vii la mine în cameră ca să discut ceva cu tine. Cred că ești exact cel de care am nevoie să mă ajute.

Să aibă cineva nevoie de el ! O, ce vorbe dulci ! O urmă pe scări în sus, dorind să-i poată ridica tivul rochiei ei negre de cașmir și s-o poarte ca pe o trenă. Să fie privit fără amărăciune ! Să fie luat sub aripa garnisită cu crep a mătușii Augusta !

În camera ei, spuse :

— E vorba de scumpul meu canar de soarta căruia sînt îngrijorată. Mi-am făcut planul de întoarcere în Anglia, fără a mă gîndi la el. Acum nu pot da înapoi. O să moară dacă nu i se poartă de grijă cu blîndețe. Finch, dragă, pot să am încredere în tine ? Vrei să faci asta pentru mine ? Bretonul ei gen regina Alexandra se aplecă asupra coliviei poleite unde canarul, arătos ca o narcisă galbenă, ciugulea semințe de cînepă din ceșcuța lui.

— Piu, piu ! făcu Augusta. Slavă Domnului că nu poate ști nimic din ce-mi trece mie prin minte. Piu, piu ! Îți spun, Finch, înțelege mai mult decît toate pisicile și cîinii familiei luați laolaltă. Nu mă laud cu asta, dar istețimea lui îmi provoacă o plăcere imensă. Pot, pot oare să mă bizui pe tine să te ocupi de el ?

— Da, mătușă, am să-mi dau toată osteneala. Presupun că e destul de sensibil.

— Sănătatea lui e desăvîrșită. Dar are nevoie de o îngrijire la fel de desăvîrșită. Am să-ți dau instrucțiuni amănunțite în legătură cu baia lui, semințele, bucata de zahăr, foaia de salată.

Canarul își frecă impetuos ciocul de balansoarul lui și-și deschise un ochi spre ei.

— Piu, piu, făcu Augusta cu o voce de contralto, îndurerată.

— Piu, piu, răsună ca un ecou vocea răgușită a lui Finch.

Biata pasăre avea să cunoască destule vicisitudini sub îngrijirea lui Finch !

Finch o sărută cu înflăcărare pe mătușa lui și, simțind o geană de senin în umbra care-l apăsa, fugi sus în camera lui de la mansardă să-și examineze hainele. Le scoase din dulapul în perete și le cercetă în dreptul ferestrei apoi le întinse pe pat. Cu cît se uita mai mult la ele, cu atît era mai sigur că trebuie să refuze invitația lui Arthur Leigh de a petrece o săptămînă la el acasă. Costumul cel nou negru, de gata, care îi fusese cumpărat în grabă pentru înmormîntare nu părea să salveze deloc situația. Cea mai mare parte

din lenjeria și șosetele lui erau pline de găuri. Cea mai bună pălărie pe care o avea nu arăta mai bine decît cea mai proastă. Cele cîteva cravate pe care le cumpărase la New York erau satisfăcătoare, dar nu ajungeau ca să-l facă prezentabil. Șederea lui la Leigh trebuia să fie scurtă pentru că, chiar dacă îl convingea pe Renny să-i cumpere haine noi, nu puteau fi gata pe loc iar Leigh vroia ca el să vină imediat.

În holul de la etaj îl întîlni pe Nicholas, de care îi era cel mai groază dintre toți.

— Te-ai întors ? întrebă Nicholas în felul său brusc. Dă fuga jos în sufragerie și adu-mi ochelarii. I-am lăsat pe masa de lîngă fereastră.

Finch zbură după ochelari. Nicholas îi luă cu mulțumiri mormăite și, fără să-l privească, se retrase în camera lui. Finch respiră adînc ușurat. Nicholas se arătase distant dar nu aspru — nu teribil ca în acea ultimă zi. La urma urmei, întoarcerea lui acasă s-ar putea să nu fie chiar o tortură.

Ernest se ivi în ușa camerei sale și-i făcu un semn lui Finch. Arăta delicat și distins. Persoana cît și camera lui erau minunat de îngrijite, ca și cum decepția, deznădejdea de a nu dispune vreodată de o gamă mai largă de posibilități de afirmare a personalității lui îl determinase să perfecționeze, atît cît îi stătea în putere, cîmpul lui restrîns de acțiune.

Acuarelele de pe pereți fuseseră rearanjate, cît și bibelourile de porțelan de pe consola căminului. O vază de sticlă neagră conținînd

cîteva crenguțe cu floricele albe delicate de morcovi de cîmp se afla pe biroul său unde cărțile și notele referitoare la Comentariul său asupra lui Shakespeare fuseseră recent orînduite. Hainele lui Ernest, cravata, chiar și butonii erau negre. Avea cearcăne negre sub ochi. Expresia lor, însă, era blîndă în timp ce se opriră asupra lui Finch.

I se adresă lui Finch, cu oarecare nervozitate :

— Intră, intră. N-am să te rețin mult. De fapt vroia să spună : „Dar te rog nu sta mult". Își făcu de lucru la fereastră potrivind storul.

Finch încercă să zîmbească fără să rînjească, să arate plin de compătimire fără să pară lugubru. Nu-și simțise niciodată trăsăturile feței așa de mari și greu de controlat.

Unchiul lui vorbi cu ezitare în glas :

— Mă tem că noi... că eu... noi toți... de fapt ne-am purtat prea aspru cu tine. Sînt convins că nu există nici urmă de viclenie în tine, Finch. Pur și simplu nu ți-ai dat seama că orele acelea tîrzii îi periclitau sănătatea mamei mele. Îmi amintesc, cred, că am spus că asta a omorît-o. În tulburarea mea poate am spus chiar lucruri și mai rele. Nu-mi amintesc. Dar îmi amintesc c-am auzit pe cineva spunînd că n-ai fi cu nimic mai mult decît un ucigaș. Cred că era mătușa ta. Nu cred că am spus-o eu.

— Nu. Dumneata ai spus doar că i-am scurtat zilele.

Ernest se îmbujoră.

— Da. Asta era... Îmi pare rău, dragul meu, că am spus așa ceva. Probabil că nu e cîtuși de puțin adevărat. Era destul de bătrînă... foarte bătrînă, de fapt... ar fi putut să moară oricum.

— Unchiule Ernie, izbucni Finch, aș fi preferat ca oricare dintre voi să fi moștenit banii bunicii decît să fiu eu acela ! Crede-mă, e o tortură pentru mine !

Ernest schiță un surîs.

— O să treci peste acest simțămînt. O să fie minunat pentru tine. O să ți se deschidă toată lumea în față, splendidă. E un lucru foarte înviorător pentru un tînăr să aibă bani, într-adevăr. Tatăl meu a fost foarte generos cu mine cînd eram tînăr. Am avut parte de o viață minunată dar am fost nesăbuit, credul. Mi-au alunecat printre degete. Aș vrea să fii mai prudent cu... banii tăi. Pronunță ultimele două cuvinte cu o crispare necontrolată a feței, ca atunci cînd îți înfigi dinții într-un fruct amar.

Finch înghiți în sec, apoi spuse cu vocea sugrumată :

— Un lucru e sigur. Cînd o să primesc banii am să... să fac tot felul de lucruri pentru cei care au mai multe drepturi asupra lor decît mine. Dacă o să pot, aș vrea să fac pentru fiecare ceva ce i-ar fi plăcut să facă dacă ar fi moștenit banii. Finch îl privi pe Ernest cu o expresie rugătoare.

— Vreau să faci o călătorie în Anglia și să consulți la British Museum cărțile acelea de care ai nevoie pentru Comentariu... Făcu un gest brusc din cap spre birou.

Ernest era mișcat.

— O, nu. Nici nu m-aș gîndi să accept.

— Ba da, o să accepți. Ca să-mi faci plăcere. Și unchiul Nick... și ceilalți... ceva plăcut pentru fiecare ! Ochii lui Finch aproape că radiau.

— Bine, bine, o să vedem. E foarte frumos din partea ta, în orice caz. Și în ochii lui Ernest se aprinsese o rază de lumină. Apoi înfățișarea lui deveni gînditoare. Spuse : E cineva pentru care aș vrea să faci ceva. Cineva care, în prezent nu poate face nimic pentru sine însuși. Are mare nevoie de ajutor și e un adevărat geniu. Nu vreau să-l văd silit să se apuce de o treabă care să-i anihileze impulsul spre poezie.

— Te referi la Eden ? Ei drăcie, nu se gîndise deloc la Eden ! Și era foarte adevărat ce spunea unchiul Ernest. Mă întreb ce-aș putea face pentru el ?

Ernest îi răspunse aproape voios :

— O să știi cînd va veni vremea. Tare aș vrea să se poată face ceva pentru el acum. S-a înzdrăvenit mult, dar trebuie să i se poarte de grijă. Ar putea veni acasă dacă n-ar fi vorba de Piers.

— Ei, am să văd ce pot face, și Finch plecă, încercînd un simțămînt aproape tumultos de responsabilitate față de familia lui.

Nu-l întîlni pe Piers pînă la masă cînd apăru cu gîtul gol, voinic, cu ochi strălucitori după ce încheiase un tîrg bun pentru o căruță de mere. Îi rînji lui Finch în derîdere

mai degrabă decît cu răutate și, după ce se așezară la masă, spuse :

— Nu-i de mirare c-ai căzut la pat ! Și eu aș fi făcut la fel dac-aș fi moștenit banii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, rosti Finch în șoaptă, taci din gură !

Dar chiar și această reîntîlnire se dovedi mai ușoară decît se așteptase. Viața continua la Jalna, războiul de țesut se mișca încet, scîrțîind, dar se mișca, iar Finch în noua sa situație, fusese integrat în desenul modificat.

Tocmai se dezbrăca, în acea primă seară, cînd auzi pași ușori urcînd scara. Finch tresări pentru că arareori avea vizitatori. Wakefield apăru în pragul ușii.

Înaintă cu un zîmbet mieros.

— Finch, n-am putut pur și simplu să dorm. Renny e plecat în seara asta și nu mi-a spus unde, așa că nu pot fi sigur la ce oră se va întoarce. Adăugă cu un aer oarecum superior. M-am gîndit că s-ar putea să te simți agitat aici sus, singur de tot, după criza ta nervoasă. M-am gîndit c-ar fi bine să viu să-ți țin tovărășie.

Finch replică pe același ton :

— Ei bine, mă tem c-o să te căiești pentru fapta ta nesăbuită. Sînt un tovarăș de pat insuportabil și am de gînd să țin lumina aprinsă și să mai citesc un pic.

— Asta-mi convine de minune ! exclamă Wake voios, cățărîndu-se în pat și strîngînd cuvertura ca pe un scut de apărare. De fapt vreau să vorbesc cu tine despre planurile tale și să-ți dau cîteva sfaturi cum să-ți administrezi banii. Vezi, continuă Wake, cuprinzîndu-și genunchii cu brațele, știu mai multe despre bani decît ți-ai închipui. Ce vreau să spun e că știu o mulțime de procedee pentru ca o sumă mică de bani să aibă un efect mare. M-aș pricepe să fac o sută de mii de dolari să pară aproape cît un milion. Dac-ai fi dispus să-mi acorzi o mică rentă — n-aș cere mai mult de douăzeci și cinci de cenți pe săptămînă, atît cît s-o împiedic pe doamna Brown să mă împungă tot timpul — ți-aș da niște sfaturi care ar avea mare valoare pentru tine. Pot să spun după mutra ta că n-ai cap bun de afaceri. Piers zice că nici bine n-ai să pui mîna pe bani c-ai să-i și prăpădești. Ascultă, Finch, ce-ai zice să-i împarți egal cu mine ? Atunci ne-am putea distra colosal văzînd care din noi va fi în stare să profite cel mai mult de partea lui. Ca în parabola talanților.

— Talentul tău caracteristic, declară Finch șezînd pe marginea patului, e tupeul. Ai mai mult tupeu decît orice altă persoană pe care o cunosc. Nu știu cum ai ajuns la vîrsta pe care o ai fără să încasezi una care să-ți pună capac, așa ești de obraznic ! Nici prin gînd nu mi-ar trece să-ți încredințez cît de puțin din banii mei !

Fără doar și poate, se distingea un fior în „banii mei".

Wake reuși cu succes să împrumute expresia mătușii lui cînd era nemulțumită.

— Sper, îl dojeni Wake, cu buza de sus alungită, că n-ai de gînd să fii mînă strînsă în clipa cînd o să devii bogat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Finch, fii înțelegător ! Nu sînt bogat ! Cîți bani crezi că am ? Nouăzeci și opt de cenți — asta-i tot ce am. Și sînt invitat să stau o săptămînă la Arthur Leigh !

Wake se arătă încîntat :

— Asta-i plăcut, nu ? Pentru că atunci cînd te duci în vizită la un om bogat ca el n-o să ai nevoie de nici un ban. Ai putea foarte bine să-mi lași mie cei nouăzeci și opt de cenți. Ar face cît alocația mea pe aproape o lună.

— Dac-aș fi ca unii frați, declară Finch, ți-aș trage o chelfăneală zdravănă și te-aș trimite jos. Deși, probabil că m-ai pîrî.

Wake clătină din cap cu putere.

— Nu, n-aș face-o. Aș suporta durerea cu toată forța morală de care dispun.

Finch gemu :

— Aoleu, ce limbaj folosești ! E îngrozitor să auzi un băiețel vorbind ca un domn bătrîn de șaptezeci de ani. Așa se-ntîmplă cînd nu există alți copii cu care să te joci.

Ochii luminoși ai lui Wake se întunecară ; miză pe cartea lui de atu care nu dădea niciodată greș.

— Nu... nu, Finch. Nu cred că asta e cauza... Cred că se datorește certitudinii pe care o am că n-am s-apuc niciodată vîrsta de șaptezeci de ani... sau poate nici măcar să cresc mare. Vreau să folosesc toate limbajele posibile în scurtul răstimp de care dispun.

— Prostii !

Dar nu era frumos să se poarte așa de aspru cu bietul puști. Cînd o să capete banii o să facă ceva drăguț pentru Wake.

Finch se ridică, se dezbrăcă, se răzgîndi în privința cititului și era gata să stingă lumina cînd Wakefield spuse pe un ton lingușitor :

— Auzi, Finch, n-ai de gînd să faci... știi tu ce ?

— Nu, nu știu.

— O, ba da, știi ! Avea un zîmbet șiret. Închide ușa mai întîi.

Finch, pe punctul de a sufla în lumînare, bombăni :

— N-am nici cea mai vagă idee, ce tot bolborosești acolo ?

— Ai spus... în ziua aceea... că tu... o, Finch, te rog ! Făcu un gest care vroia să exprime ceva misterios. — Chestia aia minunată care spuneai c-ai făcut-o... în fața zeiței aceleia mici.

— O, așa ! Finch rămase neclintit deasupra flăcării de la lumînare, cu o ciudată umbră ascuțită pe frunte și cu cavitățile ochilor, ca două pete negre. Nu ți-ar place. Te-ar înspăimînta.

— Pe mine ? Niciodată. N-am să suflu o vorbă nimănui.

— Jură.

— Jur.

— Dacă scoți o vorbă despre asta am terminat definitiv cu tine, ține bine minte !

Se duse spre dulap. Se auzi un foşnet misterios şi Wake se ridică în capul oaselor în pat, înfiorat de emoţie.

Finch scoase la iveală statueta lui Kuan Yin şi o aşeză pe birou. Luă dintr-un sertar un pachet cu mici grămăjoare de tămîie şi aşeză una la picioarele zeiţei. Luna se înălţase deasupra crestelor copacilor şi trimitea prin fereastră o rază de lumină clar conturată ca tăişul unei săbii.

Finch stinse lumînarea. Întunericul înghiţi diversele obiecte din cameră, numai figurina gingaşă din porţelan a zeiţei Kuan Yin reţinea lumina ca un giuvaer. Aprinse tămîia. O spirală albastră de fum se înălţă şi se prefiră ca un văl tremurat spre raza de lună. O mireasmă înţepătoare, exotică, se insinuă în nările lacome ale băieţilor. Deveniră la fel de nemişcaţi ca şi statuia însăşi : chipurile lor, decolorate de lună, păreau şi ele modelate din porţelan. O boare de vînt se iscase dintr-o dată ; stejarii prinseră să suspine, apoi să se clatine. Luna, care păruse că se desprinde de crestele copacilor rămase agăţată în ultimele lor ramuri avîntate în sus iar lumina ei se risipi în prizme scînteietoare ce se topeau, se reuneau, dănţuiau prin întuneric. Spiritele celor doi băieţi nu se mai aflau în trupurile lor ci eliberate de fumul de tămîie.

Călăuzite de Kuan Yin, patroana marinarilor, ieşiră plutind pe fereastră spre mările de o nepămîntească frumuseţe, iluminate de lună.

XXV

UN ÎMPRUMUT

— CE CREZI c-am visat ? întrebă Wake. N-ai să ghiceşti niciodată.

Sunete nedesluşite se auziră dinspre perna lui Finch.

— Am visat că erai o floare !

Un mormăit care descrescu devenind un chicotit şi Finch deschise un ochi.

— Ce fel de floare ?

— Nu una prea frumoasă, din păcate. Vocea lui Wake suna uşor a regret. Nu cunosc specia. O floare lungă, gălbuie, cu aspect trist...

— Hîm.

— Dar, adăugă cu voioşie în glas, pur şi simplu doldora de miere.

— Lasă invenţiile !

— Zău... şi eu eram o albină ! O albină din alea mici, cafenii, zglobii care se duc să culeagă...

Era prea de tot. Finch îl înăbuşi cu o pernă şi nu-i dădu drumul pînă cînd nu recunoscu că e un mincinos, un escroc, o mică reptilă absolut respingătoare.

În timp ce Finch se îmbrăca şi Wake se spăla în lighean, împroşcînd apă în toate părţile, nu pomeniră nici un cuvînt despre ritualul din seara precedentă. În întunericul nopţii, statueta zeiţei Kuan Yin dispăruse dar nasul fin al lui Wake percepea încă un parfum subtil în cameră, o exaltare discretă

a spiritului, ca după un vis încîntător, pe jumătate uitat.

Era o dimineață cu nori albi ce se vînturau pe un cer albastru intens. Lumina galbenă densă a soarelui era împroșcată parcă de un penel pe pereții cenușii ai mansardei. Părea mai aurie chiar decît aurul; aerul mai albastru decît culoarea albastră; iarba și pomii mai verzi decît fusese verdele vreodată. Vară, pictoriță buclucașă, care în miezul anotimpului le dăduse atît de multe tablouri estompate și slab nuanțate, se arăta acum zeloasă să-și împrăștie cu năvalnică strălucire ultimele culori pe ultima ei pînză.

— Ce zi minunată de mers în vizită! exclamă Wake. Cum aș vrea să merg și eu într-o vizită! Se opri din operația de frecare a feței cu un prosop, rămînînd pe gînduri. Știi, Finch, că n-am făcut nici o vizită în viața mea? Nici măcar o singură vizită cît de mică! Mă-ntreb dac-am să fac vreodată!

— Sigur c-ai să faci. Am să te duc eu undeva... cîndva, promise Finch.

În acea dimineață, Finch se simțea exaltat la gîndul vizitei pe care urma s-o facă. Fără să se mai frămînte, se hotărî să stea o săptămînă întreagă în casa familiei Leigh și, înainte de a coborî la micul dejun, își puse într-o valiză lucrurile alese din dulap. Trebuia să-l atace pe Renny pentru bani.

Îl găsi pe podețul din lemn negeluit. În perioada aceasta a anului, rîul nu era îndeobște decît un pîrîiaș croindu-și drum prin stufărișul des și buruienile de apă. Dar anul

acesta avea parcă bogăția de ape a primăverii și, chiar sub podeț, se lățea formînd un eleșteu înconjurat de o cunună deasă de năsturel proaspăt crescut. Fundul nisipos, încrețit, reflecta, întunecat, lumina soarelui. Renny nu era singur. Lîngă el, cocoțat pe balustradă stătea Eden, aruncînd alene în eleșteu bucățele dintr-o rămurică. Nu vorbeau dar păreau să fi terminat o conversație care-l lăsase pe fiecare absorbit în contemplarea propriului punct de vedere. Finch observă cît de mult se ameliorase înfățișarea lui Eden. Fața și gîtul se împliniseră și aveau o culoare roz-arămie sănătoasă. Cu toate acestea, își păstră aspectul delicat în contrast cu vigoarea evidentă a lui Renny. Finch reflectă: „Eden pare dezinteresat și binevoitor, totuși mă bucur că trebuie să cer bani de la bătrînul Renny și nu de la el..."

Se apropie, stingherit și se opri lîngă fratele mai mare din ale cărui haine se degaja mirosul de tutun de pipă. Finch mormăi din colțul gurii:

— Am primit o scrisoare de la Leigh care mă invită să stau la ei o săptămînă. M-am gîndit să mă duc de astăzi.

— O, în regulă. O să-ți facă bine.

— Bănuiesc,... cred că... o să am nevoie de ceva bani.

Era greu de pronunțat cuvîntul „bani". Căpătase rezonanțe amenințătoare de cînd dispozițiile referitoare la ei fuseseră nu de mult cauza atîtor conflicte.

Renny băgă mîna în buzunarul de la pantaloni. Expresia lui nu era tocmai binevoi-

toare, dar, după ce examină atent monedele și singura bancnotă mototolită din palmă, le puse înapoi în buzunar și scoase la iveală din buzunarul de la piept al hainei portofelul de piele roasă asupra căruia ochii familiei lui se fixaseră de atîtea ori în așteptare. Cu obișnuitul său aer de a încerca să ascundă cît avea în total, extrase cinci hîrtii de cîte un dolar și i le dădu lui Finch. Eden își lungi gîtul să urmărească transferul.

— Încă doi ani, comentă el, și pozițiile se vor inversa.

Fața lui Finch deveni stacojie. Nu era chip să fie lăsat în pace ? Moștenirea avea să fie veșnic un subiect de zeflemele ? Încruntat, băgă banii în buzunar cu un „mulțumesc foarte mult" rostit printre dinți.

— Pînă atunci, preciză Renny, îl așteaptă multă muncă grea și nu admit să fie hărțuit pentru această moștenire. I-am spus și lui Piers. Tu, Eden, ești poet. Ar trebui să știi ce înseamnă să fii sensibil și melancolic și neurastenic și de-al d-astea. Dacă îl tot necăjiți s-ar putea să-ți dea o nouă ocazie de a-i salva viața, ce zici, Finch ?

Hotărît lucru, discreția nu era o trăsătură caracteristică a familiei Whiteoak.

Eden rîse, dar și fața lui se înroși. Spuse :

— Dacă ai de gînd să mai încerci, frate Finch, data viitoare alege-ți porțiunea asta a rîului și-am să te pescuiesc de pe podeț fără să mă ud la picioare.

Finch rînji prostește și era gata să plece cînd Eden îi spuse :

— Nu pleca ! Rămîi să stăm de vorbă. Renny o ia din loc. Nu-i așa, Renny ?

— Am întîrziat, răspunse Renny, uitîndu-se la ceasul de mînă turtit, făcut din metal de tun, care îl întovărășise în tot timpul războiului.

Mereu grăbit spre întrevederi misterioase referitoare la cai, ăsta era Renny, întrevederi care tindeau să subțieze, mai degrabă decît să îngroașe, portofelul de piele uzată.

Finch și Eden rămaseră singuri. Timp de cîteva clipe păstrară tăcerea jenați, cu ochii pironiți la eleșteul ce scînteia întunecat, apoi Eden vorbi plin de seriozitate :

— În dimineața aceea i-am vorbit lui Renny despre convingerea mea că am înfăptuit cel mai de preț lucru din viață salvînd-o pe a ta. Fără să ținem seama de dragostea mea frățească, am impresia că tu ești sarea familiei. N-aș putea să-ți spun de ce cred așa. Presupun că e intuiția — eu fiind poet și sensibil dimpreună cu tot restul atributelor puse în seama mea de Renny. Doamne, nu-i așa că e un tip amuzant ?

— E nemaipomenit ! făcu Finch cu înflăcărare. Nu vreau să aud nimic rău despre el.

— Nici n-ai s-auzi. În orice caz nu de la mine. Eu îl admir la fel de mult ca și tine, deși în alt mod. Îl admir și-l invidiez pentru o latură a lui de care tu habar n-ai... Spune-mi, Finch, ce-ai de gînd să faci în viață ? Ai ceva împotrivă să stai de vorbă cu mine ? Sîntem prieteni ?

— Așa cred ! În orice caz îți datoresc recunoștință.

— Oprește-te ! Nu pronunța cuvîntul ăsta. E dezgustător. Nici un cuvînt plăcut nu rimează cu el. Încearcă ! Uite ce obții. Necuviință, Suferință, Neputință, Neființă...

Finch adăugă apăsat :

— Există însă și cuvîntul „conștiință".

— Absurd ! Nu se potrivește cu celelalte.

Un timp Eden privi tăcut în oglinda strălucitoare a apei, apoi vorbi cu neașteptată gravitate :

— De ce oare să-mi fii recunoscător mie ? Eu vreau prietenia ta. Spune-mi, o am ?

— Da... vreau să spun că țin la tine, Eden, dar mi se va părea ciudat să fim prieteni. Ceva cu totul nou.

— Dar măcar o să încerci ? Bine. Ia o țigară. Îi întinse o tabacheră de argint plină cu un sortiment de țigări scumpe. Finch revăzu silueta de pe banca din Madison Square Gardens — neîngrijită, deznădăjduită, suferindă. Cît de complet se însănătoșise Eden, dobîndind o înfățișare prosperă. Dacă el, Finch, ar fi trecut printr-o astfel de încercare, se îndoia că s-ar fi putut reface — ori, iată-l pe Eden, amuzat, disprețuind sentimentele, gata să se azvîrle din nou în vîltoarea vieții.

Acceptă țigara și un foc.

Eden spuse :

— Cred că noi doi ne asemănăm mai mult decît ai putea bănui. Cred că amîndoi

am moștenit o mulțime de la — cum îi zicea bunica ? — biata noastră mamă flușturatică.

— Taci ! îl întrerupse Finch cu asprime.

— Nu intenționez să spun nimic ireverențios. Vreau să spun c-am moștenit de la mama noastră însușirile care par „flușturatice" în ochii clanului Whiteoak — dragoste pentru poezie, pentru muzică, pentru frumos. Nu ești de acord cu mine ?

— Cred că trebuie să fi fost foarte deosebită de ei.

— Sigur că era. Așa sîntem și noi... Mai recunoaște că mie poți să-mi spui lucruri pe care nu le-ai putea spune nici unuia din ei fără să fii luat în rîs.

— Da, cred că aș putea. Totuși...

— Ce ?

— Renny a fost teribil de bun cu mine în privința muzicii.

— Bineînțeles ! Dar de ce ? Pentru că-ți înțelege simțămintele pentru muzică ? Nu ! Pentru că te consideră un molîu și i-e teamă că te-ai fi scrîntit la minte fără ea ! Are tot atîta dispreț pentru mine ca poet. Mă tolerează numai din cauza legăturii de sînge. Ar fi loial și față de Satana însuși dacă i-ar fi frate vitreg !

— Aș vrea să-i semăn, mormăi Finch.

— Nu, nu-i adevărat ! Nu poți să mă faci să cred că ai schimba pasiunea ta pentru muzică contra pasiunii lui pentru cai și cîini.

— Și femei, adăugă Finch.

— A, noi toți iubim femeile ! Dar tu trebuie să fii ca mine — să iubești și să uiți. Și unchiul Nick a fost așa cînd era tînăr.

Mi-a spus o dată că a uitat numele femeilor care i-au plăcut pe vremuri — bineînțeles, afară de cel al femeii cu care din nefericire s-a însurat.

Finch spuse :

— Eden, te superi dacă te întreb ceva ? Tu mai ții la Alayne ?

— N-o iubesc ca femeie, dacă la asta te referi. Poate că și eu i-aș fi uitat numele dacă n-am fi fost căsătoriți.

— Ciudat... cînd e așa de... fermecătoare, și așa de bună.

— A iubit întîi poeziile mele. Apoi pe mine, autorul lor. Și bănuiesc că eu am iubit-o pentru că-mi iubea poeziile.

— Dar ea tot mai iubește versurile tale, nu-i așa ?

— Cred că da. Dar le iubește în sine, ca artă pură. Acum îl iubește pe Renny.

Finch se îndepărtă, trecînd spre cealaltă latură a podețului. Aici, rîul dormea în umbră. Își odihni un timp, în tăcere, privirea pe umbra lui răcoroasă, apoi întrebă :

— Scrii ceva acum, Eden ?

— O mulțime de lucruri în ultima lună.

— Aș vrea să le citesc.

— Am să le aduc aici într-o după masă și-am să ți le citesc. Am să aduc primele versuri pe care le-am scris după ce m-am întors acasă. Nu cred că au cine știe ce valoare dar aș vrea să le auzi pentru că tema în aproape toate poeziile astea e farmecul vieții. N-am pus niciodată la îndoială acest lucru. Oricît de deprimat v-oi fi părut cînd m-ați găsit la New York, nu mi-a trecut nici

o clipă prin minte să-mi pun capăt zilelor. Cerule, aș fi preferat să-mi petrec restul zilelor și nopților pe banca aia din parc unde puteam să-mi înalț ochii spre nori și stele decît să mă sinucid. Traversă pe partea lui Finch și-i cuprinse umerii cu brațul.

— Ai citit desigur Lavengro ?

— În parte. Nu mi-a spus mare lucru.

— Ei bine, Borrow a spus un lucru — n-are importanță de cîte ori a fost citat, e de fiecare dată la fel de splendid. „Există noaptea și ziua, frate, amîndouă lucruri minunate : soarele, luna și stelele, frate, toate lucruri minunate : există deopotrivă vîntul care bate. Viața e extraordinar de minunată, frate“. Eden îl strînse pe Finch de umăr. Ține minte asta, frate Finch, data viitoare cînd familia se va coaliza împotriva ta.

— Am să-ncerc, spuse Finch cu voce înăbușită.

Eden îl privi pătrunzător apoi, parcă temîndu-se că fusese prea solemn, declară :

— M-am bucurat aflînd că familia a fost capabilă să monteze un scandal atît de perfect fără prezența bunicii. Mi-era teamă c-ar putea degenera într-o ciorovăială. Bunica avea atît de multă poftă de viață ! Ar trebui să încerci să-i semeni. Să profiți mai mult de viață.

Finch, rezemat de balustradă, spuse :

— Mă uitam la broasca aia cum se tot scufundă sub mormanul de caprifoi și mă gîndeam ce bine se distrează.

— Da. O năzbîtie mică plină de haz. Mă-ntreb de cîte ori s-o fi dus în pețit vara asta.

Finch zîmbi strîmb. Eden era plin de haz, reflectă el. Mereu iscoditor. Nu putea urmări nici măcar o broască fără să facă presupuneri despre viaţa ei particulară.

Urmăriră broasca care şedea cu ochii bulbucaţi pe bordura căptuşită cu muşchi a eleşteului, cu degetele răşchirate, gîtul plin, umed, pulsînd. O văzură electrizîndu-se fără vreun motiv aparent, într-un salt boltit, verde. Cînd suprafaţa eleşteului se limpezi, o zăriră stînd sub apă, cu degetele răşchirate pe nisipul galben, cu ochi bulbucaţi, la fel de halucinată ca întotdeauna.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, începu Eden rar, am să-ţi spun ceva. Ceva ce n-am spus pînă acum nimănui.

Finch se simţi extrem de măgulit. Îşi întoarse receptiv faţa lui lungă spre fratele său.

— Mi-am pus în gînd să scriu un poem epic despre perioada de început a Canadei franceze. Există posibilităţi extraordinare în descrierea acelei perioade. Jacques Cartier. Călătoriile primejdioase în corăbii. Guvernatorii francezi şi amantele lor. Intendenţi abili. Iezuiţi eroici. Primii seniori. Voiajorii. Baladele canadiene. Prăpădiţii de indieni, bieţii de ei, capturaţi şi duşi în Franţa şi puşi să tragă la galere. Gîndeşte-te numai la cîntecele de dor şi alean pe care le-aş putea pune în gura lor ! Gîndeşte-te la femeile franceze cu educaţie aleasă care au venit încoace ca simple călugăriţe ! Gîndeşte-te la melopeele lor pline de dor de Franţa — şi de extazul iubirii pentru Cristos ! O, Finch, de-aş fi cît

de cît în stare să le redau în versuri aşa cum merită !

Faţa îi strălucea. Făcu un gest larg exprimînd fervoare şi speranţă amestecată cu înfiorare. Finch observă că manşeta mînecii de tweed cenuşiu era zdrenţuită şi că încheietura mîinii, în pofida rotunjimii, arăta încă plăpîndă. Inima îi zvîcni plină de afecţiune pentru Eden.

Era prima dată că unul dintre fraţi îl trata de la egal la egal. Ba mai mult, nu doar tratat ca egal ci ales drept confident ! Faţa lui Finch oglindea înflăcărarea de pe faţa lui Eden. Simţi o dorinţă nestăvilită de a-i fi prieten.

— O să fie splendid, exclamă Finch. Sînt sigur că ai să reuşeşti. E teribil de drăguţ din partea ta că mi-ai spus.

— Cui altcuiva i-aş putea spune ? Tu eşti singurul care poate înţelege.

— Şi Alayne ar putea.

Eden replică iritat :

— Crede-mă, nu există nimic — ba chiar mai puţin decît nimic — între mine şi Alayne acum ! Cînd o să fii mai mare, o să descoperi că nu e nimic mai greu decît să te destăinui unei persoane pe care ai încetat s-o mai iubeşti — indiferent cît de multe aveţi în comun. Acum că mă simt mai bine, sîntem mereu în gardă unul faţă de celălalt.

— Nu ştiu cum puteţi trăi în Căsuţă împreună, dacă aşa stau lucrurile.

— Nici nu putem ! Ea se va întoarce la munca ei şi eu am să plec. Drummond zice că trebuie să stau la aer toată iarna. Asta-i

necazul. Fața lui senină se umbri frămîntată de un gînd neplăcut — Renny vrea să mă trimită în California. Dar eu sînt hotărît să nu mă duc acolo. Trebuie să mă duc în Franța. Nu numai că prefer Franța de o mie de ori, dar acolo am și posibilitatea să cercetez începuturile istoriei Canadei franceze. Vreau să adîncesc cercetările pînă la origini. De fapt, e absolut necesar, altfel n-am să fiu în stare niciodată să fac treaba așa cum înțeleg s-o fac. Vreau să stau un an în Franța — să stau pînă termin poemul — dar nu văd nici o posibilitate. Renny n-ar putea nicicînd dispune de bani pentru asta. Umbra de pe fața lui se accentuă într-o expresie de melancolie. — Sînt legat de mîini și de picioare. Probabil că voi fi nevoit să mă duc acolo unde sînt trimis. Nu există nimeni care să-mi împrumute două mii peste cît e dispus să-mi dea Renny. O să am nevoie de această sumă.

— De-aș putea dispune de banii mei ! exclamă Finch. Te-aș ajuta pe loc.

Eden îi adresă o privire caldă.

— Ai vrea ? Te cred. Ești un băiat de zahăr, Finch. Și zău că i-aș primi, însă... nu în dar. Ți i-aș restitui cu dobîndă de îndată ce m-aș pune pe picioare. Dar ce folos ? Banii tăi sînt consemnați încă ani de zile.

Finch încerca o stare de mare agitație interioară. O, de-ar putea să-l ajute pe Eden ! Acest Eden nou care-i vorbise despre versurile ce se aflau încă în gestație în mintea lui. O dorință arzătoare de a-l ajuta puse stăpînire pe întreaga lui ființă. De fapt, era de datoria lui să-l ajute, să-i dea atîția bani cît

avea nevoie ! Nu-și riscase el viața ca să i-o salveze pe-a lui ? Finch se învîrtea agitat încolo și încoace pe spațiul îngust al podețului.

— O, de-aș putea pune mîna pe bani !

— Sper, spuse Eden, că nu te lași mînat de vreun sentiment ridicul — recunoștința. Știi bine cît detest ideea asta.

— Dar cum mă pot împiedica ?

— Pur și simplu stăpînește-te. Cum zicea bunica : „Nu permit una ca asta“ !

Finch izbucni în rîs zgomotos. Își ieșise aproape din fire de exaltat ce era. Îi venise o idee. O idee minunată, o idee strălucită ! Se opri în fața lui Eden și făcu o strîmbătură comică înspre el.

— Am găsit ! Pot obține banii pentru tine ! Sînt sigur că pot.

Eden se uită la el cu privirea lui ciudată, echivocă.

— Cum ar fi cu putință ? Tonul lui era frînt dar inima îi bătea accelerat. Era oare posibil să scape cu fața curată ? Să nu fie nevoit să-i sugereze tînărului căi și mijloace de rezolvare ?

— Păi, în felul ăsta, se repezi Finch, cu răsuflarea tăiată. E vorba de prietenul meu, Arthur Leigh ! Posedă o mare sumă de bani. E major și dispune de o avere frumușică. O să mă împrumute. Am să-i dau o poliță — cu dobîndă bună, știi — și după aceea am să-ți pot da exact cît ai nevoie ! Fața lui Finch era purpurie ; își trecuse mîinile prin păr, ridicîndu-l măciucă ; cravata i se strîmbase ; nu arătase nicicînd mai răvășit, mai puțin asemănător unui filantrop.

Ochii lui Eden se aprinseră, dar clătină din cap aproape sumbru.

— Sună destul de realizabil, dar nu pot s-accept.

— De ce ? Finch rămase trăsnit.

— Ce-ar spune... ceilalţi ? Renny n-o să se învoiască niciodată. El avansează banii pentru California şi consideră problema închisă.

— Nu e nevoie să afle. Nimeni nu trebuie să ştie, decît noi doi... şi Leigh. În definitiv n-am să-i spun nici lui Leigh de ce-mi trebuie banii. E omul cel mai puţin formalist din cîţi ai cunoscut vreodată ! N-o să pună nici o întrebare. O să spună doar : „În regulă, Finch, poftim banii !" şi-o să-şi vîre în buzunar poliţa. Habar n-are ce înseamnă să drămuieşti banii, aşa ca noi. Eden, trebuie să mă laşi să fac acest lucru ! Am urît ca pe dracu' banii ăştia. M-au apăsat ca un blestem. Dac-aş putea face ceva minunat cu ei — ca de exemplu să te ajut pe tine — să-ţi ofer posibilitatea de a-ţi scrie cărţile — mi s-ar părea cu totul altfel. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Cum ţi-a venit ideea de a împrumuta de la Leigh ?

— Mi-a venit aşa, dintr-o dată. Un fel de inspiraţie, probabil.

Nu trebuia să mărturisească că George Fennel îi dăduse sugestia.

— Dacă aş accepta banii, declară Eden, încruntîndu-se, trebuie să ştii că insist să ţi-i restitui cu o dobîndă mai mare decît cea pe care ai plăti-o prietenului tău.

— Pe naiba dobîndă ! făcu Finch grandoman. O să-mi dai banii înapoi exact cînd ai să poţi — fără nici o dobîndă. Ascultă ce-ţi spun, m-am hotărît să fac cu banii ăştia cîte ceva pentru fiecare membru al familiei. Atunci n-am să mă mai simt aşa un... un fel de paria ! Întîmplarea face să încep cu tine şi trebuie neapărat să rămînă un secret absolut.

Faţa lui Eden se destinse într-un zîmbet care era aproape tandru. Îl prinse pe Finch de mînă şi i-o strînse.

— Vai, bietul meu frate, spuse, ce repede o să te uşurezi de bani !

XXVI

MINCIUNĂ ŞI POEZIE

— EŞTI UN OM extraordinar, declară Ada Leigh.

— Nu văd de ce, răspunse Finch. Cred că Arthur nu e de aceeaşi părere, nu-i aşa, Arthur ?

— Nu sînt chiar sigur că nu.

— Dar nu pricep de ce ? Finch, care nu suferea să fie subiect de discuţie pentru cei de acasă, se simţea deosebit de măgulit să stîrnească interesul familiei Leigh. Cred că sînt un tip care va trece întotdeauna neobservat.

— Nu te amăgi singur, spuse Leigh. O să atragi întotdeauna atenţia oamenilor.

— Știu că nu sînt prea atrăgător, dar te rog nu-mi aduce mereu aminte de asta.

Pentru prima dată în viață Finch se simțea plin de sine. Era o senzație minunată.

Ada spuse :

— Cînd am aflat că bunica ta ți-a lăsat ție banii, am spus pe loc : „E normal ! E sortit să i se întîmple lucruri senzaționale !“

— Rîzi de mine !

— N-aș face niciodată așa ceva. Mi-ar fi teamă. Ești atît de susceptibil.

— Păcat că ai mei nu au astfel de simțăminte față de mine.

— Cred că a fost o surpriză pentru ei faptul că ai moștenit toți banii, își dădu Leigh cu părerea.

— O surpriză nemaipomenită.

— Sper că au fost la înălțime. Leigh se strădui să nu apară nici urmă de curiozitate în vocea lui. Ce familie ! Și-i putea închipui manifestîndu-se destul de violent, mai ales bărbatul acela cu față roșcovană, ca de vulpe, de la care cumpărase un cal pe care nu-l dorise.

— O, s-au comportat cît se poate de frumos !

Ce ușor era să minți — să înfățișezi Jalna alunecînd ca pe roți unse — în ambianța acestui salon roz și ivoriu ! Finch se simțea din ce în ce mai important în atmosfera de cald interes pe care i-l dovedeau. În continuare îl făcură să vorbească despre muzică, despre ce bucăți exersase la pian în vara aceea, despre perioada petrecută la New York, despre planurile lui de viitor. Arthur nutrea față de Finch un interes plin de generozitate și afecțiune, dar interesul Adei era dublat de o nuanță de încîntare, izvorîtă din simțămîntul pe care i-l trezea prezența lui. Stîngăcia lui îi displăcea, provocîndu-i aproape antipatie, totuși expresia de tristețe de pe chipul lui în clipe de calm, șuvița blondă care-i atîrna moale pe frunte, mîinile frumoase, în contrast cu încheieturile osoase, exercitau asupra ei o fascinație tulburătoare. Știa bine că Finch se simte derutat și atras de ea. O amuza gîndul că se poate distra cu sensibilitatea lui, dar avea o vagă bănuială că procedînd astfel risca să-și piardă propria-i stăpînire de sine.

Doamna Leigh li se alătură, și, mai mult ca oricînd, acum, după animația călătoriei lor în Europa, părea mai degrabă o soră a Adei decît mama ei. Din dorința ei de a place, reușea să pară mai tînără sau, în orice caz, mai ingenuă. Vorbiră despre Europa. Arthur spuse :

— Ascultă, Finch, cum o să intri în posesia banilor facem o călătorie împreună în Europa !

— Vin și eu cu voi, făcu Ada.

— Nici gînd ! Vom călători ca doi hoinari. Fetițele — o cuprinse și pe mama lui cu privirea — vor fi mai în siguranță acasă. Finch, îți amintești că primăvara trecută, cînd ți-am vorbit de o călătorie împreună în Europa, ai luat în rîs ideea mea ? Spuneai că n-o să ai niciodată atîția bani pentru a călători în străinătate. Și acum, uită-te la tine !

— Da, încuviință Finch senin, acum e cu totul altceva.
— N-am știut despre moartea bunicii tale pînă cînd n-am aflat de moștenire, spuse doamna Leigh. Mă tem că atunci cînd Arthur ți-a scris era prea emoționat și poate a uitat să-ți transmită cît de mult am regretat aflînd de pierderea pe care ați suferit-o.
— Mă tem că într-adevăr am uitat, recunoscu Leigh.
— Sînt convinsă că-i simțiți lipsa. Avea extraordinar de multă vitalitate pentru vîrsta ei, nu-i așa ?
— Da...
Chipul autoritar al bătrînei bunici îi apăru în fața ochilor — făcînd să dispară camera încîntătoare, femeile încîntătoare. Văzu sprîncenele arămii înălțate cu dispreț amuzat față de atari priveliști. Văzu rînjetul larg cu care le-ar fi respins. Fața lui Finch își pierdu însuflețirea care o făcea atrăgătoare și se goli de orice expresie.
— Mi-ar fi plăcut s-o cunosc. Trebuie să reușim să-ți cunoaștem familia, Finch.
— D-da. Mulțumesc. Sînt sigur c-ar fi încîntați.
— Adevărat ? Atunci am să pornesc într-o zi la drum cu mașina pînă la Jalna să-i fac o vizită mătușii tale, Lady Buckley !
Finch se grăbi să spună :
— Mătușa se întoarce acasă la ea, în Anglia. E doar în vizită la noi.
— Îi place mai mult în Anglia ?
— O, da, nu poate să sufere coloniile.

Leigh exclamă :
— Colonie ! Asta-i bună ! Noi sîntem o parte independentă a imperiului britanic.
— Bineînțeles. Dar acasă m-am obișnuit să aud folosindu-se termenul colonie.
— Sper că voi, tinerii, protestați, obiectă Leigh.
— Nu văd de ce. Dacă ești o parte din ceva, ce importanță are cum ți se spune ?
Doamna Leigh conchise :
— N-are nici o importanță. Cu toții iubim Anglia ; asta contează.
— Eu n-o iubesc, declară Ada. Eu iubesc Rusia. Am un suflet slav.
— Dar cum poți să-ți dai seama ? făcu Finch, întrebîndu-se dacă nu cumva are și el un asemenea suflet.
— Pentru că sufletul meu nu e niciodată satisfăcut.
Finch oftă :
— În cazul acesta, cred că la mine stomacul e slav !
Doamna Leigh observă că Finch arăta ca și cînd s-ar fi însănătoșit de curînd după o boală și-l întrebă de sănătate.
— Mă simt foarte bine, insistă el. Nu m-am simțit niciodată atît de bine. Așa sînt eu, slăbănog, de felul meu.
— Tot ce se poate. Dar mai curînd cred că ai crescut foarte repede. Gîndul doamnei Leigh zbură la restul familiei lui. Ai și cumnate acasă, nu-i așa ? Și una dintre ele... soția fratelui poet... e americană ?

— Da... adică... ei locuiesc în altă parte... într-o căsuță. Fratele meu a fost bolnav.

— Am fost teribil de surprinși în timpul traversării ! Un tînăr din Philadelphia vorbea cu mult entuziasm despre cele două volume de poezii ale fratelui tău. Poeziile lirice și... Nu-și mai amintea titlul celuilalt volum.

— *Sturionul de aur*. E un poem epic. Am să-i spun lui Eden. O să-i facă plăcere.

Doamna Leigh interveni plină de înflăcărare :

— Aș dori să i-o spun eu însămi ! Am să-i fac o vizită lui și soției sale.

— Și ei pleacă, replică Finch disperat. Îmi pare rău... Vedeți, Eden, s-a însănătoșit și trebuie să plece într-o regiune cu climă mai caldă.

Fața drăgălașă a doamnei Leigh se întristă.

— Sînt sortită să nu-ți cunosc familia ! Totuși... parcă mai ai o cumnată ?

— Tînăra Pheasant. Pare încă o adolescentă. Dar unchii mei ar fi teribil de încîntați dacă le-ați face o vizită. Nimic nu le place mai mult decît vizitele. Ar fi bine să le anunțați ziua cînd doriți să veniți. O să vă facă o primire foarte călduroasă.

Dar în tonul lui se simțea o vagă îngrijorare.

Doamna Leigh se aplecă spre el, insistînd :

— Crezi c-aș putea da o fugă doar pentru cîteva minute să-l rog pe fratele tău să-mi dea un autograf pe cărțile lui ? Le-am cumpărat chiar ieri pe amîndouă. Crezi că ar însemna să-i cer prea mult ?

Leigh interveni :

— Mă reped eu pînă acolo dacă Finch crede că fratele lui e dispus să dea autografe.

Finch ar fi vrut ca doamna Leigh să nu manifeste chiar atîta interes față de ei. Începu să-și dea seama că trăsătura fundamentală a caracterului ei era tocmai această curiozitate oarecum necruțătoare. O asigură destul de posac că Eden îi va da autografe pe oricîte din cărțile lui va dori ea. Era probabil prima dată că i se cere un autograf, adaugă el, dar imediat regretă că-și dăduse fratele de gol.

După două zile petrecute în casa familiei Leigh, lui Finch i se păru că a căpătat curajul moral necesar pentru a putea cere lui Arthur un împrumut. Nu era chiar atît de ușor să găsească cuvintele pe cît își închipuise. Îl trecură toate nădușelile, iar Leigh nu se arătă chiar atît de binevoitor pe cît se așteptase.

Privirea lui ageră pătrunse în vîltoarea adîncă a sufletului lui Finch.

Întrebă :

— Ești sigur că ai nevoie de toți banii ăștia pentru tine, bătrîne ? Știi, e o sumă frumușică !

Finch încuviință din cap.

Leigh zîmbi.

— Mă tem că încerci să mă minți și apreciez discreția ta. Dar mă revoltă gîndul că cineva ar putea specula buna ta credință, urmărind poate să-ți stoarcă niște bani pe care nu ți-i va restitui niciodată. Pe cinstea mea, nu-mi vine să-ți împrumut banii de teamă că ți-a intrat în cap cine știe ce idee

năstrușnică de a ajuta pe cineva care nu merită.

— Ba merită ! izbucni Finch.

— Aha ! recunoști ! Deci sînt pentru altcineva.

— Ți-am cerut bani cu împrumut ca să-mi fac mie o plăcere, dar recunosc că vreau să ajut pe cineva cu o parte din ei.

— Nu cu toată suma ?

Finch spuse înfierbîntat :

— Foarte bine, nu mi-i împrumuta !

— Finch, acum te-ai supărat pe mine. Dar eu n-am de gînd să mă supăr pe tine. Nu ar fi normal. Vocea lui Leigh tremura. Am să-ți împrumut banii. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ia o garanție, dacă se poate, de la prietenul ăsta al tău !

— Nu pot să primesc banii dacă iei lucrurile în felul acesta, Arthur.

— Trebuie să-i primești. Știi bine că mă neliniștește doar teama că ai putea să-i pierzi.

— Asta înseamnă că n-ai nici cea mai mică încredere în simțul meu practic !

— Știu că generozitatea ta depășește simțul tău practic. Tare mă tem că dacă începi în felul acesta — împrumutîndu-ți banii înainte de a intra în posesia lor — ai să devii o pradă ușoară pentru unii oameni lipsiți de scrupule.

Ce ușor era să debitezi minciuni în ambianța salonului roz și ivoriu dar, cît de greu aici, sus, în biroul lui Leigh, printre lucrurile lui personale, privindu-l în ochii lui limpezi plini de îngrijorare față de el.

— Arthur, începu Finch, nu pot să primesc banii fără să-ți mărturisesc pentru cine sînt, acum după ce ai prezentat lucrurile așa cum ai făcut-o. Sînt pentru Eden.

— Aha, deci pentru cineva din familie !

— Da, dar nu mi i-a cerut el. Singur m-am oferit. Știi, a fost bolnav și ar vrea să plece în sudul Franței pe timpul iernii pentru a-și îngriji sănătatea. Și mai e ceva. Are de gînd să scrie un poem absolut minunat. Pentru asta are nevoie de un an. E cu totul altceva decît versurile pe care le-a scris pînă acum — va fi o operă uriașă. Mi-ar place să-ți pot spune totul despre ideea lui. Renny intenționează să-l trimită în California pe timpul iernii, dar nu asta îi trebuie lui. Există un motiv special pentru care trebuie să plece în Franța și să nu fie sîcîit de vreo slujbă sau orice altceva cel puțin un an. Ascultă, Arthur, știi bine că versurile lui Eden sînt bune. A avut recenzii splendide. Alayne și-a abandonat slujba ca să vină aici să-l îngrijească pentru că e atît de entuziasmată de poeziile lui. Știi, acum nu mai ține la el chiar atît de mult. Au trăit despărțiți. Cred c-ar fi o dovadă înfiorătoare de egoism din partea mea dacă n-aș întinde mîna să-l ajut pe propriul meu frate cînd e așa de talentat, și cînd soția lui i-a dat tot sprijinul și nu e nimeni altcineva care să-l ajute.

Leigh sări în picioare, se apropie de Finch și-l luă de umăr.

— Sigur că înțeleg ! Dar de ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început ? E minunat din partea ta. Și uite ce, eu n-am să

iau nici un ban dobîndă. Vreau să fiu și eu de ajutor. Scumpul meu Finch, doresc ca între noi totul să fie limpede cum e cleștarul!

Chiar în aceste clipe cînd sufletul lui Finch dobîndea forță și optimism din afecțiunea lui Arthur, simți deodată cum îi îngheață sîngele în vine gîndindu-se ce-ar fi spus Renny și Piers dacă ar fi auzit acel „scumpul meu Finch". Dar era perfect. Arthur era un om ales și putea folosi un limbaj ales ; Renny și Piers erau duri și foloseau un limbaj mai dur. Iar el, Finch, se afla undeva între aceste două extreme.

Un bilet îi parveni lui Eden în acea zi :

„Dragă Eden,

Totul s-a aranjat, așa că nu-ți face griji. Mă întorc acasă miercuri și voi aduce un cec cu suma menționată. Prietenul meu Leigh mă va însoți la întoarcerea mea acasă. E nerăbdător să te cunoască. Știe mult mai multe despre poezie decît mine așa că m-am gîndit că poate n-ai să ai nimic împotrivă să ne citești la amîndoi cîteva din noile tale versuri. Cred că n-o să ne deranjeze nimeni pe podeț. Leigh aduce cărțile tale ca să-i dai autografe. Aparțin mamei lui, așa că poate concepi ceva inspirat ca să-i scrii pe volume dimpreună cu numele tău. Sper că o să fii încîntat că s-a aranjat cu banii. Am ceva stofă de om de afaceri, nu ?

Al tău,
Finch"

Acum că tensiunea provocată de tentativa împrumutării banilor trecuse, chitanța de primire redactată cu grijă și înmînată lui Leigh, Finch începu să se simtă aproape fericit. Începu să-și dea seama de noua amploare pe care posesia banilor o va da vieții lui. Nu numai că-și dădea seama dar chiar exagera aceste posibilități. Văzuse atît de puțini bani, îi văzuse pe Renny și Piers jubilînd pentru un mic cîștig nesperat. Piers era cuprins de o bună dispoziție năvalnică dacă obținea mai mult decît sperase la o vînzare de mere sau dacă una din vacile lui de Jersey dădea naștere la o pereche de vițeluși sănătoși. Renny ridica glasul și-și trîmbița cîștigurile la curse. De pe vremea cînd umbla în costum de marinar știuse că averea bunicii era subiect de ipoteze invidioase. Văzuse rivalitatea pentru locul întîi în afecțiunea ei din punctul de vedere al unuia din afară, dar niciodată, în nici o rătăcire a fanteziei, nu se închipuise pe sine ca moștenitor. Hotărîrea ei de a-și lăsa întreaga avere unei singure persoane i se păruse întotdeauna crudă și nedreaptă. Credea în sinea lui că exprimase o astfel de intenție numai cu scopul de a menține neîncetat interesul familiei față de ea la cea mai înaltă tensiune, nervii tuturor întinși la unison. Reușise. Dar acum tensiunea pierise în neființă, așteptarea nu mai încorda nervii, și Finch, privind în jurul său, lipsit de experiență și cu ochi avizi, credea că nu există limită la puterea ce o deținea.

Era plăcut să-l poată ajuta pe Eden. Amîndoi erau călători într-o regiune în care restul

familiei nu pătrundea și cu toate că nici unul nu putea pe de-a întregul înțelege trăirile celuilalt în acea misterioasă regiune, se recunoșteau unul pe altul drept slujitori la altarul frumosului.

Finch se trezi în stare să cînte la pian în fața familiei Leigh. Sfiiciunea lui paralizantă sub privirile Adei dispăruse. Așezat în fața claviaturii, mai drept ca oricînd înainte, cu capul nemișcat și mîinile gonind pe clape, părea și se simțea sigur pe sine. Apărea, în ochii arzători ai lui Leigh, capabil de lucruri mărețe.

În timp ce Ada stătea ghemuită în colțul unei canapele ascultîndu-l cîntînd la pian, Finch exulta la gîndul că în aceste clipe reușea s-o fascineze. Își dădea seama de asta după expresia din ochii ei, care îl fixau printr-un văl de fum de țigară. Totuși, oricît de echilibrat, oricît de sigur pe sine se simțea, nu izbutea să redobîndească elanul amoros care-l făcuse capabil s-o îmbrățișeze și s-o sărute în seara premierei.

Abia în noaptea dinaintea zilei cînd urma să plece, avu din nou curajul să ajungă la o atare intimitate. Fuseseră la un bal. Ada se purtase drăguț, dansînd cu el în repetate rînduri pentru că îl vedea sfios față de celelalte fete și, din cînd în cînd, îi arunca o privire încurajatoare din brațele altui partener, în timp ce el stătea posac în pragul unei uși. Era o noapte cu un frig pătrunzător care venise brusc ; gulerul de blană albă al mantilei pe care o purta Ada era ridicat, lipit de obrajii ei, în timpul drumului la întoarcerea spre casă.

Văzînd-o astfel înfofolită, doar cu părul, fruntea albă și ochii la vedere, Finch simți dintr-o dată o nesfîrșită tandrețe față de ea. Părea un boboc în floare ascuns într-o teacă protectoare din care Finch, plin de gingășie, tînjea s-o elibereze.

Arthur duse mașina la garaj și, pe cînd cei doi urcară în fugă treptele, Finch o cuprinse pe Ada cu brațul și-o lipi de el. Își apropie fața de părul ei și murmură :

— Scumpă Ada ! Ai fost așa de drăguță cu mine în seara asta.

— Nu mi-e greu să fiu drăguță cu tine, Finch.

— Și eu care credeam că-ți sînt antipatic !

— Ba îmi placi chiar prea mult.

— Ada, vrei să mă săruți ?

— Nu.

— Atunci mă lași să te sărut eu ?

— Nu.

— Dar m-ai lăsat odată.

— Mi-e teamă.

— De mine ?

— Nu, de mine însămi.

— Ai mai spus ceva în genul ăsta și mai înainte — că ți-e teamă. Ți-e teamă de viață ?

— Deloc. Mi-e teamă pur și simplu de propriile mele simțăminte.

Auzind-o spunînd că îi e teamă, Finch se simți și el temător. Un fior de înțelegere, extatic, totuși înfricoșător, îl străbătu. Parcă exista o amenințare în mușcătura aprigă a aerului nocturn, în stelele mari scînteietoare. Brațul i se înmuie și-i căzu pe lîngă corp. Își

scoase pălăria și-și netezi părul cu mîna, privind spre ea cu o expresie patetică.

— E înfiorător să-ți fie teamă, mărturisi el. Și mie mi-e adesea teamă de mine însumi. Și de sentimentele mele. Atunci simt că îmi piere toată vlaga din mine.

Ada îi adresă un ușor zîmbet disprețuitor.

— Nu cred că înțeleg felul de teamă simțit de tine.

— Eu cred că înțeleg deosebirea, spuse Finch. Cred că a ta e o teamă fierbinte și a mea e rece. A ta te face să dorești să fugi și a mea mă paralizează. Ochii lui îi căutau pe ai ei dornici de înțelegere.

Ada își căuta cheia într-o poșetă bătută în briliante. Finch observă umbra genelor ei pe obraz.

— Dac-ai vrea să mă lași să te sărut, șopti el, cred că ne-am putea înțelege unul pe altul.

— Chiar prea bine, replică ea cu o ezitare în voce. Bîjbîia cu cheia căutînd broasca. Finch îi luă cu delicatețe cheia din mînă și deschise ușa.

A doua zi de dimineață plecă cu Leigh la Jalna. Ar fi vrut să mai zăbovească în speranța că ar putea rămîne cîteva minute singur cu Ada, dar Leigh era nerăbdător să se vadă plecat. Avînd în cap ideea de a-l întîlni pe Eden și a-l asculta citindu-i versurile, nu putea accepta să ajungă cu întîrziere la locul fixat, cu toate că Finch îl avertiza că Eden nu va fi probabil acolo așa de devreme. Leigh își lăsă mașina lîngă poartă și, coborînd în viroagă, se îndreptară direct spre podețul din lemn negeluit de peste pîrîu. Eden nu se afla acolo. Totuși, dorința lui Leigh de a se grăbi fu răsplătită. Se cocoță pe balustrada podețului și proslăvi ba frumusețea cerului, ba a propriului său chip reflectat în eleșteul de sub ei.

— Dac-aș fi un tip la fel de fermecător în realitate cum sînt în imaginea aceea, declară el, aș avea toată lumea la picioarele mele ! Apleacă-te peste balustradă și uită-te la tine, Finch.

Finch își adînci privirile în eleșteu așa cum făcuse de sute de ori.

— Parcă n-aș avea decît nas, bombăni el.

Leigh continuă să sporovăiască un timp dar curînd îl pătrunse răcoarea din viroagă. Căzuse rouă aproape la fel de multă ca o ploaie. Chiar și acum umezeala se prelingea din vîrfurile frunzelor în picuri limpezi asemeni primilor stropi ai unei răpăieli. În absența lui Finch, scînteiuțele înfloriseră. Corolele lor înstelate, de la cel mai intens purpuriu pînă la albastrul unui cer de septembrie, atîrnau ca o pîclă de ametist deasupra malurilor pîrîului. Frunzele numeroaselor soiuri de ferigă se înălțau cu o strălucire rece de parcă fuseseră decupate din metal subțire. Lumina limpede, blîndă, a soarelui nu risipise încă din viroagă miresmele grele ale nopții.

— Mă întreb, zise Leigh, dacă e bine ca fratele tău să vină aici în dimineața asta. Nu pare chiar locul cel mai potrivit pentru cineva cu o afecțiune pulmonară.

— A scăpat de asta. În orice caz arată destul de sănătos. Doctorul nostru spune că mai înainte de orice a avut nevoie de odihnă și hrană bună. Totuși — Finch se uită cuprins de îndoială la scîndurile ude ale podețului — pare într-adevăr cam umed aici pentru el.

— Poate c-ar fi mai bine să ne ducem la el acasă. Lui Leigh i-ar fi plăcut să-i povestească mamei sale că-l descoperise pe poet în refugiul său, unde ar fi putut-o zări și pe soția lui în jurul căreia părea să se fi țesut o atmosferă de mister.

— Cred că-l aud apropiindu-se.

— Hei, ce-i asta ?

— Un fazan englezesc. Renny umple pădurea cu ei.

Făzănița dispăru huruind zgomotos, cu puii fîlfîind din aripi în urma ei. Un iepure apăru țopăind pe potecă, dar văzîndu-i pe cei doi de pe podeț, se întoarse și, în trei salturi succesive, le înfățișă o codiță albă ca zăpada, apoi dispăru într-un desiș.

Picioarele lui Eden se iviră, coborînd poteca ; apoi corpul deveni vizibil și la urmă capul, pe care jucau raze de soare strecurate printre frunze. Ținea în mînă niște suluri de hîrtie.

— Poet, și frumos ! reflectă Leigh. Ce mult aș vrea să fie și fetele mele aici !

— Bună, făcu Finch, ne gîndeam că te-a apucat tracul.

Eden se oprise la capătul podețului, cu ochii la Leigh. Leigh își spuse : „Îmi zîmbește, mă privește, totuși nu pare să mă vadă cu adevărat. Nu cred că mi-e simpatic !“

Finch zise :

— Eden, el e Arthur Leigh... Se întreba dacă nu cumva e prea umed aici pentru tine...

— Sînt la fel de obișnuit cu umezeala ca o stridie, răspunse Eden, strîngînd mîna lui Leigh cu atîta căldură încît șterse prima impresie de intangibilă detașare.

Leigh spuse :

— Sper că n-o să fiți tot așa de închis ca o stridie. Țin foarte mult să aud cîteva dintre poemele dumneavoastră, dacă se poate. V-a spus Finch ?

— Da. Ochii celor doi frați se întîlniră, stabilind fulgerător un acord tacit.

Finch își spuse : „L-am făcut fericit. E splendid să poți face ceva pentru alții. Nu pot înțelege de ce oamenii bogați nu încearcă să facă asta !“

Eden discuta degajat cu Leigh despre viitoarea sa călătorie în Franța, inconștient de faptul că Leigh cunoștea motivul pentru care Finch împrumutase banii. Leigh își spuse : „Oare crede că nu sînt în stare să adun doi și cu doi ? Poate că nu-i pasă.“

Soarele se înălța sus pe cer, revărsînd căldură asupra viroagei care părea să se întindă, languroasă și indolentă, sub acea mîngîiere întîrziată.

Se așezară jos pe podețul care se uscase, iar Eden, cu vocea lui adîncă, plăcută, le citi poezie după poezie. Pe unele le mai citise înainte pentru Alayne, dar nu pe toate. Re-

prezentau esenţa pe care Eden o extrăsese din vara ce trecuse, tot ce modelase în forme pline de forţă şi strălucire din trăirea acelor luni atît de întunecate. Pe cînd îşi asculta propriile-i cuvinte şi vedea chipurile extaziate ale celor doi băieţi, se gîndea dacă sensul vieţii lui nu se afla cumva în astfel de clipe. Oare suferinţa pe care ştia că o pricinuise în viaţa celor mai apropiaţi lui nu era cumva justificată, nu era chiar necesară, pentru versurile sale ? Răul din el nu putea exista separat de bine, asemenea zeilor, ale căror puteri se îndreptau cînd pe un făgaş, cînd pe celălalt. Aşa se vedea pe sine însuşi şi aşa îl vedea şi Finch, dar mai puţin clar ; în schimb Finch nu îndrăznea să spere vreodată despre el că, indiferent ce-ar crea, ar putea justifica propria-i stîngăcie în viaţă.

Mai era şi o a treia persoană care asculta lectura poeziilor fără ca ceilalţi să fie conştienţi de prezenţa ei : Minny Ware, care, hoinărind prin viroagă, venind dinspre moşia Vaughan, şi auzind zvon de glasuri, se furişase după cîte un trunchi de pom pînă cînd se apropiase atît încît să poată vedea şi auzi bine. Întîmplarea făcea că în dimineaţa asta purta o rochie de culoare închisă, în locul uneia din cele viu colorate pe care le îmbrăca de obicei, aşa că putu să se ascundă în spatele unei tufe mari de caprifoi doar la cîţiva metri de podeţ. Se ghemuise acolo cu tălpile afundate în pămîntul jilav, vegetaţia plină de sevă din jurul ei răspîndind o mireasmă dulceagă, lipicioasă şi, aproape atingîndu-i faţa, o pînză de păianjen mare şi meticulos ţesută în care se prinseseră două muşte scînteietoare ca nişte juvaeruri. Pe Minny n-o stînjenea de loc situaţia ei, ba avea mai degrabă o senzaţie sporită de aventură. Întocmai ca o căprioară care s-ar fi apropiat pe furiş de trei cerbi ca să-i urmărească cum păşteau, ea observă cu interes fierbinte fiecare detaliu al chipurilor, atitudinilor şi gusturilor lor. Absorbea frumuseţea vocii lui Eden, dar cuvintele rostite de el n-o impresionau mai mult decît vorbele din cîntecele pe care obişnuia ea să le cînte. Deşi îi amorţise tot corpul din cauza poziţiei ghemuite, nu simţi oboseală sau nerăbdare, rămînînd să asculte comentarea poeziilor după ce lectura lor luă sfîrşit. Ascultă titlurile lor fără să le audă : *Porumbelul, Gînduri despre mine şi tine ; Resurgam ; Gînduri despre moarte, Ziua cea nouă* — totuşi atît de mult participa încît atunci cînd pe chipul strălucitor al lui Leigh se întipări o expresie de veselie, zîmbi şi ea iar cînd în vocea lui Eden răzbătu o notă tragică, buzele ei o reflectară printr-o arcuire îndurerată. Cînd fumul de la ţigările lor o învălui se căină că nu poate împărtăşi această plăcere. Cînd Eden, coborîndu-şi vocea, povesti ceva ce produse un hohot de rîs, ar fi dat totul să poată şti ce spusese.

Spera, şi se strădui să dorească cu înfocare, ca băieţii cei doi să plece întîi, lăsîndu-l pe Eden singur pe podeţ. Contrar obişnuitei deşertăciuni a unor astfel de speranţe, aşa se şi întîmplă. Toţi trei se ridicară

în picioare, dar Eden nu-i întovărăşi pe băieţi cînd aceştia o porniră pe potecă. În schimb, rămase nemişcat privind în direcţia ei şi, după cîteva clipe în care Minny se întrebă dacă să se arate sau nu, Eden strigă :

— Hai vino-ncoa, vino-ncoa Minny ! Nu crezi c-ai stat destul timp ascunsă ?

Se ridică, netezindu-şi rochia. Nu se simţea deloc ruşinată, ci se apropie de el rîzînd.

— De cînd ştii că sînt aici ?

— De la bun început. Te-am văzut jucîndu-te de-a indienii, furişîndu-te de la un pom la altul. Eşti o obraznică mică...

Asta îi plăcu. Rîsul ei deveni cochet.

— Am auzit tot ce-aţi vorbit !

— Ba n-ai auzit !

— Ba am auzit !

— Ce le-am spus cînd i-am făcut să rîdă?

— N-am de gînd să repet !

— Pentru că n-ai auzit.

— Nu-mi pasă ! Am auzit toate poeziile dumitale.

— Nu se cuvine ca o fată tînără să spioneze bărbaţii.

— Bărbaţii ! Ia auzi ce spune un băieţandru !

— Ei, ceilalţi doi or fi băieţandri, dar presupun că trebuie să recunoşti că eu sînt bărbat.

— Dumneata ! Eşti cel mai copil dintre toţi !

— Eu ! Eu sînt un desfrînat dezamăgit !

— Atunci eşti un copil desfrînat ! Soţia dumitale a făcut un copil din dumneata. Să vină de atît de departe ca să te îngrijească,

cînd de fapt nu-i pasă nici un pic de dumneata.

— Presupun deci că n-ai fi făcut la fel.

— Ba aş fi făcut.

Rîsul lui se împleti cu al ei. Se aşezară împreună pe podeţ.

În timp ce ţinea un chibrit ca să-i aprindă ţigara, Eden privi adînc în ochii ei îngustaţi, rîzători.

— Tare-aş vrea să te înţeleg !

— E mai bine pentru pacea cugetului dumitale să nu mă înţelegi.

O milă inexplicabilă îl făcu să schimbe subiectul.

— Cum ţi-au plăcut poeziile mele ?

— Grozav de mult. Două din ele sunau foarte asemănător cu două cîntece pe care le cînt eu.

— E o poezie înţeleaptă, cea în care se recunoaşte creatorul, replică Eden cu gravitate.

— Presupun că versurile dumitale te vor face celebru într-o bună zi.

— Aşa sper şi eu.

— Ce păcat că n-ai moştenit ceva din bani !

— A, tînărul şi naivul meu frate a avut grijă de asta !

— Îmi închipui că-l urăşti din cauza moştenirii.

— Eu nu urăsc pe nimeni. Tare bine ar fi dacă toată lumea s-ar dovedi la fel de indulgentă ca mine.

— Eu urăsc pe cineva.

— Nu pe mine, sper.

— N-ai să ghiceşti niciodată.
— Atunci spune-mi.
— Pe soţia dumitale.
— Zău ? Asta e opera surioarei mele.
— Nici gînd. O urăsc din proprie iniţiativă.

Privirea lui alunecă cu repeziciune spre ea dar nu făcu nici un comentariu. Pufăiră în tăcere, fiecare acut conştient de prezenţa celuilalt. La un moment dat o auzi respirînd adînc, impunîndu-şi parcă o bruscă constrîngere. Acum soarele bătea fierbinte deasupra lor, provocînd o atmosferă de tulbure complicitate.

După un răstimp, Minny spuse :

— Am fost pe ţărm în ultimele trei dimineţi. Părea pustiu acolo fără dumneata.

Eden era uimit.

— Chiar adevărat ? Ce păcat ! Şi nu m-ai înştiinţat şi pe mine !

— Am crezut c-o să mă aştepţi. N-aş fi vrut să te dezamăgesc.

— Draga mea copilă ! Îi luă mîna într-a lui. La atingerea lui, ochii ei se umplură de lacrimi dar, printre lacrimi, rîdea. Minny spuse :

— Ce proastă sînt că pun atîta suflet !

XXVII

TIMPUL ZBOARĂ

ÎN SEPTEMBRIE, urmă un şir de zile desăvîrşite, atît de asemănătoare una cu alta prin limpezimea aerului şi prezenţa soarelui — un soare care, cu toată căldura lui, nu mai avea totuşi energia de a face să crească vegetaţia — încît părea posibil să dăinuie astfel veşnic fără să schimbe vizibil peisajul. Scînteiuţele, ici şi colo cîte o tufă de genţiane dantelate, continuau să arunce un văl albăstrui în preajma potecilor şi a pîrîului. În grădină, călţunaşii, daliile, clopoţeii, brumărelele şi gura leului continuau să înflorească. Bondarul greoi, legănînd tulpinele acestor flori ar fi putut foarte bine să-şi spună : „Am să sorb veşnic nectarul !" Vaca de pe păşunea care anul acesta nu se îngălbenise deloc, ar fi putut foarte bine să-şi spună : „Iarba asta fragedă o să dureze veşnic !" Bătrînii de la Jalna ar fi putut gîndi : „N-o să îmbătrînim şi n-o să murim ci o să continuăm să trăim aşa veşnic !" Chiar şi Alayne, făcîndu-şi bagajele în Căsuţa Scripcarului, o făcea ca prin vis. Părea de necrezut că o să plece, că viaţa putea să-i mai ofere vreo schimbare.

Mecanismul vieţii la care urma să se întoarcă i se părea nimerit pentru ea. Îşi putea imagina, cu precizie, lucrurile pe care le va face la întoarcere ; totuşi, cînd se închipuia făcîndu-le, nu se vedea pe sine, ci o simplă umbră. Îşi spuse : „Nu-mi pot afla un loc al meu pe lume. N-am fost făcută pentru fericire. Îmi par tot atît de ireală mie însămi ca un personaj dintr-o piesă — chiar mai ireală, pentru că aş putea să rîd sau să plîng alături de asemenea personaje, dar în ce mă priveşte nu pot decît să mă uit fix şi prosteşte la mine însămi şi să mă gîndesc cît sînt de ireală".

Se întreba dacă mobilele care supraîncărcaseră căsuţa vor fi lăsate acolo. Se deprinsese cu ele şi nu mai păreau groteşti în camerele scunde. Umbla de colo, colo, strîngîndu-şi puţinele lucruri pe care dorea să le ia cu ea şi se întreba la ce oare se gîndeşte Eden care citea întins pe sofa, aruncîndu-i din cînd în cînd cîte o scurtă privire pe deasupra cărţii.

O ciudată stînjeneală se statornicise între ei. De cînd Eden nu mai avea nevoie de îngrijirea ei, relaţia lor devenise fără sens. Erau ca doi călători forţaţi de necesităţile călătoriei la o alăturare de care fiecare ar fi fost fericit să scape. Dacă venea acasă obosit, Eden nu mai dorea compasiunea ei, preferînd să-şi ascundă istoveala. Alayne nu mai căuta să-l împiedice să facă anumite lucruri care considera că i-ar dăuna sănătăţii. Neastîmpărul lui era pentru ea o sursă de iritare, în timp ce rezerva şi ceea ce considera Eden drept placiditate făceau ca prezenţa ei să devină apăsătoare pentru el.

Totuşi, acum, cu două zile înaintea plecării ei, pe Eden îl cuprinse o stare melancolică. Simţea un fel de dorinţă sentimentală de a-i lăsa o amintire mai puţin neplăcută despre sine însuşi. Ar fi vrut să poată justifica printr-un gest simplu — dar i se părea imposibil — existenţa lor comună din aceste ultime săptămîni. Îşi fereau ochii unul de altul.

Ca să-şi învingă stînjeneala, Eden începu să citească cu glas tare : „Ghidul meu nătîng făcu cale întoarsă spre Aldea Gallega... Şi eu

m-am urcat pe un catîr amărît, fără frîu nici scăriţe, pe care-l mînam cu un fel de funie. Am îmboldit catîrul pe dealul Elvas în jos pînă la cîmpie... dar curînd am descoperit că nu era nevoie să zoresc animalul care mă purta, pentru că, deşi plin de răni, cu albeaţă la ochi şi poticnit la mers, gonea ca vîntul."

Alayne era pe punctul să golească o vază în care se aflau nişte trandafiri tomnatici, ofiliţi. Se opri în faţa lui Eden, scoase unul dintre trandafiri şi-l lăsă să alunece pe pagina cărţii spre mîna lui. Eden îl luă şi-l apropie de faţă.

— Tot mai are parfum, murmură el. Un parfum ciudat, înăbuşitor. Dar plăcut. De ce trandafirii ofiliţi sînt cei mai frumoşi ? Căci sînt frumoşi... de asta sînt sigur.

Alayne nu răspunse dar se duse cu florile pînă în prag şi le aruncă afară în iarbă. Cînd se întoarse, Eden citea cu glas răsunător : „Curînd făcurăm un cot spre stînga, spre un pod cu multe arcade peste rîul Guadiana... Malurile lui erau albite de rufele pe care spălătoresele le întinseseră la uscat sub soarele care strălucea puternic ; le-am auzit cîntînd de la mare distanţă ; părea un imn ce slăvea rîul unde trudeau, fiindcă, apropiindu-mă, am izbutit să deslușesc cuvintele «Guadiana, Guadiana», al căror ecou răsuna în lung şi-n lat, rostite în cor de vocile limpezi şi puternice ale numeroaselor fetişcane şi matroane cu obraji oacheşi".

Alayne se duse în camera lui şi se întoarse cu sacul de rufe murdare. Îl duse la bucătărie ; Eden o auzi vorbind cu slujnica sco-

ţiană. Apoi Alayne se întoarse şi-i dădu o foaie de hîrtie.

— Lista cu rufele tale, spuse ea. Ar fi bine s-o controlezi cînd o să-ţi aducă rufele înapoi. Cei de la spălătorie sînt foarte neglijenţi.

Eden mototoli în palmă lista scrisă ordonat.

— De ce, o, de ce, exclamă el, rufele mele nu pot fi spălate pe malul unui rîu de o fetişcană sau de o matroană cu obraji oacheşi şi cîntecul pe buze ? De ce am fost sortit la această viaţă prozaică ?

— Cred că s-ar putea, replică ea absentă, dacă te-ai duce undeva departe... nu ştiu de ce, dar sînt sigură.

Alayne începu să ia diverse lucruri de pe birou. Din mapa ei de scris scoase nişte timbre canadiene.

— Uite nişte timbre de care n-o să mai am nevoie. Le pun aici pe sugativă.

— Da, foarte bine. Mulţumesc.

Eden o privi jumătate ironic, jumătate cu reproş, apoi, mînat de un impuls, se sculă şi se apropie de birou. Netezi cu mîna lista rufelor apoi, umezind timbrele unul cîte unul le lipi pe marginile hîrtiei creînd o ramă bizară. Găsi o pioneză şi prinse lista în perete.

— O amintire, făcu el pe un ton dramatic.

Alayne nu-l auzi. Intrase în camera ei. Eden se duse după ea şi rămase în prag privind în cameră. Alayne îşi pusese o rochie mai subţire ; avea obrajii îmbujoraţi.

— Ştii, începu el, că eşti cea mai prozaică fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată ?

Alayne se întoarse spre el cu sprîncenele ridicate.

— Serios ? Poate că da, în comparaţie cu tine.

— Nici o femeie pe lume, continuă el, n-ar putea arăta atît de ordonată, avînd o minte atît de tulburată. Şi ochii lui adăugară : „Pentru că mintea ta e îngrozitor de tulburată, nu poţi nega !“

— Cred că se datoreşte educaţiei mele. Dacă i-ai fi cunoscut pe părinţii mei şi felul nostru de viaţă ! Totul într-o ordine atît de perfectă. Pînă şi ideile noastre erau aşezate pe categorii.

— E ceva mai profund decît atît. E în sîngele celor din Noua Anglie. Ca un spirit protector care te apără, nu ?

— S-ar putea. Altfel aş fi înnebunit printre voi.

— Niciodată ! Nimic n-ar putea să-ţi tulbure ţie mintea. În ciuda pedanţilor tăi părinţi, am impresia că descopăr la tine firea unui îndîrjit căpitan de corabie. Cu mîinile pe timonă, consultînd barometrul, făcînd însemnări în jurnalul de bord în timp ce furtuna dezlănţuită vuieşte şi afurisitul de catarg se frînge şi lemnăria putredă trosneşte din toate încheieturile, iar cîrma sfărîmată nu se mai supune comenzii. Pot să-l aud întrebîndu-l pe ofiţerul secund ; „Ai întocmit lista de rufe pentru spălat ?“ — în timp ce cerul se despică în două ! Şi, găseşte timp să lipească un timbru pe fruntea musului pentru ca trupul lui să poată fi identificat cînd valurile îl vor duce la ţărm.

Alayne începu să rîdă.

— Ce caraghios eşti ! făcu ea.

— Spune adevărul, nu-i așa că simți sîngele rece al bătrînului căpitan în vinele tale?

— Îl simt clocotind uneori. Stră-străbunicul meu a fost olandez, căpitan de vas.

— Splendid! Știam eu că trebuie să existe vreun astfel de strămoș în familia ta. Ei, dac-ar fi fost spaniol, ce bine ne-am fi înțeles noi doi!

Alayne nu dădu nici un răspuns, în schimb se apucă să scoată niște lucruri dintr-un sertar al biroului și să le așeze cu grijă într-o despărțitură a cufărului.

— Aș vrea să te pot ajuta, spuse Eden, pe un ton aproape plîngăreț. Să fac ceva pentru tine.

— Nu văd ce-ai putea face. Își înfrînă impulsul de a spune: Afară doar să mă lași în pace.

— Oare te-ai supăra pe mine dacă te-aș ruga ceva?

Alayne izbucni într-un rîs scurt, trist.

— Nu cred. Mă simt prea epuizată pentru a-mi ieși din fire.

— O, iartă-mă! Avea un ton pocăit. Te-am sîcîit tot timpul de cînd împachetezi.

— Nu ăsta e motivul. Întotdeauna sînt nervoasă cînd urmează să plec în călătorie.

— Întoarce-te cu fața spre mine.

Alayne se întoarse:

— Ce este?

— Ai fi venit să mă-ngrijești dacă Renny n-ar fi fost aici?

Roșeața din obrajii ei se întinse spre frunte. Dar nu era supărată. Șocul provocat de întrebarea lui era prea profund.

— Sigur c-aș fi venit.

Schimbară o privire dușmănoasă totuși de o subtilă comprehensiune.

Eden declară:

— Te cred, deși aș prefera contrariul. Aș prefera să cred că ceea ce te-a atras aici a fost dragostea pentru el, împotriva rațiunii tale. Mi-e nesuferit gîndul că ai făcut o faptă atît de extraordinară doar pentru mine. Totuși, în ciuda spuselor tale, nu mă poți convinge pe deplin că te-ai fi întors aici dacă nu l-ai fi iubit pe Renny. Jalna însăși a exercitat o fascinație asupra ta. Sînt încredințat că locurile păstrează ceva din substanța emoțiilor care au fost trăite în cadrul lor, tu nu? Crezi că această căsuță o să mai fie vreodată ca mai înainte după vara asta? Alayne, sînt sincer convins că Jalna te-a atras înapoi, fie că-ți dai seama sau nu.

Alayne murmură:

— Cum poți fi sigur că Renny și cu mine ținem unul la altul? Vorbești de parcă a existat o legătură amoroasă între noi!

— Cînd am venit împreună la Jalna după ce ne-am căsătorit, am văzut că Renny ți-a produs o impresie tulburătoare. Nu după multe luni am observat că te străduiai cu disperare să-ți înăbuși dragostea pentru el și că el se străduia la fel de tare să-și înfrîneze sentimentele pentru tine.

Sub privirea lui scrutătoare, Alayne își pierdu aerul rezervat. Își duse mîna la gît. Așadar, dăduse lamentabil greș în efortul pe

care-l făcuse la început de a-şi ascunde dragostea pentru Renny. Eden urmărise această pasiune mocnită cu ochi de cunoscător încă de la început !

Alayne întrebă zdrobită :

— Din cauza asta ţi-ai schimbat atitudinea faţă de mine ? Faptul că ai ştiut cu atîta timp în urmă că-l iubesc pe Renny ? Am crezut că ai ghicit doar mai tîrziu — că ai crezut că m-am întors spre el cînd am descoperit că nu-ţi mai pasă...

Eden răspunse neîndurător :

— Da, m-a schimbat într-adevăr. M-am simţit dat deoparte.

— Atunci, vorbi Alayne cu voce sugrumată, eu sînt de condamnat pentru tot ce s-a întîmplat ! Pentru Pheasant...

— Nu, nu. Asta s-ar fi întîmplat oricum mai devreme sau mai tîrziu. Nu e în firea mea să rămîn credincios nici unei femei.

Alayne stărui cu încăpăţînare :

— Eu sînt de condamnat pentru tot ce s-a întîmplat.

Eden intră în cameră şi o atinse cu un gest aproape copilăresc.

— Alayne, nu privi lucrurile astfel. Eşti aşa de... ar fi o prostie din partea ta. Nu ai nici o vină că eşti cum eşti. După cum nici eu n-am nici o vină că sînt cum sînt. Draga mea, mi se pare că noi doi ne asemănăm mai mult decît ai fi dispusă să admiţi. Marea deosebire dintre noi este că tu te analizezi pe tine însăţi în timp ce eu îi analizez pe cei din jur. E mai distractiv... Hai, Alayne, ridică-ţi ochii...

Îl privi posomorîtă.

— Toată nenorocirea a fost, continuă el, că tu eşti de o mie de ori prea bună pentru mine.

Alayne se îndepărtă de el şi se apucă să-şi aranjeze orbeşte lucrurile în cufăr.

Eden continuă :

— I-am spus lui Renny într-o zi că ai trece şi prin focul iadului numai pentru a întrezări capul lui roşcovan.

— Da ! şi ce-a răspuns ? Vocea ei era lipsită de expresie. Eden n-o s-o mai atragă iar în cursă.

— Am uitat. Dar sînt sigur că i-a plăcut.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Eden, vrei te rog să mă laşi să împachetez în linişte ? Ştii că am promis să petrec seara cu mătuşa şi unchii tăi. N-am timp de pierdut. Vii şi tu ?

— Nu, o să te simţi mai bine fără mine. Transmite-le afecţiunea mea. O să fie şi Renny acolo ?

— Nu ştiu.

Ce crud era Eden ! De ce nu putea s-o lase în pace ? Ce fericită o să fie departe de toate acestea, peste alte douăzeci şi patru de ore !

După ce se întoarse în camera de zi, Eden se învîrti amărît de colo pînă colo. Se ura pentru că o mîhnise. Dacă o mîhnise ! Poate că numai gîndul la plecare o făcea să arate aşa. Şi el care intenţionase să-i spună ceva frumos la despărţire ! Întreaga situaţie era ridicolă. Cu cît se risipea mai repede această atmosferă imposibilă, cu atît mai bine... Oare a auzit un hohot de plîns în camera ei ?

Doamne, spera că nu! Asta ar fi îngrozitor. Rămase pe loc și ascultă. Nu, nu era nimic. Alayne își dregea doar vocea. Eden se învîrti cu neastîmpăr prin cameră pînă cînd Alayne ieși gata de plecare. Arăta palidă, calmă, cu părul frumos pieptănat, ca întotdeauna. Avea un aer patetic de seninătate, de parcă ultimul cuvînt ar fi fost spus, de parcă se afla acum mai presus de orice emoție. Observă că într-adevăr plînsese.

Soarele coborîse sub vîrfurile copacilor și-i cufundase aproape dintr-odată într-o adîncă umbră verzuie. Nu se vedea nici urmă de apus ci doar o vagă licărire de crepuscul. După intensa strălucire a soarelui, se așternea întunericul și răcoarea înserării. Era la fel ca și dragostea lor, trecătoare, reflectă Eden, și rîse de sine însuși pentru că era sentimental.

— Alayne, începu el.

— Da?

— Oh, nimic, am uitat ce vroiam să spun. O urmă pînă la ușă. Trebuie să rogi pe cineva să te conducă înapoi acasă. O să fie foarte întuneric.

Alayne se opri din mers pe lespedea de piatră din fața ușii. Se întoarse brusc spre el, zîmbind.

— Acasă! repetă ea. Drăguț din partea ta că ai folosit acest cuvînt.

Eden se apropie de ea, îi luă mîna și o duse la buze.

— La revedere, Alayne!

Ciorile se întorceau de pe un ogor îndepărtat la cuiburile lor. Alayne percepu apropierea lor încă de dincolo de livezi, întîi ca bîzîitul unui imens roi de albine care, pe măsură ce se apropia, se amplifica devenind un vuiet metalic care anihilă orice alt sunet. Aerul se clătina de țipetele lor. Croncănitul distinct al celor din frunte se auzea clar, comenzi răgușite, țipete stridente, afirmații vehemente, proteste ascuțite. Fiecare gîtlej metalic, înveșmîntat în pene negre, emitea un apel stăruitor. Trecură deasupra livezii pe cerul gălbui, cu sutele, căutînd pădurea de pini. Unele se băteau cu aerul ca să le întreacă pe cele dinaintea lor; altele navigau neabătute cu puternice mișcări de aripi în timp ce altele pluteau cu un fel de grație sonoră.

Pe cînd Alayne străbătea poteca livezii sub fîlfîitul lor, se gîndea și nu-i venea să creadă că peste cîteva ore va lăsa în urmă toate acestea și se va reîntoarce la o viață atît de diferită.

Felul în care cei de la Jalna întîmpinară vizita ei nu lăsă loc nici unui echivoc. Piers și Pheasant erau plecați la Montreal. Renny, deși bătrînii spuneau că-l așteaptă să vină, nu apăru la cină. Vara trecuse ca un vis, spunea Nicholas. Un vis ciudat, trist, adăugă Ernest. Augusta încercă s-o convingă pe Alayne să o însoțească în Anglia în loc să se întoarcă la New York. Augustei îi era groază să călătorească singură, îi era groază să se întoarcă în casa ei pustie, iar Alayne nu văzuse niciodată Anglia! De ce n-ar putea să vină cu ea?

Alayne simţi pentru o clipă impulsul de a accepta invitaţia. De ce să nu treacă de cealaltă parte a oceanului şi să încerce să găsească acolo uitarea ? Dar cum să reuşească să uite, avînd mereu alături pe cineva din această familie, cu referiri făcute în permanenţă la ceilalţi membri ? Nu, nu va pleca în Anglia. Mai bine să se rupă de ei cu totul şi pentru totdeauna.

În cursul serii, Finch cîntă pentru ea la pian şi progresele făcute de băiat o încîntară şi totodată se simţi mîndră că ea îl convinsese pe Renny să-i ia profesor de pian. Atmosfera din salon, deşi lipsită de vioiciune, era agreabilă, pătrunsă de o blîndă melancolie. Wakefield avu voie să scoată din vitrină rarităţile din jad şi fildeş, pentru a i le arăta lui Alayne, şi să le aranjeze apoi pe parchet spre marea lui mulţumire.

Alayne nu mai petrecuse o seară ca aceasta la Jalna. Ceva din atmosferă o îndurera, o făcea să simtă şi mai acut despărţirea iminentă. Şi totuşi cei în vîrstă erau voioşi. Le făcuse plăcere vizita doamnei Leigh. „O femeie frumuşică, pe legea mea !" comentase Nicholas. „Foarte modernă şi totuşi atît de delicată, de dornică să placă !" comentase Ernest. „Ar fi vrut să vină să vă caute acasă — pe tine şi pe Eden — dar i-am spus că sînteţi plecaţi. Am crezut că-i mai bine aşa", comentase Augusta.

Wakefield se ghemui alături de Alayne pe canapea. Îi scoase inelele şi-şi împodobi cu ele degetele. Dar cînd se apucă să i le pună

la loc, Alayne îşi strînse mîna refuzînd verigheta.

— N-am de gînd s-o mai port, explică ea cu voce scăzută.

— Dar ce să fac cu ea ?

— Nu ştiu. Întreab-o pe mătuşa Augusta.

— Ce să fac cu verigheta, mătuşă ? i se adresă Wake, învîrtind inelul pe deget.

Augusta răspunse cu demnitate :

— Pune-o în vitrină împreună cu celelalte obiecte rare.

— Exact locul potrivit ! Se năpusti spre vitrină.

— Uitaţi-vă toţi ! Am pus-o pe gîtul elefănţelului alb. E ca o mică zgardă drăgălaşă pentru el.

Alayne îl urmărea, cu un zîmbet jumătate amuzat, jumătate amar. Aşadar ăsta era sfîrşitul verighetei ! O mică zgardă drăgălaşă pentru un elefănţel alb. Şi ce emoţie plină de bucurie resimţise cînd îi fusese pusă pe deget. Începu să nu-şi mai găsească locul pe canapea. Aşteptase peste măsură în speranţa că Renny se va întoarce. De ce o evita? Îi era teamă ? Dar de ce i-ar fi, cînd aceasta era ultima ei seară la Jalna ? Toată ziua trăise cu gîndul la drumul de întoarcere pe care-l va face noaptea. Pentru că fusese sigură că Renny o va conduce înapoi prin întuneric ! Ce-ar putea să-i spună pe drum fusese subiectul unor speculaţii febrile în tot timpul zilei. Se îmbrăcase, îşi aranjase părul cu gîndul că aşa cum o va vedea în seara asta aşa îi va rămîne în amintire. Iar el preferase

să dispară undeva decît să-și petreacă seara la Jalna împreună cu ea!

Augusta murmură ceva despre un cal... Renny... îi păruse atît de rău... se scuza.

— Da? Oh, păcat, desigur. Spuneți-i la revedere din partea mea.

— Oh, o să te revadă, spuse Ernest. Te conduce chiar el cu mașina în oraș mîine.

Nu avea parte de liniște. Speculațiile febrile, gîndurile chinuitoare vor reîncepe din nou, toate.

— Spuneți-i să nu se deranjeze, replică Alayne. O să mă conducă Finch, vrei, nu-i așa, Finch?

— Mi-ar face deosebit de multă plăcere.

— Ce părere ai, Alayne, exclamă Wake, închipuiește-ți că eu n-am fost niciodată într-o vizită.

— Ce rușine! Vrei să vii o dată în vizită la mine? M-aș bucura grozav. Îl strînse lîngă ea, pe canapea, și șopti: Spune-mi, unde e Renny?

Wake îi răspunse tot în șoaptă:

— La grajduri, știu pentru că l-a trimis pe Wright la bucătărie să ia ceva cînd mă aflam eu acolo.

Finch urma s-o conducă înapoi la Căsuță. Urcă în fugă la el în cameră să-și ia lanterna de buzunar.

Augusta, Nicholas, Ernest, pe rînd, o îmbrățișară pe Alayne.

Ernest spuse:

— Cum o să putem vreodată să te răsplătim pentru ceea ce ai făcut pentru Eden?

Nicholas mormăi:

— Cum o să putem repara vreodată ceea ce i-a făcut Eden, ei? I-a întors viața pe dos.

Augusta îi spuse, ținînd-o strîns:

— Dacă te răzgîndești și vrei să vii cu mine în Anglia, dă-mi de știre imediat și ai să fii binevenită.

— Te sfătuiesc să nu te răzgîndești, interveni Nicholas. O să te înghețe în casa aia a ei.

— Fii sigur că nu! Dacă se pricepe cineva să-i facă pe oameni să se simtă confortabil, atunci eu sînt aceea. Eu am aranjat căsuța pentru Alayne, deși mama și-a atribuit toate meritele.

Persoana ei răspîndea parfumul atenuat al veșmintelor negre pe care le purta și al pomezii de păr cu iz de vremuri apuse.

Finch și Alayne ieșiră în bezna de afară, cu raza lanternei proiectată înaintea pașilor ei. Miresme reci, suave, se înălțau din răzoarele de flori. Iarba mustea de rouă.

— Să mergem prin pădurea de pini, propuse Alayne. Pe acolo sperase că se va întoarce cu Renny.

Nu vorbiră aproape deloc în timp ce străbăteau aleea de călărie pe sub pini. Mintea lui Alayne era preocupată de propriile-i gînduri triste. A lui Finch era plină de tristețea vieții, de sforțările de a ajunge la ceva, de bîjbîielile în beznă, de despărțire. Era frig sub copaci. Dinspre o tufă de aluni răzbătea zvonul agitat al unor păsărele ce-și petreceau acolo noaptea în migrația lor spre sud.

Finch îndreptă lanterna într-acolo sperînd să descopere micile vietăţi cocoţate pe ramuri. Atenţia îi fu abătută de un sunet mai depărtat, ca de paşi călcînd pe sub pini.

— Ai auzit ceva ? întrebă Alayne în şoaptă.

— Mi s-a părut c-am auzit o rămurică trosnind. O fi cineva pe-acolo. Aşteaptă o clipă.

O lăsă şi alergă cu paşi uşori în direcţia zgomotului. Alayne îşi încordă auzul ca să asculte, urmărind cu ochii raza mişcătoare a lanternei. Sunetul paşilor tiptili ai lui Finch încetă. Lumina dispăru. Alayne se trezi într-o tăcere neagră întreruptă doar de ţîrîitul infinit de slab al unui greier singuratic pe o frunză din apropiere. I se făcu frică. Strigă ascuţit :

— Finch ! Ce faci ?

— Sînt aici ! Nu era nimic.

Lumina lanternei apăru din nou ; Finch veni înapoi cu paşi grăbiţi :

— Unul dintre oamenii noştri se-nvîrtea pe-aici. Îşi spuse în sinea lui : „De ce oare se ascundea Renny prin pădure ? De ce n-a apărut acasă ? Dacă privirile ar putea ucide, aş fi un om mort ! Doamne, ce semăna cu bunica !"

Căsuţa Scripcarului dormea scufundată într-un întuneric deplin ; doar licărul stelelor se cernea printre copaci. O pîclă fină atîrna de trunchiurile arborilor, încărcată cu miresme reci de toamnă, frunze moarte, ciuperci de pădure, mînătărci şi emanaţiile stratului gros de pămînt virgin.

Alayne deschise uşa. Înăuntru, frig şi întuneric. Eden se culcase devreme. Ar fi putut lăsa lampa aprinsă şi-ar fi putut pune ceva lemne pe foc ! Finch lumină interiorul cu lanterna. Alayne găsi un chibrit şi aprinse două lumînări de pe masă. Faţa ei, la lumina lumînărilor, arăta palidă şi trasă. O milă profundă izbucni în inima băiatului. Îi părea cea mai singură fiinţă pe care o cunoştea. Se uită spre uşa închisă a camerii lui Eden. „Era oare treaz ?" se întrebă Finch.

Alayne spuse :

— Aşteaptă o clipă, Finch. Trebuie să caut cartea aceea pe care vreau s-o citeşti. Intră în camera ei. Cerule, ce harababură e aici la mine !

— Oh, mulţumesc ! Dar nu te deranja acum.

Lista rufelor de spălat decorată cu timbre îi atrase privirea. Ce naiba o fi asta ? Se chiorî la peticul de hîrtie, nedumerit. Una din prostiile lui Eden, putea pune prinsoare. Şi timbrele, nici unul folosit. Dacă plecau şi lăsau hîrtia prinsă în perete, o să vină să ia timbrele.

Cînd Alayne se întoarse, după un răstimp care lui Finch i se păru îndelungat, puţina culoare pe care o avusese în obraji pălise cu totul. Puse cartea pe masă.

— Poftim, făcu ea cu vocea sugrumată, sper c-o să-ţi placă. Apoi continuă, cu o crispare ciudată a gurii : Tocmai am citit un

bilet de la Eden. Atunci Finch observă că mototolise în mînă o foaie de hîrtie.

— Oh, făcu el prostește și rămase cu gura deschisă, ce-ți scrie în bilet ?

Îi vîrî hîrtia în mînă.

— Citește-l.

Finch citi :

„Dragă Alayne,

După toate pregătirile tale, eu sînt cel care își ia primul zborul ! Și nu singur ! Minny Ware mă însoțește. Te surprinde, sau ai bănuit că e ceva între noi ? În orice caz va fi o surpriză pentru biata Meggie. Tare mă tem că niciodată n-am să încetez să primesc favoruri de la sexul frumos. Ai un singur lucru de făcut acum, și acela e să divorțezi de mine. Îți dau motive temeinice — și nu atît de scandaloase ca prima dată. Draga mea copilă, acesta e primul serviciu cu adevărat bun pe care ți-l fac. Mi se încrețește pielea cînd mă gîndesc prin ce trebuie să fi trecut în vara aceasta !

Dacă tu și Renny n-o să vă căsătoriți, voi simți că am păcătuit în zadar.

Plecăm, nu în California, ci în Franța. Am să-i scriu lui Finch de acolo, așa că o să poată să-l informeze pe avocatul tău despre domiciliul meu.

Îți mulțumesc, Alayne, pentru mărinimia ta față de mine. În scris sînt în stare să-mi exprim mulțumirile.

Al tău,
Eden"

Finch parcurse scrisoarea cu o expresie atît de năucă încît Alayne izbucni într-un rîs nestăpînit.

— Oh, Finch, încetează ! spuse Alayne cu răsuflarea tăiată. Ai o înfățișare așa de caraghioasă, nu pot să suport !

— Nu văd nimic caraghios, replică el. Consider că e îngrozitor.

— Bineînțeles că e îngrozitor. De aceea e și așa de caraghios. De aceea și din cauza expresiei tale ! Se rezemă de zid, apăsîndu-și mîna sub coaste, pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd.

Finch porni cu pași mari spre camera lui Eden și dădu ușa de perete. Încăperea era într-un hal de dezordine de care numai Eden era capabil. Alayne se apropie și se opri lîngă Finch, privind în cameră. O simțea tremurînd din cap pînă-n picioare. Își trecu brațul în jurul umerilor ei.

— Dragă Alayne, nu mai tremura așa ! Mi-e teamă c-o să ți se facă rău.

— Mă simt foarte bine. Numai că sînt foarte obosită și felul lui Eden de a rezolva lucrurile e așa de neașteptat !

— Mie îmi spui ! Eu sînt cel mai în măsură să-mi dau seama. Nu mi-a suflat un cuvînt despre intenția lui de a lua o fată cu el cînd mi-a cerut bani împrumut.

Alayne rămase uluită.

— Bani împrumut ? Ce bani ?

— Bani pentru ca să stea un an în Franța. I-am făcut rost. Dar, pentru numele lui

Dumnezeu, nu-i sufla o vorbă lui Renny c-am să dau de un bucluc înfiorător !

Alayne încetă să tremure, chipul i se înăspri.

— A împrumutat bani de la tine, ca să plece în Franța ?

Finch încuviință, nu fără a-și da importanță.

— Bine, Finch, dar după cîte știu, Renny i-a dat bani să stea o iarnă în California !

— Știu. Dar Eden nu vroia să se ducă în California. Vroia să stea un an în Franța. Are nevoie pentru ceva ce are de gînd să scrie. Nu pot să-ți explic. Doar știi foarte bine. Tu ți-ai părăsit activitatea și ai venit aici să-l îngrijești numai pentru versurile lui. Versurile te fac să simți că într-adevăr nu contează cum e el ca om. Cred că tu și cu mine simțim la fel despre artă. Sper că n-ai să mă socotești un prost. Era foarte roșu la față.

Nu trebuia să-i rănească simțămintele depreciindu-i fapta. Dar, vai, Eden nu-i va da niciodată banii înapoi ! Îi luă capul în mîini și-l sărută pe amîndoi obrajii.

— Ai făcut un gest frumos, Finch ! N-am să spun o vorbă nimănui... Ciudat cum se folosește de noi ca apoi să ne lase cu ochii pironiți la locul de unde a plecat.

Luă scrisoarea de la Finch și o mai citi o dată. Culoarea îi reveni năvalnic în obraji.

— Nu trebuia să ți-o dau s-o citești. Din cauza... unor lucruri pe care le scrie. Trebuie să le uiți. Eden e așa de... crud.

Finch consimți printr-un mormăit. Desigur. Rîndurile acelea despre Renny și ea. Totuși Finch se uită lung prin cuibul părăsit din care cîntărețul își luase zborul. Ce pustiu ! Cîtă singurătate ! Un loc nepotrivit pentru o femeie !

Rupse tăcerea :

— Nu poți rămîne aici în noaptea asta ! Trebuie să te întorci cu mine.

— Nu mi-e frică.

— Nu-i vorba de asta. Dar atmosfera îți îngheață sîngele-n vine. Nici eu n-aș putea suporta. N-am să te las aici.

— Aș prefera să rămîn.

— Nu. Nu se poate. Te rog vino. Mătușa o să se bucure să te găzduiască. Camera în care ai stat înainte te așteaptă.

Alayne acceptă. Se întoarseră.

La etaj camerele erau luminate dar în salon rămăsese aprinsă doar o lampă și se auzea sunetul pianului. Nicholas cînta.

Din hol, zăriră capul lui sur, leonin, și umerii masivi aplecați deasupra claviaturii. Alayne își aduse aminte, cu o strîngere de inimă, că nu-l rugase să cînte în seara aceea, deși cînd a fost vorba de Finch insistase.

Cînta „Consolare“ de Mendelsohn. De mult nu mai auzise o piesă de Mendelsohn ! Terierul stătea lungit în fața focului, așteptîndu-l să meargă la culcare.

Finch o întrebă pe șoptite :

— Îi spui tu ?

— Da. Așteaptă pînă ce termină.

Se opriră amîndoi în loc, nemișcați. Cînd ultimele note se stinseră, Alayne se apropie de el. Nicholas rămase cîteva clipe cu ochii la mîini, apoi își ridică încet privirea spre chipul ei. Uluit s-o vadă din nou, exclamă:

— Alayne, draga mea ! Ce s-a întîmplat?

— Nu te speria, îl liniști ea. Nu e nimic serios. Doar că Eden a plecat ceva mai repede decît m-așteptam. Mi-a lăsat un bilet în cameră. Finch n-a vrut să rămîn noaptea acolo singură... așa că, de aceea mă aflu aici. Stătea cu capul plecat și-și împletea degetele de la mîini ; vocea ei abia se auzi cînd adăugă :

— A luat-o pe Minny Ware cu el.

Nicholas o privi cu ochi mari ce aruncau scîntei :

— A luat pe naiba ! Nemernicul ! Merită biciuit. Biata mea fetiță... Se răsuci, săltîndu-se în sus pe taburetul pianului, și o cuprinse cu brațul în jurul mijlocului. Așa te răsplătește pentru toată bunătatea ta ! E un om de nimic ! Renny știe de asta ?

— Nu l-am văzut pe Renny. Se simți rușinată gîndindu-se la Renny. Acum nu voia să-l mai vadă. O să părăsească această casă și n-o să se mai întoarcă niciodată aici.

Augusta strigă de la etaj :

— Am auzit vocea lui Alayne ? Ce s-a întîmplat ? Nicholas ?

Foarte tulburat, Nicholas se duse șchiopătînd din greu spre baza scărilor.

— Gussie ! De ani de zile nu i se mai adresase cu acest diminutiv. Vino repede

jos, Gussie ! E o situație tare neplăcută. Eden a fugit cu nerușinata aia de Minny.

Nicholas se întoarse spre Alayne și Finch care-l urmaseră în hol.

— Știți unde s-au dus ?

Finch începuse să fie și el agitat

— În Franța ! urlă el de parcă unchiul lui era surd.

Augusta porni să coboare scările îmbrăcată în jupon și camizolă, cu părul împletit într-o coadă ce-i atîrna pe spate. Dacă avusese vreodată o înfățișare ofensată, atunci o avea acum, fără îndoială.

— Nick, nu pot să-mi cred urechilor !

Ernest apăru în capul scărilor în cămașă de noapte și halat, cu pisica Sasha frecîndu-se de picioarele lui.

— Ce s-a mai întîmplat iarăși ? vru el să afle.

Augusta, pe scări la jumătatea distanței între cei doi frați, îi răspunse :

— O poznă de-a lui Eden. Mă tem că fata aia, Ware, l-a îndemnat la rele. Știi că Nicholas se pierde repede cu firea.

Tocmai cînd se adunaseră cu toții la baza scării și Nicholas cerea să vadă scrisoarea lui Eden și Augusta declara că se așteptase mereu la așa ceva și Ernest spunea că era un noroc că mama lor nu trăise să apuce întîmplarea din seara aceasta la care Nicholas ripostă că nimeni nu știa să guste un scandal mai bine ca ea, se auziră pași grăbiți pe verandă și Renny deschise ușa.

Înainte ca Renny să apuce s-o vadă, Alayne dispăru din hol. N-ar fi putut să

dea ochii cu el în fața celorlalți. O să se refugieze în camera ei și n-o să-l vadă decît de dimineață.

Îi auzi întrebarea : „Ce s-a întîmplat ?“ Îl auzi pe Nicholas înfățișîndu-i concis situația. Nu făcu nici un comentariu cu glas tare, dar Alayne își putu imagina expresia lui, cum își înalță sprîncenele roșcate, cum îi ard ochii castanii. Apoi auzi vocea Augustei.

— Alayne e aici, biata fată. Rămîne la noi peste noapte. Oh, dar unde s-a dus ? Alayne, dragă, a venit Renny !

Alayne nu răspunse. Ușa de la camera bunicii stătea deschisă, intră înăuntru și trase ușa după ea. Rămase uimită văzînd lampa de pe măsuța de noapte arzînd. La lumina ei slabă, încăperea i se dezvălui într-o atmosferă de sumbră melancolie : floriturile aurii decolorate ale tapetului, fotoliul cu spătar înalt și rezemătoare din fața șemineului stins, draperiile grele cu franjuri și ciucuri, vechiul pat pictat pe tablia căruia stătea cocoțat, deasupra florilor și fructelor stilizate într-o manieră fantastică, Boney, cu capul vîrît sub aripă.

Camera părea să-și dea seama de prezența acestei intruse. Absorbise în cursul anilor cît locuise acolo bătrîna Adelina destule emoții omenești ca să aibă hrană pentru meditație atîta timp cît zidurile îi vor mai rămîne în picioare. Fiecare obiect de-aici purta amprenta acelei puternice personalități. Acum, vag revelate de lumina lămpii, aceste obiecte lipsite de viață căpătau forța de a reînvia prezența ei. Patul nu mai era frumos netezit și rece, ci deranjat și cald de pe urma greutății acelui bătrîn trup greoi, viguros. Alayne își spuse: „Dac-aș fi intrat ca acum în camera ei, cum și-ar mai fi întins brațele și m-ar fi îmbrățișat și m-ar fi implorat : «Sărută-mă... Sărută-mă repede !»“

Alayne rămase locului lîngă pat ascultînd. Urcaseră înapoi la etaj sau trecuseră în salon ca să stea de vorbă ? Le auzea vocile, dar vocea lui Renny care de obicei se făcea bine auzită, acum nu se distingea. Imboldul pe care ambianța, brusca lui apariție o dăduse pasiunii ei, îi făcu inima să bată dureros. Se sprijini cu mîna de tăblia de la picioarele patului.

Renny se apropia.

Involuntar, Alayne se îndreptă spre ușă încercînd parcă s-o blocheze împotriva lui. Dar Renny ajunse la ușă înaintea ei. O deschise și intră. În lumina umbrită a lămpii, pe fundalul unei draperii grele cafenii, Alayne întrezări chipul pe care-l iubea. Chipul pe care-l evoca noaptea, chipul care o urmărea ziua. Se afla aici — ar fi putut întinde mîna să-l atingă. Exista în sufletul ei, impulsul către el nu putea fi tăgăduit. Dar ce știa de fapt despre el ? Care era de fapt concepția lui despre dragoste și fericire ? Nu știa. Era o enigmă pentru ea la care singurul răspuns îl dădea strigătul inimii ei.

O întrebă, scrutîndu-i fața :

— O să divorțezi de el acum ?

Ea șopti :
— Da.
— Și-o să te măriți cu mine ?
— Da.
Alayne își plecă privirea, îi era teamă de apropierea lor. Împotrivă-i, Alayne înălță bariera unei întrebări.
— De ce n-ai venit astă-seară ?
— N-am putut, răspunse el, pentru că știam c-au plecat.
— Știai că Eden și Minny au plecat ?
— Da. Rîse scurt, forțat. Călăream. Barierele de la trecerea peste calea ferată erau lăsate cînd am ajuns acolo. Mai era destulă lumină ca să pot desluși cele două siluete ale lor pe peronul gării. Aveau valize în mînă. Și cînd a trecut trenul, l-am zărit din nou pe Eden la fereastră. Revăzînd scena în minte, expresia îndîrjită a lui Renny se risipi făcînd loc neîntrecutului său zîmbet care semăna surprinzător cu al bătrînei Adelina.
— M-a văzut și mi-a făcut cu mîna.
— Și de aceea n-ai venit acasă la cînă ?
Renny încuviință din cap.
— Dar de ce ?
— Nu-mi dau seama. Pur și simplu n-am putut... știind ce știam.
Cu o neașteptată durere, îl întrebă :
— Și n-aveai de gînd să-mi spui ? Mă lăsai să mă întorc la Căsuță și să aflu singură?
— Așa cred.
— Cîtă cruzime din partea ta !

Renny nu răspunse ; avea ochii pironiți la mica adîncitură, de albeața unei perle, a gîtului ei.
Alayne scruta adîncurile întunecate ale ochilor lui. Era cu adevărat crud, sau doar fricos ca un animal sălbatic care se teme de lucruri pe care nu le înțelege ? Își aminti de zgomotul auzit în pădurea de pini, de expresia ciudată a lui Finch cînd se întorsese din cercetare.
— Erai în pădure ? Deci pe tine te-am auzit, Finch și cu mine ?
Din nou nu răspunse, dar de data aceasta se apropie și-și lipi capul de-al ei, șoptind :
— Nu-mi pune întrebări. Iubește-mă.
Simți pe gît văpaia sărutării lui. Se lipi strîns de el, cu fruntea cuibărită în umărul lui. Nu găseau cuvinte, dar inimile lor, strîns apropiate, își vorbeau în limbajul talazurilor dezlănțuite, a vînturilor care îndoaie crengile după bunul lor plac, a ploii care pătrunde în căldura adîncă a pămîntului.

XXVIII

RAȚE SĂLBATICE

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ, o lună mai tîrziu, un grup pornea de la Jalna la vînătoare de rațe sălbatice. Se duceau cu mașina pînă la lacurile și mlaștinele bîntuite de lișițe, rațe sălbatice și becațe. În mașina lui Maurice Vaughan urmau să meargă doi prieteni de-ai

săi, domnul Vale din Mistwell și domnul Antoine Lebraux din Quebec. Urma ca Piers și Renny să ia cîinii care, plini de bucurie la vederea puștilor, se învîrteau fără astîmpăr dintr-un loc ce le stîrnea interesul într-altul — de la sacul cu haine, la coșul cu provizii, de la arme, la picioarele stăpînilor încălțate cu ciorapi groși de lînă sau jambiere de piele. Cerul era cenușiu, spart ici și colo de mici pete de albastru tăios în timp ce lumina difuză a soarelui părea să caute anume nuanța de văpaie a arțarilor. Bătea un vînt puternic dinspre sud-est, aducînd cu el mirosul lacului și zvonul valurilor ce se spărgeau de țărm.

Wright ieși din casă, cărînd un geamantan greu de paie acoperit cu pînză și-l potrivi la spate în mașina lui Renny.

— Slănina e în ăsta, dom'le, explică el, cît și toate conservele mici. Punga cu biscuiți pentru cîini e în colțu' ăsta. Și astea aici îs băuturile.

— Bine. Renny își vîrî capul în mașină. Putem pleca imediat... Gata, Maurice ?

— Da, e vremea să pornim.

Nicholas, Ernest, Finch, Wakefield, Pheasant și Mooey stăteau afară cu capetele descoperite, asistînd la plecarea vînătorilor. Nicholas purta un halat gros din stofă în carouri roșu cu verde; coama lui cenușie ca fierul, nepieptănată încă, se înălța ca o creastă deasupra trăsăturilor energice. Ernest, cu mîinile în buzunare, arătînd zvelt și simțindu-se iarăși tînăr, însuflețit de freamătul din jur,

stătea la taifas cu cei doi străini. Pheasant, cu părul ei castaniu în vînt, se ținea pretutindeni după fiul ei care, umblînd acum pe picioarele lui, înfofolit într-un fular de-al lui Piers, cu năsucul învinețit, era mereu în pericol din pricina mașinilor, cîinilor, bărbaților și a curselor exaltate ale lui Wake.

Cît ar fi vrut Finch să meargă și el !

Stătea încovoiat ca o semilună, cu mîinile în buzunar, cu umerii adunați din cauza vîntului, urmărind cu un zîmbet nostalgic trebăluiala fascinantă a vînătorilor.

Piers trecea pe lîngă el cu un pointer în lesă cînd se opri brusc și-l privi lung. Zîmbetul pieri de pe fața lui Finch. Se încordă așteptîndu-se la o ironie.

Piers spuse :

— De ce nu vii și tu cu noi ?

Finch replică pe un ton glumeț :

— Da, mă și văd !

— Vorbesc serios. Poate o să-ți mai treacă nervii ăia idioți. O să te călească pentru la iarnă. Îl strigă pe Renny care se uita plin de bănuieli în motorul mașinii lui. De ce nu-l lași pe tînărul Finch să vină cu noi ? Ne-ar putea fi de folos.

— Mai degrabă s-ar putea să tragă în vreunu din noi ! N-a fost niciodată la vînătoare. De ce să-l luăm ?

— De ce să nu-l luăm ? insistă Piers. Uită-te la el ! N-o s-ajungă niciodată să se bucure de banii lui dacă o duce mai departe în felul ăsta. E tot numai picioare și nas.

Cei doi fraţi îl cercetară cu privirea. Finch chicoti jenat, simţindu-se parcă bălăbănind în aer.

— Foarte bine, se învoi Renny laconic. Dar să fii gata într-o clipă.

Finch zbură spre casă.

— Ia te uită, e iute ca muştaru, făcu Piers, cu ton aprobator.

— Şi eu, trîmbiţă Wake. Şi eu vreau să vin cu voi !

Piers încercă să-l potolească ridicîndu-l pe umeri dar în clipa cînd îi dădu drumul Wake se urcă în maşină şi se instală pe sacul cu haine de unde trebuiră să-l dea jos cu forţa.

— Ştiţi, spuse el cu ochii în lacrimi privind în sus spre faţa lui Renny, că eu n-am fost niciodată nicăieri în viaţa mea ?

— Nu se poate să mergi cu noi. Renny scoase nişte bani mărunţi şi puse două monezi de cincizeci de cenţi în palma băieţelului. Încearcă să-ţi petreci timpul plăcut cu ajutorul lor.

Wake nu mai primise niciodată o sumă atît de fabuloasă. Responsabilitatea banilor îl potoli vădit, făcîndu-l să devină chiar solemn.

În camera lui, Finch arunca îmbrăcăminte şi încălţăminte de-a valma într-un geamantan. În graba lui dezlănţuită îşi trase pe el o jachetă de lînă verde peste cea roşu închis pe care o purta. Se examină în oglindă. Îşi aduse aminte de visul lui Wake în care apăruse ca „o floare lungă, gălbuie, cu înfăţişare cam tristă“. Izbucni în rîs. „Aoleu, exclamă el, e

cumplit !“ La ce se referea ca fiind „cumplit“ se putea doar ghici, dar probabil se referea la iuţeala năprasnică cu care se mişca viaţa. Iată-i pe Eden şi Minny Ware dispăruţi în mod misterios, iată-le pe mătuşa Augusta şi Alayne în Anglia şi iată-l pe el plecînd la vînătoare cu ceilalţi bărbaţi.

O zbughi la fugă pe scări în jos, cu valiza izbindu-i-se de picioare şi apăru, cu ochi rătăciţi, în faţa celorlalţi. Dintr-o săritură, se aruncă, cu valiză cu tot, în maşina cumnatului său.

— Hei, obiectă Vaughan, nu poţi merge cu maşina asta ! O să trebuiască să mergi cu cealaltă.

— Intră aici în spate, lîngă cîini, îi spuse Renny.

Finch îşi puse valiza deasupra maldărului de bagaje şi se înghesui între cei doi prepelicari şi pointer. Cîinii tremurau de înfrigurare. Îi linseră mîinile şi faţa şi scheunară de bucurie şi nerăbdare să se vadă plecaţi.

Porniră ! Maşina lui Maurice coti în aleea principală iar cei trei ocupanţi făceau semne cu mîna şi scoteau exclamaţii de rămas bun în direcţia grupului pe care îl părăseau. Lui Finch nu-i venea să creadă că se află în maşină în spatele lui Renny şi Piers. Îşi arătă capul la fereastră şi strigă :

— La revedere, unchiule Nick ! La revedere unchiule Ernest ! La revedere, copii !

Îi răspunseră cu toţii. Wake dansa de colo pînă colo de exaltare. Unchiul Ernest îl ţinea pe Mooey în braţe. Pheasant şi Mooey îi tri-

meteau bezele. Bucuria lor, felul în care se lăsau în voia ei îl întristă. Era în stare să îndure nefericirea dar se simţea dezarmat în faţa bucuriei.

Stejarii şi arţarii ce se înălţau de fiecare parte a drumului îşi etalau frunzele ruginii şi arămii din care, la fiecare suflare a vîntului, se desprindeau cîteva şi zburau o scurtă distanţă ca nişte păsări viu colorate, înainte de a ateriza pe marginea drumului. În apropiere de biserică, cedrii cimitirului se profilau pe cer ca un buchet verde închis.

Renny atinse mîna pe care Piers o ţinea pe volan.

— Mergi încet pe-aici, îi spuse.

Maşina trecu cu viteză redusă prin dreptul cimitirului. Fraţii îşi ridicară privirile spre poteca pieptişă, amintindu-şi cum doar cu puţin timp în urmă o urcaseră purtînd pe umeri un coşciug. Renny îşi scoase şapca. Le aruncă o scurtă privire celorlalţi doi care-şi scoaseră şi ei şepcile. Piers îşi ţinea şapca în mîna arsă de soare, trăgînd cu coada ochiului la Renny, aşteptînd semnul cînd putea să şi-o pună înapoi pe cap.

Renny, însă se uită peste umăr la Finch şi întrebă :

— Finch, tu-ţi aminteşti care a fost ultimul ei cuvînt ?

— Marţ ! răspunse Finch.

CUPRINS

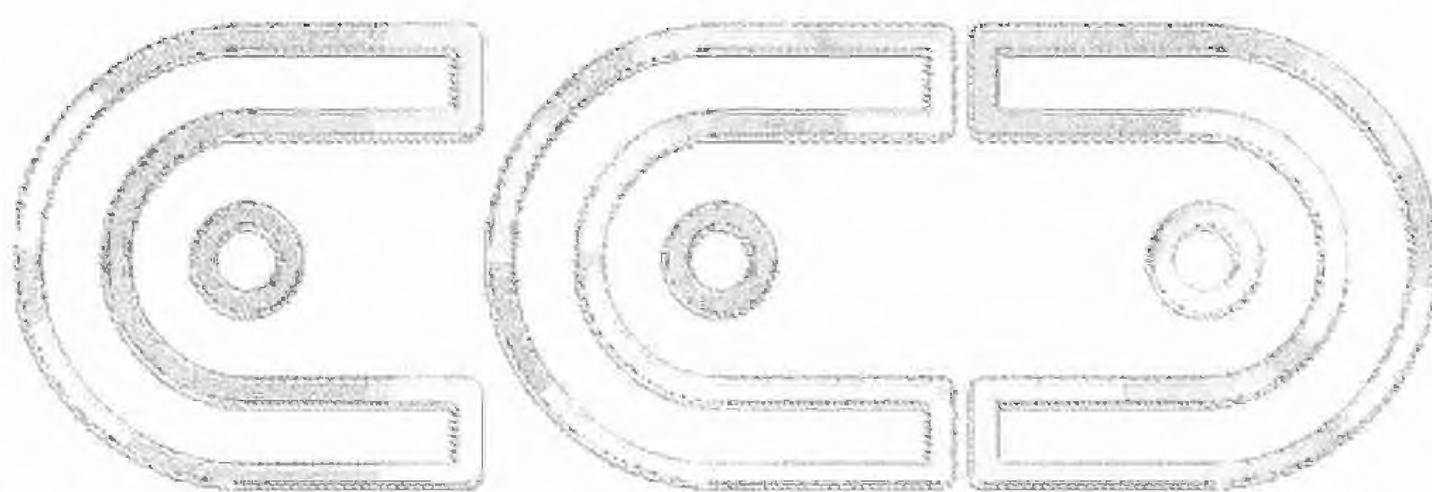
Lector: ANTOANETA RALIAN
Tehnoredactor: NICOLAE ŞERBĂNESCU

Tiraj 60.130 ex. broşate. Bun de tipar 18.02.1977. Coli tipar 18.

Comanda nr. 60 568
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii",
Bucureşti — Piața Scînteii nr 1,
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

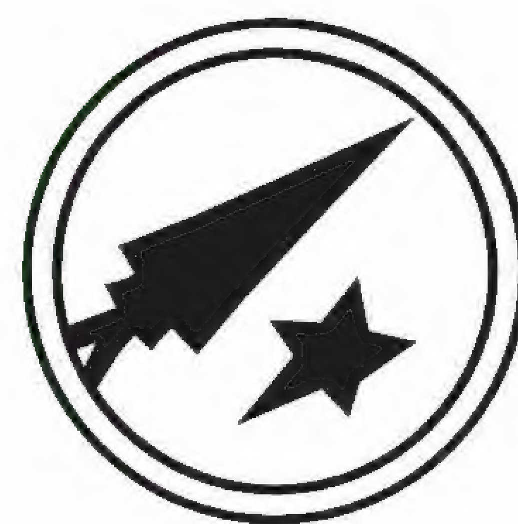

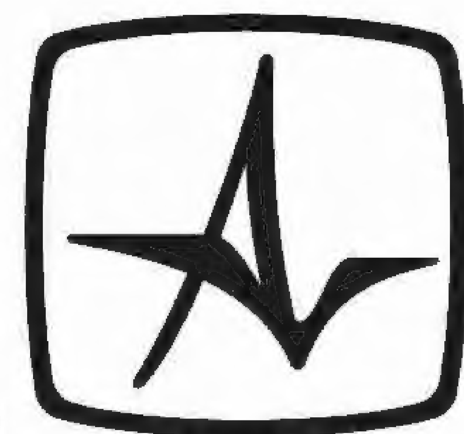
Anonim

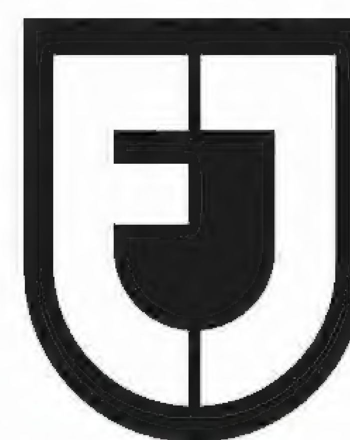

și

CAT Graur

Antwerpen

2024